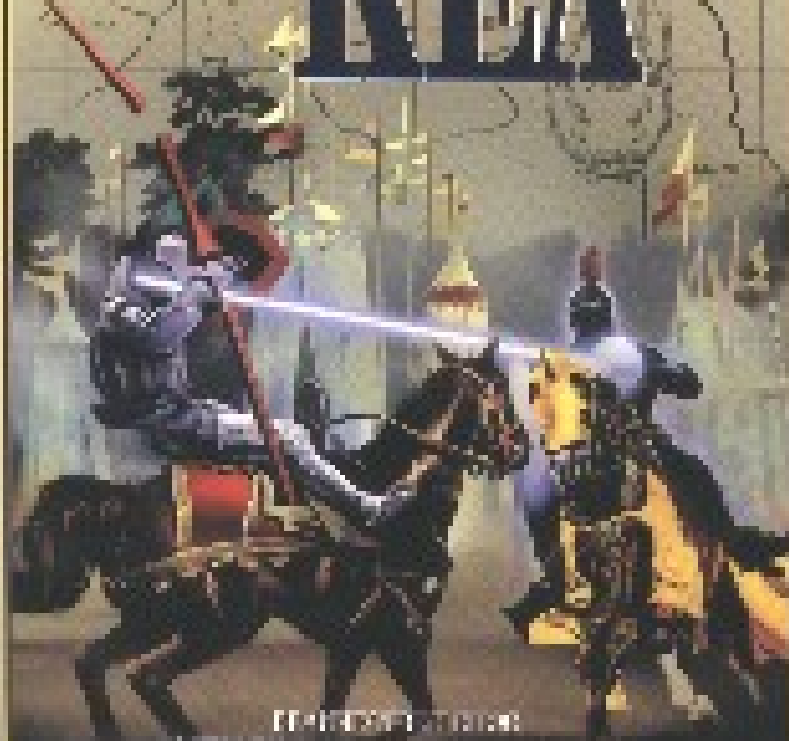

ФЕНТЕЗИ

ДЕЙВИД ЕДИНГС

ВЪВЕДЕНИЕ ЗАМОРСКИ

ПРОРОЧИШАТА ОТ КЕЛ

ЕДИНГОУПЪТНИЦИ
СЪС СЪВЪЕТЪ НА ДЪВЕТОМА СЪВЕТА

Дейвид Едингс

Пророчицата от Кел

Посвещавам на Лестър,
Вече сме заедно от десет години. И двамата с основание очаквахме, че в резултат на това ще остареем с едно десетилетие, но се получи нещо повече. Смятам, че ние двамата с общи усилия успяхме да отгледаме едно твърде добро момче. Смятам, че то за теб означава много, както е и за мен, и аз изпитвам известна гордост от факта, че през изтеклите години нито един от нас не направи опит за покушение срещу живота на другия – и това се дължи по-скоро на нечовешкото търпение на две дами, отколкото на нашите добродетели.

С най-добри чувства
Дейв Едингс

ПРОЛОГ

*Откъси от „Книга на вековете“,
том първи от „Малореанските евангелия“*

Това са епохите човешки:

През Първата епоха бе сътворен човекът и събуди се той в озадачение и почуда, когато съзря света около себе си. И създателите му избраха от нему подобните онези, що им харесваха, а останалите отхвърлиха. И отидоха някои да дирят духа, що е известен като УЛ, и ни оставиха, и се отправиха на запад, и не ги видяхме вече. И други отрекоха боговете и отидоха далеч на север да се бият с демони. И трети се обърнаха към земни дела и отидоха на изток, и издигнаха там могъщи градове.

Ала ний се отчаяхме и седнахме на земята в сянката на планината Корим, що няма я вече, и в мъката си оплакахме своята участ, че сме били сътворени и после отхвърлени.

И ето, случи се тъй, щото наред скръбта ни една жена от нашия народ изпадна в екстаз и сякаш могъща ръка я разтърси. И изправи се тя от земята, на която седеше, и завърза очите си с превръзка, та да покаже, че онуй, що е видяла, не е виждало смъртно създание! Тя беше първата пророчица в целия свят. И все още обладана от видението, заговори ни тя със силен глас, думайки:

„Ето! Пируват онези, що ни сътвориха, и този пир ще наречем ний Празник на живота. И създателите ни избраха онези, що им харесват, а другите, що им не харесват, не бяха избрани.

Ний сме Празника на живота и скръбите вий, че никой гост на този пир не ви е избрал. Ала не изпадайте в отчаяние, защото един от гостите още не е пристигнал. Другите гости сториха своя избор, и този велик Празник на живота очаква възлюбения гост, що е закъснял, и казвам аз на народа, че той е онзи, що ще ни избере.

Затуй очаквайте неговото идване, защото е сигурно. Знаците са в небесата и от скалите шепот се носи, що говори за него. Щом земя и небе го потвърждават, как може да не дойде? Затуй пригответе се за неговото идване. Оставете скръбта си и обърнете лице към небето и земята, та да прочетете знаците, що са написани там, защото казвам аз на народа, от вас зависи дали той ще дойде. Защото ето, той може да не ви избере, ако не го изберете вий. И такава е съдбата, за каквата сме създадени.

Стани, о, народе мой. Недей седа веч на земята в напразно и глупаво съжаление. Заеми се със задачата, що стои пред теб, и подготви пътя за онзи, що непременно ще дойде.“

Много се дивихме на словата, що ни бе казала тя, и най-внимателно ги обмислихме, и разпитвахме ний пророчицата, ала отговорите й бяха тъмни и неясни. И усетихме ний, че опасност се крие в обещанието. И обърнахме лица към небето, и наведохме уши към шепота, що се носеше от земята, та да видим, чуем и да се научим. И когато се научихме да четем Книгата на небесата и да чуваме шепота на скалите, открихме безчет предупреждения, че ще дойдат два духа, и че единият ще е добър, а другият ще е зъл. И удвоихме усилията си, та да познаем истинския дух и неистинския, та да изберем, когото трябва. И докато четяхме Книгата на небесата, открихме два знака, и докато слушахме земята, чухме два гласа, и угрижени бяхме, защото не можехме да определим ни кой знак, ни кой глас е истински. Тъй е, злото е скрито под външността на добро в Книгата на небесата и в речта на земята, и никой човек не е достатъчно мъдър, та да избира помежду им без чужда помощ.

Обмисляйки туй, ний излязохме изпод сянката на планината Корим и отидохме в земите наоколо, гдето се заселихме. И оставихме грижите човешки, и насочихме всичките си усилия към задачата, що стоеше пред нас. И издирихме цялата мъдрост, що можеше да ни помогне да различим истинския бог от неистинския, когато дойдат при нас, думайки: „Аз съм пътят“. Нашите вещици и пророци търсеха помощта на света на духовете, и нашите магьосници се съветваха с мъртвите, и нашите гадатели искаха съвет от земята. Ала ето, духовете не знаеха повече от нас, и открихме, че са също толкова смутени и угрижени.

Накрая сбрахме се ний в една плодородна долина да обмислим всичко, що бяхме научили от света на човеците, света на духовете, Книгата на небесата и гласовете на земята. И ето, туй са истините, що научихме от звездите и скалите, от сърцата на човеците и от умовете на духовете:

Знай, о, народе мой, че по безкрайните друмища на времето има разделение, що загрозява всичко съществуващо – защото разделено е самото сърце на творението. И някои казват, че това е естествено и ще продължи до края на дните, ала не е тъй. Ако разделението беше вечно, целта на творението щеше да е да го съдържа. Ала звездите, духовете и гласовете в скалите говорят за деня, когато разделението ще свърши и всичко пак ще стане едно цяло, защото самото творение знае, че този ден ще дойде.

Знай също, о, народе мой, че двата духа се борят помежду си точно в средата на времето и тези духове са двете страни на онова, що е разделило творението. И след време ще се срещнат духовете на този свят и тогава ще настъпи моментът на избора. И ако ИЗБОРЪТ не бъде направен, духовете ще идат в друг свят и ще се сблъскат там, и този свят ще бъде изоставен, и възлюбеният гост, за когото говори пророчицата, никога не ще дойде. Защото такъв е смисълът на словата й: „Той може да не ви избере, ако не го изберете вий“. И изборът, що трябва ний да направим, е между доброто и злото – защото има абсолютно добро и абсолютно зло, и разделението в сърцето на творението е разделение между доброто и злото, и действителността, що ще съществува, щом направим ИЗБОРА, ще е действителност на доброто или действителност на злото, и тя ще остане до края на дните.

Знай също тази истина: скалите на този свят и на всички други светове шептят за двата камъка, що лежат в центъра на разделението¹. Някога тези камъни били едно цяло и стояли в центъра на цялото творение, ала като всичко останало, те били разделени и в мига на разделянето се разчупили със сила, що погубила цели слънца. И гдето бъдат открити тези камъни, там ще е следващата битка между двата духа. Ще дойде ден, когато цялото разделение ще свърши и всичко пак ще стане едно цяло – ала разделението между двата камъка е толкова голямо, че те никога не могат да се слепят. И в деня, в който разделението свърши, единият от камъните завинаги ще престане да съществува, и в този ден единият от духовете завинаги ще изчезне.

Това бяха истините, що научихме от звездите и скалите, от сърцата на хората и умовете на духовете. И откриването на тези истини отбеляза края на Първата епоха.

Втората епоха човешка започна с гръм и земетръс, защото ето, самата земя се разцепи и морето нахлу да раздели земите човешки, както се разделяше самото творение. И планината Корим се разтърсваше и стенеше, докато морето я поглъщаше. И знаехме ний, че това ще се случи, защото нашите провидци ни бяха предупредили. И затуй поехме по пътя си, и намерихме убежище преди светът да се разцепи и морето да нахлуе и никога вече да се не отдръпне.

И през Втората епоха видяхме ний идването на избраниците, що бяха определени от седмината богове. И разгледахме ги да видим дали някакъв белег ги отличава от останалите човеци, ала не открихме такъв

1. Кълбото и Сардионът – Бел.п.

белег или знак. И нашите провидци се свързаха с умовете на провидците на нашите братя, що бяха отишли на Запад преди моретата да разделят земите човешки. И нашите братя на Запад също разгледаха избраниците на другите богове, и техните провидци заговориха в умовете на нашите провидци, и казаха, че също като нас не са открили ни белег, ни знак. И нашите братя на Запад разгледаха избраниците на Мечибог, Львовог, Бичибог, Прилепбог и Змиебог и не откриха белег или знак, и ние разгледахме чедата на бога-дракон, и те бяха еднакви, макар че народът на бога-дракон воюваше с народите на другите богове.

Ала имаше още един бог и някои смятаха, че този бог, що живее в уединение, може да е богът, що след време ще избере неизбрания народ. И нашите братя на Запад отидоха в Долината, в която живееше той с учениците си, и проснаха се в нозете му, и го помолиха да им разкрие тайните, заключени в бъдещето. И бог Алдур мило им заговори, и тъй ги посъветва, думайки: „Очаквайте идването на Възлюбения и знайте, че ние с моите братя и нашите народи се грижим за Неговото идване – и нашите грижи и жертви са за вас, що сте предопределени да станете избраници на Оня, що ще дойде“.

И заговори един от нашите братя, питайки бога тъй: „Ами богът-дракон, господарю, той твой враг ли е? И той ли се грижи за идването на Възлюбения?“ И помръкна лицето на Алдур, и заговори той, думайки: „Моят брат Торак наистина се грижи, макар да не знае към каква цел се стреми. Съветвам ви да живеете в мир с чедата на бога-дракон, защото вий обитавате земите, що ще бъдат техни, и те ще бъдат ваши господари. Ако им се противите, те ще ви причинят страшни страдания. Покорете се на тяхната воля и търпеливо изпълнявайте задачите, що са ви възложени.“

И провидците на Запада разкриха що им е рекъл Алдур в умовете на провидците, що живеят сред нас, и послушахме ний съвета им и обмислихме как да не обидим чедата на бога-дракон, та да не попречат на нашето съзрение. Накрая заключихме, че войнствените чедата ангаракски най-малко ще се боят от простите земеделци, що живеят в примитивни общества, и така подредихме живота си. Разрушихме градовете си и пръснахме камъните, и се захванахме да обработваме земята, та да не уплашим своите съседи, ни да възбудим тяхната завист.

И течаха годините, и станаха векове, и станаха вековете хилядолетия. И както бе речено, дойдоха при нас чедата ангаракски, и станаха наши господари. И нарекоха те земите, що обитавашме, „Даласия“, и покорявахме се ний на волята им, и продължавахме своето съзрение.

По онова време се случи тъй, щото един ученик на бог Алдур отиде с други далеч на север да си върне нещо, що богът-дракон открадна от Алдур. И това беше толкова важно, че сложи край на Втората епоха и започна Трета.

И през Третата епоха жреците ангаракски, що човеците наричат „гролими“, дойдоха да ни говорят за бога-дракон, за жаждата му за нашата любов, и обмислихме ний словата им, както обмисляхме всичко, що ни казваха човеците. И се посъветвахме с Книгата на небесата, и се уверихме, че Торак е въплътеният божествен аспект на един от духовете, що се бореха помежду си в средата на времето. Ала где беше другият? Как могат човеците да изберат, когато при тях е дошъл само единият дух? Как човек да избере Доброто и да отхвърли Злото, когато не може да ги сравни? Духът, що се беше вселил в бога-дракон, не можеше да ни помогне в избора, защото този дух смяташе целта си за добра и не осъзнаваше, че може да е лоша. И тогава разбрахме ний своята тежка отговорност. Духовете щяха да дойдат при нас, всеки с времето си, и всеки щеше да твърди, че е добър, а другият – зъл. И някои вярват, че изборът човешки ще определи резултата. И посъветвахме се ний помежду си, и решихме да приемем формите на култа, що гролимите толкова настойчиво ни предлагаха. Това щеше да ни даде възможност да проучим природата на бога-дракон и да ни подготви за избора, когато дойдеше другият бог.

Формите на култа, що гролимите упражняваха, ни бяха противни, ала не виняхме ний за тях Торак, защото ученикът може да изврати намерението на учителя и да стори в негово име нещо, що учителят не е възнамерявал. Затуй наблюдавахме, чакахме и мълчаха устите ни.

След време световните събития промениха живота ни. Чедата на бога-дракон, които човеците наричат „ангараки“, се обединиха с великите градостроители от Изток, що се наричат „мелцени“, и изградиха империя, що господстваше над целия континент. Ангараките бяха извършителите на дела, ала мелцените бяха изпълнителите на задачи. Веднъж свършено, делото е свършено завинаги, но задачата се повтаря всеки ден. И дойдоха сред нас мелцените да дирят човеци, що могат да им помагат в безкрайните им задачи. И помогнахме им ний донякъде, ала скрихме истинската си природа от тях. И ето, един от нашето племе, що мелцените бяха избрали да им помага, имаше случай да пътува на север в изпълнение на възложена му задача. И стигна той до една къща, и потърси подслон там от сварилата го буря. Тази къща беше под властта на гролимите, но господарят на дома не бе ни гролим, ни ангарак, ни

каквото и да е друг човек. Беше попаднал неволно нашият съплеменник в Тораковия дом и Торак бе любопитен за нашия народ, и прати да повикат пътника, и отиде нашият съплеменник да види бога-дракон. И в мига, в който погледна Торак, Третата епоха свърши и започна Четвъртата. Защото ето, богът-дракон ангаракски не беше един от духовете, що очаквахме. Белезите, що бяха по лицето му, не водеха извън него и нашият съплеменник в миг видя, че обречен е Торак и че онова, що е той, ще умре заедно с него.

И разбрахме тогава грешката си, и удивихме се на онова, що не бяхме видели – че даже един бог може да е оръдие на Съдбата. Защото ето, Торак беше една от двете Съдби, ала не беше цялата Съдба. И когато стигнахме до тази тежка истина, разбрахме ний, че двете борещи се Необходимости съдържат абсолютната власт във Вселената и че дори боговете трябва да се прекланят пред тях. Дорде обмисляхме това, светът се въртеше и наблюдавахме ний намесата на двете Съдби, що насочваха събитията по неизменни пътища, та да се сблъснат, когато се изпълни времето.

И случи се тъй, щото от другата страна на света беше убит един крал и цялото му семейство заедно с него – освен един. И този крал беше пазителят на един от двата камъка, що лежах в центъра на разделението, загрозяващо творението. И когато съобщиха за това на Торак, богът-дракон възликува, защото вярваше, че древния враг го няма вече. И започна тогава да се готви за поход срещу западните кралства. Ала знаците в небесата и шепотът на скалите, и гласовете на духовете ни казаха, че не е тъй, както смята Торак. Камъкът все още се пазеше и родът на пазителя не беше изтребен, и войната на Торак щеше да му донесе скръб.

И за пръв път усетихме друго присъствие, макар и далечно. През годините бегло бяхме долавяли движенията на Първия ученик на бог Алдур – когото човеците и боговете наричат Белгарат. Сега усетихме, че към него се е присъединил друг – жена – и че двамата противодействат на Торак и неговите слуги. И разбрахме, че това е от огромно значение, защото, събитията, що преди се бяха случили сред звездите, се бяха прехвърлили на този свят, и тук щеше да е сетният сблъсък.

Дълго се готви богът-дракон и задачите, що възложи на народа си, отнеха няколко поколения. И също като нас, Торак наблюдаваше небесата, та да прочете там знаците, що сякаш да му кажат кога да потегли срещу Запада. Ала диреше Торак само онези знаци, що искаше да види, и не прочете цялото послание, написано на небето. След като прочете

само малка част от знаците, избра той да даде заповед на войските си в най-лошия ден. Видели това, посъветвахме се ний помежду си. Макар че нашият народ насила бе взет в огромната армия, що щеше да нападне Запада, решихме ний да се не месим в хода на двете Съдби. Друга задача ни беше възложена и за да я изпълним, трябваше да оставим неизменен хода на Съдбите. Ала загрижени бяхме, че другите човеци и дори боговете не могат да четат посланията в небесата, що нам бяха ясни като изсечени върху камък.

И както знаехме, че ще се случи, нещастие сполетя войските на Торак в обширната равнина пред град Воу Мимбре. И скърбяхме ний с цяла Малореа, защото там погинаха множество наши братя. Богът-дракон ангаракски беше победен от силата на камъка и заспа в очакване на появата на своя враг.

И сега ходът на събитията бе в ръцете на учениците на боговете, а не на самите богове. И имената на учениците кънтяха от звездите, и ний четяхме в Книгата на небесата разказите за техните подвизи и за тяхната подредба на събитията. И учениците Торакови бяха Ктучик, и Зедар, и Урвон, и могъщи бяха техните магии и вълшебства, ала учениците на Алдур, що им противодействаха със свои вълшебства, бяха Белтира и Белкира, и Белдин. И най-могъщ от всички магьосници беше Белгарат, когото човеците наричаха „вечен“, и близо до него по сила стоеше дъщеря му, Поулгара Вълшебницата. И тогава шепотът ни донесе още едно име. Дорде всички нишки на събитията навлизаха в онези последни бразди, от които връщане няма, все по-ясно чувахме това име. И в деня на неговото раждане шепотът се надигна като силен вик, и познахме го ний. Белгарион Богоубиеца най-сетне се бе появил.

И събитията, що преди се бяха развивали с шеметна скорост, ускори се още повече, и приближаването към ужасния сблъсък стана толкова бързо, че вече не можехме да четем по звездите, защото Книгата на небесата е толкова огромна, че трябва много животи човешки, за да прочетеш само една страница. Ала чувахме надигащото се могъщество Белгарионово и страшен беше грохотът на първите му усилия. И тогава в деня, що човеците празнуват като ден на сътворението, Кълбото на Алдур, що ангараките наричат Ктраг Яска, бе дадено на Белгарион, и в този миг Книгата на небесата изпълни се със силна светлина, и името Белгарионово закънтя от най-далечната звезда.

Събитията вече се развиваха толкова бързо, че можехме само да се досещаме за техния ход. Усетихме, че Белгарион се приближава към Малореа, носейки камъка със себе си, усетихме, че Торак се размърдва в

съня си. Усетихме също настъплението на армиите, ала Белгарион не водеше войска. Страшна битка се разгоря на Запад, ала от изхода ѝ не зависеше онова, що щеше да се случи.

Накрая настъпи ужасната нощ. Пред безпомощните ни погледи гигантските страници на Книгата на небесата се разлистваха толкова бързо, че не можехме да ги четем. И после Книгата спря, и ний прочетохме един-единствен ред: „Торак е убит“. И разтърси се Книгата, и цялата светлина на сътворението угасна. И в този страшен миг на мрак и тишина Четвъртата епоха свърши и започна Петата.

И ето, когато завърна се светлината, не можехме вече да четем Книгата на небесата! Езикът ѝ, що дотогава ни беше толкова ясен, сега стана чужд и мъгляв, и бяхме принудени пак да започнем да тълкуваме значението ѝ като през Първата епоха. И когато отново се научихме да четем страниците, написани на звездите, открихме една загадка. Преди всичко се беше насочвало към сблъсъка между Белгарион и Торак, ала сега събитията се движеха към друг сблъсък. Сред звездите имаше знаци, че Съдбите са избрали други аспекти за следващата си среща, и усетихме ний движението на тези присъствия, ала не знаехме ни кои, ни какви са, защото страниците, що разказваха за тяхното раждане и произход, бяха изгубени во веки веков през годините, през които Книгата ни бе говорила на чужд език. Нещо повече, знаците, що четяхме, всяха в нас смут, защото Книгата като че ли казваше, че пазителят на Кълбото е предопределен да наследи Торак като Аспекта на Втората съдба, що се наричаше „Дете на Мрака“. Ала знаехме ний, че това не е възможно, защото Белгарион беше пазител на Кълбото, а той бе Дете на Светлината. Прочетохме също, че майките на Детето на Светлината и Детето на Мрака ще ги насочват към срещата и знаците съвсем ясно говореха, че Поулгара е майка на Детето на Светлината. Ала предопределението на Поулгара беше завинаги да остане бездетна, както показваха нейните звезди още отпреди раждането ѝ. Нещо повече, даже да се случеше невъзможното, даже Белгарион да бъде привлечен от другата Съдба и също като Зедар да станеше Отстъпник, неговата майка Илдера беше умряла още в ранното му детство. И все пак усещяхме ний присъствие, забулено в мрак, що се намесваше в делата човешки, и луната говореше съвсем ясно, че това присъствие е жена, и че нейната сила е по-голяма от Поулгарината. Ала тази Майка на Мрака също беше бездетна.

И озадачиха ни загадките на звездите, и оставиха ни безпомощни като безкнижния роб, за когото светлините в нощното небе са само звезди и за когото гласовете в земята са само въздишки на вятъра или

трополене на капки дъждовни. Едно нещо обаче виждахме ясно. Всяка следваща Епоха човешка беше по-кратка от предишните и СЪБИТИЯТА, що бяха срещите между двете Съдби, все повече се сближаваха. Някога имаше време за спокойно обмисляне на всичко, що сме научили, ала сега знаехме, че трябва да бързаме, та да не ни свари СЪБИТИЕТО неподготвени.

И тъй, в десетата година след смъртта Торакова, сбрахме се ний в Кел и там заключихме, че не можем вече да стоим настрана и само да наблюдаваме хода на СЪБИТИЯТА. Изтекло беше времето за съзерцание и дошло беше време за действие. Затуй се реши, че щом знаците в Книгата на небесата са станали загадка, трябва по някакъв начин да подтикнем или подмавим участниците в следващото СЪБИТИЕ да идат на място, що ни е познато. Така, макар че не можехме да знаем какво ще е СЪБИТИЕТО, поне щеше да ни е известно кога и къде ще е то.

И съобщихме ний това решение на ума на една пророчица в земите на запад от великото море, разделило краищата на този свят, и помолихме я да иде в Долината на Алдур, гдето живееше магьосницата Поулгара със своя съпруг и едно сираче, що Белгарион беше избавил от ученика Ктучик, и да убеди Поулгара да се отправи на пътуване, що неизбежно щеше да я отведе на избраното от нас място. И пророчицата в земите западни се съгласи, и потегли само с немия си водач за другар.

И всички тогава се заехме с приготовления, защото много оставаше да се направи, и бяхме решени това СЪБИТИЕ да е последно. Какъвто и изход да беше предопределен за света, разделението на творението бе продължило твърде много и вярвахме ний, че с тази среща между двете Съдби разделението ще свърши и всичко пак ще стане едно цяло.

ПЪРВА ЧАСТ

КЕЛ

1.

Въздухът беше рядък, хладен и обилно напоен с аромат на смола и вечнозелени дървета. Слънчевата светлина, отразяваща се от заснежени-те била над върховете им, беше ослепителна, а в ушите на пътниците непрестанно ечеше оглушителен шум на буйни планински потоци, които се спускаха по скалистите склонове към реките на обширните равнини в Даршива и Гандахар десетки левги под тях. Грохотът на водата, побягнала лудо към своята дългоочаквана среща с великата река Маган, бе съпроводен от тихия, меланхоличен шепот на вятъра, промъкващ се сред вечнозелените борови, елови и смърчови гори. Вековни високи дървета растяха по високите ридове, устремили върховете си към небето. Пътят на керваните, по който вървяха Гарион и неговите приятели, се изкачваше все по-нагоре, лъкатушейки край бясно препускащи потоци, за да стигне главоломно високите планински хребети. От върха на всяко възвишение пред погледа им се откриваше друго, след него трето, а над всички тях се възвисяваше гигантският планински масив, чиито върхове се устремяваха към облаците – планинските исполини искряха чисти и първични, обвити в мантии от вечен сняг. Гарион бе бродил и по-рано в планините, но за пръв път през живота си виждаше такива огромни върхове. Знаеше, че тези колосални заострени от длетото на природата гиганти се намират на десетки левги, но планинският въздух беше толкова чист, че му се струваше възможно да ги докосне – стига да протегне ръка към тях.

Тук цареше вечен покой – ведро спокойствие, което изтри сякаш с магическа пръчка спомените за размириците и трудностите, които ги сполетяваха в долините, прогони далеч грижите и дори мислите за тях. Всеки завой, всеки покoren хребет разкриваше нови хоризонти пред очите им – все по-великолепни, по-главоломно засащетаващи, затова пътниците просто яздеха очаровани, без да произнесат нито дума. Построеното от човешка ръка изглеждаше толкова незначително тук. Човек никога не би могъл да докосне величието на тези вечни планини.

Беше лято, дните бяха дълги, пълни със слънчева светлина. Сред

листака край лъкатушешката пътека пееха птици, ароматът на затоплените от слънцето вечнозелени дървета се смесваше с опияняващия дъх на цветя, покрили като благоуханен килим безкрайните стръмни планински поляни. От време на време пронизителен писък на орел огласяше скалите.

– Хрумвало ли ти е някога да преместиш другаде столицата на империята си? – обърна се Гарион към императора на Малореа, който яздеше редом с него. Кралят на Рива приказваше съвсем тихо. Струваше му се, че ако заговори на висок глас, ще оскверни великолепието, което ги обкръжаваше.

– Не, подобна мисъл никога не ми е хрумвала, Гарион – моето правителство не би могло да изпълнява задачите си оттук. По-голямата част от членовете му са мелцени. На пръв поглед мелцените са прозаични люди, но истината е, че не са такива. Боя се, че чиновниците ще прекарват половината от времето си, наблюдавайки природата, а през останалата част ще пишат лоши стихове. Няма да вършат никаква работа. Освен това представа си нямаш какво е времето тук зиме.

– Сигурно има много сняг, нали?

– Огромни преспи – отговори императорът. – Тукашните хора направо не могат да минат през тях.

– Че тук живеят ли някакви хора? Не видях жив човек.

– Има – трапери, ловуващи диви животни заради кожата им, златотърсачи и други като тях. – Закат се усмихна едва-едва. – Според мен се заемат с такава работа само да си имат някакъв претекст да бъдат тук – някои хора предпочитат самотата.

– Тук е наистина най-подходящото място за тях.

Откакто напуснаха войсковия лагер на Атеска на брега на река Маган, императорът на Малореа се беше променил. Сега изглеждаше по-слаб и мъртвешкия поглед отдавна вече го нямаше в очите му. Също като Гарион и останалите, той яздеше предпазливо, целият в слух, с очи, отворени на четири. Ала промяната не бе засегнала само външния му вид, а и душата му. Закат беше замислен, дори меланхоличен човек, склонен да изпада в периоди на черна депресия ала същевременно бе безкрайно амбициозен. Гарион често бе имал поводи да се увери, че амбициите на малореанеца и неприкритата му жажда за власт бяха не толкова водещата движеща сила в живота му, колкото вечно желание да се подлага на тежки изпитания. Вглеждайки се по-дълбоко в същността на този човек, кралят на Рива си мислеше, че болезнените амбиции на Закат произтичат от дълбоко вкорененото у него желание да сложи край

на собствения си живот. Закат като че се хвърляше главоломно заедно с всичките военни и природни сили на своята империя в невъзможни битки с тайната надежда, че в крайна сметка ще се изправи срещу силен противник, способен да го убие, смъквайки от плещите му бремето на живота, което бе непоносимо за него.

Сега Закат беше друг човек. Срещата му с Кайрадис на бреговете на река Маган го бе променила завинаги. Светът, който винаги бе изглеждал плосък и безинтересен, сега сияеше с нови багри пред очите му. Понякога Гарион дори си мислеше, че открива слабия лъч на надеждата по лицето на своя приятел. Всъщност императорът на Малореа никога не се бе появявал пред хората с маската на човек, окрилен от надежда, и не можеше да се преструва, че изпитва подобно чувство.

Когато излязоха от един широк завой на пътя, Гарион видя вълчицата, която беше намерил преди време в мъртвата гора в Даршива. Тя ги очакваше търпеливо, отпусната на задните си лапи. Поведението на животното го учудваше все по-дълбоко. Наранената лапа на вълчицата беше оздравяла, от време на време тя се откъсваше от групата и бродеше из гората, ала винаги се връщаше, без видими признаци, че се безпокои дали ще открие следите им. Изглежда, беше доволна, че е член на странната им глутница. Докато се движеха в гората и дивите, ненаселени земи, тази нейна особеност не им създаваше проблеми, ала скоро щяха да стигнат сред хора и появата на свиреп, неопитомен вълк, оглеждащ се нервно наоколо, меко казано, щеше да привлече вниманието на всички.

„Как се чувстваш, малка сестричке?“ – попита я учтиво Гарион на езика на вълците.

„Добре съм“ – отвърна му тя.

„Откри ли някакви следи от своята глутница?“

„Наоколо има много вълци, ала те не са мои родственици. Ще остана с вас още известно време. Къде е вълчето ми?“

Кралят на Рива погледна през рамо към малкия кабриолет с две колела, който подскачаше по неравния път след тях.

„То е с моята другарка в онова нещо с кръглите, въртящи се крака.“

Вълчицата въздъхна.

„Ако продължи да седи при нея още малко, няма да е в състояние да излиза на лов – изрече неодобрително тя. – И ако твоята другарка продължава да го храни толкова много, стомахът му ще се разшири и то няма да може да оцелее през годините, когато няма достатъчно дивеч.“

„Ще поговоря с нея за това.“

„А тя ще те послуша ли?“

„Вероятно не, но въпреки това ще разговарям с нея. Тя е привързана към малкото и ѝ е приятно то да стои при нея.“

„Скоро трябва да го науча как да ловува.“

„Зная. Ще обясня това на моята другарка.“

„Благодаря ти. – Вълчицата замълча за миг и го погледна предпазливо. – Продължавайте напред нащрек. Тук живее някакво особено същество. Вече няколко пъти улавям миризмата му, макар че още не съм го виждала. Но съм сигурна, че е много едро.“

„На какво можеш да го оприличиш?“

„По-голямо е от твърдолапестия, който си яхнал“ – Тя погледна многозначително към Кретиен. Продължителното познанство с вълчицата бе направило големия сив жребец по-малко нервен, ала Гарион все пак подозираше, че конят му би се чувствал много по-щастлив, ако тя не се приближава толкова много до него.

„Ще съобща на водача на глутницата за това, което ми каза“ – обеща кралят на Рива. Бе забелязал, че вълчицата необяснимо защо избягва Белгарат, и предполагаше, че поведението ѝ отразява някои неизвестни нему страни от етикецията на вълците.

„В такъв случай аз ще продължа да търся своята глутница – рече тя и се изправи. – Може случайно да се натъкна на онзи звяр и тогава всички ще узнаем какъв е той. Ала миризмата му ми подсказва, че е опасен. Храни се с всичко, каквото му попадне – поглъща дори такива неща, които ние, вълците, избягваме.“ – След това тя се обърна, затича с големи скокове и скоро потъна безшумно в гъстата гора.

– Това е неестествено – отбеляза Закат. – Хора да разговарят с животни!

– Това е черта, типична за моето семейство. – Гарион се усмихна. – Отначало и аз не вярвах, струваше ми се, че е невъзможно. Птиците винаги идваха и разговаряха с леля Поул – обикновено за яйцата си. Оттогава зная, че пернатите просто обожават да приказват за своите яйца. И че понякога са доста глупави. Вълците се държат много по-достойно. – Той замълча за миг. – Не е необходимо да споменавах пред леля Поул, че съм казал това.

– Пак ли проявяваш хитрост, Гарион? – засмя се Закат.

– Просто благоразумие – поправи го Гарвон. – Ще трябва да отида да поговоря с Белгарат. Ти бъди внимателен, отваряй си очите на четири. Вълчицата каза, че наоколо имало някакво особено животно – било по-едро от кон и много опасно. Намеква, че било човекоядно.

– Как изглежда?

– Не го е виждала. Ала е усещала миризмата му и е попадала на следите му.

– Ще бъда нашрек.

– Добре – рече Гарион и пое назад към Белгарат и леля Поул, които оживено обсъждаха нещо.

– Дурник има нужда от кула някъде в Долината на Алдур – казваше Белгарат.

– Не виждам причината за това, татко – отговори му Поулгара.

– Защото всичките ученици на Алдур имат кули, Поул – традицията е такава. Той трябва да се учи. Как би могъл да го направи, ако му се пречкаш в краката непрекъснато?

Тя го измери с продължителен, хладен поглед.

– Е, може би трябваше да се изразя по друг начин.

– Не бързай да изречеш първите думи, които ти хрумнат, татко. Готова съм да почакам.

– Дядо – рече Гарион. – Току-що разговарях с вълчицата и тя ми съобщи, че в гората има някакво много едро животно.

– Може би мечка?

– Не мисля. Вече няколко пъти е улавяла миризмата му и би ми казала, ако е мечка.

– Имаш право.

– Не се изрази със съвсем същите думи, но намекна, че звярът не подбира особено какво тъпче в търбуха си. – Той замълча. – Може би си въобразявам, но не смятате ли, че тази вълчица е твърде особена?

– Какво по-точно имаш предвид?

– Използва много повече думи, отколкото е необходимо, и може би точно това ме кара да подозирам, че иска да ми каже нещо, но не се осмелява.

– Просто е твърде интелигентна. Това не е типична черта за съществата от женски пол, ала все пак някои от тях я притежават.

– Към каква очарователна тема се насочи разговорът ни – отбеляза Поулгара.

– О – каза възрастният мъж любезно. – Ти още ли си тук, Поул? Помислих си, че вече си се заела с някаква друга работа.

Погледът, който му хвърли тя, беше леден, ала Белгарат изглеждаше съвсем необезпокоен.

– Предупреди останалите – каза той на Гарион. – Ако животното беше обикновено, вълчицата не би приказвала с теб по този въпрос. Каквото и да е то, едно е сигурно – че е необичайно, а необичайното

винаги е опасно. Кажи на Се'Недра да не изостава назад с кабриолета. – Вълшебникът се замисли за миг. – Не споменавай нищо пред нея, за да не я разтревожиш, ала кажи на Лизел да се качи при нея.

– Лизел ли?

– Да, русокосата девойка. Онази с трапчинките.

– Зная коя е Лизел, дядо. Но не би ли било по-добре, ако при нея отиде Дурник – или Тот?

– Ако някой от тях се качи при нея в кабриолета, тя веднага ще се досети, че нещо не е наред, а това може да я изплаши. Животно, което е излязло на лов, усеща миризмата на страха. Нека не излагаме на опасност кралицата ти. Лизел е много добре обучена, освен това съм сигурен, че е скрила някоя и друга кама на най-различни места под дрехите си. – Вълшебникът се усмихна лукаво. – Силк би могъл да ни каже точно къде.

– Татко! – възкликна Поулгара.

– Искаш да кажеш, че това не ти е известно, Поул? Богове, та ти изобщо не си наблюдателна!

– Водиш с една точка – отбеляза Гарион.

– Радвам се, че ти направи впечатление. – Белгарат се засмя самодоволно.

Гарион обърна Кретнен така, че лея му да не може да види усмивката му.

Тази вечер проявиха повече предпазливост, докато вдигаха лагера. Избраха малка горичка от трепетлики, зад която се издигаше отвесна канара, а недалеч от предния ѝ край течеше буйна планинска река. Щом слънцето потъна зад вечно заснежените върхове и полумракът изпълни клисурите и дефилетата със синкави сенки, Белдин се върна от далечната си обиколка.

– Не е ли прекалено рано за лягане? – каза гърбавият магьосник троснато, след като пространството около него просветна и той отново възвърна човешкия си облик.

– Конете са уморени – отвърна Белгарат и хвърли бърз, кос поглед към Се'Недра. – Пък и пътят е много стръмен.

– Почакай да видиш какъв ще стане по-нататък – рече Белдин и закуцукан към огъня. – Пред нас наклонът е още по-голям.

– Какво е станало с крака ти?

– Имах малък спор с един орел – орлите са глупави птици, да знаеш. Не можа да различи гълъб от ястреб, та се наложи да го образувам. Клъвна ме, докато изскубвах цял наръч от перата по крилете му.

Поулгара изсумтя.

– Той започна пръв.

– Тръгнаха ли са някакви войници подире ни? – попита Белгарат.

– Да, няколко даршиванци, но са на два или три дни път от нас. Армията на Урвон се оттегля. След като самия него и Нахаз вече ги няма, войниците не виждат никакъв смисъл да остават тук.

– Така поне част от тях няма да се втурнат по петите ни – намеси се Силк.

– Не бързай да се радваш – предупреди го Белдин. – Сега пазачите на храма и карандите вече ги няма и даршиванците могат да съсредоточат всичките си усилия срещу нас.

– Да, имаш право. Дали знаят, че сме тук, как мислиш?

– На Зандрамас това със сигурност ѝ е известно и не смятам, че ще запази в тайна тази информация от войниците си. Може би утре вечер ще стигнем до снега по склоновете и тогава ще трябва да помислиш как да прикриеш следите на групата. – Гърбавият магьосник се огледа и попита: – Къде е вълчицата?

– Отиде на лов. Търси следи от своята глутница.

– Това ме подсети да ти съобщя нещо – тихо каза Белгарат, като се огледа, за да се убеди, че Се'Недра не може да го чуе. – Вълчицата каза на Гарион, че наоколо бродел някакъв опасен звяр. Довечера Поул ще излезе на разузнаване, но няма да е зле, ако и ти огледаш местността. Не съм в настроение за никакви изненади.

– Добре.

Сади и Велвет седяха от другата страна на огъня. Бяха сложили пръстената бутилка на земята и се опитваха да примамят Зит и новородените ѝ дечица с парченца сирене.

– Ще ми се да имаме мляко – рече Сади с пискливия си глас. – Млякото е много полезно за малките змийчета. Заздравява зъбите им.

– Ще запомня това – отвърна Велвет.

– Нима възнамерявате да изградите кариера на възпитателка и дрсорка на змии, маркграфиньо?

– Те са очарователни малки същества – отговори тя. – Чисти са, тихи са и не ядат много. Освен това са особено полезни в напрегнати ситуации.

Евнухът ѝ се усмихна с обич.

– От тебе ще стане прекрасна нийсанка, Лизел.

– Ако питат мен – за нищо на света! – измърмори мрачно Силк.

За вечеря опекоха пъстърва, понеже след като подготвиха лагера за

ношуване, Дурник и Тот отскочиха до реката с вдиците си. Откакто бе станал ученик на Алдур, Дурник наистина се бе променил, но не бе загубил ни най-малко от безкрайното си увлечение към любимия риболов. Вече не беше необходимо той и немият му приятел да обсъждат какво ще правят през свободното си време. Всеки път, когато лагеруваха в близост до езеро или поток, двамата просто автоматично се отправяха към брега.

След вечеря Поулгара излетя над мрачната, потънала в сенки гора, ала когато се върна, съобщи на приятелите си, че не се е натъкнала на следи от страшния звяр, за който ги бе предупредила вълчицата.

На следващата сутрин беше студено, дори мразовито. Дъхът на конете излизаше на кълбета пара.

Късно следобед стигнаха до снега по склона точно както беше предвидил Белдин. Снежната покривка беше тънка, но по-нататък се виждаха по-дълбоки преспи. Лагеруваха под линията на заснежената повърхност и тръгнаха рано призори. Силк беше направил хамут за един от товарните коне и след него, вързани с дълги въжета, се влачеха десетина обли камъни. Дребничкият драснианец огледа критично следи-те, оставяни от тях, и измърмори:

– Добре.

– Целта на твоя механизъм не ми е съвсем ясна – каза Сади.

– Следите, които оставят тези камъни, са също като от колела на каруца – обясни Силк. – От една страна, следите на коне могат да възбудят подозренията на войниците, които идат след нас. От друга – следи от каруци по пътя на керваните не биха привлекли ничие внимание, защото са съвсем в реда на нещата.

– Умно – отбеляза евнухът. – Но защо просто не отсечем клони от дърветата и не ги влачим след себе си?

Силк поклати глава.

– Ако заличим всички следи, ще възбудим още по-силни подозрения. По този път минават много хора.

– Ти мислиш за всичко, нали?

– Той е обучаван как да се промъква незабелязано в нашата академия в Драсния – обади се Велвет от кабриолета. – Понякога заличава следите си просто за да се упражнява.

– Не бих стигнал чак дотам в старанието си – отвърна дребничкият мъж обидено.

– Нима?

– Е, може би. Но защо пък трябваше да го казваш с толкова висок

глас пред всички? При това „промъквам се“ звучи толкова грозно...

– Можеш ли да предложиш нещо по-благозвучно?

– Ами „избягвам неприятности“ е много по-точно и красиво, нали?

– Щом означава едно и също, защо да задълбаваме в терминологията? – Тя го възнагради с очарователна усмивка и две весели трапчинки.

– Въпрос на стил, Лизел.

Пътят на керваните се издигаше все по-стръмно и преспите край него ставаха все по-дълбоки. Снежни вихрушки се въртяха по склоновете, вятърът задуха по-силно, с хапещи, мразовити пориви.

По пладне планинските върхове пред тях изведнъж изчезнаха, забулени от зловещи кълбести облаци, нахлуващи от запад, а после вълчицата дотича с дълги скокове и каза на Гарион:

„Съветвам ви да потърсите подслон за глутницата и товарните животни.“

„Намери ли съществото, което живее тук?“

„Не. Но това е по-опасно от него.“ – Тя погледна многозначително към приближаващите се облаци.

„Ще съобщя на водача на глутницата.“

„Така трябва. – Вълчицата повдигна муцуната си към Закат. – Нека той ме последва. Малко по-нататък има дървета. Дватама ще намерим подходящо място.“

– Тя иска да отидеш с нея – обърна се Гарион към малореанеца. – Лошото време ще ни застигне и вълчицата смята, че трябва да се подслоним сред дърветата. Намерете подходящо място, а аз ще предупредя останалите.

– Снежна виелица? – попита Закат.

– Сигурно. Трябва да е наистина нещо сериозно, за да накара вълк да се оглежда така нервно. – Гарион обърна Кретиен и се върна назад, за да съобщи всичко на приятелите си. Стръмният хлъзгав път затрудняваше бързото придвижване, мразовитият вятър хвърляше ледени шепи сняг в лицата им, ала все пак скоро успяха да стигнат в гъсталака, до който вълчицата беше завела Закат. Дърветата бяха млади борове, израснали гъсто един до друг. Преди време – очевидно не много отдавна – лавина беше прорязала ивица след дърветата и бе натрупала огромна купчина клони и счупени стволоче край една отвесно издигаща се скала. Дурник и Тот незабавно се хванаха на работа. Останалите им се притекоха на помощ и не след дълго издигнаха здрава дървена рамка, опираща се в скалата. Покриха я с брезента за палатките и се опитаха да я прикрепят към земята с тежки пънове и стволоче. След това разчистиха

пространството под брезента и въведоха конете в края на импровизирания заслон. Само минута след това бурята връхлетя върху тях с цялата си сила.

Вятърът виеше диво, всичко изчезна, погълнато от снежната вихрушка.

– Дали Белдин е добре? – попита Дурник разтревожено.

– Не се тревожи за Белдин – рече Белгарат. – Той се е борил с бури много пъти през живота си. Или ще се издигне по-високо от вихрушката, или пък ще се зарови в някоя преспа, докато всичко отmine.

– Но той ще замръзне! – възкликна Се'Недра.

– Не и под снега – увери я Белгарат. – Обикновено Белдин не обръща никакво внимание на времето. – Той погледна вълчицата – тя бе приклепнала на задните си лапи до входа на заслона и бе вперила поглед в снежната виелица. – „Благодаря ти, че ни предупреди, малка сестричке.“

„Сега съм член на вашата глутница, почитаеми водачо – отвърна тя със същия официален тон. – Благосъстоянието на всички е отговорност на всеки.“

„Мъдро казано, малка сестричке“.

Тя помахна с опашка, ала не каза нищо повече.

Виелицата продължи и след като се спусна мрак. Гарион и приятелите му седяха около огъня, който беше запалил Дурник. После, към полунощ, вятърът утихна така бързо, както се бе появил. Снегът продължи да се сипе до сутринта, а след това престана. Преспите извън заслона стигаха до коленете на Гарион.

– Ще се наложи да правим пъртина – рече сериозно Дурник. – До Пътя на керваните има четвърт миля, а снегът е покрил какви ли не неща. Сега нито е подходящото време, нито подходящото място конете да си счупят краката.

– А какво ще стане с моя кабриолет? – попита Се'Недра.

– Страхувам се, че ще трябва да го изоставим, Се'Недра. Снегът е прекалено дълбок. Дори да успеем да го завлечем до Пътя на керваните, конят няма да може да го тегли през преспите.

Тя въздъхна.

– О, такъв хубав кабриолет беше! – След това малката кралица погледна Силк с абсолютно невинно лице. – Бих искала да ти благодаря, че ми го зае за известно време, принц Келдар. Вече можеш да си го вземеш.

Тот се зае да проправя пъртина по стръмния склон към Пътя на

керваните. Останалите мъже го следваха, разширяваха пътеката и внимателно опипваха терена с нозе, търсейки затрупани пънове и клони в снега. Изминаха почти два часа, докато проправят пъргина до Пътя на керваните; накрая всички дишаха тежко, изтощени от положените усилия на такава голяма надморска височина.

След това тръгнаха назад към заслона, където ги очакваха дамите, ала по средата на пъргината вълчицата изведнъж наостри уши и изръмжа.

„Какво има?“

„Онзи звяр – отвърна тя. – Излязъл е на лов.“

– Пригответе се! – извика Гарион на приятелите си. – Звярът е наблизо! – Кралят на Рива протегна ръка и измъкна меча на Желязната хватка.

Звярът излезе от гъсталака. Рунтавата му козина бе покрита със сняг, краката му се тътреха, леко присвити, придавайки на фигурата му застрашителен, дебнеш вид. Муцуната му беше отвратителна и смразяващо позната. Изчадието имаше малки свински очички, потънали под гъсти рунтави израстъци, наподобяващи вежди. Долната му челюст стърчеше напред, огромните жълти бивни, извити като дъги, се издигаха почти до челото му. То отвори уста и изрева, после започна да блъска масивните си гърди с юмуруци и се изправи в цял ръст. Беше високо поне осем стъпки.

– Това е невъзможно! – възкликна Белгарат.

– Какво има? – попита Сади.

– Това е елдрак – отвърна вълшебникът. – А единственото място, където има елдраци, е Улголандия.

– Мисля, че грешиш, Белгарат – възрази Закат. – Ние го наричаме маймуноподобна мечка. В тукашните планини живеят няколко от тях.

– Господа, бихте ли приели предложението ми да обсъждате породата на звяра някой друг път? – рече Силк. – Главният въпрос сега е дали да се бием с изчадието, или да бягаме.

– Страхувах се, че ще кажеш тъкмо това.

– Трябва да му попречим да се добере до жените – каза Дурник и погледна евнуха. – Сади, отровата по острието на камата ти ще го убие ли?

Сади огледа несигурно косматия звяр и отговори:

– Сигурен съм, че ще го убие. Но звярът е прекалено голям и ще е нужно доста време, докато отровата подейства.

– Тогава ще привлечем вниманието му към себе си и така ще дадем

време на Сади да го заобиколи – реши Белгарат. – Той ще го промуши с камата си, а ние ще го нападнем и ще се бием с него, докато се прояви ефектът на отровата. Разпръснете се и не поемайте никакви рискове. – Старият вълшебник проблесна за миг и се превърна във вълк.

Приятелите настъпиха срещу звяра в полукръг, с готови за бой оръжия, а той продължи да реве и да бие с юмуци гърдите си, изпаднал в дива ярост. След миг пое с тежки стъпки напред, изтърсвайки снега от стъпалата си. Сади се промъкна нагоре по склона, стиснал малката си кама. Междувременно Белгарат и вълчицата се спуснаха да разкъсат изчадieto с острите си зъби.

Докато кралят на Рива напредваше с уверени крачки в дълбокия сняг, размахвайки заплашително меча си, умът му работеше точно и трезво. Гарион забеляза, че звярът не действа така бързо, като елдрака Грул. Не можеше да отблъсне острите, светкавични набези на вълците и снегът около него скоро се обагри с пръски от кръвта му. Изчадieto нададе страшен рев и се втурна отчаяно срещу Дурник. Ала тъкмо в този миг Тот пристъпи напред и заби върха на здравата си тояга в грозната му муцуна. Звярът изрева от болка и разпери широко ръце, за да сграбчи немия в смазващата си прегръдка, ала Гарион стовари меча си върху рамото му, а в същото време Закат се сниши, скочи напред и започна да сече корема и гърдите на звяра.

Изчадieto нададе страшен рев и се олюля.

– Твой ред е, Сади! – извика Силк, след това се наведе и направи лъжливо движение, опитвайки се да метне една от камите си към гърдите на звяра.

Вълците продължаваха страшните си набези срещу хълбоците и краката на изчадieto, докато Сади внимателно се промъкваше откъм гърба му. То нанасяше отчаяни удари с огромните си ръце, опитвайки се да отблъсне нападателите си.

Изведнъж вълчицата се хвърли напред и с невероятна точност прегриза с острите си зъби сухожилието на левия му крак.

Писъкът на елдрака беше ужасяващ – още повече защото приличаше на човешки вопъл. Косматият звяр падна по гръб и сграбчи с лапите си осакатения си крак.

Гарион скочи напред, яхна гърчещото се тяло и вдигна високо оръжието си с намерението да го забие в косматите гърди на звяра.

– Моля те, недей! – изкрещя изчадieto и животинското му лице се изкриви от ужас. – Моля те, не ме убивай!

2.

Съществото беше гролим. Огромният звяр, проснат сред облените с кръв преспи, изведнъж изгуби очертанията си и формата му се промени.

– Чакайте! – извика Дурник. – Това е човек!

Всички спряха, вперили погледи в ужасните рани по тялото на жреца, който лежеше в снега.

Гарион притисна върха на меча под брадичката на гролима и каза хладно:

– Говори. Мисля, че думите ти трябва да звучат много убедително. Кой те накара да приемеш формата на това ужасно животно?

– Нарадас – изстена гролимът. – Върховният жрец на храма в Хемил.

– Слугата на Зандрамас? – попита Гарион. – Мъжът с белите очи?

– Да. Аз само изпълнявах заповедите му. Моля ви, не ме убивайте.

– Защо ти нареди да ни нападнеш?

– Трябваше да убия един от вас.

– Кой точно?

– Това нямаше никакво значение. Просто ми заповяда един от вас да бъде мъртъв след схватката.

– Все още играят досадната стара игра – отбеляза Силк и прибра камите си. – Гролимите наистина нямат никакво въображение.

Сади погледна въпросително Гарион и повдигна красноречиво малката си блестяща кама.

– Не! – извика остро Ерионд.

Гарион се поколеба, после каза:

– Той има право, Сади. Не можем да убием беззащитен човек.

– Алорни – въздъхна Сади и вдигна поглед към небето. Мрачните черни облаци вече се разкъсваха. – Знаете, разбира се, че ако го оставим в това състояние, той бездруго ще умре. Ако се опитаме да го вземем със себе си, ще ни забави. Пък и не е необходимо да отбелязвам, че едва ли е човек, на когото бихме могли да имаме доверие.

– Ерионд – рече Гарион. – Защо не доведеш леля Поул? Трябва да се погрижим за раните му преди да му изтече кръвта. – Той погледна Белгарат, който отново бе приел човешкия си вид. – Имаш ли нещо против?

– Нищо не съм казал.

– Благодаря ти за това.

– Трябваше да го убие още преди да се превърнал в човек – долетя от хрусталака познат дрезгав глас. Белдин седеше на един дънер и дъвчеше сурово месо, върху което още стърчаха няколко пера.

– И въобще не ти дойде наум, че можеш да ни се притечеш на помощ, така ли? – изръмжа Белгарат.

– Вие се справяхте блестящо. – Гърбавият магьосник сви рамене, оригна се и хвърли остатъците от закуската си на вълчицата.

„Благодаря“ – отвърна учтиво тя и почна да яде. Гарион не беше сигурен дали Белдин я разбра, ала предполагаше, че схваща значението на поведението ѝ.

– Какво прави този елдрак тук, в Малореа? – попита Белгарат.

– Всъщност не беше съвсем като истински елдрак – отвърна Белдин и изплю няколко мокри пера.

– Добре, но откъде малореанският гролим знае как изглеждат елдраците?

– Не слушаш какво ти приказвам, старче. Тук, във високите части на планините, има няколко такива същества – между тях и елдраците има далечна родствена връзка, ала не са еднакви. Нито са толкова големи, нито толкова хитри.

– Мислех, че тези чудовища се срещат само в Улголандия.

– Че помисли малко, Белгарат. В Черек има троли, в Арендия бродят алграти, дриадите живеят в южна Толнедра. След това се появява онзи дракон – Зандрамас – и никой не знае къде живее. Навсякъде по света има чудовища. Просто в Улголандия те са повече.

– Имаш право – отстъпи Белгарат и погледна Закат. – Ти как нарече звяра?

– Маймуноподобна мечка. Названието може би не е съвсем точно, но хората, които живеят по тези места, не са особено изтънчени.

– Къде се намира Нарадас сега? – обърна се Силк към ранения гролим.

– За последен път го видях в Баласа – отговори гролимът. – Не зная къде е отишъл после.

– Зандрамас беше ли с него?

– Не съм я виждал, но това не означава, че не е била с него. Светата магьосница вече не се появява често сред простосмъртните.

– Заради светлинките под кожата си ли? – хитро попита дребният мъж.

Лицето на гролима преbledня още повече.

– Забранено ни е да обсъждаме това – дори и помежду си – отвърна

уплашено той.

– О, няма нищо, приятелю – усмихна му се Силк и измъкна една от камите си. – Давам официално разрешение.

Гролимът преглътна с усилие и след това кимна.

– Умен мъж! – Силк го потупа по рамото. – Кога започнаха да се появяват светлинките под кожата й?

– Не мога да дам точен отговор. Зандрамас и Нарадас бяха отишли на запад и дълго останаха там. Светлинките започнаха да се появяват, когато тя се завърна оттам. Един от жреците в Хемил беше голям сплетник и ни каза, че това било някакъв вид чума.

– Защо каза „беше“? Нима вече не е?

– Тя откри какво е приказвал и заповяда да му прережат гърлото.

– Съвсем в стила на Зандрамас. Милата тя.

Леля Поул се приближи по отъпканата пътека в снега, следвана от Се'Недра и Велвет, и се зае с раните на гролима, а Дурник и Тот се върнаха в заслона и изведоха конете. След това свалиха брезента и развалиха дървената рамка. След като закараха конете при ранения гролим, Сади отиде при коня си и взе червената си кутия.

– Просто за всеки случай – промърмори той на Гарион и извади малка, невзрачна на вид стъкленица.

Гарион вдигна вежди.

– Няма да му навреди – увери го евнухът. – Просто ще го направи послушен. Освен това щом си толкова състрадателно настроен, би трябвало да притъпим болката, която му причиняват раните.

– Ти не одобряваш това, нали? – рече Гарион. – Имам предвид, че не го убихме?

– Смятам, че това е проява на неблагоприятно разположение, Белгарион – отговори сериозно Сади. – Мъртвите врагове не създават проблеми. Живите винаги могат да тръгнат отново по петите ти. Все пак ти решаващ.

– Добре, ще отстъпя пред мнението ти – каза Гарион. – Стой близо до него. Ако започне да става опасен, направи онова, което сметнеш за необходимо.

– Така е по-добре – каза Сади одобрително. – Ще те научим кои са основните понятия в практическата политика.

Изведоха конете до Пътя на керваните и се качиха на седлата. Свирият вятър, дошъл заедно със снежната буря, бе измел по-голямата част от снега далеч от пътя, макар че в закритите места се бяха натрупали дълбоки преспи – край завоите, зад малки горички и скални козирки. Придвижваха се бързо по откритите участъци и пъплека едва-едва през

преспите. След бурята отразената от снега светлина беше ослепителна и макар че Гарион бе присвил очи, след около час вече го измъчваше ужасно главоболие.

– Мисля, че е време да вземем предпазни мерки – обяви Силк, спря коня си, извади изпод пелерината си тънък шал и го превърза пред очите си. Гарион изведнъж си помисли за Релг и си спомни как роденият в пещерата фанатик връзваше очите си под открито небе.

– Превръзка за очите ли измисли? – попита го Сади. – Или може би изведнъж стана пророк, принц Келдар?

– Аз не съм от хората, които имат прозрения за бъдещето, Сади – отвърна Силк. – Шалът е достатъчно тънък и виждам добре през него. Просто така мога да предпазя зениците си от ослепителната светлина, отразяваща се от снега.

– Умно – съгласи се Сади.

– Да, отразената светлина е много силна и ако човек не предпазва очите си, наистина може да ослепее – поне временно. – Силк нагласи превръзката пред очите си. – Това е трик, който използват пастирите на северни елени в северна Драсния. Смятам, че ефектът от него е добър.

– Прав си, да не рискуваме – рече Белгарат и също прикри очи под парче плат, след това се усмихна. – Може би точно по този начин дала-сианските магьосници са ослепили гролимите, опитали се да отидат в Кел.

– Ще изпитам ужасно разочарование, ако наистина всичко е било толкова просто – заяви Велвет и също завърза шал пред очите си. – Предпочитам магията да е загадъчна и необяснима. Снежна слепота като обяснение би било наистина твърде прозаично нещо.

Продължиха бавно през преспите към прохода между два високи планински върха и по пладне го стигнаха. Пътят лъкатушеше между огромни обли скали, ала щом се добраха до върха, пое по права линия. Спряха, за да дадат почивка на конете си и да погледат огромната пустош, която се разкри пред погледите им.

Тот махна превръзката от очите си и направи някакъв знак на Дурник. Ковачът сне шала от очите си и едрият ням мъж му посочи нещо. Лицето на Дурник потрепна, изпълнено със страхопочитание.

– Вижте! – изрече той със сподавен шепот.

Всички свалиха превръзките от очите си.

– Белар! – възкликна Силк. – Как е възможно на света да има толкова огромно нещо!

Върховете наоколо, които им изглеждаха истински гиганти, сега

просто не се забелязваха. Извисяваща се в самотно величие пред тях, към небето се устремяваше толкова колосална планина, че човешкият ум не можеше да обозре измеренията ѝ. Върхът беше съвършено симетричен, стръмен бял конус с почти отвесно спускащи се склонове. Основата му беше огромна, връхната точка на този планински властелин се издигаше на хиляди и хиляди стъпки над близките върхове. Пълно, ненарушавано от никакви звуци спокойствие го заобикаляше от всички страни. Сякаш върхът бе достигнал всичко, за което можеше да мечтае планината, и сега просто съществуваше във времето и пространството.

– Това е най-високият връх на света – тихо каза Закат. – Учените в Мелцена са изчислили височината му и са я сравнявали с височината на върховете от западния континент. Той е с десетки хиляди стъпки по-висок от останалите планински първенци.

– Моля те, Закат – прошепна Силк огорчено. – Само не ми казвай точно колко е висок.

Закат изглеждаше объркан.

– Както вече си забелязал, аз не съм особено едър човек. Огромните размери ме потискат. Признавам, че тази планина е по-висока от мен – и просто не искам да зная с колко точно надвишава собствения ми ръст.

Тот отново направи знак на Дурник.

– Той казва, че Кел се намира някъде в сянката на тази планина – обясни ковачът на приятелите си.

– Думите му не са съвсем конкретни – подхвърли сухо Сади. – Предполагам, че почти половината континент лежи в сянката на това невероятно творение на природата.

Белдин долетя и се спусна при тях.

– Огромен е, нали? – рече той и погледна с присвити очи исполинския връх, извисяващ се до самото небе.

– Забелязахме – отговори Белгарат. – Какво ни чака напред?

– Продължително спускане надолу – поне докато стигнете до склоновете на онази планина ей там.

– Че това го виждам и оттук.

– Поздравявам те по този случай. Намерих едно местенце, където можете да се отървете от гролима – всъщност натъкнах се на няколко такива места.

– Какво точно имаш предвид, като казваш „да се отървете“? – попита подозрително Поулгара.

– Надолу по пътя ще се натъкнете на много дълбоки урви – отвърна любезно гърбавият магьосник. – Винаги се случват нещастни случаи,

нали разбираш?

– И дума не може да става! Не се заех да лекувам раните му, за да доживее мига, когато ще го хвърлиш в някоя урва.

– Поулгара, ти се намесваш в ритуалите на моята религия.

Вълшебницата вдигна вежда.

– Мислех, че знаеш. Правило номер едно в моята вяра е: „Убий всеки гролим, който ти се изпречи на пътя“.

– Бих се замислил дали и аз да не приема твоята религия – подхвърли Закат.

– Съвсем ли си сигурен, че произходът ти не е арендски? – попита го Гарион.

Белдин въздъхна.

– Щом си решила, че непременно трябва да ми развалиш удоволствието с този гролим, Поул, ще ти кажа, че намерих група овчари под заснежените части на планината.

– Искаш да кажеш „пастири“?

– Означава едно и също, нали? Ако се замислиш, ще се убедиш, че имам право.

– Но „пастири“ звучи по-красиво.

– По-красиво друг път! – изсумтя гърбавият магьосник. – Овцете са тъпи, миришат ужасно, а вкусът на месото им е още по-непоносим. Всеки, който прекарва живота си, грижейки се за овце, е или ненормален, или малоумен.

– Днес си в прекрасно разположение на духа – обади се Белгарат.

– Защото е прекрасен ден за летене – обясни усмихнато Белдин. – Имаш ли изобщо представа колко много топъл въздух се отделя от новия сняг, когато го огрее слънцето? По едно време се бях издигнал толкова високо, че пред очите ми започнаха да се въртят черни точки.

– Постъпил си глупаво – рече троснато Поулгара. – Никога не бива да летиш на такава голяма височина. Там въздухът не е плътен.

– От време на време всички правим глупости. – Той сви рамене. – Но спускането надолу е невероятно. Защо не дойдеш с мен и ще ти покажа.

– Никога ли няма да порастеш?

– Съмнявам се и се надявам това да не стане. – Гърбавият магьосник погледна Белгарат. – Мисля, че ще е добре да се спуснете на около миля надолу и да направите лагер за нощуване.

– Още е рано.

– Не, всъщност е доста късно. Следобедното слънце е твърде

горещо – дори на тази височина. Снегът започва да омоква. Вече видях три лавини. Ако вземете някое погрешно решение за посоката, може да се озовете долу много по-бързо, отколкото би ви се искало.

– Интересна забележка. Щом минем през прохода, ще изберем мястото за пренощуване.

– Аз ще продължа напред. – Белдин приклепна и разпери ръце. – Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с мен, Поул?

– Не бъди глупав.

Магьосникът се изсмя и излетя.

Направиха лагера си почти под самото било и макар че не бяха защитени от постоянните напори на вятъра, не ги застрашаваха поне лавините. Гарион спа зле. Вихърът, танцуващ по планинското било, караше здраво изопнатия брезент на палатката да плющи непрекъснато. Шумът му пречеше да заспи и той се въртеше неспокойно.

– И ти ли не можеш да спиш? – попита го Се'Недра, в мразовития мрак.

– От вятъра е – отвърна й той.

– Опитай се да не мислиш за него.

– Не мисля. Обаче все едно че са ме напъхали в тъпан.

– Тази сутрин се държа много храбро, Гарион. Бях ужасена, когато чух за онова чудовище.

– И по-рано сме се справяли с чудовища. След известно време човек просто свиква с тях.

– Май вече се преситихме на подобни преживявания, а?

– Това е характерна черта на всички могъщи герои. Битката с едно-две чудовища преди закуска изостря апетита.

– Променил си се, Гарион.

– Не съм.

– О, напротив. Когато се запознах с тебе, не би казал подобно нещо.

– Когато се запозна с мене, приемах всичко прекалено сериозно.

– Нима сега не приемаш сериозно онова, което правим? – В гласа й се промъкнаха обвинителни нотки.

– Разбира се, че се отнасям с пълна сериозност към нашия поход. Просто отхвърлям от съзнанието си случайните събития. Няма никакъв смисъл да се тревожим за нещо, щом то вече е отминало, нали?

– Е, щом и двамата не можем да заспим... – Тя го привлече към себе си и го целуна.

Когато станаха, снегът, опасно мек предишния следобед, сега бе замръзнал и можеха да продължат, без да се излагат на опасност от лавини. И тъй като този склон на върха бе понесъл цялата сила и ярост на бурята, по Пътя на керваните имаше малко сняг и приятелите продължиха бързо напред. В ранните часове на следобеда преминаха последните заснежени участъци и навлязоха в света на пролетта. Поляните бяха стръмни, зелени, обсипани с разкошни цветя. Потоци, които водеха началото си направо от ледниците, подскачаха и танцуваха над проблясващите камъни, елени с меки кафяви очи гледаха учудено как Гарион и неговите приятели преминават край тях.

Няколко мили под заснежените склонове започнаха да забелязват стада овце – пасяха съсредоточено, поглъщайки трева и цветя с невероятен апетит. Пастирите, които ги наблюдаваха, бяха облечени в прости бели роби и седяха, отдадени на размисъл, докато кучетата им вършеха цялата работа.

Вълчицата тичаше спокойно край Кретиен, ала ушите ѝ от време на време потрепваха, а светлокафявите ѝ очи проблясваха напрегнато, вперени в овцете.

„Съветвам те да не го правиш, малка сестричке“ – каза ѝ Гарион на езика на вълците.

„Всъщност и не мислех да го правя – отвърна тя. – И преди съм срещала тези животни, и хората, и кучетата, дето ги вардят. Не е трудно да грабнеш едно от тях, но кучетата след това се вбесяват и ляят им не ти позволява да се нахраниш спокойно. – Вълчицата изплезе език – това беше равностранно на усмивка при вълците. – Но мога да накарам тези животни да се разбягат. Всички трябва да знаят на кого е гората.“

„Водачът на глутницата няма да одобри това.“

„А, да – съгласи се вълчицата. – Обаче водачът на глутницата май се взема прекалено на сериозно. Забелязах тази негова черта.“

– Какво казва? – попита любопитно Закат.

– Иска ѝ се да подгони овцете – отговори Гарион. – Не непременно да убие някоя от тях, просто иска да ги накара да се разбягат. Мисля, че това ѝ е забавно.

– „Забавно“ ли? Странно, че казваш такова нещо за вълк.

– Всъщност не е. Вълците много обичат игрите и имат много тънко чувство за хумор.

Лицето на Закат стана замислено.

– Знаеш ли, Гарион – подхвана той. – Човек мисли, че притежава света, но в действителност ние го делим с най-различни същества, които

са напълно безразлични към нашето владичество. Те създават свои собствени общества, предполагам и че развиват своя култура. Те не ни обръщат никакво внимание, нали?

– Правят го само когато ги безпокоим.

– Това е смазващ удар върху егото на един император. – По лицето на Закат плъзна крива усмивка. – Ние сме двамата най-могъщи мъже на света, а вълците ни приемат само като повод за незначително безпокойство.

– Това ни учи да бъдем смирени – каза Гарион. – Смирението е полезно за душата на човека.

– Може би.

Вечерта стигнаха до главния стан на овчарите. Беше голям, с удобни палатки, вдигнати от двете страни на улицата, застлана с греди. Кошарите и конюшните бяха в единия край на улицата, имаше и малък яз – водите на един планински поток бяха заприщени с дървени трупи – така се образуваше малко езеро, осигуряващо вода за овцете и конете. Сенките на вечерта се спускаха над малката долина, където беше разположен лагерът, стълбове синкав пушек се издигаха от огньовете и се разтваряха в неподвижния въздух.

Висок слаб мъж със силно загоряло лице и снежнобяла брада, облечен в проста бяла риза – обичайната дреха за всички пастири тук, – излезе от една палатка точно когато Гарион и Закат спряха конете си пред лагера.

– Беше ни съобщено, че ще пристигнете – каза той. Гласът му беше много плътен и тих. – Ще приемете ли да похапнете от нашата храна тази вечер? – Гарион го огледа внимателно и забеляза, че прилича на Вард – мъжа, когото бяха срещнали на остров Веркат, на половин свят разстояние оттук. Вече не можеше да има съмнение, че между далите и расата на робите в Ктхол Мургос съществува родствена връзка.

– Това ще е чест за нас – отвърна Закат. – Ала не бихме желали да ви се натрапваме.

– Не го приемаме като натрапване. Казвам се Бурк. Ще наредя на хората си да се погрижат за конете ви.

Останалите от групата също спряха конете си пред лагера.

– Добре дошли – поздрави ги Бурк. – Вечерята е почти готова, приготвихме и палатка, която можете да използвате. – Той погледна сериозно вълчицата и ѝ кимна. Беше съвсем очевидно, че присъствието ѝ не го безпокои.

– Проявявате голяма любезност към нас – каза Поулгара и слезе от

коня си. – Неочаквано е да срещнеш такова гостоприемство толкова далеч от цивилизацията.

– Човек носи цивилизацията със себе си, госпожо – отговори й Бурк.

– С нас има ранен – каза Сади. – Нещастен пътешественик, на когото се натъкнахме в планината. Помогнахме му, доколкото ни позволяваха силите, но имаме неотложна работа и се страхувам, че скоростта, с която се движим, влошава състоянието му.

– Можете да го оставите при нас, ние ще се погрижим за него. – Бурк огледа критично упоения жрец, който седеше отпуснат на седлото си. – Той е гролим – отбеляза пастирът. – Вие вероятно сте тръгнали към Кел?

– Да, ще минем оттам – отвърна предпазливо Белгарат.

– В такъв случай гролимът не може да продължи с вас.

– Чували сме за това – рече Силк и също скочи от седлото. – Наистина ли гролимите ослепяват, щом се опитат да влязат в Кел?

– Всъщност да. Сега в лагера с нас живее един такъв слепец. Намерихме го миналото лято.

Белгарат присви очи и попита:

– Мога ли да поговоря с него? Проучвам тъкмо този въпрос и винаги търся нова информация.

– Разбира се – съгласи се Бурк. – Той е в последната палатка отдалеч.

– Гарион, Поул, елате с мен – каза Белгарат и тръгна по улицата.

– Откъде се взе това внезапно любопитство у теб, татко? – попита Поулгара, когато се бяха отдалечили на достатъчно разстояние и никой не можеше да ги чуе.

– Искам да разбера как действа проклятието, което далите са наложили върху Кел. Ако може да бъде преодоляно, можем да се натъкнем на Зандрамас, когато се озовем в града.

Гролимът седеше на пода в палатката си. Слепите му очи бяха изгубили фанатичния блясък, типичен за всички гролими, и сега лицето му изразяваше някакво дълбоко учудване.

– Как си, приятелю? – попита го тихо Белгарат.

– Доволен съм от живота – отговори гролимът. Тези думи прозвучаха странно в устата на жрец на Торак.

– Защо опита да се приближиш до Кел? Не знаеше ли за проклятието?

– Но това не е проклетие, а благословия.

– Благословия ли?

– Магьосницата Зандрамас ми заповяда да се опитам да стигна в свещения град на далите – продължи Гролимът. – Тя ми каза, че ще се възвися като божество, ако успее да го стори. – Той се усмихна кротко. – Мисля, че се опитваше да провери каква е силата на проклятието – така щеше да определи дали е безопасно за самата нея да предприеме това пътуване.

– Но излезе, че не е безопасно, нали?

– Трудно е да се даде отговор на този въпрос. Тя щеше да спечели много, ако се бе опитала да го стори.

– Едва ли бих нарекъл слепотата голяма печалба.

– Но аз не съм сляп.

– Мислех, че проклятието е свързано тъкмо с това.

– О, не. Аз не виждам света наоколо, но то е, защото съзерцавам нещо друго – нещо, което изпълва сърцето ми с радост.

– О, и какво е то?

– Виждам лицето на Бога, приятелю, и то няма да изчезне за мен до края на дните ми.

3.

Той винаги беше край тях. Дори когато се движеха из гъстите студени гори, усещаха как се извисява над тях – неподвижен, бял, спокоен. Върхът изпълваше очите им, мислите им, дори и сънищата. С всеки изминал ден, докато яздеха към блестящата огромна бяла планина, Силк ставаше все по-раздражителен.

– Как е възможно някой да постигне каквото и да било в тази част на света, щом тази грамада изпълва половината небе? – избухна драснианецът един слънчев следобед.

– Може би хората тук просто не й обръщат внимание, Келдар – рече мило Велвет.

– Как е възможно да не обръщаш внимание на толкова голямо нещо? – отвърна остро той. – Чудя се дали върхът усеща колко очебийно исполински... дори колко отблъскващо огромен е!

– Говориш неразумно – прекъсна го русокосата девойка. – Планината не я е грижа как я възприемаме ние. Тя ще остане на мястото си дълго след като изчезнем от света. – Тя замълча за миг. – Това ли те дразни, Келдар? Че си се натъкнал на нещо постоянно в преходния си

живот?

– Звездите също са нещо неизменно – изтъкна дребничкият драснианец. – И калта под краката ни – макар че примерът ми може и да не ти харесва. Ала те не се натрапват пред очите ти като този планински колос. – Той се обърна към Закат и попита: – Изкачвал ли се е някой на самия връх?

– Че защо да се катери чак там?

– За да го победи. Да докаже, че е по-силен! – Силк се засмя. – Това е дори още по-нелогично, нали?

Ала Закат наблюдаваше замислено колосалните очертания на върха, изпълнил хоризонта на юг.

– Не зная, Келдар – отговори той. – Никога не съм се замислял за възможността да се преборя с някоя планина. Лесно е да победиш други хора. Ала да надвиеш планина – виж, това е съвсем друго нещо.

– Дали това ще й направи някакво впечатление? – попита Ерионд. Младият мъж се намесваше в разговорите толкова рядко, че понякога изглеждаше ням както Тот. Ала напоследък бе станал още по-вглъбен в себе си. – А може би планината ще ти се зарадва. – той се усмихна нежно; – Струва ми се, че тя понякога е самотна. Сигурно върхът желае да сподели онова, което вижда, със смелия човек, дръзнал да се изкачи чак горе.

Закат и Силк се спогледаха и в очите на двамата трепна жаден блясък.

– Човек със сигурност би имал нужда от въжета – заяви Силк някак прекалено небрежно.

– И нещо като кирки – добави Закат. – Които да могат да се забиват в леда и да издържат теглото ти, докато се катериш нагоре.

– Дурник може да ни направи нещата, от които се нуждаем.

– Я престанете с тези глупости – прекъсна ги язвително Поулгара. – Сега трябва да мислим за други неща.

– Просто размишлявахме – отвърна Силк, без да се засяга. – Работата, с която сме се захванали, все някога ще свърши и когато краят й дойде – тогава кой знае къде ще ни отвее вятърът.

Всички се чувстваха неузнаваемо променени от планината. Приказките ставаха все по-малко необходими, мислите им ставаха по-дълбоки и те се стремяха да ги споделят помежду си в тихите вечери край огъня. Тези часове полека се превърнаха във време, когато разкриваха всичко един пред друг, отхвърляха нечистите помисли, лекуваха душите си и ставаха по-близки.

Една нощ Гарион се събуди от светлина, блеснала в очите му като слънчевите лъчи денем. Измъкна се от одеялата и вдигна брезента на палатката. На небето грееше кръглата луна и изпълваше целия свят с бледа светлина. Белите очертания на планината изпълваха величествено на фона на осеяното с милиони звезди небе и искряха с хладна сребърна светлина, която потрепваше така, сякаш бе живо същество.

Леко движение привлече погледа на Гарион. Леля Поул излезе от палатката, която споделяше с Дурник. Беше облечена в бяла роба, наподобяваща отражение на окъпаната в лунни лъчи планина. Вълшебницата остана неподвижна за миг, съзерцавайки безмълвно гледката пред себе си, после обърна глава и прошепна:

– Дурник, ела да видиш.

Дурник излезе от палатката. Ризата му бе разкопчана, сребърният амулет блещукаше в лунната светлина на гърдите му. Той обви с ръка раменете на Поулгара и двамата останаха едни до друг, изпълвайки сърцата си с красотата на тази вълшебна нощ.

Гарион понечи да им се обади, ала нещо го накара да замълчи. Моментът, който двамата споделяха, беше дълбоко личен и той не биваше да се намесва. След малко леля Поул прошепна нещо на съпруга си и двамата, хванати за ръка, щастливо усмихнати, се прибраха в палатката си.

Гарион внимателно спусна брезента пред входа и отново се пхна под одеялата.

На другия ден гората започна да се променя. Докато все още бяха в планината, растителността се състоеше предимно от вечнозелени дървета, осеяни с трепетлики, ала когато стигнаха до подножията ѝ, все по-често минаваха край брезови горички и брястове. След това най-сетне навлязоха в огромна гора от стари дъбове.

Докато яздеха под големите, широко разперени клони, хвърлящи шарена сянка по земята, Гарион изведнъж си припомни съвсем ясно Леса на дриадите в южна Толнедра. Хвърли бръз поглед към лицето на дребничката си съпруга и разбра, че тази прилика не е убягнала и на нея. Видът на малката кралица издаваше мечтателно задоволство, сякаш тя се вслушваше в някакви гласове, които никоой друг не можеше да чуе.

По обяд настигнаха непознат пътник – белообраз мъж, облечен в дрехи, направени от еленова кожа. Дръжките на инструментите, които стърчаха от обемистия вързоп, натоварен на мулето му, подсказваха, че

е златотърсач – един от онези странстващи отшелници, които се скитат из пустите земи по целия свят. Мъжът яздеше косматото дребно конче, толкова ниско, че краката на ездача почти докосваха земята.

– Стори ми се, че чувам шум на приближаващи се хора зад гърба си – каза златотърсачът, когато Гарион и Закат – и двамата облечени в ризници, с шлемове на главите – минаха от двете му страни. – В тези гори няма жива душа – сигурно се плашат от проклятието над града.

– Мислех, че проклятието засяга само гролыми – рече Гарион.

– Повечето хора обаче мислят, че не си струва да поемат риск. Вие накъде сте тръгнали?

– Към Кел – отговори Гарион. Нямаше смисъл да пази това в тайна.

– Надявам се, че са ви поканили да отидете там. Хората в Кел не гледат с добро око непознатите, на които просто ей така им е хрумнало да наминат.

– Те знаят, че идваме.

– О, тогава всичко е наред. Кел е странно място, пък и хората са особени. Разбира се, ако живеете в подножието на тази планина като тях, и вие бихте станали особняци след известно време. Ако нямате нищо напротив, ще яздя с вас още около две мили до отклонението към Баласа.

– Добре си дошъл – каза Закат. – Ала няма ли да пропуснеш ценно време, през което би могъл да търсиш злато?

– Миналата зима не можах да се измъкна от планината заради преспите – отговори човекът. – Припасите ми свършиха. Освен това от време на време жадувам да си поприказвам с някого. Кончето и мулето са добри слушатели, ала не ги бива да отговарят, а вълците толкова често бягат от място на място, че човек не може да подхване свестен разговор с тях. – Той погледна вълчицата и изненадващо за всички заговори с нея на езика на вълците. – „Как се чувстваш, майчице?“ – попита я златотърсачът. Акцентът му беше ужасен, думите му излизаха със запъване, ала речта му без никакво съмнение бе произнесена на вълчи език.

„Невероятно! – каза вълчицата изненадано, след това отвърна на ритуалния поздрав: – Доволна съм от живота си.“

„Радвам се да го чуя. Защо си с тези хора?“

„Присъединих се към глутницата им.“

„Разбирам.“

– А ти как успя да научиш езика на вълците? – попита го удивено Гарион.

– Значи го разпознаваш. – Старецът изглеждаше доволен от това и

се наведе напред на седлото си. – По-голямата част от живота си прекарах в планината при вълците – обясни той. – Учтивостта изисква да знаеш езика на съседите си. – Златотърсачът се засмя. – Да си кажа честно, отначало нищо не разбирах, но като слушаш достатъчно упорито, полака-лека започваш да схващаш за какво става дума. Преди пет години прекарах цялата зима в една бърлога заедно с една глутница. Това много ми помогна.

– Значи са ти позволили да живееш с тях? – попита Закат.

– Мина известно време, докато привикнат с мен – призна старецът. – Ала аз им бях полезен и те постепенно ме приеха за свой.

– Че как им беше полезен?

– Бърлогата беше тясна и претъпкана, а пък аз нали си нося инструментите. – Той посочи с палец към мулето. – Направих пещерата по-широка и те ми бяха благодарни за това. После започнах да се грижа за малките вълчета, докато останалите излизаха на лов. Вълчетата бяха много добри. Играеха си като кученца. По-късно се опитах да се сприятеля с една мечка, ала нямах късмет. Мечките са неприветливи и студени същества, не обичат да общуват с никого, а пък елените са толкова плашливи, че и дума не може става да се сприятелиш с тях. С вълци обаче мога да се разбера по всяко време.

Кончето на стария ловец не се движеше особено бързо, затова останалите от групата скоро ги настигнаха.

– Намери ли нещо? – обърна се Силк към златотърсача и носът му потрепна от любопитство.

– Може би да, може би не – отвърна уклончиво белобрадият мъж.

– Прощавай – извини се Силк. – Не исках да си пъхам носа в работите ти.

– Няма нищо, приятелю. Виждам, че си честен човек.

Велвет едва успя да сподави подигравателния си смях.

– Просто така съм свикнал – продължи непознатият. – Не е особено умно да се разхождаш насам-натам и да се хвалиш колко злато си намерил.

– Разбирам те напълно.

– Обикновено не нося много със себе си, когато слизам в долината – само колкото ми трябва, за да си купя необходимите неща. Останалото оставям в планината.

– Тогава защо правиш така? – попита Дурник. – Имам предвид – защо търсиш злато? Не го изхарчваш, тогава защо въобще го търсиш?

– Така си имам някакво занимание. – Мъжът сви рамене. – Пък и

ми служи като извинение да живея в планините. Човек се чувства някак лекомислен, ако стои там без причина. – Той отново се засмя. – Освен това е много вълнуващо да попаднеш на златна жила в някой планински поток. Както казват някои хора – удоволствието е по-голямо, когато намираш злато, отколкото докато го харчиш. Освен това златото е красиво и е приятно да го гледа човек.

– О, точно така, точно така – съгласи се въодушевено Силк. Старият ловец пак погледна вълчицата и след това погледът му се плъзна към Белгарат.

– От начина, по който реагира тя, разбирам, че водачът на групата си ти – отбеляза той.

При тези думи Белгарат го изгледа стреснато.

– Този човек знае езика на вълците – обясни Гарион.

– Невероятно – рече Белгарат, повтаряйки, без да ще, коментара на вълчицата.

– Тъкмо щях да дам един съвет на тези двама младоци, ала всъщност би трябвало да го чуеш ти.

– Ще го изслушам с интерес.

– Далите са странен народ, приятелю. Те имат особени суеверия – не бих казал, че приемат тези гори като свещени, ала във всеки случай са изключително силно привързани към тях. Не ви съветвам да сечете дървета – освен това, каквото и да става, не убивайте нищо – нито човек, нито животно. – Златотърсачът посочи вълчицата. – Тя вече го знае. Сигурно сте забелязали, че не излиза на лов по тези места. Далите не искат тази гора да бъде осквернена с кръв. Бих уважавал желанието им, ако бях на ваше място. Далите са готови да помогнат всекиму, ала ако оскърбите вярванията им, ще направят живота ви наистина труден.

– Благодаря – каза Белгарат.

– Никога не е зле човек да сподели с други онова, което е научил – рече старецът и огледа пътя. – Е – добави той, – вече е време да се разделим. Пътят за Баласа минава оттук. Беше ми много приятно да си поговорим. – Той учтиво сне рунтавата си шапка пред Поулгара, след това погледна вълчицата. – „На теб всичко хубаво, майчице“ – рече ѝ той, след това смуши кончето. То пое напред в лек тръс, зави по пътя към Баласа и скоро се изгуби от поглед.

– Какъв приятен дядко – рече Се'Недра.

– Освен това ни даде полезна информация – добави Поулгара. – Хубаво ще е да се свържеш с Белдин, татко – каза тя на Белгарат. – Кажими да остави на мира гълъбите и зайците, докато сме в тази гора.

– Забравих! – възкликна вълшебникът. – Веднага ще се погрижа. – И вдигна глава и затвори очи.

– Наистина ли старецът може да приказва с вълците? – обърна се Силк към Гарион.

– Знае езика им – отвърна кралят на Рива. – Не го говори много добре, ала го разбира.

„Сигурна съм, че го разбира много по-добре, отколкото говори“ – намеси се вълчицата.

Гарион се вгледа стреснато в нея, изненадан, че тя е разбрала разговора им.

„Езикът на хората не е труден и лесно се научава – обясни тя. – Както каза човекът с бялата козина по лицето, достатъчно е да си направиш труда да слушаш и го запомняш бързо. Но не бих си служила с речта на хората – добави тя критично. – Докато приказват, хората често държат езиците си в такова положение, че е лесно някой да им ги отхапе.“

В съзнанието на Гарион блесна интересна мисъл, придружена с пълната убеденост, че онова, което му е хрумнало, е съвсем правилно.

– Дядо – подхвана той.

– Не сега, Гарион. Зает съм.

– Ще почакам.

– Важно ли е?

– Мисля, че да.

Белгарат любопитно отвори очи и попита:

– Какво има?

– Спомняш ли си онзи разговор в Тол Хонет – сутринта, когато валише сняг?

– Мисля, че да.

– Приказвахме следното – все ни се струваше, че нещата, които ни се случват, изглеждат такива, сякаш вече са се случвали.

– Да, сега си спомних съвсем точно.

– Ти каза, че когато двете пророчества се разделили, нещата в живота просто замрели... и бъдещето просто не може да дойде, докато те не се съберат отново в едно цяло. Допълни, че ще трябва да преживяваме серии от едни и същи събития отново и отново.

– Наистина ли съм казал такова нещо? – Възрастният мъж изглеждаше някак доволен. – Звучи задълбочено, нали? Но какво искаш да кажеш с това сега? Защо повдигаш този въпрос?

– Защото ми се стори, че отново започваме да преживяваме същия

цикъл събития. – Гарион погледна Силк. – Спомняш ли си стария златотърсач, когото ние тримата срещнахме на път към Ктхол Мишрак?

Силк кимна малко несигурно.

– Този старец, с когото разговаряхме сега, не изглеждаше ли съвсем същият както онзи?

– Ами... – Силк присви очи. – Всъщност да. Белгарат, какво означава всичко това?

Белгарат присви очи и впери поглед в листата над главата си.

– Нека помисля малко – рече той. – Да, има известна прилика – призна той. – Двамата старци са един и същ тип мъже, и двамата ни предупредиха за нещо. Мисля, че е по-добре да извикам Белдин. Това може да се окаже много важно.

След малко ястребът със синя ивица по крилете изплува в лазурното небе и се превърна в човек.

– Какво ви развълнува толкова? – попита сърдито гърбавият магьосник.

– Току-що срещнахме един човек – отвърна Белгарат.

– Ами хубаво.

– Мисля, че е сериозно, Белдин – Белгарат бързо му обясни своята теория за повтарящите се събития.

– Звучи ми малко елементарно – изръмжа Белдин. – При това в теорията ти няма нищо забележително – обикновено всичките твои хипотези са такива. – Той се огледа с присвити очи. – Ала по всяка вероятност тази е твърде точна, доколкото успя да я обясниш.

– Благодаря – сухо каза Белгарат и описа двете срещи – първата в Гар от Надрак, втората – тук, в планината. – Приликите са изумителни, нали?

– Дали не е съвпадение?

– Да отхвърлиш някакво съмнение, обяснявайки го като просто съвпадение, е най-добрият начин да си навлечеш неприятности – поне аз мисля така.

– Добре. В името на спора нека приемем, че не е съвпадение. – Гърбавият магьосник клекна край пътя и се замисли толкова дълбоко, че лицето му се изкриви. – Защо не развием теорията ти още малко? – измърмори той. – Нека разгледаме идеята, че тези повторения се случват в особено важни моменти от развитието на събитията.

– Нещо като пътепоказатели? – намеси се Дурник.

– Точно така. Дори аз не бих могъл да се сетя за по-подходяща дума. Да предположим, че тези пътепоказатели сочат наистина важни

неща, които ще се случат в непосредствено близкото бъдеще – че са нещо като предупреждения.

– Чувам, че много пъти използвате думите „да предположим“, „хрумане“, „теория“ – рече скептично Силк. – Мисля, че затънахте здраво в царството на безпочвените разсъждения.

– Ти си храбър човек, Келдар – язвително каза Белдин. – Но да предположим, че нещо може би се опитва да те предупреди за възможна опасност, а ти предпочиташ да не обръщаш никакво внимание на това предупреждение. В такъв случай си или много смел, или много глупав. Разбира се, тъй като съм възпитан, предпочитам да те нарека „смел“, отколкото да използвам другото определение.

– Едно на нула за Белдин – промърмори Велвет.

Силк се изчерви и каза:

– Но откъде знаем точно какво ще се случи?

– Не знаем – отвърна Белгарат. – Обстоятелствата просто ни налагат да проявим по-голяма предпазливост, това е всичко. Получихме предупреждението. Останалото зависи от нас.

Вечерта взеха специални предпазни мерки, когато избираха мястото за лагера. Поулгара бързо приготви вечерята, а мъжете изгасиха огъня и веднага щом всички приключиха с храненето, Гарион и Силк заставаха на стража. Изкачиха се над лагера и впериха очи в здрача.

– Мразя това – прошепна Силк.

– Кое по-точно?

– Да зная, че нещо ще се случи, и да не знам точно какво. Ще ми се двамата старци да бяха запазили размишленията си за себе си.

– Наистина ли обичаш изненадите?

– Изненадата е нещо по-добро от това да живееш в ужас. Нервите ми не са същите, каквито бяха преди години.

– Понякога си прекалено напрегнат. Помисли си колко забавления са скрити в очакването.

– Ужасно съм разочарован от теб, Гарион. Мислех си, че си мило, разумно момче.

– Че какво толкова пък казах?

– Използва думата „очакване“. В това положение тя означава „грижи“, а грижите не са приятни никому.

– По-скоро е начин да се подготвим, ако наистина се случи нещо опасно.

– Аз винаги съм готов, Гарион. Затова съумях да живея толкова дълго. Но сега съм напрегнат като здраво обтегната струна на лютня.

– Опитай се да не мислиш за това.

– Разбира се – отвърна саркастично Силк. – Но ако наистина го направя, какъв е смисълът от предупреждението? Нима не трябва да мислим за онова, за което са ни предупредили?

Още преди изгрев слънце Сади безшумно дойде до палатката на Гарион и прошепна:

– Някой се приближава към нас!

Гарион се измъкна от одеялата и ръката му автоматично посегна към меча, ала изведнъж спря. Стариият златогърсач ги беше предупредил да не проливат кръв. Нима това беше събитието, което очакваха? Как трябваше да действат – да се подчинят на забраната или да я престъпят? Във всеки случай не биваше да чака, скован от нерешителност. Стиснал меча в ръка, Гарион бързо изскочи от палатката.

Светлината блестеше като стомана в безоблачното небе. Под клоните на дъбовете цареше не мрак, а по-скоро все още недостатъчно силна светлина. Гарион вървеше бързо, краката му избягваха с лекота трупаните десетки години купчини сухи листа, вейки и клони, осяели земята.

Закат стоеше на върха на могилата, готов за бой.

– Къде са? – Гласът на Гарион прозвуча по-тихо от шепот.

– Приближават се от юг – отвърна Закат също шепнешком.

– Колко са?

– Не мога да преценя.

– Правят ли опити да се промъкнат незабелязано?

– Не. Онези, които видях, можеха да се скрият сред дърветата, ала просто продължиха направо през гората.

Гарион впери очи в засилващата се светлина на утрото. И ги видя. Всичките бяха облечени в бяло и не правеха никакви опити да се прикриват. Движенията им бяха решителни, от тях се излъчваше спокойствие и ведрото чувство, че не бързат за никъде. Движеха се, следвайки човека в началото на редицата, на разстояние десетина стъпки един от друг. Начинът, по който се движеха, му се стори странно познат.

– Само факлите им липсват – отбеляза Силк, който бе застанал зад Гарион. Дребничкият драснианец въобще не се опитваше да приказва тихо.

– Мълчи! – изсъска Закат.

– Защо? Те бездруго знаят, че сме тук. – Силк се засмя язвително. –

Помниш ли как беше на остров Веркат? – обърна се той към Гарион. – Двамата с теб пълзяхме половин час през мократа трева, преследвайки хората на Вард. Сега съм напълно сигурен – те са знаели през цялото време, че го правим. Можеше просто да отидем при тях и да си спестим всичките неудобства.

– За какво приказваш, Келдар? – попита Закат с дрезгав шепот.

– Става дума за поредното повторение на събития от теорията на Белгарат. – Силк сви рамене. – Гарион и аз преживяхме нещо подобно преди известно време. – Той въздъхна с искрено съжаление. – Животът ще стане ужасно скучен, ако никога не се случва нещо ново... – След това драснианецът започна да крещи: – Тука сме! Тука сме! – И заразмахва ръце към облечените в бяло фигури в гората.

– Полудял ли си? – възкликна Закат.

– Вероятно не съм, но лудите всъщност никога не знаят, че са изгубили разсъдъка си, нали? Тези хора са дали и дълбоко се съмнявам, че някой дал е причинил зло на друго човешко същество, откакто свят светува.

Водачът на странната колона спря в подножието на могилата и свали качулката на бялата си роба.

– Очакваме ви – обяви той. – святата пророчица ни изпрати за ви заведем в Кел, без да излагаме живота ви на опасност.

4.

Тази сутрин крал Кева беше твърде раздражителен. Предната вечер бе дочул разговор между майка си и един пратеник на крал Анхег от Черек и раздражението му се превърна в нравствена дилема. И дума не можеше да става да признае пред майка си, че е подслушвал – и точно затова не можеше да обсъди с нея онова, което бе научил, докато тя самата не повдигнеше този въпрос. От друга страна, нямаше никаква вероятност тя да направи подобно нещо, поради което Кева бе изпаднал в безизходно положение.

Трябва да подчертаем, че Кева всъщност не бе момче, което при нормални обстоятелства би нарушило уединението на майка си. Дълбоко в сърцето си той беше свестен момък, ала същевременно бе и драснианец. А любопитството – поради липса на друга, по-точна дума – е основната характерна черта на всички драснианци. Всеки човек до известна степен е подвластен на любопитството, ала у драснианците тази

черта беше добила маниакални размери. Някои дори твърдяха, че именно вроденото им любопитство е превърнало шпионажа в национална индустрия. Други възразяваха с не по-малка пламенност, че шпионирайки поколения наред, драснианците са развили любопитството си и са го превърнали в остър, режещ бръснач. Този дебат наподобяваше безколичния спор за това кое е по-старо – яйцето или кокошката, и беше също толкова безсмислен. В най-ранната си детска възраст Кева се бе промъкнал незабелязано след един от официалните дворцови шпиони и по този начин откри тайния килер зад източната стена на всекидневната на майка си. Той периодично се вмъкваше в този килер, за да следи какво е положението в държавата и да се запознава с всички останали дела, които представляваха интерес за него. В края на краищата той бе кралят и следователно имаше пълно право да се запознае с тази информация. И като шпионираше, си я набавяше сам, и освобождаваше майка си от неприятното задължение да му я предава, нали така?

Разговорът, за който вече стана въпрос, беше свързан с мистериозното изчезване на граф Трелхайм и неговия кораб. Заедно с графа бяха изчезнали още няколко души, включително и синът му Унрак.

Мнозина важни личности смятаха, че Барак, граф Трелхайм, е ненадеждна личност, а спътниците му, изчезвали заедно с него, се ползваха дори с още по-лоша репутация. Алорнските крале бяха обезпокоени от възможностите за истинско бедствие, което Барак и другарите му обезателно щяха да предизвикат, бродейки из моретата.

Фактът, пораждащ загрижеността на младия крал Кева, бе не толкова опасността от различни проблеми, които Барак можеше да предизвика по пътя си; той се ядосваше, че приятелят му Унрак е поканен да участва във всичко това. Несправедливостта бе очевидна и пораждаше остра болка в сърцето му. Кева беше крал и това автоматично го изключваше от всяко начинание, което би могло да мине за опасно, макар че рискът можеше да бъде съвсем незначителен. Всички в двореца правеха дори невъзможното да опазят Кева и от най-малката опасност, ала Кева никак не желаше сигурността му да бъде чак толкова непоклатима и неприкосновена. Безопасността и сигурността бяха досадни, а Кева беше на такава възраст, когато би направил всичко на света, стига да може да се отърве от суката.

В тази зимна сутрин той беше облечен изцяло в червено и се разхождаше из мраморните коридори на палата в Боктор. Спря пред един голям гоблен и се престори, че го разглежда съсредоточено. След това, до голяма степен сигурен, че никой не го наблюдава – все пак в края на

краищата се намираше в кралство Драсния – отмести гоблена и се пхна в килера, за който вече споменахме.

Майка му разговаряше с красавицата Вела и с Ярблек – окъсания съдружник на принц Келдар. Вела винаги изнервяше крал Кева – събуждаше у него странни чувства, с които той все още не беше готов да се справи, и затова Кева обикновено я избягваше. От друга страна, Ярблек беше забавен – ръсеше безброй ругатни, чието значение би трябвало да бъде неизвестно на младия крал.

– Скоро ще се покажат отнякъде – разпалено уверяваше Ярблек майка му. – На Барак просто му е доскучало, това е всичко.

– Нямаше да съм толкова загрижена, ако отегчението бе засегнало само него – отвърна кралица Порен. – Но фактът, че скуката придобива епидемични размери, ме кара да се безпокоя. Спътниците на Барак не са най-уравновесените хора на света.

– Познавам ги – изсумтя Ярблек. – Може би имаш право. – Известно време той крачи напред-назад из стаята. – Ще накарам нашите хора да ги потърсят тук-там.

– Ярблек, аз разполагам с най-силната разузнавателна служба на света.

– Може би наистина е така, Порен, но Силк и аз имаме повече хора от теб, освен това сме отворили представителства и складове на места, за които Джевълин дори не е чувал. – Той погледна Вела и я попита: – Искаш ли да се върнеш в Гар ог Надрак с мен?

– През зимата ли? – възрази Порен.

– Просто ще обличаме повече дрехи от обикновено. – Ярблек сви рамене.

– И какво ще правиш там? – поинтересува се Вела. – Хич не ми се ще цял ден да седя и да слушам как обсъждаш разни сделки.

– Мислех да отидем в Яр Надрак. Хората на Джевълин, изглежда, не са постигнали кой знае какви успехи и все още не знаят какво е научил крал Дроста. – Търговецът замълча и се вгледа замислено в кралица Порен. – Освен ако напоследък не са се добрали до нещо, за което още не съм чувал.

– Нима бих скрила някаква информация от теб? – попита кралицата с престорена невинност.

– Вероятно да. Ако си научила нещо, Порен, сподели го с мен. Не ми се ще да предприема това дълго пътешествие, без да има защо, пък и Яр Надрак е ужасно място през зимата.

– Все още няма нищо – отвърна сериозно тя.

Ярблек изсумтя.

– Така си и мислех. Драснианците приличат прекалено много на драснианци, за да се движат в Яр Надрак, без да привличат вниманието на хората. – Търговецът пак погледна Вела. – Е?

– Защо пък не? – съгласи се тя. – Не го приемай лично, Порен, но този твой план да ме превърнеш в изискана дама започна да ми мъти главата, мислите ми се объркаха. Можеш ли да повярваш – вчера излязох от стаята си само с една кама. Мисля, че имам нужда от свеж въздух и вкисната бира – така умът ми ще се избистри от само себе си.

Майката на Кева въздъхна.

– Опитай се да не забравиш всичко, на което те научих, Вела.

– О, имам много добра памет и мога да различа Боктор от Яр Надрак. Преди всичко в Боктор въздухът мирише по-хубаво.

– След колко време ще се върнеш? – обърна се Порен към дългокракия Ярблек.

– Може би след около месец, или два. Смятам, че трябва да се придвижим до Яр Надрак по някой от обиколните пътища. Не бих желал Дроста да научи, че пристигам в земите му.

– Добре тогава – съгласи се кралицата, след това ѝ хрумна някаква мисъл и тя добави: – И още нещо, Ярблек – то е последната ми препоръка към теб.

– Да?

– Много съм привързана към Вела. Не прави грешката да я продадеш в Гар от Надрак. Много ще се разсърдя, ако го направиш.

– Че кой ли пък ще я купи? – отвърна търговецът и се ухили, ала веднага стана сериозен, като забеляза как ръката на Вела посяга към дръжката на едната от многото ѝ ками.

Вечната Салмисра погледна с отвращение към своя главен евнух Алдис. Освен че беше некадърен, Алдис бе и немарлив по отношение на външния си вид. Блестящата му във всички цветове на дъгата роба беше изцапана с множество петна от храна, а черепът и лицето му не бяха бръснати скоро и по тях се виждаха наболи остри косми. Той никога не бе постигал нещо повече освен това да се възползва от няколко удобни случая през целия си живот, заключи кралицата змия. След като бе заел поста главен евнух и се чувстваше сравнително сигурен за позициите си, Алдис се бе отдал на пълна поквара. Поглъщаше главозамайващи количества от най-гибелните опиати в Нийса и често се явяваше пред

нея с празен поглед, тътрейки крака като сомнамбул. Къпеше се рядко и комбинацията от климата в Стис Тар и различните упойващи вещества, които употребяваше, караха тялото му да излъчва отвратителна миризма на гнило, подобна на вонята в кланица. И тъй като кралицата змия опитваше какъв е въздухът с език, тя не само усещаше миризмата на главния евнух, но и чувстваше вкуса му.

Той се просна на каменния под пред нея и започна да дърдори доклада си за някакъв маловажен проблем с хленчещ, носов глас. Нищожни проблеми изпълваха всекидневието на главния евнух. Той бе отдал цялото си същество на дребни случки и събития, понеже истински важните неща надхвърляха неговите възможности. Алдис проявяваше безсмислената съсредоточеност на човек с крайно ограничени дарби, не бе в състояние да оцени липсата на тежест в баналните теми и ги представяше като събития с епохално значение. Салмисра подозираше, че той дори не забелязва нещата, които би трябвало да привлекат цялото му внимание.

– Достатъчно, Алдис – каза тя със съскащ шепот. Спираловидните извивки на тялото ѝ се раздвижиха неспокойно на трона, който наподобяваше огромно легло.

– Но, кралице – възрази евнухът – очевидно комбинацията от десетки опиати, които бе погълнал след закуска, го правеха смел. – Решаването на този проблем не търпи никакво отлагане.

– За теб може би е така, но мен той никак не ме интересува. Плати на някой наемен убиец да отреже главата на сатрапа и приключи с този въпрос.

Алдис я зяпна, изпаднал в пълно вцепенение.

– Но... но, вечна Салмисра! – изпищя ужасено той. – Сатрапът е от жизненоважно значение за сигурността на нийсанската нация.

– Сатрапът в Нийса е дребен хитрец, който те подкупва, за да запази службата си. Не изпълнява абсолютно никакви функции. Унищожил го и ми донеси отрязаната му глава в знак на своята преданост и покорство пред мен.

– Г... гла... главата му ли казахте?

– Това е част от тялото му, където се намират очите, Алдис – изсъска саркастично кралицата. – Внимавай да не сбъркаш и вместо главата да ми донесеш някой негов крак. Сега изчезвай.

Той заситни несигурно към вратата, като коленичеше на всеки две-три крачки.

– О, Алдис – добави тя. – И никога вече не влизай в тронната зала,

ако преди това не си се изкъпал.

Евнухът я зяпна с отворена уста, неспособен да схване значението на думите й.

– Вониш, Алдис. Призлява ми от отвратителната ти миризма. А сега незабавно се махай отгук!

Главният евнух избяга разтреперан.

– О, мой Сади! – въздъхна тихо кралицата змия. – Къде си? Защо ме изостави?

Ургит, кралят на Ктхол Мургос, облечен в тесни сини панталони и жакет, седеше на трона си в палата Дроджим. Дълбоко в себе си Джевълин подозираше, че новата съпруга на Ургит е причината за промяната в облеклото и поведението на краля. Изглежда, Ургит не понасяше добре напрежението на семейния живот. Изражението му беше леко объркано, сякаш в живота му бе нахлуло нещо твърде шокиращо.

– Това е оценката ни за положението в настоящия момент, ваше величество – завърши доклада си Джевълин. – Кал Закат е намалил до такава степен броя на войските си тук, че бихте могли с лекота да ги изтласкате в морето.

– Лесно е да изречете такива думи, маркграф Кендон – отвърна Ургит и в гласа му се промъкнаха раздразнени нотки. – Ала не виждам вие, алорните, да ангажирате собствените си сили, за да подпомогнете изпълнението на подобен план.

– Ваше величество повдига особено деликатен въпрос – подхвана Джевълин. – Макар че се споразумяхме от самото начало, че в императора на Малореа виждаме своя общ враг, вековете, изпълнени с враждебност между алорни и мурги, не могат да бъдат заличени за една нощ. Наистина ли желаете флота на Черек недалеч от собствените ви брегове или цяло море от алгарски конници в равнините Ктан и Хага? Алорните крале и кралица Порен със сигурност ще издадат съответните заповеди, ала командирите на полкове на бойното поле разполагат с редица начини да изопачават получените инструкции, действайки съобразно собствените си виждания. Вашите генерали мурги също биха могли да предпочетат да изтълкуват погрешно собствените ви заповеди, щом видят орда алорни, връхлитащи към тях.

– Истината е такава, нали? – отстъпи Ургит. – В такъв случай какво ще кажете за толнедранските легиони? Между Толнедра и Ктхол Мургос винаги са съществували добри отношения.

Джевъллин се изкашля деликатно и се огледа, давайки ясно да се разбере, че се опасява от присъствие на нежелани слушатели. Знаеше, че сега трябва да действа с особено внимание. Оказа се, че Ургит е далеч по-проницателен, отколкото бяха очаквали. Всъщност в определени моменти кралят на мургите бе хлъзгав като змиорка и изглежда, инстинктивно усещаше в каква посока се движат мислите в добре тренирания драсниански ум на Джевъллин.

– Надявам се, че това няма да излезе от тази зала, ваше величество? – почти прошепна той.

– Имате думата ми, маркграф Кендон – също тъй шепнешком отвърна Ургит. – Макар че всеки, който приеме думата на мург за чиста монета – освен това аз съм и от династията Урга, – не премисля добре ходовете си. Мургите са пословични с това, че на тях не може да се разчита. А всички представители на династията Урга са истински безумци, нали знаете това?

Джевъллин задържа нокътя си. Изпитваше силни подозрения, че са го надхитрили.

– Получихме твърде обезпокоителна информация от Тол Хонет.

– О?

– Знаете какви са толнедранците – винаги дебнат да се възползват от всяка възможност, изпречила се на пътя им.

– О, наистина е така! – Ургит се засмя. – Сред най-милите спомени от детството ми са тези от времето, когато Таур Ургас – покойният неоплакан мой баща – започваше да дъвче мебелите, щом получише последното предложение от Ран Боруни.

– Забележете, ваше величество – продължи Джевъллин, – не ви навеждам на мисълта, че самият император Варана е свързан по някакъв начин с това, ала известен брой благородници с ключови позиции в двора на Толнедра са поддържали контакти с Мал Зет.

– Това е обезпокоително, нали? Но Варана контролира легионите. Докато той е срещу Закат, нашата сигурност не е застрашена.

– Вярно е – докато Варана е жив.

– Нима предполагате, че е възможен преврат?

– Такива неща се случват, ваше величество. Собственото ви кралство дава изобилни доказателства за това. Великите династии в северна Толнедра са все още вбесени от начина, по който боруните и анадилите се обединиха срещу тях и издигнаха Варана на императорския трон. Ако нещо се случи на Варана и на трона се качи представител на династията Вордю, Хонет или Хорбит, всичките уверения не струват и

пукната пара. Съюз между Мал Зет и Тол Хонет би се превърнал в катастрофа и за мургите, и за алорните. Освен това в случай, че този съюз бъде запазен в тайна, а толнедранските легиони са тук, в Ктхол Мургос, и внезапно получат заповед да се обърнат срещу вас, вие, ваше величество, ще бъдете притиснат между армията на толнедранците и тази на малореанците. Това не е моята представа за приятно прекарано лято.

Ургит потрепера.

– При тези обстоятелства, ваше величество – продължи Джейвълн, – аз бих ви посъветвал да поемете следния курс. – Началникът на драснианското разузнаване започна да отбелязва главните моменти на пръсти. – Първо: тук, в Ктхол Мургос, има малореански войски, чийто брой е драстично намален. Второ: алорнска военна сила на територията на вашето кралство нито е необходима, нито присъствието ѝ е препоръчително. Вие разполагате с достатъчно голяма военна сила, за да изтласкате малореанците извън кралството си, а и двете страни биха постъпили зле, ако рискуват и допуснат случайни сблъсъци между вашия народ и народите на алорнските крале. Трето: твърде неясното политическо положение в Толнедра прави изключително рисковано довеждането на толнедранските легиони тук.

– Почакайте малко, Кендон – възрази Ургит. – Вие дойдохте при мен в Рак Урга, предлагайки ми блякави приказки за съюзи и общи интереси, ала сега, когато е време да изведем войските на бойното поле, се отдръпвате. Защо губите времето ми?

– Положението се промени, откакто започнахме преговорите, ваше величество – отговори Джейвълн. – Не очаквахме, че малореанците ще изтеглят толкова голяма част от войските си, и не предвиждахме политическа нестабилност в Толнедра.

– В такъв случай какво ще получа аз от всичко това?

– Какво би сторил Кал Закат, щом научи, че сте поели на поход срещу неговите крепости?

– Ще изпрати цялата си воняща армия в Ктхол Мургос.

– Използвайки флотата на Черек? – подхвърли Джейвълн. – Закат опита това след Тул Марду, помните ли? Крал Анхег и неговите неустрашими воини потопиха по-голямата част от корабите му и удавиха цели полкове от неговите войски.

– Да, така е – замислено каза Ургит. – Мислите ли, че Анхег би се съгласил да блокира източния бряг, за да попречи на армията на Закат да се завърне?

– Мисля, че ще го направи с радост. Череките изпитват направо

момчешко удоволствие да потопяват чужди кораби.

– Ала ще му трябват карти, за да заобиколи южната част на Ктхол Мургос – все така замислено каза Ургит.

Джевъллин се изкашля.

– Всъщност... всъщност ние вече разполагаме с тях, ваше величество.

Ургит удари с юмрук по облегалката на трона.

– По дяволите, Кендон! Вие сте тук в качеството си на посланик, а не на шпионин!

– Просто упражнявам уменията си, ваше величество – отговори любезно Джевъллин. – Като допълнение към черекската флота в Морето на Изтока ние сме готови да разположим алгарска кавалерия и драсниански копиеносци по северната и западната граница на Госка и северозападната граница на Агара. Това ще прекъсне по решителен начин пътищата за бягство на малореанците, притиснати в капан в Ктхол Мургос, ще блокира любимия път, откъдето Кал Закат осъществява набезите си – през Мишрак ак Тул, освен това ще върже ръцете на толнедранските легиони, в случай че бъде сключен съюз между Тол Хонет и Мал Зет. По такъв начин всеки ще защитава своята собствена територия, а череките няма да допуснат малореанците на континента – по такъв начин ние ще можем да уредим всичко помежду си и ще останем удовлетворени от това.

– Ала по този начин Ктхол Мургос остава напълно изолиран – изтъкна Ургит факта, който Джевъллин се надяваше, че е прикрил с обширното си изложение. – Аз изцеждам всичките жизнени сили на кралството си, за да извадя вместо вас кестените от огъня, след това алорните, толнедранците, арендите и сендарите са свободни да предприемат боен поход, елиминирайки присъствието на ангараките на западния континент.

– Но надраките и тулите са ваши съюзници, ваше величество.

– Нека направим размяна – сухо каза Ургит. – Дайте ми арендите и риванците, а пък аз е радост ще ви дам тулите и надраките.

– Мисля, че е време да се свържа с правителството на своето кралство по тези въпроси, ваше величество. Вече превиших твърде много пълномощията си. Необходимо е да получа инструкции от Боктор.

– Предайте моята дълбока почит на Порен – каза Ургит. – Съобщете й, че се присъединявам към нейните благопожелание за благодействието на нашия общ роднина.

Джевъллин напусна тронната зала далеч по-малко сигурен в себе си,

отколкото беше дошъл.

Тази сутрин Детето на Мрака беше счупило всички огледала в по-коите си в храма на гролимите в Баласа. Сега и лицето ѝ бе засегнато. Тя бе забелязала въртящите се светлинки под кожата на бузите и челото и бе счупила огледалото, разкрило ѝ този факт – а след това и всички останали. После се взря с ужас в дълбоката рана, зейнала на дланта ѝ. Светлините бяха проникнали дори в кръвта ѝ. Спомни си с горчивина дивата радост, изпълнила цялото ѝ същество, когато за пръв път бе прочела пророческите слова: „Запомнете: Детето на Мрака ще се въздигне над всички други и ще бъде възхвалявано от светлината на звездите.“ Ала светлината на звездите не беше ореол или бляскаво сияние, обгръщащо цялото ѝ тяло. Тази светлина беше бавно пълзяща болест.

Ала не само въртящите се светлинки бяха започнали да поглъщат тялото ѝ. Все повече и повече мислите ѝ, спомените ѝ, дори мечтите не ѝ принадлежаха. Зандрамас непрекъснато се събуждаше със страховит писък, защо я преследваше един и същ сън. Струваше ѝ се, че виси безтегловна, безразлична сред някаква невъобразима празнота, наблюдавайки всичко наоколо, без да изпитва никаква загриженост, като гигантска звезда, която се върти и продължава несигурно по своя път, става все по-голяма и по-червена, приближавайки се безвъзвратно към неминуемата си гибел. След това безтегловното безполезно съзнание, носещо се в празното пространство, за миг почувства необясним интерес, изместен от нарастваща тревога. Не трябваше да стане така. Това не бе посочено в пророчеството. И изведнъж се случи нещо страшно. Гигантската червена звезда избухна на място, където не биваше да има експлозия; и понеже тя бе експлодирала не там, където трябва, други звезди бяха увлечени в страховитата катастрофа. Огромна, разширяваща се топка от горяща енергия се разля като страховита колосална вълна, поглъщайки едно след друго десетки слънца, докато цялата галактика не изчезна в пламтящата ѝ паст.

Съзнанието в празното пространство почувства мъчителен, нетърпим тласък в себе си, галактиката избухна и за миг сякаш се раздели и продължи да съществува едновременно на две различни места. Тя вече не беше едно единно цяло.

„Не трябва да бъде така!“ – изрече съзнанието с глас, който обикновените смъртни не можеха да чуят.

„Наистина не трябва“ – отговори друг неведом глас.

В този момент Зандрамас се събуждаше ужасена, скачаше в леглото си и надаваше див писък всяка нощ – долавяше чуждо присъствие там, където по-рано винаги бе царяла свършената самота на вечната единна и неоспорима власт.

Детето на Мрака се опита да прогони тези мисли – или може би спомени – далеч от съзнанието си. Някой почука на вратата и тя сложи качулката на робата си, за да скрие лицето си.

– Да?

Вратата се отвори и влезе върховният жрец на храма.

– Нарадас тръгна, свята магьоснице – доложи той. – Поискахте да ви съобщим, когато това стане.

– Добре – отвърна тя с безразличие.

– От запад пристигна пратеник – продължи върховният жрец. – Донесе вест, че някакъв западен гролим – йерарх – е слязъл на сушата на пустия западен бряг на Финда и сега се придвижва към Кел, прекосявайки Даласия.

Зандрамас почувства едва доловим прилив на задоволство.

– Добре дошъл в Малореа, Агачак – почти измърка тя. – Отдавна те чаках.

В южната част на остров Веркат сутринта беше мъглива, ала Гарт беше опитен рибар и познаваше капризите на крайбрежните води. Той излезе в морето призори, управлявайки лодката си по-скоро по усет. От време на време преставаше да гребе, изтегляше мрежата и изсипваше мятаната се сребриста риба в големия сандък до краката си. След това отново хвърляше мрежата и продължаваше да гребе, докато рибата, която се бе хванала, не започнеше да тежи и да подскача зад него.

Тази сутрин беше подходяща за риболов. Гарт нямаше нищо против мъглата. Той знаеше, че в морето са излезли и други лодки, ала мъглата създаваше илюзията, че е съвсем сам, и това му харесваше.

Едва забележима промяна в силата на течението тласна лодката му напред и му послужи като предупреждение. Той бързо отпусна веслата, наведе се напред и започна да дрънчи с камбаната, прикрепена на носа – така щеше да обяви на приближаващия се кораб, че е тук, съвсем наблизо.

А след това го видя. Корабът не приличаше на никой друг, който бе виждал. Беше дълъг, голям и тесен. Високият му бушприт беше украсен с пищна дърворезба. Десетки весла, съскащи под водата, го караха да се

движи леко и бързо. Нямаше как да сбърка какво е предназначението на този плавателен съд. Гарт започна да трепери и не престана, докато злоещият кораб се плъзгаше с лекота край лодката му.

Един огромен мъж с червена брада, който се подпираше на парапета, подвижна на Гарт:

– Как върви риболовът?

– Горедолу – отвърна предпазливо рибарят. Хич не му се щеше кораб с толкова многоброен екипаж да хвърли котва тук и да измъкне неговата риба с огромните си мрежи.

– Стигна ли сме до южния бряг на остров Веркат? – попита го червенобрадият гигант.

Гарт подуши въздуха и усети почти недоловимата миризма на суша.

– Почти сте го отминали – отвърна му той. – Ей там брегът завива на североизток.

Друг мъж, облечен в бляскава броня, се присъедини към гиганта с червената брада край парапета. Имаше черна къдрава коса и стискаше шлема си под мишница.

– Познанията ти за тези води са наистина забележителни и дълбоко ме удивляват, приятелю – обърна се той към рибаря. – Готовността и лекотата, с които ги споделяш с останалите люде, е най-красноречив белег за забележителната ти любезност. Би ли могъл случайно да ни дадеш безценен съвет кой е най-краткият път до Малореа?

– Зависи точно къде в Малореа искате да отидете – отговори Гарт, малко притеснен от натруфената му реч.

– До най-близкото пристанище там – отговори мъжът с червената брада.

Гарт присви очи, опитвайки се да си припомни подробностите от географската карта, която беше върху една лавица в дома му.

– Това е Дал Зебра в югозападна Даласия – каза той. – Ако бях на ваше място, щях да продължа на изток около десет-двадесет левги, а след това щях да взема курс на североизток.

– А според теб колко време би ни отнело пътуването до онова пристанище, което спомена, приятелю? – попита мъжът с бронята.

Гарт огледа с присвити очи кораба на непознатите и отвърна:

– Зависи колко бързо се движите. Разстоянието дотам е около триста и петдесет левги, ала трябва да навлезете отново навътре в морето, за да избегнете Туримския риф. Казвали са ми, че е много опасно, ако някой опита да премине направо през него.

– Може пък ние да се окажем първите, справили се без драскотина с плаването през този риф, милорд – рече весело мъжът в доспехите на своя приятел.

Гигантът въздъхна и скри очите си с огромната си длан.

– Не, Мандорален – отвърна той с тъжен глас. – Ако разцепим дъното на моя кораб в онзи риф, трябва да плуваме, докато стигнем целта си, а пък ти не си облечен по подходящ начин за това.

Огромният кораб започна да се отдалечава в мъглата.

– Що за плавателен съд е това? – извика Гарт след него.

– Черекски боен кораб – гордо изрева мъжът с червената брада. – Най-големият, пускан някога на вода в целия свят.

– А как се казва? – извика Гарт, присвил ръце като фуния.

– „Морска птица“ – долетя отговорът и корабът изчезна в мъглата като привидение.

5.

Градът не беше голям, ала архитектурата му беше изящна и Гарион си помисли, че не е виждал подобно нещо в живота си. Кел беше сгушен в малка долина в подножието на огромния бял връх и изглеждаше така, сякаш си почива в скута на планината. Това беше град на красиви бели кули и мраморни колонади, като често стените на по-ниските сгради, разположени между кулите, бяха направени изцяло от стъкло. Около постройките имаше широки морави, горички с дървета с мраморни пейки под тях. Добре поддържани градини се редуваха с моравите – декоративни храсти, живи плетове, безброй цветни лехи. В градините и във вътрешните дворове на сградите искряха фонтани.

Закат гледаше изумен, останал съвсем без дъх този невероятен град.

– Дори не знаех, че се намира тук! – възкликна той.

– Не си знаел за Кел? – попита Гарион.

– Знаех, че има град Кел, но не ми беше известно, че е такъв. – Закат направи гримаса. – Той кара Мал Зет да изглежда като безразборна купчина коптори, нали?

– А също и Тол Хонет... дори и Мелцен – съгласи се Гарион.

– Никога не съм помислял, че далите биха могли да построят нормална къща – рече малореанецът. – А сега ми показват всичко това.

Тот разказваше нещо със знаци на ковача.

– Той казва, че това е най-старият град на света – преведе ковачът думите на приятеля си. – Бил е построен дълго преди светът да се разцепи. Не се е променил през изтеклите десет хиляди години.

Закат въздъхна.

– Значи сигурно са забравили вече как се строи. А пък аз щях да взема някои от техните архитекти на служба при мен. Мал Зет определено има нужда от разкрасяване.

Тот направи нова серия от знаци и лицето на Дурник се намръщи.

– Сигурно не съм го разбрал правилно – измърмори той.

– Какво каза?

– Аз го разбрах така: нищо, което далите са правила, не е забравено. – Дурник погледна приятеля си и попита: – Това ли имаше предвид?

Тот кимна и отново направи серия знаци с ръце.

Ковачът отвори широко очи.

– Той казва, че всеки дал, който е жив сега, знае всичко, дето е било известно на всички дали, живели някога на света.

– Сигурно имат много добри училища – предположи Гарион.

Тот само се усмихна при тези думи. Усмивката му беше странна, в нея се бе промъкнало и известно съжаление. След това немият направи някакъв знак на Дурник, слезе от коня си и се отдалечи от групата.

– Къде отива? – попита Силк.

– Да се срещне с Кайрадис – отговори Дурник.

– А ние не трябва ли да тръгнем с него?

Ковачът поклати глава.

– Тя ще дойде при нас, когато е готова за това.

Както всички дали, които Гарион бе виждал, и жителите на Кел носеха прости бели роби с големи качулки. Вървяха тихо по моравите или седяха в градините в групи от по двама-трима души, погълнати от сериозни дискусии. Някои носеха книги или свитъци, други – не. Това напомни на Гарион за университета в Тол Хонет и за онзи в Мелцен. Ала кралят на Рива беше убеден, че тази общност на учени се занимава с далеч по-значими изследвания от дребната игра на наука, изпълваща живота на професорите в онези прехвалени институции.

Групата дали, която ги бе придружила до този подобен на скъпоценен камък град, ги отведе по леко полегата улица до съвсем обикновена къща в една от градините. Един много възрастен мъж, облечен в бяла роба, се подпираше на тоягата си пред вратата. Очите му бяха много сини, а косата – снежнобяла.

– Отдавна чакам пристигането ви – изрече той с треперещ глас. –

Защото „Книгата на вековете“ предсказва, че през Петия век Детето на Светлината и неговите приятели ще дойдат тук при нас, в Кел, за да подирят нашия съвет.

– Ами Детето на Мрака? – попита Белгарат, докато слизаше от коня си. – Тя също ли ще дойде тук?

– Не, древни Белгарат – отговори старецът. – Тя не може да дойде тук, но ще получи упътване от друго и по различен начин. Аз съм Далан и ме помолиха да ви приветствам с добре дошли.

– Ти ли управляваш тук, Далан? – попита го Закат и също слезе от коня си.

– Никой не управлява тук, императоре на Малореа – отговори Далан. – Дори и ти.

– Изглежда, ни познаваш – отбеляза Белгарат.

– Познавам всички вас от мига, когато Книгата на небесата бе разтворена пред нас, защото имената ви бяха написани с големи букви сред звездите. А сега ще ви заведе на място, където ще можете да отпочинете и да почакате удоволствието от срещата със светлата пророчица. – Той погледна странно спокойната вълчица до Гарион и малкото вълче, подкачащо игриво зад нея. – „Как се чувстваш, малка сестричке?“

„Доволна съм от живота си, приятелю“ – отвърна му тя на езика на вълците.

„Радвам се“ – каза мъжът.

– Всички ли на този свят с изключение на мен говорят езика на вълците? – попита твърде рязко Силк.

– Искаш ли да ти давам уроци? – попита го на свой ред Гарион.

– Я остави това.

Белкосият ги поведе с несигурни стъпки през моравата към голяма мраморна постройка с широко, бляскаво стълбище.

– Тази къща беше построена за вас в началото на Третия век, древни Белгарат – каза мъжът. – Първият ѝ камък беше положен, когато ти взе Кълбото на своя учител от Града на Вечната нощ.

– Това се случи преди много години – отбеляза вълшебникът.

– В начало Вековете, или епохите, както също ги наричат, бяха по-дълги, но сега продължителността им намалява. Отпочинете си добре. Ние ще се погрижим за конете ви. – След това старецът се обърна и подпирайки се на тоягата си, си тръгна.

– Някой ден един от тези дали ще дойде и ще каже точно какво има предвид, без да използва загадъчни купища думи – и тогава ще дойде краят на света – изръмжа Белдин. – Хайде да влезем. Ако къщата

наистина е била построена преди толкова време, както каза той, сигурно навсякъде ще има прах до коляно и ще се наложи да я почистим.

– Ти ли приказваш за чистота? – прихна Поулгара, когато цялата група започна да се изкачва по мраморните стъпала.

– Нямам нищо против мръсотията, но прахта ме кара да кихам.

Ала стаите на къщата бяха безупречно чисти. Леките като паяжина завеси на прозорците се полюляваха и издуваха от благоуханния летен ветрец. Мебелите, макар и с необичаен вид, бяха много удобни. Вътрешните стени бяха заоблени по особен начин и никъде не се виждаха ъгли.

Приятелите бродеха из странната къща, опитвайки се да свикнат с нея. След това се събраха в обширна стая със сводест таван, разположена в средата на къщата. Малък фонтан разплискваше кристални струи по една от стените.

– Няма нито една задна врата – отбеляза критично Силк.

– Нима възнамеряваш да изчезнеш тихомълком оттук, Келдар? – попита го Велвет.

– Не е задължително, ала бих желал да имам тази възможност, ако изведнъж стане нужда да го направя.

– Ако се наложи, винаги можеш да се измъкнеш през някой прозорец.

– Това би било аматьорска постъпка, Лизел. Само студентите първа година в Академията за шпиони се измъкват през прозорците.

– Зная, но понякога се налага да импровизираме.

В ушите на Гарион зазвуча особен мърморещ звук. Отначало той си помисли, че това се дължи на фонтана, ала звукът не приличаше на рон от течаща вода.

– Мислиш ли, че домакините ни биха имали нещо против, ако излезем да поразгледаме наоколо? – попита той Белгарат.

– Да почакаме малко. Доведоха ни на това място и все още не зная дали трябва да останем тук, или не. Да проучим внимателно обстановката, преди да поемаме каквито и да било рискове. Далите тук – и Кайрадис – разполагат с нещо, от което се нуждаем. Нека не ги обиждаме. – Той погледна Дурник. – Тот намекна ли по някакъв начин кога ще дойде тя?

– Не е, но останах с впечатлението, че пророчицата няма да се забави много.

– Отговорът ти не може да ни бъде от твърде голяма полза, братко мой – заяви Белдин. – Далите имат твърде странна представа за времето.

Те предпочитат да го измерват във векове, а не в години.

Закат, който от известно време наблюдаваше внимателно стената на няколко метра от течашата вода на фонтана, се обади:

– Разбирате ли, че няма хоросан, спояващ тази стена?

Дурник отиде при него, извади ножа си и внимателно докосна с върха на острието едва забележимия процеп между два мраморни блока.

– Сглобка с шлиц и чеп – изрече замислено той. – При това блоковете прилепват съвършено. Сигурно са изтекли много години, докато построят тази къща.

– И много векове, докато издигнат целия град, ако са го строили по този начин – добави Закат. – Откъде са се научили да го правят така? И кога е станало това?

– Вероятно през Първия век от историята на човека – отговори Белгарат.

– Я престани, Белгарат – прекъсна го раздражено Белдин. – Започна да приказваш също като тях.

– Винаги се опитвам да следвам местните обичаи.

– Аз все още не зная нищо повече, отколкото преди да задам въпроса си – оплака се Закат.

– Първият век обхваща периода от създаването на човека до деня, когато Торак разцепи света на две – отговори му Белгарат. – Началото на века не може да се постави съвсем точно. Нашият учител никога не е посочвал точно кога той и неговите братя са създали света. Предполагам, че никой от тях не желае да приказва за това, защото техният баща не одобрил постъпката им.

– Ти била ли си свидетел на тези събития, лейди Поулгара? – попита любопитно Сади.

– Не – отвърна вълшебницата. – Аз и сестра ми сме родени доста по-късно.

– Колко по-късно?

– Около две хиляди години след това, нали, татко?

– Да, точно така.

– Кръвта ми се смръзва като си помисля как някои хора говорят за изтеклите хилядолетия. – Сади потрепера.

– И какво те кара да мислиш, че далите са научили този стил на строителство преди разцепването на света? – обърна се Закат към Белгарат.

– Чел съм някои части от „Книгата на вековете“ – отвърна старият вълшебник. – Тя документира твърде пълно историята на далите. След

като светът се разцепил и Морето на Изтока нахлуло по ниските земи и равнините, вие, ангараките, сте избягали в Малореа. Далите знаели, че в крайна сметка трябва да се споразумеят с вашите народи, затова решили: да се преструват, че са обикновени фермери. И съборили всичките си градове с изключение на този – град Кел.

– Защо са оставили тъкмо Кел?

– Не било нужно да го събарят. В действителност те се притеснявали само от гролимите, а гролими не могат да дойдат тук.

– Но ангараките могат – отбеляза Загат. – Как е станало така, че ни то един от тях не е докладвал за такова селище на бюрократичния апарат?

– Сигурно са им помогнали да забравят за това селище – каза Поулгара.

Той я изгледа остро.

– Всъщност това не е никак трудно, Загат. Обикновено няколко подходящи намека са в състояние да заличат много спомени. – Израз на раздразнение премина по лицето ѝ. – Какъв е този мърморещ звук? – попита вълшебницата.

– Аз нищо не чувам – рече Силк и в гласа му прозвуча известно объркване.

– Сигурно ушите ти са запушени, Келдар.

По залез слънце няколко млади жени, облечени в меки бели роби, им донесоха вечеря върху покрити подноси.

– Виждам, че навсякъде по света е едно и също – рече кисело Велвет на една от младите жени. – Мъжете седят и разговарят, а жените вършат цялата работа.

– О, ние нямаме нищо против – отвърна сериозно момичето. – За нас наистина е чест да сервираме храната ви. – Тя имаше много големи тъмни очи и лъскава кестенява коса.

– Така е дори още по-зле – рече Велвет. – Първо ни принуждават да вършим цялата работа, а после ни убеждават, че това ни харесва.

Момичето я изгледа сепнато, а след това се изсмя. След миг се огледа виновно и се изчерви.

Белдин грабна една от кристалните бутилки, наля си пълна чаша и я изпи на един дъх. Но след миг се задави, започна да се задушаваша и да плюе пръски пурпурна течност.

– Какво е това? – попита възмутено той.

– Плодов сок – сериозно каза младата жена с тъмната коса. – Съвсем пресен. Изцедихме го тази сутрин.

– Не го ли оставяте достатъчно дълго време, за да ферментира?
– Искате да кажете – да се кисне? О, не. Щом това се случи, веднага го изхвърляме.

Гърбавият магьосник изстена.

– Ами имате ли тъмно пиво? Или бира?

– Какво е това?

– Знаех си, че нещо в този град не е наред – изръмжа гърбавият на Белгарат.

Върху лицето на Поулгара грееше блажена усмивка.

– За какво беше всичко това? – попита Силк Велвет, щом с жените излязоха от стаята. – Имам предвид глупостите, които си приказвахте.

– Става дума за основните принципи в живота – отвърна загадъчно тя. – Никога не е зле човек да създаде канали за общуване със себеподобните си.

– Жени! – въздъхна дребничкият драснианец и вдигна очи към тавана.

Гарион и Се'Недра се спогледаха – в ранните години на брака си и двамата твърде често бяха използвали подобни възклицания. След това и двамата се разсмяха.

– Какво ви е толкова смешно? – попита подозрително Силк.

– Нищо, Келдар – отговори Се'Недра. – Абсолютно нищо.

Гарион спа зле. Трополящият шум в ушите не му позволяваше да се унесе и постоянно прогонваше съня. На сутринта стана в лошо настроение и със зачервени очи.

Завари Дурник в широката кръгла стая в средата на къщата. Ковачът беше прилепил ухо до стената близо до фонтана.

– Какво има? – попита го Гарион.

– Опитвам се да открия откъде идва този шум – отвърна Дурник. – Може би причината е във водопроводната мрежа – та нали водата за този фонтан все трябва да е доведена отнякъде. Тръбата сигурно минава или под пода, или някъде в стената.

– Нима водата в тръбите би предизвикала такъв шум?

Дурник се засмя.

– Човек никога не знае какви звуци могат да предизвикат тръбите за вода, Гарион. Веднъж видях един изоставен град – хората бяха избягали оттам, защото мислеха, че е обитаван от духове. Оказа се, че причината са странните шумове е градския водопровод.

Сади влезе в стаята, отново облечен в пъстрата си роба, блестяща с всички цветове на дъгата.

– Колоритно – отбеляза Гарион. През последните няколко месеца евнухът носеше туника, панталони и къси сендарски ботуши.

Сади вдигна рамене.

– Не зная защо тази сутрин ме мъчи носталгия. – Той въздъхна. – Мисля, че бих могъл да изживея докрай живота си в пълно спокойствие и удовлетворение стига никога повече да не виждам планини. Какво правиш, майстор Дурник? Все още ли разучаваш начините за изграждане на тези къщи?

– Не. Опитвам се да открия коя е причината за този шум.

– Какъв шум?

– Сигурно го чуваш съвсем отчетливо.

Сади наклони глава настрани.

– Чувам песен на птици зад прозореца – рече той. – Наблизо има и приятно ромонящ поток, това е всичко.

Гарион и Дурник се спогледаха замислено.

– Вчера и Силк не можа да го чуе – припомни си Дурник.

– Защо не съберем всички тук? – предложи Гарион.

– Още е рано да ги будим, Гарион. Ще се разсърдят.

– Ще го преживеят. Мисля, че това може да се окаже важно.

Поне Белгарат наистина беше кисел.

– Защо ни събуди, Гарион? – попита той ядосано.

– Ще направим нещо, което би нарекъл експеримент, дядо.

– Прави експериментите си, но губи само своето време, не и нашето.

– Богове, колко сме сърдити тази сутрин – подхвърли Се'Недра.

– Не можах да спя добре.

– Странно. Аз пък спях като младенец.

– Дурник, би ли застанал ей там? – каза Гарион и посочи единия край на стаята. – Сади, ти иди ей там. – И вдигна ръка към противоположния ѝ край. – Ще ви отнема само няколко минути – обърна се той към останалите. – Ще прошепна по един въпрос на всеки и искам да ми отговорите с „да“ или „не“.

– Не мислиш ли, че държането ти е твърде странно? – попита кисело Белгарат.

– Не искам да проваля експеримента, като ви дам възможност да

обсъдите всичко предварително.

– Това е правилен научен принцип – одобрително каза Белдин. – Хайде да му дадем възможност да го завърши. Успя да събуди любопитството ми.

Гарион отиваше от човек до човек и измърморваше един и същ въпрос:

– Чуваш ли постоянния шептящ шум? – и в зависимост от отговора молеше всеки да се присъедини към Дурник или към Сади. Експериментът не отне много време и резултатите от него потвърдиха съмненията на Гарион. При Дурник стояха Белгарат, Поулгара, Белдин – и малко изненадващо – Ерионд. При Сади бяха Силк, Се'Недра и Закат.

– А сега ще ни обясниш ли всички тези глупости? – попита Белгарат.

– Зададох на всички един и същи въпрос, дядо. Онези, които стоят при тебе, чуват шума. Хората в другата група не го чуват.

– Разбира се, че го чуват. Почти цяла нощ не можах да мигна заради него.

– Може би затова тази сутрин схващаш толкова бавно – изсумтя Белдин. – Умен експеримент, Гарион. А сега защо не обясниш всичко на вашия недосетлив приятел?

– Не е трудно, дядо – каза Гарион. – Вероятно е убягнало от вниманието ти, защото е съвсем просто. Единствените, които чуват шума, са онези, които притежават по собствените ти думи „талант“. Обикновените хора не могат да го чуят.

– Ще бъда честен, Белгарат – заяви Силк. – Не чувам нито звук.

– А пък аз чувам шума, откакто видяхме град Кел в далечината – добави Дурник.

– Нима това не е интересно? – обърна се Белдин към Белгарат. – Ще направим ли още няколко стъпки напред, или искаш да се върнеш в леглото?

– Не бъди глупав – отвърна Белгарат.

– Добре тогава – продължи Белдин. – Има звук, който обикновените хора не чуват, ала ние го чуваме. Веднага ми идва наум пример за друг подобен шум – а на тебе?

Белгарат кимна.

– Това е шумът, когато някой прави магия.

– В такъв случай не става дума за някакви звуци, срещащи се в природата – замислено каза Дурник и изведнъж се засмя. – Радвам се, че направи този експеримент, Гарион. Още малко и щях да разбия пода.

– Защо? – попита го Поулгара.

– Мислех си, че причината за шума е някъде в тръбите от водопровода.

– Въпреки това не става дума за магии – заяви Белгарат. – Звучите не са същите и чувството, което предизвикват, е различно.

Белдин чешеше замислено сплъстената си брада.

– Виж какво ми хрумна – рече той на Белгарат. – Хората тук разполагат с достатъчно съсредоточена на едно място сила, за да се справят с всеки гролим или група гролими, решили да дойдат в Кел. В такъв случай защо са си направили труда да изричат онова проклетие?

– Не те разбирам.

– Голяма част от гролимите са магьосници, нали? Следователно те могат да чуват този шум. Ами ако далите са изrekli проклетие, за да държат гролимите на достатъчно разстояние – така че черните жреци да не чуват тъкмо този шум, тези звуци?

– Не мислиш ли, че теорията ти е малко сложна, Белдин? – попита скептично Закат.

– Всъщност не. Напротив – дори опростявам нещата. Няма смисъл от проклетие, плашещо хора, от които не се страхуваш. Всички винаги са мислели, че проклетие защитава Кел – в това също няма никакъв смисъл. Няма ли да е по-просто да предположим, че трябва да бъде защитено нещо много по-важно?

– Какво има в този шум, че далите се грижат толкова усърдно да не го чуе някой? – попита удивено Велвет.

– Добре – рече Белдин. – Първо ми отговорете какво е звук.

– О, пак ли започваш? – въздъхна Белгарат.

– Не говоря за шума в гората. Звукът е просто шум, освен ако в него не е вложено някакво значение. Какво наричаме звук, изпълнен с определено значение?

– Разговор, нали? – осмели се да изкаже предположението си Силк.

– Точно така.

– Не разбирам – призна си Се'Недра. – Какво приказват далите, което биха желали да запазят в тайна? Бездруго никой не разбира какво точно казват.

Белдин разпери безпомощно ръце, ала Дурник закричи из стаята, навъсил замислено лице.

– Може би важното е не толкова какво казват, а как го правят.

– И ти обвиняваш мен, че се изразявам неясно – обърна се Белдин към Белгарат. – Какво си наумил, Дурник?

– Търся истината пипнешком – призна ковачът. – Шумът, или звуците – наричайте го както щете – не е сигнал, че някой превръща хората в жаби... – Той спря за миг и попита: – Можем ли наистина да правим това?

– Да, можем – отговори Белдин. – Но не си струва труда. Жабите се размножават с главоломна бързина. По-добре да имам насреща си един човек, който ме е подразнил, отколкото един милион яростно квакащи жаби.

– Добре тогава – продължи Дурник. – Звукът е различен от онзи, който се долавя при правене на магии.

– Вероятно е различен – потвърди Белгарат.

– Мисля, че Се'Недра има право. Никой не разбира какво казват далите – освен другите дали. Аз например не мога да разбера какво казва Кайрадис от началото до края на едно изречение.

– И какво следва от това? – попита напрегнато Белдин и очите му блеснаха.

– Не съм сигурен. Имам чувството, че е по-важно да узнаем „как“ приказват, отколкото „какво“. – Дурник изведнъж се огледа объркано. – Говоря прекалено много – призна той. – Сигурен съм, че някои от вас могат да споделят много по-важни неща, отколкото тези, за които споменах.

– Не мисля, че е така – каза му Белдин. – Смятам, че си попаднал на правилна следа. Не губи нишката на разсъжденията си.

Дурник чак се изпоти. Покри очи с ръка, опитвайки се да се съсредоточи. Гарион забеляза, че всички в стаята наблюдават почти без да дишат неговия стар приятел, който се мъчеше да разбере какво всъщност му е хрумнало.

– Трябва да има нещо, което далите се опитват да защитят – продължи ковачът. – И то непременно е нещо много просто – поне за тях. Ала те не искат никой друг освен тях да го разбере. Ще ми се Тот да беше тук. Той би могъл да ни обясни... – Изведнъж очите му се разшириха.

– Какво има, скъпи? – попита Поулгара.

– Не може да бъде! – възкликна ковачът. – Просто не може да бъде!

– Дурник! – извика тя, изгубила търпение.

– Помниш ли първия път, когато двамата с Тот започнахме да си говорим – имам предвид да се разбираме със знаци? – Дурник изведнъж започна да приказва много бързо. – От дълго време работим заедно, а човек, който работи с друг, започва да знае точно какво прави той –

дори и какво мисли. – Той погледна втренчено Силк. – Ти, Гарион и Поул използвате езика на пръстите, нали?

– Да.

– Виждали сте жестовете и знаците, които прави Тот. Възможно ли е тайният език да изрази толкова много неща само с няколко замахвания на ръката – както прави той?

Гарион вече знаеше отговора.

Гласът на Силк прозвуча объркано.

– Не – рече драснианецът. – Това би било невъзможно.

– Но аз зная точно какво се опитва да каже той – каза Дурник. – Жестовете и знаците не означават абсолютно нищо. Прави ги само, за да даде някакво разумно обяснение на онова, което прави всъщност. – Лицето на Дурник изразяваше страхопочитание. – Той поставя думите направо в ума ми – дори без да приказва. Трябвало е да го прави, защото не може да говори. Ами ако тихият мърморещ шум, който чуваме, е тъкмо това – звуците, докато далите разговарят помежду си? Ами ако са в състояние да го правят на голямо разстояние?

– Дори и във времето – възкликна Белдин уплашено. – Помните ли какво каза твоят ням приятел, когато пристигнахме в града? Той заяви, че нищо, което далите са правили някога, не е забравено. Освен това каза следното: всеки жив дал знае всичко, което е било известно на всички дали, живели преди него.

– Предположението ти е абсурдно, Белдин – каза подигравателно Белгарат.

– Всъщност не е. Мравките го правят. А също и пчелите.

– Ние не сме мравки... нито пчели.

– Мога да правя почти всичко, което може пчелата. – Гърбавият магьосник сви рамене. – С изключение на меда. А пък ти сигурно ще успееш да построиш един нелощ мравуняк.

– Някой от вас двамата ще ни обясни ли за какво си приказвате? – попита сърдито Се'Недра.

– Намекват за възможността да съществува групово съзнание, скъпа – отвърна съвсем спокойно Поулгара. – Не се изразяват много добре, ала разговорът им върви в тази посока. – Вълшебницата се усмихна снизходително на двамата възрастни мъже. – Има някои живи същества – обикновено насекоми, – които поотделно не притежават силен интелект, ала разглеждани като група, проявяват изключителна мъдрост. Една отделно взета пчела не е особено умна, ала кошерът знае всичко.

Вълчицата дотича в стаята, драскайки с нокти по мраморния под,

следвана по петите от малкото вълче.

„Вълците също го правят“ – рече тя. Явно бе слушала разговора зад вратата.

– Какво каза тя? – попита Силк.

– Каза, че вълците правели същото – преведе думите и Гарион и изведнъж си спомни нещо. – Веднъж разговарях с Хетар и той ми каза, че и конете постъпвали така. Не мислели за себе си като за отделно взети единици – възприемали се единствено като част от групата.

– Нима наистина е възможно хората да правят нещо подобно? – попита недоверчиво Велвет.

– Има един-единствен начин да разберем това – отвърна Поулгара.

– Не, Поул! – заяви твърдо Белгарат. – Това е прекалено опасно. Можеш да се окажеш въввлечена в този поток и никога да не успееш да излезеш от него.

– Не, татко – отговори му Поулгара съвсем спокойно. – Може би далите няма да ми позволят да се влея в него, ала няма да ме наранят, нито ще ме задържат насила, ако пожелаея да го напусна.

– Откъде знаеш, че е така?

– Просто зная – рече вълшебницата и затвори очи.

6.

Всички наблюдаваха със страх вълшебницата, която вдигна нагоре съвършеното си лице, затвори очи и се съсредоточи. Изведнъж чертите ѝ придобиха странен израз.

– Е? – попита я Белгарат.

– Тихо, татко. Слушам.

Той нетърпеливо забарабани с пръсти по облегалката на стола. Останалите я гледаха, останали без дъх.

Най-сетне Поулгара отвори очи и от устните и се откъсна лека, изпълнена със съжаление въздишка.

– Това е нещо огромно и невероятно – съвсем тихо каза тя. – В него са живи всичките мисли, с които тези хора са живеели някога – и всички спомени. То дори си спомня самото начало и всеки един от тях знае всичко за него. Те споделят всичко помежду си.

– И ти ли успя да го сториш заедно с тях? – попита я Белгарат.

– За един миг, татко. Те ми позволиха да го зърна. Ала има части, където не ме допуснаха да надникна.

– Можех и сам да се досетя – рече Белдин и се навъси. – Далите не биха ни осигурили достъп до нещо, поставящо някакво предимство в наши ръце. Та те стоят кацнали на тази ограда от самото начало на времето.

Поулгара отново въздъхна и седна на един нисък диван.

– Добре ли си, Поул? – попита я загрижено Дурник.

– Да, Дурник – отвърна тя. – Просто за миг видях нещо, каквото никога не съм преживявала, и после те ме помолиха да напусна.

Силк присви очи.

– Мислиш ли, че ще имат нещо напротив, ако излезем навън и огледаме наоколо?

– Не, няма да имат нищо против.

– Бих предложил това да бъде следващата ни стъпка – рече дребничкият драснианец. – Знаем, че далите ще направят окончателния избор – пряко отговорна за това ще бъде Кайрадис, – но това свръхсъзнание на народа им вероятно ще я насочи кого да предпочете.

– Използва много интересна дума, Келдар – отбеляза Белдин.

– Коя по-точно?

– Свръхсъзнание. Откъде ти хрумна това?

– Винаги съм подбирал с лекота думите в изказванията си.

– Значи все пак не си безнадежден случай. Някой ден ще трябва да проведем дълъг разговор.

– На твоё разположение съм, Белдин – отвърна Селк и направи изискан поклон. – Както и да е – продължи той, – тъй като далите ще вземат окончателното решение, смятам, че трябва да ги опознаем по-добре. Ако случайно са поели в неправилна посока, бихме могли да им повлияем да я променят.

– Типичен пример за непочтено мислене – измърмори Сади, – ала като цяло идеята не е лоша. Трябва да действаме, разделени по групи. Така ще успеем да обхванем по-голяма територия.

– Ще го направим веднага след закуска – съгласи се Белгарат.

– Не може ли по-скоро, дядо? – възрази Гарион, нетърпелив да излезе навън.

– Гладен съм, Гарион, а не мога да мисля добре, когато стомахът ми е свит на топка от глад.

– Това би могло да обясни твърде много неща – подчерта любезно Белдин. – Трябваше да ти даваме повече храна, когато беше по-млад.

– Знаеш ли, понякога държането ти е твърде обидно.

– Всъщност това ми е твърде добре известно.

Същата група млади жени донесе закуска. Велвет дръпна настрана девойката с големите очи и лъскавата кестенява коса и поговори накратко с нея, след това се върна на масата.

– Казва се Онател – съобщи тя. – Покани Се'Недра и мен на мястото, където работят младите жени. Младите жени по принцип приказват много и може да научим нещо полезно от разговорите им.

– Името на онази пророчица, която срещнахме на остров Веркат, не беше ли Онател? – попита Сади.

– Това е често срещано женско даласианско име – каза Закат. – Онател е една от техните най-уважавани пророчици.

– Но остров Веркат е в Ктхол Мургос – изтъкна евнухът.

– Всъщност всичко това никак не е странно – намеси се Белгарат. – Много пъти до нас е достигала информация, че далите и расата на робите в Ктхол Мургос са тясно свързани и поддържат постоянни контакти. Това е просто допълнително потвърждение на тази хипотеза.

Утринното слънце беше ярко и топло. Излязоха от къщата и се разделиха на групи. Гарион и Закат бяха оставили доспехите и мечовете си в къщата – прекосиха една окъпана в капчици роса морава и поеха към група по-високи сгради в центъра на града.

– Ти винаги проявяваш особено внимание с твоя камък, нали, Гарион? – попита Закат.

– Не съм сигурен дали думата „внимание“ е най-точната – отвърна кралят на Рива. – Но може би в по-широк смисъл на думата е точно така. Кълбото е много опасно наистина, разбираш ли, и не желая случайно да нараня невинни хора.

– Какво прави то?

– Всъщност не съм съвсем сигурен. Никога не съм го виждал да прави нещо на когото и да било – с изключение може би на Торак, – ала вероятно и тогава стореното бе дело по-скоро на мечта.

– И ти си единственият в света, който може да докосва Кълбото?

– Едва ли. Ерионд го носеше няколко години. Непрекъснато се опитваше да го предаде на различни хора. Повечето от тях бяха алорни и знаеха, че не бива да го вземат.

– Значи ти и Ерионд сте единствените, които могат да го докосват?

– Синът ми също може – отговори Гарион. – Сложих дланта му върху скъпоценния камък веднага след като се роди. Кълбото беше много радостно да се запознае с него.

– Радостно ли? Че как е възможно камък да изпитва радост?

– То не е като останалите скъпоценни камъни – Гарион се усмихна.
– Понякога може да се държи малко глуповато. Унася се от опиянение, което изпитва, и трябва много да внимавам какво мисля. Ако Кълбото реши, че наистина искам нещо, то е в състояние да предприеме самостоятелни действия. – Кралят на Рива се засмя. – Веднъж размишлявах за времето, когато Торак е разцепил света, и то започна да ми разказва как да го съединя.

– Не говориш сериозно, нали!

– О, съвсем сериозно говоря. За него не съществува понятието „невъзможно“. Ако наистина го помоля, Кълбото би могло да изпише името ми сред звездите. – Гарион почувства лек тласък в кесията, завързана за колана му. – Престани! – обърна се остро той към скъпоценния камък. – Това беше пример, а не молба, отправена към тебе.

Закат го гледаше с широко отворени очи.

– Нима не би изглеждало гротескно? – изрече кисело кралят на Рива. – „Белгарион“ – изписано от хоризонт до хоризонт върху нощното небе.

– Знаеш ли какво, Гарион – рече Закат. – Винаги съм вярвал, че аз и ти един ден ще воюваме един срещу друг. Ще изпиташ ли огромно разочарование, ако реша да не се появя на бойното поле?

– Струва ми се, че бих могъл да го понеса – засмя се кралят на Рива. – Винаги бих могъл да започна войната без тебе. Можеш да се отбиваш от време на време, за да видиш как се развиват нещата. Се'Недра ще ти приготвя вечеря. Разбира се, тя не е много добра готвачка, но всички трябва да правим жертви, нали? – Дватама се спогледаха за миг и избухнаха в смях. Процесът, започнал в Рак Урга с Ургит, сега бе завършил. Гарион със задоволство осъзна, че е направил първите няколко стъпки към края на хилядолетната омраза между алорните и ангараките.

Докато двамата се разхождаха по мраморните улици и покрай искрящите фонтани, далите почти не им обръщаха внимание. Жителите на Кел се занимаваха със собствените си дела без излишен шум, отдадени на съзерцание, наблюдавайки света със замислени погледи. Приказваха малко, тъй като речта до голяма степен не им беше необходима.

– Тайнствено местенце, нали? – отбеляза Закат. – Не съм свикнал с градове, където никой нищо не прави.

– О, те работят, но по-различни неща.

– Разбираш какво имам предвид. Няма никакви магазини, дори никой не мете улиците.

– Наистина е мъничко странно. – Гарион се огледа. – Но по-странното е, че не срещнахме нито един пророк, откакто пристигнахме тук. Мислех си, че тъкмо този град е мястото, където живеят пророците и ясновидците.

– Може би си стоят у дома и не излизат.

– Това също е възможно.

Не успяха да съберат почти никаква информация. От време на време се опитваха да завържат разговор с облечените в бели роби граждани, но макар че далите винаги проявяваха безупречна любезност, не желаеха да се впускат в разговори. Отговаряха на въпросите, които им задаваха, и с това всичко приключваше.

– Нищо – рече недоволен Силк, когато двамата със Сади се върнаха, след като бяха обходили посочения им район. – Никога не съм срещал хора, толкова незаинтересувани да водят нормален разговор. Не можах да открия дори човек, склонен да побъбри за времето.

– Видя ли накъде тръгнаха Се'Недра и Лизел? – попита го Гарион.

– Към някакво място в другия край на града. Мисля, че ще се върнат с младите жени, които ни носят обяда.

Гарион огледа всички и попита:

– Случайно да сте видели някой пророк?

– Те не са тук – отговори му Поулгара, която седеше до прозореца и кърпеше туниката на Дурник. – Една възрастна жена ми каза, че били на някакво място извън града.

– И как успя да изкопчиш този отговор? – попита Силк.

– Просто я попитах направо. Трябва малко да притиснеш далите, ако искаш да получиш информация от тях.

Както бе предрекъл Силк, Велвет и Се'Недра се върнаха с младите жени, които им носеха храна.

– Имаш блестяща съпруга, Белгарион – каза Велвет, след като жените излязоха. – Дърдореше така, сякаш няма нито грам мозък в главата. Цяла сутрин приказва, без да спре.

– Дърдорила ли съм? – възрази Се'Недра. – Изобщо не съм дърдорила.

– Сериозно?

– Е, може би наистина приказвах малко повече, отколкото трябва, но „дърдоря“ е толкова непривлекателна дума...

– Предполагам че за това е имало някаква причина, нали? – попита

Сади.

– Разбира се – отвърна Се'Недра. – Бързо ми стана ясно, че тези момичета не са приказливи, затова запълвах времето, докато те мълчаха. По едно време започнаха да се отпускат. Докато аз приказвах, Лизел наблюдаваше лицата им. – Малката кралица се усмихна самодоволно. – Свършихме добра работа, макар и да го заявявам тъкмо аз.

– Успяхте ли да научите нещо? – попита Поулгара.

– Да – отговори Велвет. – Нищо конкретно, ала все пак намекнах нещичко. Мисля, че ще разберем още днес следобед.

Се'Недра се огледа и попита:

– Къде е Дурник? Ами Ерионд?

– За риба, къде другаде – въздъхна Поулгара.

– Че къде намериха река с риба?

– Дурник усеща реките на мили разстояние – отвърна Поулгара хладно. – Освен това може да посочи каква риба живее там, дали е много и дори може да каже и малките имена на всяка.

– Никога не съм се интересуval много от риболов – заяви Белдин. – Скучно е.

– Не мисля, че Дурник се интересува от самите риби.

– Че тогава защо отива да ги лови?

Вълшебницата разпери безпомощно ръце.

– Откъде да зная? Мотивите на рибарите са абсолютно неясни. Ала мога да ти кажа едно – и то със сигурност.

– Така ли? Какво?

– Вече няколко пъти казваш, че ти се ще да си поговориш с него надълго и нашироко.

– Да, точно така.

– Тогава ще е най-добре да станеш рибар. В противен случай нямаш никакъв шанс.

– Някой идвал ли е да ни съобщи новини от Кайрадис? – попита Гарион.

– Не, никой не се е мяркал – отговори Белдин.

– Нямаме време да останем тук дълго – загрижено каза кралят на Рива.

– Мога да се опитам да накарам някого да ни даде отговор по-скоро – предложи Закат. – Тя ми нареди да се представя при нея, тук, в Кел. – Императорът на Малореа леко потрепери. – Просто не мога да повярвам, че произнесох тези думи. Никой не ми е заповядвал да направя нещо, откакто станах на осем години. Както и да е – зная как да постъпя.

Мога да настоя някой да ме заведе при нея, за да се подчиня на заповедите ѝ.

– Мисля, че преди да се подчиниш на нещо, първо ще получиш удар, Закат – подхвърли небрежно Силк. – Подчинението е труден занаят за човек с твоето положение.

– Ама много досаден дребосък, нали? – обърна се Закат към Гарион.

– Много.

– Ама, ваши величества – рече дребничкият драснианец и разтвори невинно очи. – Как можете дори да си помислите подобно нещо?

– Наистина е такъв, нали? – рече многозначително Закат.

– Разбира се. Ала не е възпитано от наша страна да приказваме за това.

Силк ги изгледа обидено.

– Ако искате, ще се махна, за да си приказвате спокойно.

– О, не е необходимо, Келдар – намеси се Велвет с весела усмивка.

Следобеда не успяха да съберат почти никаква информация. Безсилието, настъпило след безуспешното търсене, ги правеше раздразнителни.

– Мисля, че би трябвало да се възползваме от идеята ти – каза Гарион на Закат след вечеря. – Защо утре рано не отидем при онзи старец Далан? Ще му кажем направо, че трябва да се представиш пред Кайрадис. Мисля, че е време да действаме по-настойчиво.

– Добре – съгласи се Закат.

Ала се оказа, че Далан е също толкова неотзивчив, колкото останалите граждани на Кел.

– Бъди търпелив, императоре на Малореа – посъветва той Закат. – Светата пророчица ще дойде при тебе, когато му дойде времето.

– И кога ще бъде това? – попита Гарион.

– Кайрадис знае – а тъкмо това е важно, нали?

– Ако не беше толкова стар и слаб, щях да го принудя да ми отговори – измърмори Закат, когато двамата с Белгарион тръгнаха обратно към къщата.

Когато Гарион и Закат приближиха широкото мраморно стълбище, Велвет и Се'Недра се появиха от другата страна на улицата. Вървяха бързо, а лицето на риванската кралица сияеше триумфално.

– Мисля, че най-после успяхме да измъкнем нещо полезно – каза Велвет. – Да влезем вътре, за да го съобщим на всички едновременно.

Отново се събраха в стаята със сводестия таван и русокосата

девойка заговори със сериозен тон:

– Онова, което казвам, може би не е съвсем точно – призна тя. – Но смятам, че по всяка вероятност това ще е цялата информация, която ще получим от тези хора. Тази сутрин Се'Недра и аз отново отидохме в къщата, където работят младите жени. Те тъчаха, а тази работа кара хората да не са толкова предпазливи. Както и да е, момичето с големите очи – Онател, не беше там и Се'Недра подхвана с възможно най-глупав израз да...

– Разбира се, че не съм направила подобно нещо – възрази възмутено малката кралица.

– Разбира се, че го направи, скъпа – и се представи по съвършен начин. Тя се изправи и отворила широко невинните си очи, попита къде можем да намерим „милата си приятелка“. Тогава едно от момичетата се изгърва и каза нещо, което може би не и бе разрешено. Каза, че Онател е пратена да сервира в „Къщата на пророците“. В този миг очите на Се'Недра станаха – ако това въобще е възможно – още по-неразбиращи и тя попита къде се намира тази къща. Никой не отговори, но една от тях погледна към планината.

– Че възможно ли е въобще да не гледаш към това чудо? – възкликна подигравателно Силк. – Това ми изглежда твърде несигурно, Лизел.

– Момичето тъчеше, Келдар. Аз също съм тъкала и зная, че не трябва да откъсваш поглед от онова, което правиш. Тя отклони очи в отговор на въпроса, поставен от Се'Недра, и после отново се втренчи в стана, опитвайки се да прикрие грешката си. Аз също съм учила в шпионската академия, Силк, и мога да разгадавам жестовете на хората почти толкова добре, колкото и ти. Това момиче все едно че извика на висок глас отговора на онова, което бе попитала Се'Недра. Пророците са някъде в планината.

– Вероятно имаш право – призна Силк. – Точно върху това наблягаха в Академията – ако знаеш точно какво търсиш, лицата на хората са като отворени книги за теб. – Дребничкият драснианец изопна рамене. – Е, Закат. Изглежда, ще се наложи да изкачим тази планина малко по-рано, отколкото очаквахме.

– Не, Келдар – твърдо каза Поулгара. – Може цял живот да бродиш сред тези глетчери и пак да не намериш пророците.

– Имаш ли някакво по-добро предложение?

– Да. Всъщност няколко. – Вълшебницата се изправи и каза: – Ела с мен, Гарион. Ти също, чичо.

– Какво си намислила, Поул? – попита Белгарат.

- Ще се изкачим в планината да огледаме.
- Че нали аз предложих тъкмо това? – възрази Силк.
- Все пак има разлика, Келдар – отвърна мило тя. – Ти не можеш да летиш.
- Е – възкликна обидено той. – Щом така искаш.
- Искам, Силк. Това е едно от предимствата да си жена. Мога да правя всякакви непочтени неща и ти трябва да ги приемеш, защото ще е крайно неучтиво, ако не го сториш.
- Точка в нейна полза – измърмори Гарион.
- Непрекъснато повтаряш това – каза озадачено Закат. – Защо?
- Алорнска шега – отвърна Гарион.
- Защо не си спестиш малко време, Поул? – предложи Белгарат. – Опитай да получиш някакво потвърждение от онзи общ ум, преди да полетиш в небето.
- Това е много добра идея, татко – съгласи се тя, затвори очи и вдигна лице нагоре. След миг поклати глава и въздъхна: – Не ме допускат.
- Само по себе си това е потвърждение – засмя се Белдин.
- Не разбирам точно какво искаш да кажеш – намеси се Сади и поглади с длан обръснатия си череп.
- Далите може и да са умни – отвърна му гърбавият магьосник, – ала не са особено проникателни. Нашите момичета все пак успяха да съберат известна информация – и ако тя не бе точна, нямаше да има никаква причина да откажат достъп на Поул. Далите не я допуснаха в потока на общото си съзнание, а това означава, че сме попаднали на вярна следа. Хайде да излезем извън града – предложи той на Поулгара. – Така няма да издаваме тайните си.
- Аз не летя много добре, лельо Поул – каза несигурно Гарион. – Сигурна ли си, че имаш нужда от мен?
- Нека не рискуваме, Гарион. Щом далите полагат такива извънредни усилия да направят това място недостъпно, може би ще имаме нужда от помощта на Кълбото, за да се доберем до него. Освен това ще спестим време, ако дойдеш с нас.
- Да – отвърна той. – Имаш право.
- Трябва да поддържаме връзка – напомни им Белгарат, когато тримата тръгнаха към вратата.
- Естествено – изсумтя Белдин.
- Щом излязоха на моравата, Белдин се огледа и каза:
- Мисля, че там ще е удобно. Онези гъсти храсти край града ще ни

скрият.

– Добре, чичо – съгласи се Поулгара.

– Ще ми се да изтъкна още едно нещо, Поул – добави той. – Правя го с огромно желание да не те обидя.

– Виж, това е истинска новост.

– Тази сутрин си в отлична форма – заяви той и се ухили. – Както и да е – времето над тази планина е много променливо, а което е още по-важно – високият връх поражда ветрове с особена сила и посока.

– Да, чичо, зная.

– И зная колко много ти харесва да си сова, обаче перата на совите са прекалено меки. Ако попаднеш на силен вятър на голяма височина, ще паднеш на земята, без по त्याлото ти да е останало и едно перо.

Тя го изгледа недоволно.

– Искаш ли вятърът да оскубе всичките ти пера? – попита той.

– Не.

– Тогава защо не постъпиш като мен? Може дори да откриеш, че ти допада да си ястреб.

– И по-точно ястреб със синя ивица по края на крилата?

– Е, както искаш. Просто ти казвам, че ще изглеждаш добре в синьо, Поул.

– Ти си невъзможен! – засмя се вълшебницата. – Добре.

– Нека първо аз се превърна в ястреб – предложи той. – Така мога да ви послужа като модел, за да добиете ясна представа за правилната форма на тези птици.

– Зная как изглеждат ястребите, чичо.

– Разбира се, че знаеш, Поул. Просто се опитвам да ви помогна.

– Колко мило от твоя страна!

Гарион се чувстваше много особено като птица, а не като вълк. Той се огледа внимателно и сравни няколко пъти себе си с Белдин, който бе кацнал на един клон над главата му и изглеждаше великолепно, взрял свиреп поглед в далечината.

„Добре – каза му Белдин. – Ала следващия път се постарай перата на опашката ти да са по-здрави. Те са ти необходими, за да направляваш полета си.“

„Е, господа – подкани ги Поулгара от един клон наблизо. – Време е да тръгваме.“

„Аз ще ви водя – заяви Белдин. – Имам повече опит в летенето. Ако попаднем на течение, насочено към земята, веднага се отдалечете от планината. Нямайте никакво желание да се сблъскате с онези канари,

нали?“ – След това той разпери криле, изпляска няколко пъти с тях и литна.

Единственият път, когато Гарион бе прекарал дълго време във въздуха, беше полетът от Ярвиксхолм до Рива след отвлечането на Геран. Тогава беше сокол. Ястребът бе много по-голяма птица, а полетът над планината бе много по-труден в сравнение с този над необятния простор на Морето на ветровете. Въздушните течения се променяха непрекъснато и това ги правеше твърде опасни.

Издигнаха се към небето с едно от възходящите въздушни течения. Не беше необходимо да полагат усилия и Гарион започна да разбира удоволствието, което летенето доставяше на Белдин.

Откри, че зрението му е необичайно остро. Всяка подробност от пейзажа по планинския склон изпъкваше пред очите му, сякаш бе само на педя разстояние. Виждаше насекомите и отделните листчета на цветята. Ноктите му инстинктивно се свиха, когато забеляза как някакъв гризач бяга по скалите под него.

„Съсредоточи вниманието си върху онова, за което сме тук, Гарион“ – прозвуча гласът на леля Поул в безмълвието на съзнанието му.

„Но...“ – Копнежът да се спусне стремглаво и да сграбчи с нокти животинчето беше почти непреодолим.

„Никакво «но», Гарион. Вече закусихме. Остави на мира бедното създание.“

„Ти му отнемаш цялото удоволствие от полета, Поул“ – прозвуча острият протест на Белдин в ума на Гарион.

„Не летим за удоволствие, чичо. Води ни напред.“

Сблъсъкът с въздушното течение беше внезапен и изненада Гарион. Силната въздушна струя, насочена към земята, го захвърли към един скалист склон, но той успя да избегне страшния удар в последния момент. Течението продължи да го подмята на всички страни, изведнъж заваля като из ведро – тежки, ледени дъждовни капки започнаха да бият крилата му като удари с чук.

„Това не е естествено, Гарион!“ – долетя в съзнанието му острият глас на леля Поул. Той се огледа отчаяно, ала не я видя.

„Къде си?“ – извика Гарион.

„Няма значение. Използвай Кълбото! Далите се опитват да ни излъска назад!“

Гарион не беше сигурен, че Кълбото ще го чуе на това странно място, в което бе попаднало, след като бе приел облика на птица, ала нямаше друг избор и реши да опита. Поройният дъжд и виещите въздушни

течения обезсмисляха всякакви опити да кацне на земята и да възвърне човешкия си образ.

„Накарай ги да престанат! – извика той на скъпоценния камък. – Нека вятърът и дъждът спрат!“

Гласът, който почувства, щом Кълбото освободи силата си, го изпрати високо-високо във въздуха. Той запляска с криле, за да запази равновесие. Въздухът около него стана яркосин.

Изведнъж вихрите и дъждът изчезнаха, топлото течение отново се появи и го издигна в небето.

Гарион беше загубил поне хиляда стъпки височина. Видя, че леля Поул и Белдин са захвърлени на цяла миля от него. Започна да описва широки спирали, издигайки се нагоре, и забеляза, че те също набират височина и се приближават към него.

„Бъди нащрек – долетя до него гласът на леля Поул: – Използвай Кълбото, за да спреш всичко, което насочват срещу нас.“

Бяха им необходими само няколко минути, за да си възвърнат височината, която бяха изгубили, след това продължиха нагоре над гори и скали и достигнаха онази част на планинския склон, където вече не растяха дървета, ала все още ги нямаше и вечните снегове. Това беше царството на стръмните планински поляни, обрасли с треви и цветя.

„Ето! – Гласът на Белдин прозвуча като изпращяване на счупен клон. – Тук има път!“

„Сигурен ли си, че не е пътека, прокарана от дивеча, чичо?“ – попита Поулгара.

„Прекалено е прав, Поул. Елените не вървят по права линия, дори ако животът им зависи от това. Този път е направен от хора. Да видим къде води.“ – Ястребът със синята ивица по крилата се спусна към добре отпъкания път, който се губеше в един пролом на скалистия склон, после изведнъж разпери криле.

„Хайде да слезем на земята“ – каза Белдин. – „Може би ще е по-добре, ако изминем останалата част от пътя пеш.“

След малко и тримата отново приеха човешки образ.

– Известно време не бях на себе си и не знаех дали ще оцелея – сподели Белдин – Насмалко да разбия клюна си в канарите. – Той огледа критично Поулгара. – Склонна ли си да промениш теорията си, че далите не нанаяват никого?

– Ще видим.

– Ще ми се мечът да беше с мен – каза Гарион. – Ако попаднем в затруднено положение, ще сме беззащитни.

– Не зная дали мечът ти въобще ще ни послужи в положението, в което има вероятност да попаднем – каза Белдин. – Ала в никакъв случай не губи връзка с Кълбото. Хайде да видим накъде води този път.

Проломът в склона бе съвсем тесен. Тот стоеше наред пътеката и препречваше безмълвно пътя им.

Поулгара го погледна хладно.

– Ще отидем до мястото, където живеят пророците, Тот. Това е предопределено.

За миг погледът на Тот стана далечен, вгълбен. След това той кимна, отстъпи и им направи път да минат.

7.

Пещерата беше огромна и в нея имаше цял град. Той много приличаше на Кел, разположен на няколко хиляди стъпки по-ниско, ала, разбира се, тук нямаше градини и морави. Навсякъде цареше полумрак, понеже очите на пророците бяха вързани и те нямаша нужда от слънчеви лъчи. Гарион си помисли, че зрението на техните неми водачи сигурно се е приспособило към слабата светлина.

По тъмните улици имаше малко хора, а онези, които видяха, не им обръщаха никакво внимание. Белдин куцукаше напред и сърдито си мърмореше нещо.

– Какво има, чичо? – попита Поулгара.

– Забелязала ли си до каква степен хората са роби на общоприетите норми? – отвърна той.

– Какво имаш предвид?

– Този град е построен в пещерата, а те въпреки това са сложили покриви на къщите си! Та това е абсурд! Тук не може да вали дъжд.

Къщата, до която ги отведе Тот, се намираше в самия център на този странен подземен град. Макар че не беше по-различна от околните, разположението ѝ загатваше, че обитателят ѝ е важна личност. Тот влезе, без да чука, и ги въведе в съвсем обикновена стая, където ги очакваше Кайрадис. Бледото ѝ лице бе осветено от една-единствена свещ.

– Стигнахте до нас по-бързо, отколкото очаквахме – каза тя. Сега гласът ѝ звучеше някак по-различно, отколкото по време на предишните им срещи. Пророчицата като че ли винаги говореше с различни гласове и в резултат на това човек оставаше с впечатлението, че край него звучи особен хор.

– Значи си знаела, че ще дойдем? – попита Поулгара.

– Разбира се. Беше само въпрос на време кога ще изпълните своята тройна задача.

– Задача ли?

– Това беше най-обикновено предизвикателство за могъща вълшебница като теб, Поулгара, но все пак бе необходимо изпитание.

– Нещо не си спомням да...

– Казах ти, че е просто, затова, без съмнение, си го забравила.

– Припомни ни какво беше – подхвърли Белдин.

– Разбира се, добри ми Белдин. – Тя се усмихна. – Намерихте това място, укротихте природните стихии, за да стигнете до него, и Поулгара изрече точно онези думи, които ви откриха пътя дотук.

– Стига вече гатанки! – заяви сърдито гърбавият магьосник.

– Понякога гатанката е най-сигурният начин да накара ума да приеме необходимите неща.

Той изсумтя.

– Трябваше да се досетите какъв е отговорът на гатанката и да изпълните задачите, преди да мога да разкрия пред вас онова, което трябва да чуете. – Пророчицата се изправи. – Нека сега напуснем това място и да се върнем в Кел. Моят водач и скъп другар ще носи великата книга, която трябва да бъде предадена в ръцете на древния Белгарат.

Немият гигант отиде до една лавица и взе оттам голяма книга, обвита в черна кожена подвързия. После хвана за ръка господарката си и изведе всички от къщата.

– Защо всичко е толкова потайно, Кайрадис? – обърна се Белдин към момичето със завързаните очи. – Защо пророците се крият в планината, а не живеят в Кел?

– Но това тук е Кел, добри ми Белдин.

– Тогава кой е градът в долината?

– Също Кел. – Тя се усмихна. – Винаги сме живели така. За разлика от градовете на другите хора, нашите общности са пръснати на различни места. Тук е мястото, където живеят пророците. В планината има много други подобни места – на вълшебниците, на магьосниците, на гадателите – и всички те са част от Кел.

– Далите винаги създават ненужни усложнения – това поне мога да кажа със сигурност.

– Градовете на другите народи са построени с различна цел, Белдин. Предназначението на някои е да бъдат търговски центрове, други осигуряват защита на определена територия. Ние строим градовете си,

за да извършваме изследвания и да се учим в тях.

– Как е възможно да го правите, щом се налага да изминавате толкова голямо разстояние, за да разговаряте с останалите?

– Не е необходимо да вървим никъде, Белдин. Нали можем да разговаряме един с друг където пожелаем. Нима ти и древният Белгарат не общувате по същия начин?

– Различно е – изръмжа гърбавият магьосник.

– В какво се състои разликата?

– Нашите разговори са лични.

– Ние не се нуждаем от уединение. Мислите на всеки човек са мисли на всички останали.

Отново излязоха под топлите слънчеви лъчи. Насочвайки внимателно Кайрадис, Тот ги поведе към пролома в хребета, а след това надолу по стръмната пътека, прекосяваща планинските поляни. Спускането продължи около час, после групата навлезе в хладна зелена гора. В дърветата чуруликаха птички, насекомите се въртяха, проблясвайки като огнени искри под водопадите слънчева светлина.

Пътеката беше стръмна и Гарион скоро откри недостатъците от продължителното спускане пеш – на палеца на левия му крак излезе пришка, неприятна болка в десния му подсказваше, че скоро и там ще се появи същата. Той стискаше зъби и продължаваше да куцука напред.

Слънцето почти клонеше към залез, когато стигнаха до бляскавия град в долината. С известно задоволство Гарион забеляза, че Белдин също куца. Накрая излязоха на застланата с мрамор улица, където бе къщата, в която ги беше настанил Далан.

Приятелите им вечеряха. Съвсем случайно Гарион погледна Закат в мига, когато малореанецът видя, че Кайрадис е с тях. Мургавото му лице пребледня и късата черна брада, която императорът на Малореа си бе пуснал, за да скрие самоличността си, изпъкна още повече. Той стана, направи лек поклон и почтително каза:

– Света пророчице!

– Императоре на Малореа – отвърна тя. – Както ти обещах в притиснатата под мрачни облаци Даршива, аз се предавам в ръцете ти и ще бъда твоя заложница.

– Не е необходимо да приказваме за заложници, Кайрадис – каза той смутено и се изчерви. – В Даршива изрекох онези думи прибързано, без да имам ясна представа какво ми предстои. Сега съм готов да направя онова, което трябва.

– Въпреки това аз съм твоя заложница, защото така е

предопределено, и трябва да те придружа до Мястото, което вече не съществува, за да изпълня задачата си.

– Сигурно сте гладни – намеси се Велвет. – Сядайте и се нахранете.

– Първо трябва да изпълня задължението си, Ловецо в женски обрз – обърна се към нея Кайрадис, после протегна напред двете си ръце и Тот внимателно постави в тях книгата, която беше донесъл от планината. – Древни Белгарат – изрече пророчицата със странен, многозвучно богат глас. – Оставям в ръцете ти свещената книга. Звездите ми повелиха да сторя така. Прочети я внимателно, защото нейните страници ще ти разкрият мястото, до което трябва да стигнеш.

Белгарат бързо стана, отиде при пророчицата и взе книгата с треперещи от нетърпение ръце.

– Благодаря ти, Кайрадис. Зная колко ценна е тази книга и ще се грижа за нея, докато тя е при мен. Веднага ще ти я върна, щом открия онова, което търся. – След това вълшебникът отиде при една малка масичка, седна и отвори тежкия том.

– Направи ми място – каза Белдин, приближи се с тежки стъпки до своя брат, притегли един стол и двамата възрастни мъже наведоха глави над шумолящите страници, забравяйки всичко наоколо.

– Би ли похапнала сега, Кайрадис? – обърна се Поулгара към момичето с вързаните очи.

– Много си добра, Поулгара – отговори пророчицата. – Постих през цялото време, докато пристигнете, за да се подготвя за тази среща, и гладът ме прави слаба.

Поулгара внимателно я заведе до масата и я настани между Се'Недра и Велвет.

– Добре ли е детето ми, света пророчице? – попита напрегнато Се'Недра.

– Синът ти е добре, кралице на Рива, макар че копнее да се върне при теб.

– Изненадана съм, че въобще си спомня за мен – каза Се'Недра с горчивина. – Беше бебе, когато Зандрамас го открадна... – Малката кралица въздъхна. – Толкова неща пропуснах – толкова неща няма да видя... – Долната и устна потрепери.

Гарион се приближи до нея и я прегърна, опитвайки се да я утеши.

– Всичко ще бъде наред, Се'Недра.

– Наистина ли, Кайрадис? – попита тя, едва съдържайки се да не заплаче. – Ще бъде ли всичко отново наред?

– Не мога да разкрия това пред тебе, Се'Недра. Пред нас се

простираат два пътя и дори звездите не знаят по кой от тях ще поемем.

– Как беше в планината? – попита Силк и Гарион си помисли, че приятелят му задава този въпрос не толкова воден от вечното си любопитство, а от желанието да прекъсне неудобния разговор.

– Доста напрегнато – отговори Гарион. – Аз не летя много добре, освен това ни връхлетя и вихрушка.

Силк се намръщи.

– Но тук грееше слънце през целия ден.

– При нас не беше така. – Кралят на Рива погледна към Кайрадис и реши да не приказва за убийственото течение, което без малко щеше да ги разбие в скалите. Вместо това я попита: – Може ли да им разкажа за мястото, където живееш, Кайрадис?

– Разбира се, Белгарион. – Пророчицата се усмихна. – Те са твои спътници и не бива да скриваш нищо от тях.

– Помниш ли връх Каша в Ктхол Мургос, Силк? – попита Гарион.

– Опитвам се да го забравя, но не успявам.

– Пророците са построили град, който много прилича на селището на дагашите в Каша. Разположен е в огромна пещера.

– В такъв случай се радвам, че не дойдох с вас.

Кайрадис се обърна към дребничкия драснианец и лицето ѝ стана угрижено.

– Все още ли не си се преборил с този неразумен свой страх, Келдар?

– Не и в такава степен, която човек би забелязал с просто око. Освен това бих нарекъл страха си много основателен – за него има много, много причини. – Силк потрепери.

– Трябва да събереш цялата си смелост, Келдар. Неизбежно ще дойде време, когато ще ти се наложи да отидеш на място, от което се ужасяваш.

– Ако мога да избегна това, в никакъв случай не бих припарил там.

– Трябва да го направиш, Келдар. Нямах друг избор.

Лицето му пребледня.

– Каж ми, Кайрадис – намеси се Велвет, – ти ли удължи бременността на Зит?

– Много си проникателна, щом забеляза настъпилата пауза в този най-естествен процес, Лизел – отвърна пророчицата. – Отговорът ми е не – не бях аз. Магьосникът Вард от остров Веркат ѝ заповяда да почака, докато изпълни задачата си в Ашаба.

– Нима Вард е магьосник? – попита Поулгара малко изненадано. –

Обикновено откривам присъствието на подобни хора, но у него не забелязах нищо.

– Той е извънредно хитър – съгласи се Кайрадис. – Положението в Ктхол Мургос е такова, че трябва да практикуваме изкуството си изключително внимателно. Гролимите в земята на мургите непрекъснато бдят. Целта им е да откриват бързо последствията, които предизвикват възшебствата.

– Бяхме ти много сърдити във Веркат – обърна се Дурник към пророчицата. – Така беше, докато разберем причината за твоята постъпка. Боя се, че известно време се отнасях много зле с Тот. Но той е добър и ми прости.

Немият исполин се усмихна на ковача и направи някакви знаци.

Дурник се засмя и каза:

– Вече не е нужно да правиш това, Тот. Най-сетне разбрахме как разговаряш с мен.

Тот отпусна ръце.

За миг Дурник изглеждаше така, сякаш слуша нещо.

– Да – съгласи се той. – Така е по-лесно – и много по-бързо, щом вече не трябва да размахваме ръце. О, за малко да забравя – двамата с Ерионд намерихме едно езеро край града. В него има много хубава пъстърва.

Широка усмивка огря лицето на Тот.

– И аз си помислих, че ще се зарадваш – усмихна се в отговор ковачът.

– Боя се, че оказваме лошо влияние на твоя водач, Кайрадис – извини се Поулгара.

– Не е така, Поулгара – усмихна се пророчицата. – Той е страстен риболовец още от дете. Често по време на нашите пътувания е намирал извинение да остане по-дълго край някоя река или езеро. Не го гълча за това. Аз обичам риба, пък и той умее да приготвя изключително вкусни ястия.

Приключиха вечерята си, разговаряйки тихо, за да не безпокоят Белгарат и Белдин, които продължаваха да четат внимателно „Малоренските евангелия“.

– Как Зандрамас ще разбере къде отиваме? – обърна се Гарион към пророчицата. – Тя е гролим, следователно не може да дойде тук, в града.

– Не мога да разкрия това пред теб, Дете на Светлината. Ала тя ще пристигне на уреченото място точно когато трябва.

– Моят син ще бъде ли с нея?

– Да, така е предопределено.
– С нетърпение очаквам тази среща – мрачно каза Кралят на Рива.
– Не позволявай на омразата да те направи сляп за задачите, които трябва да изпълниш – предупреди го сериозно момичето с превързаните очи.

– А каква точно е задачата ми?

– Ще научиш, когато дойде времето да се справиш с нея.

– Не може ли да стане по-рано?

– Не. Ако обмисляш предварително как да постъпиш, не ще можеш да я изпълниш както трябва.

– А моята задача каква е, света пророчице? – попита Закат. – Ти каза, че ще ми обясниш какво трябва да правя тук, в Кел.

– Това ще разкрия единствено на теб на четири очи, императоре на Малореа. Все пак знай, че ти ще трябва да изпълниш задачата си, когато твоите спътници са се справили със своите и че тя ще отнеме цялото спокойствие в живота ти.

– След като бездруго говорим на тази тема – намеси се Сади, – може би ще обясниш каква задача трябва да изпълня аз?

– Ти вече си започнал да я изпълняваш, Сади.

– И добре ли се справям?

Тя се усмихна.

– Да, сравнително добре.

– Бих могъл да постигна по-убедителни резултати, ако ми кажеш точно какво трябва да правя.

– Не, Сади. И ти, както и Белгарион, не бихте могли да се справите с онова, което ви предстои, ако ви разкрия точно какво е то.

– Онова място, към което сме тръгнали, много далеч оттук ли се намира? – попита Дурник.

– Вече сте изминали много левги, ала ви остават да изминете още много в бъдеще.

– В такъв случай ще трябва да поговорим с Далан дали е възможно да вземем оттук храна. Освен това бих желал да проверя копитата на конете, преди да тръгнем. Може би тъкмо сега е подходящото време отново да ги подковем.

– Това е невъзможно! – избухна изведнъж Белгарат.

– Какво има, татко? – Попита го леля Поул.

– Корим! Срещата трябва да се състои в Корим!

– Къде се намира това? – попита объркано Сади.

– Такова място не съществува – изръмжа Белдин. – Вече го няма на

земята. Преди много години беше планинска верига, която потъна в морето, щом Торак разцепи света на две. В „Книгата на алорните“ това място е споменато по следния начин: „Високите хребети на Корим, които вече ги няма“.

– Във всичко това има някаква изкривена логика – отбеляза Силк. – Значи това са имали предвид всичките пророчества, описвайки Мястото, което вече не съществува.

Белдин замислено подръпна ухото си.

– Има и още нещо – отбеляза той. – Спомняш ли си историята, която ни разказа Сенджи в Мелцена? Ставаше въпрос за учения, който откраднал Сардиона. За последен път хората видели кораба му недалеч от южния край на Гандахар – после ученият така и не се завърнал. Според Сенджи той сигурно загинал по време на буря, разразила се край Дала-сианския бряг. Сега вече ми се струва, че Сенджи има право. Трябва да отидем там, където е Сардионът – имам тягостното чувство, че камъкът на злото се намира на върха на планина, която е потънала в морето преди пет хиляди години.

8.

Кралицата на Рива бе дълбоко замислена. Беше я обзела някаква особена отпуснатост, която ставаше все по-видима с всяка миля, докато яздеха през гората на запад от Кел. Се'Недра не вземаше участие в общия разговор, просто се задоволяваше да го слуша.

– Не разбирам как можеш да бъдеш толкова спокойна за това, Кай-радис – обърна се Белгарат към пророчицата с превързаните очи. – И ти няма да изпълниш предопределената ти задача, ако Сардионът лежи на дъното на морето. А защо заобикаляме толкова много, отправяйки се към Перивор?

– Тъкмо там ще ти се изяснят изцяло наставленията, които получи от светата книга, древни Белгарат.

– Не може ли ти да ми обясниш всичко? Знаеш, че не разполагаме с много време.

– Не ми е позволено да сторя това. Не бива да оказвам никаква помощ нито на теб, нито на Зандрамас. Твоята задача – а също така и задача на Зандрамас – е да разрешите тази загадка. Забранено ми е да ви помагам.

– Знаех си, че ще ми отговориш така – навъсено каза вълшебникът.

– Къде се намира Перивор? – обърна се Гарион към Закат.

– Перивор е остров, разположен недалеч от южния бряг на Даласия – отговори малореанецът. – Жителите му са много странни. В легендите им се разказва, че са потомци на някакви дошли от запад хора – те пристигнали по тези места с кораб, който се отклонил от курса си и се разбил на брега на острова. Това било преди две хиляди години. Самият остров няма голяма стойност, но мъжете там са вдъхващи ужас бойци. Общото мнение в Мал Зет е, че не си струва да се изпраща войска да покори тази земя. Дори Урвон не си е направил труда да изпраща гролими в Перивор.

– Нима няма да е опасно да отидем там, щом жителите му са толкова свирепи?

– Не. Всъщност те са дори гостоприемни – докато не опиташ да свалиш на брега въоръжена армия.

– Наистина ли имаме време за пътешествието до този остров? – пита Силк пророчицата.

– Имаме предостатъчно време, принц Келдар – отговори тя. – Векове наред звездите ни разкриват, че Мястото, което вече не съществува, очаква теб и спътниците ти. Знай, че ти и твоите приятели ще бъдете там в деня, предопределен за последната среща.

– И Зандрамас също ще е там, така ли?

– Нима срещата ще бъде възможна, ако го няма Детето на Мрака? – усмихна се тя.

– Струва ми се, че откривам полъх на хумор в думите ти, Кайрадис – каза драснианецът. – А това не е типично за вас, пророците. Така ли е?

– Колко малко ни познаваш, принц Келдар. – Тя отново се усмихна. – Често буквално се пръскаме от смях като прочитаме някое послание, изписано с огромни букви сред звездите. Освен това е много смешно да наблюдаваш как някои правят какви ли не неща, за да се измъкнат от онова, което е предопределено. Вслушвай се и изпълнявай наставленията на звездите, Келдар. Спести си агонията и мъченията и не се опитвай да избегнеш съдбата си.

– Използваш думата „съдба“ твърде лековато, Кайрадис – отбеляза неодобрително драснианецът.

– Нима ти самият не пристигна тук, подчинявайки се на съдбата, която ти е предопределена от раждането на света? Всичките твои грижи и занимания с търговия и шпионаж са само развлечения, поддържащи буден ума ти, докато дойде съдбоносният ден.

– Това е учтив начин да кажеш на някой човек, че се държи като

дете.

– Всички ние сме деца, Келдар.

Белдин се появи високо в небето, прелетя над обяната в слънчева светлина гора и се спусна към земята, избягвайки ловко сблъсъка със стволите на дърветата, като размахваше леко криле. После кацна на тревата и се превърна в човек.

– Някакви неприятности? – попита го Белгарат.

– Не толкова, колкото очаквах. – Гърбавият магьосник сви рамене.

– И това малко ме тревожи.

– Струва ми се, че проявяваш непоследователност. Така ли е?

– Последователността е защитата, която използва ограниченият ум.

Зандрамас не може да отиде в Кел, прав ли съм?

– Доколкото знаем – не може.

– В такъв случай би следвало да ни проследи до мястото на срещата, нали така?

– Освен ако не използва някакъв друг начин да открие къде се намира то.

– Тъкмо това ме тревожи. В случай, че ни следи, ще е логично да напълни тази гора с войска и гролими, за да разбере накъде ще тръгнем, нали?

– Да, имаш право.

– Обаче наоколо няма никаква армия – само няколко патрула, които не се престарават особено.

Белгарат се намръщи.

– Какво ли е наумила?

– Тъкмо това се питам и аз. Сигурно ни е приготвила някаква изненада.

– В такъв случай си дръж очите отворени. Не искам да се промъкне зад гърба ми.

– Може би ако го направи, ще ни е по-леко да й противодействаме. Това опростява нещата.

– Съмнявам се. Нищо в цялата работа не бе просто и не ми се вярва положението да се промени едва сега.

– Отивам на разузнаване напред. – Белдин трепна, очертанията му станаха неясни и след миг ястребът с синята ивица по крилете се издигна във въздуха.

Тази вечер направиха лагера си до един извор, който бълбукаше под огромна, покрита с мъх скала. Белгарат бе замислен, изпаднал в мрачно настроение, затова останалите го избягваха и всеки

изпълняваше задачите си – повтаряни толкова много пъти, че вече се бяха превърнали в навик.

– Тази вечер си много мълчалива – каза Гарион на Се'Недра, докато двамата седяха край огъня след вечеря. – Какво има?

– Просто не ми се приказва. – Особената отпуснатост, която бе обзела малката кралица, не намаля пред изтеклия ден, няколко пъти в часовете на късния следобед тя се улови, че дреме на седлото.

– Изглеждаш уморена – отбеляза той.

– Да, малко. Вече пътуваме много време. Мисля, че това сигурно започва да ми се отразява.

– Тогава защо не си легнеш? Ще се почувстваш по-добре, като се напиш хубаво.

Тя се прозя, протегна ръце към него и каза:

– Занеси ме до леглото.

Гарион се сепна. Се'Недра обичаше да стряска съпруга си. В такива моменти очите му бяха така широко отворени, а лицето му изглеждаше като на малко момче.

– Не си ли добре?

– Добре съм, Гарион. Просто ми се спи и искам някой да ме поглези мъничко. Отнеси ме до палатката, сложи ме в леглото и ме завий.

– Ами щом искаш... – Кралят на Рива стана, вдигна я с лекота и я пренесе през лагера до тяхната палатка.

– Гарион – измърмори сънено Се'Недра, след като той нежно я зави.

– Да, скъпа?

– Моля те, съблечи си ризницата, когато дойдеш в леглото. С нея миришеш на желязна тенджерка.

Тази нощ сънят на Се'Недра беше изпълнен със странни видения. Сънува места и хора, които не бе виждала, нито пък бе помисляла за тях от години. Видя насън легионери, които охраняваха двореца на баща ѝ. Видя лорд Морин, шамбелана, забързан по Мраморния коридор. След това се пренесе в Рива и води дълъг, неразбираем разговор с Бранд, Пазителя на кралството; през това време Арел, русокосата племенничка на Бранд, седеше до прозореца и предеше лен. И не обръщаше никакво внимание на камата, която бе забита в гърба ѝ до дръжката. Се'Недра се размърда, измърмори нещо и продължи да сънува.

Сега се намираше в Реон, в източна Драсния. Видя Вела, танцьорката от народа на надраките, взе една от камите ѝ и с лекота я заби в корема на чернобрадия Улфгар, водача на култа към Мечката. Улфгар

говореше нещо с подигравателен тон на Белгарат и не ѝ обърна никакво внимание дори когато Се'Недра завъртя камата в търбуха му.

След това отново се отзова в Рива, тя и Гарион седяха голи край малко, искрящо езерце в гората, а над тях летяха хиляди пеперуди.

После неспокойният ѝ сън я отведе в древния град Вал Алорн в Черек, а след миг – в Боктор, на погребението на крал Родар. По едно време видя полето, където се бе разразила битката в Тул Марду, и пред очите ѝ отново се появи лицето на самоназначилия се защитник – Олбан, синът на Бранд.

Сънят ѝ беше съвсем несвързан. Се'Недра се пренасяше от място на място без никакво усилие, движеше се през времето и пространството, търсеше нещо, макар че не можеше да си спомни какво точно е изгубила.

На сутринта се чувстваше изморена, също както предната вечер. Непрекъснато се прозяваше и всяко движение ѝ костваше сериозни усилия.

– Какво има? – попита я Гарион, докато се обличаха. – Не спа ли добре?

– Всъщност не – отговори тя, – Сънувах какви ли не странни неща.

– Искаш ли да ми разкажеш за тях? Това може би е най-добрият начин да ги пропъдиш далеч и те няма да те преследват повече нощем.

– В сънищата ми нямаше никакъв смисъл, Гарион. Просто прескачах на различни места, като че някой ме прехвърляше от град в град, просто защото на нея и се искаше така.

– „На нея“? Значи онази, която те е пренасяла от място на място, е била жена?

– „Нея“ ли казах? Не мога да си обясня защо. – Се'Недра отново се прозя. – Надявам се, че който и да е бил, вече ще престане с това местене. Не бих желала да изживея втора нощ като тази. – След това малката кралица го погледна лукаво през премрежените си очи. – Е, някои части от съня бяха хубави. Аз и ти седяхме край онова езеро в Рива. Искаш ли да знаеш какво правихме?

Гарион бавно се изчерви.

– О, не, Се'Недра!

Ала въпреки всичко тя започна да му разказва – при това с твърде големи подробности, – докато кралят на Рива най-сетне не избяга от палатката.

Неспокойната нощ увеличи особената отпадналост, която я преследваше, откакто напуснаха Кел. Се'Недра яздеше в полудрямка и

колкото и да се опитваше, не успяваше да се отърси от нея. Гарион разговаря няколко пъти с нея, предупреди я, че не бива да позволява на коня си да изостава от групата, и най-сетне, когато видя, че тя не може да държи очите си отворени, взе юздите от ръцете ѝ и поведе коня ѝ.

Малко преди обяд Белдин се върла и каза на Белгарат:

– Мисля, че трябва да се скриете. По пътя идва даршивански патрул.

– Нас ли търсят?

– Кой знае? Но ако е така, не се отнасят особено сериозно към задачата си. Влезте навътре в гората и ги оставете да отминат. Ще ги наблюдавам и ще ви съобща, когато се отдалечат.

– Добре. – Белгарат поведе приятелите си в гората, за да намерят добро укритие.

Слязоха от конете и зачакаха напрегнато. Скоро до слуха им долетя дрънчене на оръжия – войниците от патрула язدهа в тръст по пътя.

Дори и в това опасно положение Се'Недра не можеше да държи очите си отворени. Известно време чуваше неясния шепот на спътниците си, после отново задряма.

Изведнъж се събуди – може би не съвсем. Вървеше сама през гората, главата ѝ беше замаяна. Знаеше, че трябва да изпитва тревога, че се е отделила от спътниците си, ала чувстваше само някакво смъртно безпокойство. Продължи да върви напред – не че отиваше някъде, просто се подчиняваше на нечия неведома повеля.

Най-сетне стигна до едно сечище, обрасло с висока трева. Там видя висока русокоса девойка, която държеше нещо, завито в одеяло. Плитките на девойката бяха свити на венец, а кожата на лицето ѝ можеше да се сравни с прясно издоено мляко. Това беше Арел, племенницата на Бранд.

– Добро утро – каза девойката на кралицата на Рива. – Очаквам те от доста време.

Нещо дълбоко в съзнанието на Се'Недра се опита да изкрещи, че не бива да е така – че не е възможно високото риванско момиче да е тук, на тази горска поляна. Ала Се'Недра не можа да си спомни защо е така и мигът, изпълнен със съмнение, отмина безвъзвратно.

– Добро утро, Арел – отговори тя на скъпата си приятелка. – Какво правиш тук?

– Дойдох да ти помогна, Се'Недра. Виж какво намерих. – Тя вдигна края на одеялото и под него се показа мъничко личице.

– Моето бебе! – възкликна Се'Недра, обзета от безкрайна радост,

затича, протегнала жадно ръце напред, грабна спящото дете от приятелката си и го притисна до тялото си и докосна меките му къдрици с бузата си.

– Къде го намери? – попита тя Арел. – Ние го търсим от толкова време...

– Пътувах сама през гората – отвърна Арел. – И ми се стори, че до ноздрите ми достига миризмата от лагерен огън. Отидох да проверя и се натъкнах на палатка, опъната край един малък поток. Надникнах вътре и видях принц Геран. Нямахше никой, затова го взех и тръгнах да те търся.

Умът на Се'Недра все още се опитваше да крещи, да я предупреди, но тя бе обладана от неудържимо щастие и не обръщаше внимание на нищо. Бе прегърнала нежно бебето, люлееше го и му пееше тихичко.

– Къде е крал Белгарион? – попита Арел.

– Тук някъде – отвърна Се'Недра с неопределен жест.

– Трябва да отидеш при него и да му съобщиш, че синът му е жив и здрав и се намира на сигурно място.

– Да. Той ще бъде много щастлив.

– Аз имам важна работа, за която трябва да се погрижа, Се'Недра – каза Арел. – Мислиш ли, че ще успееш да се върнеш сама при приятели-те си?

– Сигурна съм, че мога, но защо не дойдеш и ти с мен? Негово величество ще те възнагради за това, че намери и върна сина му.

Арел се усмихна.

– Щастieto, изписано на лицето ти, е единствената награда, която е важна за мен. Освен това работата, която трябва да свърша, е изключително важна. Но по-късно със сигурност ще се присъединя към вас. Накъде сте поели?

– Струва ми се, че на юг – отговори Се'Недра. – Трябва да стигнем до морския бряг.

– Така ли?

– Да. Ще отплаваме за някакъв остров. Май се казва Перивар.

– Там трябва да стане някаква среща, нали? Перивар ли е мястото, където ще протече тя?

– О, не е – засмя се Се'Недра, милвайки детето си. – Отиваме в Перивар, за да получим допълнителна информация за мястото на тази среща. Чак след това ще тръгнем към него.

– Може би няма да успее да се присъединя към вас в Перивар – каза Арел и леко се навъси. – Но ти можеш да ми съобщиш точно къде ще

стане тази среща. Ще дойда при теб там.

– Чакай да видя – замислено каза Се'Недра. – Как беше името на това място? О, спомних си! Корим.

– Корим ли? – възкликна удивено Арел.

– Да. Белгарат изглеждаше много разстроен, като разбра това, но Кайрадис го увери, че всичко ще е наред. Затова трябва да отидем в Перивор. Кайрадис ни разкри, че там има нещо, което ще даде отговор на всички неясни въпроси. Мисля, че спомена нещо за карта или някаква схема. – Тя се засмя разсеяно. – Да ти кажа честно, Арел, през последните няколко дни така ми се спи, че едва успявам да разбера смисъла на думите, които изричат хората около мен.

– Разбира се – отвърна Арел и лицето ѝ се навъси. – Защо ли Перивар е ключът към загадката? Какво би могло да обясни този абсурд? Сигурна ли си, че името на онова място е точно Корим? Може би си разбрала погрешно.

– Така го чух, Арел. Самата аз не го прочетох в книгата, но Белдин и Белгарат непрекъснато приказваха за „високите хребети на Корим, които вече ги няма“. Освен това срещата трябва да стане на Мястото, което вече не съществува. Така че нещата съвпадат, нали?

– Да – отвърна Арел все така навъсена. – Май имаш право. – След това русокосото момиче се изправи и изопна дрехата си. – А сега трябва да те оставя, Се'Недра – каза тя. – Занеси бебето си при своя съпруг. Предай му моите поздравии. – Очите на Арел сякаш изведнъж блеснаха остро на слънчевата светлина. – Предай моите почитания и на Поулгара – добави тя. В начина, по който изрече последните няколко думи, имаше едва доловима злоба. След това русокосата се обърна и се отдалечи към гората.

– Довиждане, Арел – извика след нея Се'Недра. – Безкрайно съм ти благодарна, че намери детето ми.

Арел нито се обърна, нито ѝ отговори.

Гарион бе обезумял от безпокойство. Когато откри, че жена му я няма, светкавично скочи на седлото и подкара Кретиен в луд галоп към гората.

– Гарион! Спири! – викна след него Белгарат.

– Не, дядо! – извика в отговор Гарион. – Трябва да намеря Се'Недра.

– И къде ще я търсиш? Нима просто ще яздиш из гората?

– Но...

– Използвай главата си, момче! Имаме друг начин, който ще ни донесе успех много по-бързо. Познаваш миризмата ѝ, нали?

– Разбира се, но...

– Тогава ще трябва да използваме носовете си. Слез от коня и ела с мен. Ще се превърнем във вълци и ще тръгнем по следите ѝ. Така ще стане много по-бързо и по-сигурно.

Гарион изведнъж се почувства много глупаво.

– Струва ми се, че въобще не съм с всичкия си – призна той.

– И аз така мисля.

Гарион слезе от Кретиен, плесна го по задницата и жребецът се втурна бързо към останалите коне.

– Какво, в името на боговете, си е мислела тя? – гневно викна Гарион.

– Не съм сигурен дали въобще е мислела – изсумтя Белгарат. – През последните няколко дни се държеше доста странно. Да започваме търсенето. Колкото по-бързо я намерим, толкова по-скоро ще я заведем при останалите. Леля ти ще успее да открие причината на тази загадка. – Очертанията на възрастния мъж станаха неясни и след миг той се превърна в голям сребрист вълк. – „Ти води! – изръмжа той на Гарион. – Ти познаваш нейната миризма по-добре от мен.“

Гарион също се превърна във вълк и започна да се мята в различни посоки, докато най-сетне носът му не улови познатия аромат на Се'Недра.

„Тръгнала е натам“ – изпрати мисълта си той към Белгарат.

„Прясна ли е следата?“

„Оставила я е преди не повече от половин час“ – отвърна Гарион и напрегна мускули да се втурне напред.

„Добре. Хайде да я намерим.“ – И двамата затичаха през гората, привели носове към земята.

Намериха я след около четвърт час. Се'Недра вървеше щастливо през гората и тананикаше нещо на вързопа, който държеше нежно в ръце.

„Внимавай да не я изплашиш – изрече предупредително Белгарат. – Сигурно се е случило нещо много лошо. Съгласявай се с всичко, което ти каже.“ – След това двата вълка проблеснаха за миг и възвърнаха човешкия си образ.

Щом ги видя, Се'Недра извика радостно и затича към тях.

– О, Гарион! Виж! Арел намери нашето бебе!

– Арел ли? Но Арел е...

– Остави я да приказва! – тихо и остро каза Белгарат. – Не ѝ противоречи, защото може да изпадне в истерия.

– Ами... ами... това е прекрасно, Се'Недра – каза Гарион, като се мъчеше гласът му да звучи естествено.

– Толкова време го търсихме! – прошепна Се'Недра и очите ѝ се напълниха със сълзи. Той е съвсем същият, както преди. Виж го, Гарион. Не е ли красив?

Тя повдигна леко одеялото и Гарион видя, че онова, което тя така нежно прегръщаше, не е бебе, а кукла от стари парцали.

ВТОРА ЧАСТ ПЕРИВОР

9.

Тази сутрин Вечната Салмисра се отърва завинаги от услугите на Алдис, главния евнух в двореца. Зашеметен така силно от любимите си наркотици, Алдис се дотътри в тронната зала за ежедневиия си доклад. Когато се приближи на няколко стъпки от платформата ѝ, Салмисра долови вонята му и разбра, че евнухът е нарушил заповедта ѝ никога да не се появява при нея, без преди това да се изкъпе. Тя наблюдаваше със студен поглед как Алдис се просна на мраморния под пред трона, готов да измърмори доклада си. Кралицата издаде съскаща заповед и изпод подобния на диван трон се измъкна малка зелена змия, чието съскане приличаше на мъркане на котка. След миг Алдис получи подobaваща награда за своето неподчинение.

Сега Вечната Салмисра замислено извиваше тялото си на трона и лениво наблюдаваше отражението си в огледалото. Предстоеше ѝ неприятната работа да избере нов главен евнух, а тя не беше в настроение да се занимава с това. Най-сетне реши да не си прави труда – щеше да даде време на евнусите в двореца да се боричкат помежду си за височайшата длъжност. Подобни борби обикновено завършваха с няколко трупа, но пък в палата и бездруго имаше прекалено много евнуси.

Изпод трона се разнесе гневно съскане. Любимата ѝ мъжка змия очевидно бе разстроена от нещо.

– Какво има, Езах? – попита кралицата.

– Не можеш ли да им заповядаш да се окъпят преди да ме накараш да ги ухапя, Салмисра? – отвърна жално Езах. – Можеше поне да ме предупредиш какво да очаквам. – Макар че Салмисра и Езах бяха от различни породи, езиците им не се различаваха много и двамата се разбираха.

– Извинявай, Езах. Прав си – би трябвало да го правя. – В остър контраст с поведението си към хората, към които се отнасяше с дълбоко презрение, кралицата на змиите бе винаги любезна с влечугите – особено с отровните. В света на змиите това бе знак на истинска мъдрост.

– Вината не бе изцяло твоя, Салмисра. – Езах също бе змия и също

се държеше учтиво. – Просто ми се ще да прогоня отвратителния вкус от устата си.

– Ще изпратя слугите да ти донесат паничка мляко. Може би това ще ти помогне.

– Благодаря, Салмисра, но вкуса от този човек ще пресече млякото. Всъщност ще ми се да изям една тлъста мишка – за предпочитане жива.

– Веднага ще се погрижа за това, Езах. – Тя се изви към един от евнусите от хора и изсъска: – Веднага отиди и хвани една мишка. Моят малък зелен приятел е гладен.

– Веднага, божествена Салмисра – отвърна раболепно евнухът, скочи и се оттегли към вратата, коленичейки на всяка крачка.

– Благодаря, Салмисра – изсъска доволно Езах. – Човешките същества са толкова нищожни, нали?

– Реагират единствено когато са обзети от страх – съгласи се тя. – И от похотливост.

– Това ми припомни да ти задам един въпрос – отбеляза Езах. – Имаше ли време да помислиш върху молбата, която отправих към тебе онзи ден?

– Изпратих хора да търсят навсякъде – увери го владетелката. – Но знаеш, че твоята порода е много рядка и ще е нужно доста време, докато намерят партньорка за теб.

– Ще почакам, щом се налага, Салмисра – отвърна Езах. – Ние сме много търпеливи... – Той замълча за миг. – Не желая думите ми да прозвучат обидно за теб, ала ако не беше прогонила Сади, сега нямаше да е нужно да полагаш толкова усилия. С неговата малка змия бяхме в много добри отношения.

– Имах удобен случай да забележа това. Досега би могъл да бъдеш баща.

Езах подаде главата си изпод трона и я погледна. Както всички останали влечуги от тази порода, и той имаше яркочервена ивица по цялата дължина на гърба си.

– Какво означава думата „баща“? – попита той с безстрастен, лишен от всякакво любопитство глас.

– Трудно е да ти обясня – отвърна кралицата. – Не зная защо хората много държат да бъдат бащи.

– Нима някое достойно същество наистина се интересува от извратените особености на хората?

– Мен никак не ме е грижа за тях – вече не.

– Винаги си имала сърце на змия, Салмисра.

– О, много ти благодаря, Езах – отвърна тя с доволно съскане. За-мълча за миг, спиралите на тялото и неспокойно се размърдаха и се от-риха една о друга, издавайки сух звук. – Трябва да избира нов главен ев-нух – замислено каза кралицата. – А това е твърде досадна работа.

– Защо ще си правиш този труд? Избери някой от тях съвсем произ-волно. Всичките човешки същества са еднакви.

– Повечето от тях, да. Все пак се опитах да разбера къде се намира Сади. Искам да го убедя да се върне в Стис Тор.

– Той наистина е по-различен – съгласи се Езах. – Почти съм скло-нен да повярвам, че между него и влечугите има някакво родство.

– Сади притежава редица качества, присъщи на змиите, нали? Кра-де, освен това е мошеник, но управляваше двореца много по-добре от всички, заемали досега въпросната длъжност. Ако не сменях кожата си точно когато той изпадна в немилост, може би щях да му простя.

– Смяната на кожата е винаги мъчителна – съгласи се Езах. – Ако нямаш нищо против, бих могъл да ти дам съвет, Салмисра – заповядай на хората да се държат по-далече от тебе, когато си в това състояние.

– Имам нужда неколцина от тях да ми бъдат подръка по всяко вре-ме. Ако не стават за друго, поне мога да ухапя някой.

– По-добре си хапвай мишки – посъветва я Езах. – Вкусът им е по-добър, а освен това можеш да ги поглъщаш цели.

– Ако успея да убедя Сади да се върне, ще разреша и твоите, и мои-те проблеми – изсъска сухо тя. – Някой ще управлява двореца, без да ми създава главоболия с глупави постъпки, а ти ще си върнеш малката иг-рива партньорка.

– Интересно хрумване, Салмисра – Езах се огледа. – Да не би онова човешко нищожество, което изпрати да ми донесе мишка, да я чака да порасне?

В късните часове на една снежна нощ Ярблек и Вела се промъкнаха в Яр Надрак тъкмо преди стражите да затворят градските порти. Вела беше оставила бледолилавите си копринени рокли в Боктор и сега носеше традиционните за нея кожени дрехи. И понеже беше зима, бе обляк-ла върху тях самурено палто, което в Тол Хонет би струвало цяло състояние.

– Защо този град мирише винаги толкова лошо? – попита красивата жена своя собственик, докато двамата яздеха по засипаните с дълбок сняг и почти непроходими улици към реката.

– Може би защото Дроста подписа договор канализацията да бъде изградена от един негов братовчед. – Ярблек вдигна рамене и вдигна яката на окъсаното си палто. – Жителите на Яр Надрак плащаха високи данъци за канализационните шахти, но се оказа, че братовчедът на Дроста е много по-добър в присвояването на пари, отколкото като строител. Мисля, че това е фамилна черта. Дроста злоупотребява със собствената си съкровищница.

– Нима това не е пълен абсурд?

– Нашето кралство се управлява от абсурден крал, Вела.

– Мислех, че дворецът се намира ей там. – Тя посочи към центъра на града.

– По това време на нощта Дроста не е там – заяви Ярблек. – Щом слънцето залезе, той се чувства самотен и обикновено си търси компания.

– Значи може да е навсякъде из града, така ли?

– Съмнявам се. Само на няколко места в Яр Надрак го приемат с отворени обятия. Нашият крал не е любимец на поданиците си, знаеш го. – Ярблек посочи една мръсна тясна улица. – Да тръгнем натам. Ще спрем в представителството на нашия агент в града и оттам ще вземем подходящо облекло за теб.

– Че какво им е на дрехите ми?

– Самурените кожи привличат вниманието на хората в оная част на града, където ще отидем, Вела. А нашата цел е да останем незабелязани.

Представителството на огромната империя, създадена от Силк и Ярблек, се намираше на горния етаж на един обширен, тъмен като пещера склад, пълен с безброй бали ценни животински кожи и малореански килими. Агентът на Ярблек тук беше кривоглед надрак, казваше се Зелмит и по всяка вероятност беше наистина толкова неблагоприятен, колкото изглеждаше. Всъщност Вела никога не го бе харесвала и всеки път, щом се приближеше до него, откопчаваше ножниците на камите си. Правеше го по много очебиен начин – така бе сигурна, че надракът е видял добре движенията ѝ и че няма да има недоразумения с него. Защото според законите на кралството Вела беше собственост на Ярблек, а Зелмит се славеше с репутацията на човек, който се отнася твърде свободно с имуществото на своя работодател.

– Как върви бизнесът? – попита Ярблек, когато двамата с Вела влязоха в тесния, отрупан с разни вехтории кабинет на агента.

– Справяме се – отвърна Зелмит с дрезгав глас.

– Искам конкретен отговор, Зелмит – рязко каза Ярблек. – От общи

приказки направо ме заболяват зъбите.

– Открихме начин да заобиколим Боктор и да избегнем митническите власти на Драсния.

– Това е полезно нещо.

– Ще ни отнема повече време, но няма да плащаме таксите на драснианските митници.

Лицето на Ярблек грейна в усмивка.

– Ако случайно Силк мине оттук, не му съобщавай за това постижение – предупреди той агента. – Понякога той страда от пристъпи на патриотизъм, пък и в крайна сметка Порен му е вуйна...

– Въобще не съм си помислял да му казвам. Но ще трябва да продължим да прекарваме малореанските килими през Драсния. Най-добрият пазар за тях е все още Големият панаир в централна Арендия, а не можем да платим достатъчно голяма сума на никого, за да го накараме да ги превозва през Улголандия. – Агентът се намръщи. – Лошото е, че някой подбива цените ни. Докато не разберем какво всъщност става, може би трябва да намалим вноса им.

– Успя ли да продадеш скъпоценните камъни, които вкарахме контрабандно от Малореа?

– Естествено. Съумяхме да ги измъкнем през границите на нашето кралство и ги пласирахме на различни места, на юг.

– Добре. Цените на пазара винаги падат, щом се появиш само в един град с цял чувал скъпоценни камъни. Знаеш ли дали Дроста е на обичайното си местенце тази нощ?

– Отиде там веднага след залез слънце.

– Вела има нужда от някакво съвсем обикновено наметало – каза Ярблек.

Зелмит изгледа младата жена с премрежени очи.

Вела разтвори палтото си, стисна дръжките на камите и каза:

– Защо не се опиташ да ми посегнеш, Зелмит? Та веднъж завинаги да решим този въпрос.

– Нямах нищо непочтено наум, Вела – отвърна невинно той. – Просто се опитвах да реша колко голямо наметало трябва да намеря за теб.

– Забелязах – сухо отвърна тя. – Заздравя ли раната в рамото ти от камата, която хвърлих срещу теб миналия път?

– Все още ме наболява, когато времето е влажно.

– Трябваше да си държиш ръцете по-далеч от мен.

– Мисля, че имам едно старо наметало, което ще ти е по мярка. Но

е доста орфано.

– Толкова по-добре – заяви Ярблек. – Отиваме в „Едноокоото куче“ и трябва да не бием на очи.

Вела свали самуреното си палто и го остави на един стол.

– Внимавай да не изчезне – предупреди тя. – Обичам тази дреха и няма да ми е приятно, ако се озове в товара на някой керван, поел към Тол Хонет.

– Не бива да го заплашваш, Вела – рече меко Ярблек.

– Това не беше заплаха, Ярблек – отвърна остро красивата жена. – Просто искам да съм сигурна, че е разбрал какво му казвам.

– Ще отида да донеса наметалото – измърмори агентът.

– Отивай – каза тя.

Наметалото бе не просто орфано – приличаше на стара дрипа и вонеше така, сякаш никога не е прано. Вела го наметна върху раменете си с отвращение.

– Сложи си качулката – каза и Ярблек.

– Тогава после ще трябва да си мия косата.

– И какво от това?

– Знаеш ли колко време трябва да чакам, докато се изсуши грива като моята през зимата?

– Просто го направи, Вела. Защо винаги спориш с мен?

– Въпрос на принципи.

Търговецът се усмихна печално, после нареди на Зелмит:

– Погрижи се за конете ни. Ще вървим пеш. – И изведе Вела от тесния кабинет. Щом излязоха на улицата, Ярблек извади изпод палтото си верига, единият край на която завършваше с кожен нашийник, и каза на младата жена: – Сложи го около врата си.

– Не съм носила нашийник от години – отвърна тя.

– Това е за собственото ти добро, Вела – каза уморено търговецът. – Отиваме в много опасна част на града, а „Едноокоото куче“ е най-отвратителното място в цялата столица. Ако имаш нашийник, никой няма да те закача – освен ако не иска да се бие с мен. Ако вървиш сама, някой от мъжете в кръчмата може да си направи погрешни изводи.

– Че нали затова си имам ками, Ярблек.

– Моля те, Вела. Най-интересното от всичко е, че май те харесвам и не искам някой да те нарани.

– Ти говориш за привързаност, Ярблек? – засмя се танцьорката. – Аз пък си мислех, че единственото нещо на света, което харесваш, са парите.

– Аз не съм пълен негодник, Вела.

– Ще се задоволя с теб, докато срещна истинската си любов – заяви тя и сложи нашияника около врата си. – Всъщност май и аз те харесвам.

Ярблек се ухили.

– Ала не чак толкова – допълни младата жена.

„Едноокото куче“ беше най-мръсната кръчма, в която Вела бе влизала, а тя бе влизала в много долнопробни дупки и евтини таверни. Откакто бе навършила дванадесет години, винаги бе разчитала на камите си, за да се предпазва от нежеланите домогвания на мъжете. И макар че рядко ѝ се налагаше да убива някого – с изключение на няколко особено разпалени господа, – си бе спечелила репутацията на момиче, при което никой благороден мъж не би дръзнал да пробва късмета си. Понякога това малко я дразнеше, защото в някои случаи би се радвала на подобен опит. Няколко леки рани от хвърлената кама на безопасно място в тялото на пламения обожател – това бе напълно достатъчно да поддържа името и честта ѝ, добре – но след това какво? Е, на този въпрос никой не можеше да отговори.

– Съветвам те да не пиш нито капка бира тук – предупреди я Ярблек, щом влязоха в кръчмата. – Бъчвата няма капак и в нея обикновено плуват няколко удавени плъха. – След тези думи той нави веригата на Вела около китката си.

Вела се огледа и каза:

– Това място наистина е отвратително, Ярблек.

– Просто живя прекалено дълго при Порен – отвърна търговецът. – Започваш да ставаш твърде изтънчена.

– Ами ако ти ударя един и те изтъмбуша?

– Така те искам – ухили се Ярблек. – Хайде да се качим на горния етаж.

– Какво има там?

– Там са момичетата. Дроста не идва тук заради бирата и умрелите плъхове.

– Знаеш ли, това е наистина отвратително!

– Значи никога не си срещала Дроста. „Отвратително“ е първата дума, с която би могла да започнеш да го описваш. Дори на мен ми се повдига, когато си го представя.

– Нима мислиш просто да влезеш при него и да му кажеш: „Хей, ето ме“? Не трябва ли първо да огледаме обстановката, да подушим малко наоколо?

– Слушай, личи, че дълго си живяла в Драсния – отвърна

търговецът, докато се качваха по стълбището. – Дроста и аз се познаваме. Той знае, че не е препоръчително да ме лъже. Ще разбере всичко, което ми е необходимо, и веднага ще се измъкнем от този вонящ град.

– Според мен и ти започваш да ставаш прекалено изтънчен.

В дъното на коридора имаше врата, пред която стояха двама въоръжени войници – присъствието им беше недвусмислен знак, че крал Дроста лек Тун е в стаята.

– Колко влизаха при него досега? – обърна се Ярблек към войниците.

– Три бяха, нали? – обърна се единият от войниците към другаря си.

– Вече им изгубих точната бройка – вдигна рамене вторият войник.

– На мен всичките ми изглеждат еднакви. Три ли, четири ли, забравих.

– Сега кралят зает ли е? – попита Ярблек.

– Не е. Почива.

– Значи започва да остарява. Никога не се е нуждаел от почивка само след три момичета. Ще му съобщиш ли, че съм тук? Искам да му направя едно делово предложение. – Ярблек многозначително разклати веригата на Вела.

Единият от войниците огледа красивата млада жена и се ухили похотливо.

– Сигурен съм, че веднага ще се разбуди.

– А пък аз мога веднага да го приспя – отвърна Вела, разтвори наметалото си и показа дръжките на камите.

– Значи си от онези диви жени, дето живеят в горите, а? – попита я вторият войник. – Не трябва да те пускаме при краля с тези ножове.

– Искаш ли да се опиташ да ми ги вземеш?

– О, не и аз, момичето ми – отвърна предпазливо войникът.

– Добре. Много е досадно човек да точи камата си, а пък напоследък често ми се случва да я забивам чак до костите на разни господа.

Първият войник побърза да отвори вратата.

– Търговецът Ярблек, ваше величество – съобщи той. – Води едно момиче, което иска да ви продаде.

– Вече току-що си купих три – отвърна остър глас, след това се разнесе неприличен смях.

– Тя не е като тях, ваше величество.

– Колко мило, че ми даваш такава висока оценка – измърмори Вела. Войникът се засмя.

– Влизай, Ярблек – заповяда кралят с пронизителен глас.

– Веднага, ваше величество. Хайде, Вела! – Ярблек дръпна веригата и и я въведе в стаята при владетеля на надраките.

Дроста лек Тун, крал на Гар ог Надрак, лежеше полугол на едно легло със смачкани чаршафи. Беше най-грозният мъж, който Вела бе виждала. Дори гърбавото джудже Белдин изглеждаше истински красавец в сравнение с него. Беше мършав и с опулени очи. Лицето му бе издълбано от ямички след някаква тежка шарка, а брадата му беше рядка и проскубана.

– Ти си истински идиот! – озъби се кралят на Ярблек. – Яр Надрак гъмжи от малореански агенти. Те знаят, че си партньор на принц Келдар, и им е добре известно, че на практика живееш в двореца на кралица Порен.

– Никой не видя, че идвам, Дроста – отвърна му Ярблек. – Пък дори и да са забелязали, аз имам напълно основателна причина да те посетя. – Търговецът отново разклати веригата на Вела.

– Наистина ли искаш да ми я продадеш? – попита кралят и започна да оглежда младата жена.

– Едва ли. Но на всички, които проявяват любопитство, можем да кажем, че не сме се споразумели за цената.

– Тогава защо си тук?

– Порен е любопитна да научи с какво се занимаваш в момента. Джевъллин има няколко агенти в твоя дворец, но ти си достатъчно хитър и си успял да скриеш от тях какви всъщност ги вършиш. Помислих си, че ще спестя време, ако дойда направо при самия извор – тоест при тебе.

– Какво те кара да мислиш, че съм наумил нещо тайно?

– Винаги го правиш.

Дроста се разсмя пискливо.

– Имаш право. Но защо, в името на боговете, да разкривам тайните си пред теб?

– Защото ако не го направиш, ще се установя в твоя дворец и малореанците ще си помислят, че си тръгнал срещу тях.

– Това е чисто изнудване, Ярблек!

– Да, някои хора сигурно ще го нарекат така.

– Добре, Ярблек – въздъхна Дроста. – Но това, което кажа, трябва да стигне единствено до ушите на Порен. Не искам ти и Силк да се възползват от него. Опитвам се да оправя отношенията си със Закат. Той беше много ядосан, когато му измених и се прехвърлих на страната на неговите врагове в Тул Марду. Императорът на Малореа ще завладее цял Ктхол Мургос, това е единствено въпрос на време. След като го

направи, хич не ми се ще да се спусне на север срещу мен. Водех преговори с Брадор, началника на Бюрото на външните работи на империята, и вече почти постигнахме съгласие. Ще си запазя кожата, ако позволя на агентите на Брадор да минат през Гар ог Надрак, за да проникнат след това на запад. Закат е достатъчно прагматичен – ще се откаже от удоволствието да ме одере жив, ако съм му полезен.

Ярблек го изгледа скептично.

– Добре, Дроста. Има ли друго нещо? Онова, което предлагаш, едва ли ще възпре Закат да ти смъкне кожата, като че ли бели ябълка.

– Понякога си прекалено умен и това е вредно за самия теб, Ярблек.

– Хайде, изплюй камъчето, Дроста. Не искам да оставам тук цял месец – ако го направя, всички ще видят, че съм отседнал в Яр Надрак.

Дроста се предаде.

– Намалих вносното мито върху малореанските килими. Закат има нужда от приток на данъци, за да продължи войната в Ктхол Мургос. Щом аз намалю митата, малореанските търговци ще могат да продават стоките си по-евтино от теб и Силк по западните пазари. Целта на моя план е да стана толкова необходим на Негово императорско величество, че в крайна сметка да ме остави на мира.

– А аз пък се чудех защо печалбите ни от търговията с килими спадат така главолмно – замислено каза Ярблек. – Това ли е всичко?

– Това е, кълна се, Ярблек.

– Клетвите ти обикновено не струват пукната пара, кралю мой.

Дроста оглеждаше Вела с откровено възхищение, после попита:

– Сигурен ли си, че не искаш да ми продадеш това момиче?

– Истината е, че не можете да си позволите да ме купите, ваше величество – каза Вела. – Обаче рано или късно желанието да ме имате ще надвие разума ви. Тогава ще трябва да взема съответните мерки, за да ви възпра.

– Нима ще използваш камите си срещу собствения си крал?

– Опитайте и ще видите.

– Има още нещо, Дроста – добави Ярблек. – Отсега нататък аз и Силк ще плащаме същите вносни мита, с които облагаш малореанските търговци.

Очите на Дроста се опулиха още повече.

– И дума да не става! – изкрещя той. – Ами ако Брадор научи?

– Просто ще се постареем това да не стане, нали? Такава е цената, за да ме накараш да си затварям устата. Ако не намалиш митата за нас, ще разглася навсякъде, че си го направил за малореанците. Тогава

въобще няма да бъдеш необходим на Закат, нали?

- Те ме ограбваш като пладнешки разбойник, Ярблек!
- Бизнесът си е бизнес – любезно каза търговецът.

Крал Анхег беше пристигнал в Тол Хонет, за да разговаря с император Варана, и когато го въведоха в покоите на владетеля, започна направо:

- Изправени сме пред голям проблем, Варана.
- Така ли?
- Познаваш моя братовчед граф Трелхайм, нали?
- Барак ли? Разбира се, че го познавам.
- Никой не го е виждал от дълго време. Изчезна някъде с огромния си кораб, освен това е взел със себе си някои свои приятели.
- Всеки на света има право да пътува из океана. Кои са тези приятели?
- Хетар, синът на Чо-Хаг, мимбратският рицан Мандорален и астурианецът Лелдорин. Взел е и фанатика от Улголандия Релг и собствения си син Унрак.

Варана се намръщи.

- Това е опасна група.
- Напълно съм съгласен с тебе. Щом тези хора се съберат заедно, очаквай неприятности както при природно бедствие. Според мен сега групата им търси мястото, където ще се разрази катаклизъм.
- Имаш ли някаква представа какво правят?
- Известна ми е посоката, в която са поели. Останалото са само голи предположения.

Някой учтиво почука и отвори вратата. Беше един от стражите.

- Пристигна един човек от кралство Черек, ваше величество – докладва той. – Моряк е и казва, че иска да говори с крал Анхег.
- Да влезе – нареди императорът.

Мъжът, който се появи в стаята, беше Грелдик и очевидно бе леко пийнал.

- Мисля, че разреших твоя проблем, Анхег. Щом те оставих на кея, обиколих да събера някаква полезна информация.
- Напълно ясно е, че си я събирал по кръчмите.
- Ами моряците не ходят из салоните за чай. Както и да е, натъкнах се на един капитан на толедрански търговски кораб. Той натоварил на борда малореански стоки и поел на юг през Морето на Изтока към най-

южната част на Ктхол Мургос.

– Това е много интересно, но не виждам каква връзка има с нещата, които ме интересуват.

– Та тоя капитан видял един кораб и когато му описах „Морска птица“, потвърди, че е видял тъкмо нея.

– Това все пак може да послужи като начало на търсенето ни. Накъде е тръгнал Барак?

– Че къде другаде? Естествено в Малореа.

След едноседмично плаване „Морска птица“ хвърли котва в пристанището на Дал Зебра на югозападния бряг на малореанския континент. Барак поразпита тук-там и поведе приятелите си към представителството на Силк.

Агентът на дребничкия драснианец беше много слаб мъж, не толкова поради недохранване, колкото от крайна преумора.

– Опитваме се да намерим следите на принц Келдар – обърна се към него Барак с буботеция си глас. – Работата ни не търпи отлагане и ще ви бъда благодарен, ако ни дадете някаква информация къде се намира нашият приятел.

Агентът се намръщи.

– За последен път получих вестии от него, когато беше в Мелцена в другия край на континента, но това беше преди месец. А принц Келдар не се застоява дълго на едно място.

– Такъв си е Силк – измърмори Хетар.

– Имате ли някакво предположение накъде може да е тръгнал след Мелцена? – попита Барак.

– Това представителство е сравнително ново – отговори агентът. – Аз самият съм в края на маршрута на всички наши куриери. – Мъжът направи кисела гримаса. – Агентът в Дал Финда малко се ядоса, когато Силк и Ярблек отвориха представителство тук. Той мислеше, че аз ще бъда негов конкурент, затова понякога забравя да ми предава всички новини. Представителството му е отворено и работи добре, така че всички куриери винаги спират там. Ако някой в тази част на Даласия знае къде да търсите дирите на Келдар, това е тъкмо той.

– Добре. А къде се намира Дал Финда?

– На четиридесет левги нагоре по реката.

– Благодаря за помощта, приятелю. Имаш ли случайно карта на тази част на Малореа?

– Да, мисля, че мога да ви дам една.

– Ще ти бъдем много благодарни. Тази част от света не ни е позната.

– Значи ще поемем нагоре по реката? – каза Хетар, когато агентът на Силк излезе от стаята.

– Щом това е единственото място, където можем да научим нещо за Гарион, ще трябва да го направим – отвърна Барак.

Течението на река Финда не беше силно и гребците успяваха да се придвижват с добра скорост срещу него. В късния следобед на следващия ден Барак и спътниците му стигнаха до пристанището и веднага отидоха до представителството на Силк.

Неговият агент тук беше пълната противоположност на онзи в Дал Зебра: беше по-скоро много едър и набит, отколкото дебел, имаше огромни месести ръце и червендалесто лице, а освен това нямаше особено желание да им помогне.

– Откъде да зная дали наистина сте приятели на принц Келдар? – попита подозрително той. – Няма да разкрива местоположението му на хора, които са ми напълно непознати.

– Значи се опитваш да ни създаваш проблеми, така ли? – попита Барак.

Агентът изгледа огромния червенобрад мъж и преглътна мъчително.

– Не, но принцът желае да не разкривам никому къде се намира в момента.

– Така е, особено когато се опитва да открадне нещо – добави Хетар.

– Да открадне ли казахте? – възрази потресено агентът. – Принцът е почтен търговец.

– Освен това е и лъжец, мошеник, крадец и шпионин – продължи Хетар. – И така – къде е той сега? Научихме, че преди известно време бил в Мелцена. Накъде е тръгнал след това?

– Можете ли да ми опишете принц Келдар? – отвърна му с въпрос агентът.

– Той е нисък – започна Хетар. – Нисък и слаб. И прилича на плъх, заради дългия си остър нос. Освен това умее да приказва убедително и се мисли за много смешен.

– Това е твърде точно описание на принца – отстъпи агентът.

– Научихме, че приятелят ни е изложен на опасност – намеси се Мандорален. – Изминахме много левги по море, за да му се притечем на помощ.

– Аз пък се питах защо повечето от вас носят доспехи. О, добре. Последното, което научих за принца, бе, че е тръгнал към град Кел.

– Покажи къде се намира този град – каза Барак и разгъна картата.

– Ето тук – отвърна агентът.

– Тази река докъде е плавателна?

– На север чак до град Баласа.

– Добре. Можем да заобиколим с кораба южния край на континента и да тръгнем срещу течението на реката. На какво разстояние се намира Кел от нейните брегове?

– На около левга от източния бряг. Градът е разположен в подножието на огромна планина. Ала ако бях на ваше място, бих премислил всичко още веднъж. Град Кел има много особена репутация. Там живеят пророците, а те не посрещат непознати с отворени обятия.

– Ще трябва да рискуваме – заяви Барак. – Благодаря за помощта ти, приятелю. Ще предадем поздравите ти на Келдар, когато го настигнем.

На следващата сутрин пое на надолу по течението, към морето. Имаше достатъчно силен попътен вятър и платната се издуваха, така че гребците можеха да си починат. Малко преди обед до слуха им долетя силен грохот, после втори и трети – разнасяха се някъде пред тях.

– Буря – рече Мандорален. – И то доста силна.

Барак се намръщи:

– Небето е съвсем ясно, Мандорален. Освен това този тътен хич не ми прилича на гръмотевици. – След това гигантът извика на моряците: – Натиснете веслата и свалете платната! – После завъртя рязко шурвала и „Морска птица“ спря до брега.

Хетар, Релг и Лелдорин излязоха от каютата.

– Защо спираме? – попита Хетар.

– Нещо странно става пред нас – отговори Барак. – Мисля, че ще е по-добре да се огледаме, преди да сме направили някоя груба грешка.

– Да сваля ли конете на сушата?

– Не мисля, че е необходимо. Мястото, откъдето идва грохотът, не е далеч, пък и конниците обикновено привличат вниманието на всичко живо.

– Започваш да приказваш като Силк.

– Доста дълго съм пътешествал с него. Унрак! – извика той на сина

си, който стоеше на носа на кораба. – Отиваме да проверим какъв е този шум. Ти отговаряш за целия кораб, докато се върнем.

– Но, татко! – опита се да протестира червенокосото момче.

– Това е заповед, Унрак! – изрева Барак.

– Слушам, капитане – отвърна Унрак недоволно.

„Морска птица“ се люлееше до покрития с хрусталак бряг. Барак и другарите му слязоха на сушата и предпазливо тръгнаха напред.

Грохотът прозвуча още няколко пъти и сега всички се убедиха, че никак не прилича на гръмотевица.

– Каквото и да е това, съвсем не е далеч – прошепна Хетар.

– Най-добре е да останем скрити, докато не разберем какво става – рече Барак. – Чували сме подобен тътен в Рак Ктхол, когато се биеха Белгарат и Ктучик.

– Значи мислиш, че отново сме се натъкнали на вълшебници? – попита Мандорален.

– Не съм сигурен, но имам силното подозрение, че е точно така. Мисля, че трябва да не издаваме присъствието си, докато не видим кой или какво е там.

Стигнаха до края на гората и пред очите им се разкри широко равно поле.

Няколко облечени в черно фигури лежах на тревата и от тях се издигаше гъст дим. Други се бяха струпали накуп и трепереха страхливо.

– Мурги ли са това? – попита сепната Хетар.

– Струва ми се, че не, милорд – отвърна Мандорален. – Ако ги огледаш внимателно, ще забележиш, че подплатата на качулките им е направена с различни цветове – не е черна. Цветовете показват различен ранг в йерархията на гролимите. Постъпи много умно, граф Трелхайм, като ни посъветва да проявим предпазливост.

– Защо телата им димят? – прошепна Лелдорин и нервно опипа лъка си.

Сякаш в отговор на въпроса му една облечена в черна пелерина фигура, чието лице бе скрито под качулка и която стоеше на върха на малка могила, направи презрително движение с ръка. От дланта ѝ се откъсна тежко, нажежено до бяло огнено кълбо, полетя съскайки над полето и удари в гърдите един от уплашените гролими. След миг се разнесе познатият грохот. Гролимът изкрещя, притисна ръце към гърдите си и се просна на земята.

– Е, поне разбрахме какъв е този шум – отбеляза Релг.

– Барак – прошепна тихо Хетар, – това е жена.

– Сигурен ли си?

– Да, Барак. Мога да правя разлика между това как изглежда мъжът и жената.

– И аз мога, но не и когато са покрити с наметала.

– Гледай внимателно лактите ѝ, когато повдигне ръце. Лактите на жените изглеждат различно от нашите. Според Адара това е така, защото жените се грижели за децата си.

– Страх ли те беше да дойдеш сам, Агачак? – попита презрително жената, застанала на върха на могилата, хвърли още едно огнено кълбо и след миг още един гролим се строполи на земята.

– Не се боя от нищо, Зандрамас – долетя глух глас от горичката в края на полето.

– Сега знаем кои са – рече Хетар. – Но защо се бият?

– Значи Зандрамас е жена? – попита удивено Лелдорин.

Хетар кимна и каза:

– Кралица Порен разбра това доста отдавна. Съобщи го на всички алорнски крале. Лично аз го научих от Чо-Хаг.

Зандрамас изби с небрежна лекота останалите трима гролими и извика:

– Е, Агачак? Ще излезеш ли от скривалището си, или да дойда да те измъкна от него?

Висока, подобна на мъртвец фигура се появи сред дърветата.

– Твоят огън не може да ме нарани, Зандрамас – каза йерархът и тръгна към жената с качулката.

– Не огън имах предвид, Агачак – сякаш измърка от удоволствие тя. – Виж каква ще бъде съдбата ти! – Изведнъж очертанятия ѝ се замъглиха и започнаха да блестят, а миг след това на мястото, където бе стояла тя, се появи огромен ужасен звяр с дълъг змийски врат и гигантски криле на прилеп.

– О, Белар! – изруга Барак. – Та тя се превърна в дракон!

Чудовището разпери крилата си и ги размаха. Подобният на мъртвец гролим се отдръпна, а после вдигна двете си ръце към небето. Разнесе се страховит гръм и изведнъж драконът бе обграден от всички страни в пелена от зелен огън. Гръмотевичният глас, който излизаше от устата на дракона, все още беше същият като този на Зандрамас.

– Трябвало е да обърнеш по-голямо внимание на заниманията си с магия, Агачак. Ако го беше сторил, щеше да знаеш, че Торак направи драконите неуязвими за всякакви вълшебства. – Чудовището се издигна във въздуха над ужасения гролим. – Между другото, Агачак – продължи

Зандрамас, – ще ти съобща една новина, която ще те направи щастлив – Урвон е мъртъв. Предай му моите поздравии, когато го видиш. – След това страшната твар се спусна рязко надолу и заби ноктите си в гърдите на Агачак. Той изкрещя пронизително, след миг огромен облак от сажди и огнени пламъци изригна от грозната паст на дракона и погълна лицето му. После чудовището откъсна главата му с отвратителните си зъби.

Лелдорин усети, че му се повдига, и се закашля.

– О, велики Чамдар! – прошепна отвратен той. – Та тя го изяжда!

Разнасяха се ужасяващи звуци на строшени кости – драконът продължаваше грозното си пиршество. Най-сетне, като нададе пронизителен триумфален вой, чудовището разпери огромните си криле и отлетя на изток.

– Вече безопасно ли е да се покажем? – обади се треперещ глас някъде наблизо.

– Най-добре е да го сториш веднага – зловещо каза Барак.

Мъжът беше тул. Още съвсем млад, с коса, подобна но цвят на изсъхнала тиня, и увиснали устни.

– Какво прави един тул тук, в Малореа? – обърна се Лелдорин към непознатия.

– Агачак ме доведе – отговори младежът. Тресеше се от страх.

– Как се казваш? – попита го Релг.

– Аз съм Нател, кралят на Мишрак ак Тул. Агачак обеща, че ще ме направи върховен владетел на всички ангараки, ако му помогна да свърши някаква работа тук. Моля ви, не ме изоставяйте сам. – Бузите му бяха облени в сълзи.

Барак изгледа спътниците си. По лицата на всички се четеше състрадание.

– Добре – рече неохотно гигантът. – Ще дойдеш с нас.

10.

Гарион гледаше Се'Недра, която пееше тихичко на завитата с одеяло парцалена кукла.

– Какво ѝ е, лельо Поул?

– Тъкмо това искам да разбера – отговори Поулгара. – Сади, дай ми стъкленницата с извлек от шестлистна диянка.

– Дали това е разумно, лейди Поулгара? – попита евнухът. – Състоянието, в което е изпаднала... – Той многозначително разпери тънките

си пръсти.

– Ако наистина има някаква опасност, лельо Поул... – започна Гарион.

– Шестлистната делянка е сравнително безопасна – прекъсна го вълшебницата. – Наистина малко натоварва сърцето, но сърцето на Се'Недра е здраво. Чувам го как бие през цял континент. Веднага трябва да узнаем какво ѝ се е случило, а шестлистната делянка е най-бързият начин за това.

Сади подаде на Поулгара една от своите скъпоценни стъкленици. Вълшебницата внимателно капна три капки от жълтата течност в една чаша и след това я допълни с вода.

– Се'Недра, скъпа – заговори тя на малката кралица. – Сигурно си жадна. Заповядай, пийни си. – И подаде чашата на червеночосата млада жена.

– Много благодаря, лейди Поулгара. – Се'Недра жадно започна да пие. – Всъщност тъкмо се канех да помоля някой да ми даде вода.

– Справи се много добре, Поул – прошепна Белдин.

– Това е нещо съвсем елементарно, чичо.

– Имаш ли някаква представа за какво си говорят? – обърна се Закат към Гарион.

– Леля Поул внуши в съзнанието на Се'Недра представата за жажда.

– Значи вие, вълшебниците, можете да правите и това?

– Както леля Поул вече каза, то е нещо съвсем елементарно.

– Ти самият можеш ли да го правиш?

– Не зная. Никога не съм опитвал – отвърна Гарион. Вниманието му бе изцяло съсредоточено върху блажено усмихващата се Се'Недра.

Поулгара чакаше спокойно.

– Мисля, че можете да започвате, лейди Поулгара – каза Сади след няколко минути.

– Сади – отвърна му разсеяно вълшебницата. – Познаваме се достатъчно добре и според мен вече можем да прогоним официалностите от отношенията помежду си. Няма да ми стане нищо, ако се обръщаш към мен по име, така че не е нужно и ти да се измъчваш, като непрекъснато ме наричаш „милейди“.

– Много ти благодаря, Поулгара.

– Се'Недра, чуваш ли ме?

– Да, лельо Поул – отвърна мъничката кралица. Погледът ѝ беше замъглен.

– Защо я нарича „лельо“? – прошепна Силк на Белдин.

– Тя живее с Гарион вече доста време – отвърна гърбавият магьосник. – Човек просто свиква с обръщенията, които чува постоянно.

– Чудя се какво би направила Поулгара, ако аз се обърна към нея с „лельо Поул“?

– Не ти препоръчам да правиш подобен експеримент – посъветва го Белдин. – Все пак ти си човекът, който трябва да реши. Само ти казвам, че ще изглеждаш много интересен като репичка – ако не реши да те превърне в нещо друго, разбира се.

– Се'Недра – подхвана Поулгара, – защо не ми разкажеш как точно си върна бебето?

– Арел го намери и ми го даде. – Се'Недра се усмихна. – Затова сега я обичам още повече.

– Всички обичаме Арел.

– Не е ли прекрасен? – възкликна Се'Недра и вдигна края на одеялото.

– Много е красив, скъпа. Вие с Арел успяхте ли да поприказвате?

– О, да, лельо Поул. Тя има някаква много важна работа и затова не можа да дойде при нас, каза, че вероятно ще ни настигне в Перивор – а може би по-късно в Корим.

– Значи знаеше къде отиваме?

– О, не, лельо Поул – изсмя се Се'Недра. – Аз й казах. Толкова много иска да бъде с нас, но онази важна нейна работа я възпира. Попита ме накъде сме тръгнали и аз казах за Перивор и Корим. Но като чу за Корим, изглежда, малко се изненада.

Леля Поул присви очи.

– Разбирам – рече тя. – Дурник, защо не опънеш една палатка? Се'Недра и бебето й имат нужда от почивка.

– Веднага, Поул – съгласи се бързо съпругът й.

– Щом бездруго спомена за това – отвърна щастливо Се'Недра, – наистина се чувствам малко уморена, освен това съм сигурна, че Геран трябва да поспи. Нали знаете – бебетата спят много. Ще го накърмя и после ще го сложа да спи. Той винаги спи дълго след кърмене.

– Дръж се – тихо прошепна Закат на Гарион, като забеляза, че очите на риванския крал са пълни със сълзи, и сложи ръка върху рамото на приятеля си.

– Но какво ще стане, когато тя се събуди?

– Поулгара ще се оправи с това.

Дурник направи палатката и вълшебницата въведе упоената

кралица вътре. След миг Гарион почувства надигащата се вълна на чужда воля и долови множество шепнещи гласове. После леля му излезе от палатката, стискайки в ръце вързопа на Се'Недра.

– Отърви се от това – каза тя на Гарион и го пхна в ръцете му.

– Тя ще се оправи ли? – попита той.

– Сега спи. Ще се събуди след около час и няма да си спомня нищо от онова, което ѝ се е случило. Никой от нас не бива да споменава за него и така всичко ще приключи.

Гарион занесе вързопа в гората и го скри под един храст, а когато се върна, отиде при Кайрадис и я попита:

– Била е Зандрамас, нали?

– Да.

– И ти си знаела, че това ще се случи, нали?

– Да.

– Защо не ни предупреди?

– Ако го бях направила, щях да предотвратя едно събитие, което трябваше да се случи.

– Това е жестоко, Кайрадис.

– Събитията, които е предопределено да се случат, често са жестоки. Казах ти, Белгарион, че Зандрамас не може да отиде в Кел, както стори ти. Следователно тя трябваше да научи от някой от твоите спътници къде ще се състои срещата; в противен случаи няма да може да пристигне в уреченото време на Мястото, което вече не съществува.

– И защо точно от Се'Недра?

– Както си спомняш, Зандрамас и по-рано беше налагала волята си върху съзнанието на съпругата ти. Така ѝ е било най-лесно.

– Няма да простя такова нещо, Кайрадис.

– Гарион – намеси се Закат. – Остави това. Се'Недра не е наранена, а Кайрадис просто е направила онова, което трябва – нали е предопределено. – Очевидно малореанецът съвсем открито се стремеше да защити пророчицата с превързаните очи.

Гарион се обърна и се отдалечи с широки крачки. Кипеше от гняв.

Когато се събуди, Се'Недра не даде никакви признаци, че си спомня за срещата в гората, и се държеше съвсем нормално. Гарион упорито избягваше Закат – просто не беше сигурен, че ще има сили да бъде любезен с приятеля си, който така явно и категорично бе защитил Кайрадис. Закат и пророчицата бяха водили дълъг разговор преди всички да

напуснат Кел и сега императорът изглеждаше напълно предан на нейната кауза. Ала понякога в очите му се четеше тревога и той често се обръщаше, за да я погледне.

Ала през нощта, когато двамата трябваше да бъдат заедно на пост, Гарион повече не можеше да избягва приятеля си.

– Още ли ми се сърдиш, Гарион? – попита Закат.

– Вече не – въздъхна Гарион. – Всъщност не ти бях сърдит наистина – просто малко се ядосах. Гневът ми е насочен преди всичко към Зандрамас, не към теб, нито към Кайрадис. Не обичам хората, които измъчват жена ми.

– Това наистина трябваше да се случи, разбираш ли? Зандрамас трябваше да разбере къде ще се състои срещата. Тя също трябва да бъде там.

– Имаш право. Кайрадис разкри ли ти подробности за това каква ще бъде твоята задача?

– Само няколко. Но не трябва да разказвам на никого за тях. Мога само да ти кажа, че ще дойде някакъв много важен човек и аз ще трябва да му помогна.

– И ще правиш това до края на живота си – така ли?

– Може би и мнозина други ще бъдат като мен до края на дните си.

– И аз ли?

– Не мисля. Твоята задача ще приключи след срещата. Кайрадис намекна, че вече си направил достатъчно.

Станаха рано сутринта и потеглиха през хълмистата равнина, простираща се край западния бряг на река Баласа. Тук-там се виждаха селища – изглеждаха примитивни, здрави и стабилни. Даласианските селяни работеха в полето само с най-прости сечива.

– Всичко това е хитрост – рече мрачно Закат. – Тези хора са много по-образовани дори от мелцените и са положили много усилия да скрият това.

– Нима твоят народ и жреците на Торак щяха да ги оставят на мира, ако истината излезеше наяве? – попита го Кайрадис.

– Сигурно не – призна той. – По всяка вероятност мелцените щяха да принудят далите да работят в бюрократичната машина на империята.

– Това щеше да бъде несъвместимо с нашите задачи.

– Сега вече разбирам това. Когато се върна в Мал Зет, ще въведа редица промени в политиката на империята по отношение на

Даласианските протекторати. Твоят народ прави нещо много, много по-важно от това да отглежда цвекло и ряпа за цяла Малореа.

– Ако всичко върви добре, работата ни ще бъде свършена след края на срещата, император Закат.

– Но вашите изследвания ще продължат, нали?

Тя се усмихна.

– Непременно. Навиците, създавани в продължение на хиляди години, са нещо много упорито.

Белгарат спря коня си до този на Кайрадис и я попита:

– Можеш ли да ни кажеш какво точно трябва да търсим, щом стигнем в Перивор?

– Вече разкрих това пред теб, древни Белгарат. В Перивор трябва да намериш една географска карта – тъкмо тя ще те заведе до Мястото, което вече не съществува.

– И как така хората в Перивор ще знаят повече за нея, отколкото всички други люде по света?

Пророчицата не отговори.

– Това е поредният въпрос, чийто отговор не бива да разкриваш пред мен, така ли?

– Сега не ми е позволено да го сторя, Белгарат.

Белдин се спусна като стрела от небето и каза:

– Бързо се пригответе. Напред по пътя има патрул от даршивански войници.

– Колко са? – бързо попита Гарион.

– Десетина. С тях има и гролим. Не исках да летя твърде близо до тях, но мисля, че е Белоокият. Направили са засада сред горичката в следващата долина и чакат там.

– Той откъде знае, че ще минем оттук? – попита удивено Велвет.

– На Зандрамас й е известно, че отиваме в Перивор – отговори Полулгара. – Оттук е най-късият път дотам.

– Всъщност десетина даршиванци не представляват никаква заплаха – уверено каза Закат.

– Тогава каква е целта на засадата им?

– Искат да ни забавят – отвърна Белгарат. – Зандрамас иска да ни задържи, за да стигне до Перивор преди нас. Тя може да поддържа връзка с Нарадас на големи разстояния. По всяка вероятност трябва да очакваме капаните му през няколко мили чак до Ленга.

Закат почеса късата си брада, навъси се и се замисли. След това отвори дисагите на седлото си, извади една географска карта и започна да

я проучва внимателно.

– До Ленга ни остават още петнадесет мили – каза той на Белдин. – За колко време можеш да прелетиш това разстояние?

– За два часа. Защо?

– В Ленга има императорски гарнизон. Ще ти дам да занесеш съобщение до гарнизонния командир. Ще бъде запечатано с моя печат. Той ще излезе с войската си и ще разбие капаните на Белоокия в гръб. Щом се присъединим към моите отряди, Нарадас няма повече да ни създава проблеми... – Изведнъж Закат си спомни нещо. – Свята пророчице – обърна се той към Кайрадис. – В Даршива ти ми каза да не вода със себе си армия, когато пристигна в Кел. Още ли е в сила тази забрана?

– Не е, Кал Закат.

– Добре. В такъв случай веднага ще напиша съобщението до командира.

– Ами патрулът? – попита Силк. – Или просто ще останем тук и ще чакаме, докато пристигнат войските на Закат?

– Не – каза Гарион. – Готови ли сте за малко физически упражнения?

Лицето на Силк блесна със зла усмивка.

– Има още един проблем – намеси се Велвет. – След като Белдин отлети за Ленга, няма кой да излезе на разузнаване. Как ще разберем дали ни очакват други засади?

„Кажете на жената с жълтата коса да не се тревожи за това – обърна се вълчицата към Гарион. – Аз мога да се промъквам незабележимо по всички места, но дори и да ме зърнат, хората няма да ми обърнат никакво внимание.“

– Всичко е наред, Лизел – рече Гарион. – Вълчицата ще бъде нашият разузнавач.

– Тя е много полезна личност в нашата група – усмихна се Велвет.

– „Личност“ ли каза? – намеси се Силк.

– А нима не е умна като човек?

Дребничкият драснианец се намръщи.

– Знаеш ли, може би имаш право. Това животно определено има някакво излъчване, нали?

Вълчицата завъртя опашка пред него и след това се отдалечи с дълги, плавни скокове.

– И така, господа – рече Гарион и хвана дръжката на меч на Желязната хватка, – хайде да посетим онези даршиванци, дето се крият така старателно от нас.

– Нарадас няма ли да ни създаде някакви проблеми? – попита Закат и предаде на Белдин съобщението, което беше написал.

– Искрено се надявам, че ще се опита – отвърна Гарион.

Ала се оказа, че Нарадас не е сред даршиванците, които бяха устроили засадата в горичката. Схватката беше съвсем кратка, защото се оказа, че повечето от войниците умеят да бягат много по-добре, отколкото да се бият.

– Аматьори – измърмори Закат с презрение и избърса острието на меча си в пелерината на един от убитите.

– Ставаш наистина добър с това оръжие – направи му комплимент Гарион.

– Изглежда, започвам да си спомням онова, на което ме учеха като млад – отвърна скромно Закат.

– Той върти меча почти така умело, както Хетар сабята, нали? – отбеляза Силк, докато измъкваше камата си от гърдите на един даршиванец.

– Да, наистина е така – съгласи се Гарион. – А пък Хетар е обучен от Чо-Хаг, най-добрия фехтовчик в Алгария.

– Таур Ургас би потвърдил това, ако можеше да говори от гроба – добави Силк.

– Бих дал много да можех да видя тази битка – каза замечтано Закат.

– Аз също – каза Гарион. – Но тогава бях зает с друга работа.

– Промъкваше се към Торак ли? – предположи Закат.

– Изразът „промъквах се“ не е точен. Той знаеше, че отивам при него.

– Ще отида да доведа дамите и Белгарт – рече Дурник.

– Току-що разговарях с Белдин – каза старият вълшебник, когато се приближи към тях. – Нарадас е излетял от горичката преди да пристигнете. Белдин е обмислял възможността да го убие, но в ноктите си държал онзи пергамент със съобщението.

– И каква форма е приел? – попита Силк. – Имам предвид в какво се е превърнал този Нарадас?

– В гарван – отвърна Белгарт с отвращение. – Не зная защо гролиците са особено привързани към тези черни птици.

Изведнъж Силк се разсмя.

– Помниш ли когато мургът Ашарак се превърна в гарван в равнината на Арендия и Поулгара извика един орел да се справи с него? Цял час от небето валяха черни пера.

– Кой е Ашарак? – попита Закат.

– Беше един от слугите на Ктучик – отвърна Белгарат.

– И онзи орел уби ли го?

– Не – отвърна Силк. – Гарион го направи, но по-късно.

– С меча си ли?

– Не, с ръце.

– Сигурно му е нанесъл много силен удар. Мургите са едри и яки хора.

– Всъщност не – рече Гарион. – Просто го подпалих. – Кралят на Рива не си бе припомнял Ашарак от години. С изненада откри, че този спомен вече не го измъчва.

Закат впери ужасен поглед в него.

– Той беше убиецът на родителите ми – каза Гарион. – Трябваше да го направя. Той ги е изгорил, така че аз постъпих по същия начин с него.

– Ще тръгваме ли вече?

Неуморната вълчица сновеше пред групата на Гарион и преди да се мръкне с лекота откри още две засади. Оцелелите при първата схватка след провалилия се капан на даршиванците бяха разпространили новината за силата на Гарион и неговите спътници, затова войниците от другите две засади побягнаха панически, щом зърнеха, че кралят на Рива тръгва насреща им.

– Разочаровашо – заяви Сади, след като противниците им от втората засада търтиха да бягат, и прибра в ножницата малката си кама, чийто връх беше намазан с отрова.

– Очаквам, че Нарадас ще си поговори много сериозно с тези момчета, щом разбере, че е хвърлил толкова усилия на вятъра – добави весело Силк. – По всяка вероятност ще принесе в жертва повечето от тях веднага щом намери удобен олтар.

По обяд на следващия ден се срещнаха с войската, дошла от гарнизона в Ленга. Командирът на гарнизона, който яздеше начело, се възря изумено в Закат.

– Ваше величество – изрече невярващо той. – Нима това наистина сте вие?

Закат потри с ръка черната си брада.

– О, това ли имате предвид, полковник? – Императорът се засмя. – Не исках хората да ме разпознават – ликът ми е изсечен върху всяка

монета в Малореа. Имаше ли някакви неприятности по пътя?

– Нищо, което си струва да спомена, ваше величество. Срегнахме десетина групи даршивански войници – те обикновено се криеха сред малки горички. Заобикаляхме горичката и те незабавно се предаваха. Много ги бива да се предават.

– И да бягат също – засмя се Закат.

Полковникът погледна колебливо своя император:

– Надявам се, че няма да се обидите от думите ми, ваше величество, ала ми се струва, че сте се променили, откакто ви виждах за последен път в Мал Зет.

– О, така ли?

– На първо място никога не съм ви виждал с оръжие.

– Времената са твърде бурни, полковник. Твърде бурни.

– И ако ми простите, че го казвам, ваше величество, никога не ви бях виждал да се смеете и дори да се усмихвате.

– По-рано имах много малко поводи за това, полковник. Ще продължим ли към Ленга?

Когато стигнаха в Ленга, Кайрадис с помощта на Тот ги заведе направо на пристанището. Там ги очакваше кораб с много странна форма.

– Благодаря ти, полковник – каза Закат на командира на гарнизона. – Много умно от твоя страна, че си се погрижил да ни очаква кораб.

– Извинете ме, ваше величество – отвърна военният, – но аз нямам нищо общо с този кораб.

Закат погледна сепнато към Тот, а немият гигант се усмихна за миг на Дурник.

Дурник се намръщи, после каза:

– Горе главата, Кал Закат. Още преди няколко хиляди години е уредено този кораб да ни очаква тук.

Изведнъж лицето на Белгарат грейна в сияйна, широка усмивка.

– В такъв случай, изглежда, че пристигаме точно по разписание. Мразя да закъснявам, когато имам някаква среща.

– Наистина ли? – рече Белдин. – Спомням си, че веднъж се появи цели пет години след уречения час.

– Тогава ми се случи нещо непредвидено.

– Винаги се случва нещо непредвидено. Не стана ли това по времето, когато живееше при момичетата от Марагор?

Белгарат се закашля и хвърли гузен поглед към дъщеря си.

Поулгара вдигна вежда, ала не каза нищо.

Екипажът на кораба беше съставен от неми моряци, също като

онези, които ги бяха превозили от брега на Горут в Ктхол Мургос до остров Веркат. Гарион още веднъж бе поразен от чувството, че всичко се повтаря. Веднага щом кралят на Рива и спътниците му се качиха на борда, моряците освободиха всички въжета и корабът излезе в открито море.

– Странно – отбеляза Силк. – Вятърът духа от морето към сушата, а ние се движим с такава лекота срещу него.

– Забелязах – съгласи се Дурник.

– Така си и помислих. Изглежда, нормалните правила не са валидни за далите.

– Белгарион, би ли ме придружил със своя приятел Закат в каютата до кърмата? – каза Кайрадис.

– Разбира се, света пророчице – отговори Гарион и забеляза, че когато тръгнаха към кърмата, Закат хвана ръката на момичето и го поведе напред, почти несъзнателно поемайки задълженията на Тот. Странна мисъл блесна в съзнанието на риванския крал и той се вгледа внимателно в своя приятел. Лицето на Закат изразяваше особена мекота, в очите му светеше странен поглед. Мисълта, хрумнала на Гарион, разбира се, беше абсурдна, ала сякаш надзърнал в сърцето на императора, риванският крал знаеше, че не греши.

В каютата до кърмата имаше два комплекта блякави рицарски доспехи, съвсем същите както онези при битката във Воу Мимбре.

– Трябва да ги облечете в Перивор – каза Кайрадис.

– Предполагам, че за това има някаква причина – отвърна Гарион.

– Наистина има. Когато приближим брега, двамата трябва да свалите забралата на шлемовете и в никакъв случай да не ги вдигате, докато сте на острова. Можете да го сторите само когато аз ви разреша.

– И няма да ни разкриеш каква е причината за това, нали?

Тя се усмихна и отпусна длан върху рамото му.

– Знай само, че трябва да стане така.

– Знаех си, че ще ми отвърне така – обърна се Гарион към Закат, отиде до вратата на каютата и извика: – Дурник! Имаме нужда от помощта ти.

– Но нали все още не трябва да слагаме доспехите? – попита го Закат.

– Обличал ли си някога такива?

– Не. Никога.

– Нужно е време, за да свикнеш с тях. Дори Мандорален мърмори по няколко часа, когато ги облича.

– Мандорален ли? Твоят приятел, мимбратският рицар?

Гарион кимна утвърдително.

– Той е защитникът на Се'Недра.

– Аз пък мислех, че нейният защитник си ти.

– Аз съм й съпруг. За рицарите важат различни правила. – Кралят на Рива огледа критично меча на Закат – твърде леко оръжие с тънко острие. – Той има нужда от по-голям меч, Кайрадис – обърна се Гарион към пророчицата.

– В шкафа ще намериш онова, което ти е необходимо, Белгарион.

– Тя мисли за всичко – отбеляза Гарион с кисела гримаса и отвори шкафа. В него имаше огромен меч с широко острие, който стигаше почти до раменете му. Кралят на Рива го вдигна с двете си ръце.

– Мечът ви, ваше величество – каза той и го подаде на Закат с дръжката напред.

– Благодаря, ваше величество – засмя се Закат, ала щом вдигна меча, отвори широко очи. – Зъбите на Торак! – изруга той и едва не изгърва огромното оръжие. – Наистина ли хората използват такива неща един срещу друг?

– И то твърде често. Това е едно от най-популярните развлечения в Арендия. Ако мислиш, че този меч е тежък, ще ти дам да вдигнеш моя. – След това Гарион изведнъж си спомни нещо и безапелационно се обърна към Кълбото: – Събуди се!

В шепота на скъпоценния камък се промъкнаха обидени нотки.

– Не преувеличавай, моля те – рече настойчиво Гарион. – Мечът на приятеля ми е прекалено тежък за него. Нека го направим по-лек – ала постепенно. – Риванският крал впери поглед в Закат, който се опитваше да повдигне оръжието. – Още малко по-лек – нареди той на Кълбото.

Острието на меча бавно започна да се изправя нагоре.

– Сега какво ще кажеш? – попита Гарион.

– Може би ще трябва да го направиш още малко по-лек – изсумтя Закат.

– Направи го! – каза Гарион на Кълбото.

– Така е по-добре... – въздъхна Закат. – Мислиш ли, че наистина е безопасно да приказваш на скъпоценния камък с такъв тон?

– Трябва да проявявам твърдост. Понякога той реагира като куче или кон... дори и като жена.

– Няма да забравя тази твоя забележка, крал Белгарион – изрече хладно Кайрадис.

Той се засмя.

- Въобще не очаквам, че ще го направиш, света пророчице.
- Точка за теб, приятелю – каза Закат.
- Виждаш ли колко е полезно да си с мен? – засмя се Гарион. – О, ще те направя истински алорн, ще видиш.

11.

Корабът продължаваше да се движи срещу вятъра. Когато стигнаха на около три левги от пристанището, над мачтите се появи албатрос: носеше се на широко разперените си криле във въздуха. Птицата издаде един-единствен писък и в отговор Поулгара наведе глава. След това албатросът полетя пред кораба, сякаш му показваше пътя.

– Нима не е странно? – рече Велвет. – Тази птица прилича точно на албатроса, който видяхме на път към остров Веркат.

– Не, скъпа, не прилича – отвърна й Поулгара. – Това е същият албатрос.

– Невъзможно е, лейди Поулгара. Това стана в другия край на света.

– Разстоянието няма никакво значение за птица с такива криле.

– Какво прави той тук?

– Върши някаква своя работа.

– О, и каква?

– Албатросът предпочете да не ми разкрива това и би било неучтиво от моя страна да го разпитвам.

Закат се разхождаше по палубата, опитвайки се да привикне с доспехите.

– Рицарските брони изглеждат великолепни, но всъщност са много неудобни, нали?

– Много по-лошо е да си без броня, когато наистина имаш нужда от нея – отвърна му Гарион.

– Човек след време свиква с тях, нали?

– Всъщност не мога да кажа, че съм свикнал особено дори с ризницата, макар че я нося доста дълго.

Макар че разстоянието до Перивор беше голямо, странният кораб и мълчаливият му екипаж успяха да го преодолеят за много кратко време и по обед на следващия ден Гарион и приятелите му слязоха на гористия бряг.

– Да си призная честно – каза Силк на Гарион, докато двамата

извеждаха конете си от трюма, – много се радвам, че най-сетне слязохме от този кораб. Не зная защо, но кораб, който плава срещу вятъра, и моряци, които не ругаят, буквално изопват нервите ми до скъсване.

– Много неща в цялата тази работа изопват и моите нерви – отвърна му Гарион.

– Единствената разлика е тази, че аз съм обикновен човек, а ти си герой.

– Че какво общо имат нервите с това?

– Героите никога не са нервни.

– Кой е измислил това правило?

– Че това е всеизвестен факт. Какво стана с албатроса?

– Отлетя още щом островът се показва на хоризонта – отговори Гарион и спусна забралото на шлема.

– Не ме е грижа какво разправя Поулгара за тези птици – рече Силк и потрепери. – Познавам много моряци, ала никога не съм чувал някой от тях да каже нещо хубаво за албатросите.

– Моряците са суеверни.

– Гарион, за всяко суеверие в живота има реално съществуваща основа. – Дребният драснианец огледа с присвити очи тъмните гъсти гори, израсли над скалите на плажа. – Този бряг не е особено гостоприемен, нали? Защо корабът не ни остави на някое пристанище?

– Не мисля, че някой на света знае защо далите постъпват по един или друг начин.

След като изведоха конете от кораба, Гарион и неговите приятели се качиха на седлата, прекосиха каменистия плаж и навлязоха в гората.

– Смятам, че ще е разумно да отсека копия за теб и Закат – рече Дурник на Гарион. – Кайрадис има някакво основание да ви накара да сложите доспехи. Аз пък съм забелязал, че човек с рицарско снаряжение обикновено изглежда като гол без копие. – Ковачът слезе от коня си, взе брадвата и влезе сред дърветата. След минута се върна с два здрави дебели пръта и каза: – Ще им сложа остриета, когато спрем да пренощуваме.

– Трудно ще ми е да държа с една ръка едновременно и щита, и копието – рече Закат, след като взе единия прът.

– Прави ето така – отвърна Гарион и му показа. – Пристягаш здраво щита над китката на лявата си ръка и пак с нея държиш юздите. Закрепваш дебелия край на копието на дясното стреме и го стискаш с дясната ръка.

– Бил ли си се някога с копие?

– Да, няколко пъти. Това оръжие е твърде полезно срещу противник с броня и доспехи. Успееш ли да го събориш от коня, му трябва доста време, докато се изправи.

Както обикновено Белдин разузнаваше какво е положението в местността, през която трябваше да преминат. Той се върна, спускайки се плавно от небето, а след това започна да се промъква като призрак между дърветата, без да размахва криле.

– Просто няма да повярваш – каза той на Белгарат, след като възвърна човешкия си образ.

– Какво има?

– След няколко мили във вътрешността на острова се издига замък.

– Какво?

– Замък. Замъкът е голяма сграда с дебели стени, подвижен мост и предпазен ров.

– Зная какво е замък, Белдин.

– Тогава защо ме питаш? Както и да е, този замък изглежда така, сякаш току-що са го пренесли тук от Арендия.

– Би ли могла да ни обясниш какво означава това, Кайрадис? – обърна се Белгарат към пророчицата.

– Всъщност това не е тайна, древни Белгарат – отговори тя. – Преди две хиляди години група авантюристи от запада претърпели корабкрушение на брега на този остров. Като разбрали, че не е възможно да поправят кораба си, те се заселили тук и си избрали невести от местните жени. Запазили своите обичаи и традиции, дори и езика, на който приказвали в родината си.

– Значи използват странни изрази и дълги изречения? – попита я Силк.

Пророчицата кимна утвърдително.

– И са си построили замъци?

Тя отново кимна.

– И всички мъже носят доспехи, така ли? Такива, каквито имат Гарион и Закат?

– Точно така, принц Келдар.

Дребният драснианец изстена.

– Какво има, Келдар?

– Пропътувахме хиляди левги само отново да попаднем на мимбратски рицари.

– Във всичките доклади, които получавах от бойното поле в Тул Марду, пишеше, че те са много смели мъже. Може би това обяснява

репутацията на този остров.

– Сигурно имаш право, Закат – отговори дребният драснианец. – Мимбратите са най-храбрите хора на света – вероятно защото нямат достатъчно мозък, за да се страхуват от нещо. Например Мандорален, приятелят на Гарион, е убеден, че е непобедим.

– Наистина е непобедим – заяви Се'Недра, защитавайки по навик своя рицар. – Веднъж видях как уби лъв с голи ръце.

– Чувал съм за неговата репутация – каза Закат. – Мислех, че хората просто преувеличават.

– Преувеличението не е кой знае колко голямо – намеси се Гарион. – Веднъж го чух да предлага на Барак и Хетар тримата да нападнат сами цял толнедрански легион.

– Може би просто се е пошегувал.

– Мимбратските рицари не знаят какво означава думата „шега“ – рече Силк.

– Няма да стоя безучастно, докато обиждате моя рицар! – заяви разгорещено Се'Недра.

– Ние не го обиждаме, Се'Недра – каза Силк. – Просто го описваме. Само че той е толкова благороден, че ме засърбява темето.

– Предполагам, че благородството е несъществуващо понятие за всички драснианци – отбеляза малката кралица.

– Не е несъществуващо. Се'Недра. Просто неразбираемо.

– Може би те са се променили през изтеклите две хиляди години – рече Дурник с надежда.

– Не бих разчитал на това – изсумтя Белдин. – Ако съдя по опита, който съм натрупал, бих казал, че хората, живеещи в изолация, обикновено запазват всичките си присъщи черти, сякаш са се вкаменили.

– Трябва да ви предупредя за едно нещо – каза Кайрадис. – Хората на този остров са особена смесица. Те наистина в много голяма степен отговарят на описанието, което направихте, ала имат и далска кръв, затова добре владеят уменията и знанията на далите.

– О, прекрасно – язвително каза Силк. – Мимбрати, които умеят да правят магии. Само ако приемем, че успеят да преценят срещу кого да ги насочват.

– Кайрадис – каза Гарион. – Затова ли Закат и аз трябва да носим доспехи?

Тя кимна утвърдително.

– Защо просто не ни го каза в началото?

– Трябваше сами да го разберете.

– Добре, хайде да отидем и да огледаме – предложи Белгарат. – И друг път сме си имали работа с мимбрати и винаги сме успявали да избягваме неприятности с тях.

Продължиха да яздат през гората, окъпана в златистата слънчева светлина на следобед, и скоро видяха замъка, който им бе описал Белдин. Той се издигаше на върха на висок скалист нос и имаше обичайните назъбени кули и укрепления.

– Внушително! – измърмори Закат.

– Няма никакъв смисъл да се крием сред дърветата – каза Белгарат. – Бездруго не можем да прекосим това открито поле, без да ни забележат. Гарион, ти и Закат минете начело. Обикновено всички се отнасят вежливо с мъже, облечени с броня.

– Значи просто ще яздим към замъка, без да се прикриваме? – попита Силк.

– Нямаме друг избор – отвърна Белгарат. – Ако те все още мислят като типични мимбрати, ще се чувстват едва ли не длъжни да ни предложат най-гостоприемно да пренощуваме при тях, а ние бездруго се нуждаем от информация.

Излязоха на откритото поле и бавно поеха към мрачната крепост.

– Най-добре ще е да говоря аз, щом стигнем – каза Гарион на Закат.

– Добре – съгласи се Закат. – Аз сигурно ще се задуша, докато изричам предългите им изречения.

Зад крепостните стени на замъка прозвуча остър сигнал на боен рог – това бе знак, че групата на Гарион е забелязана. След няколко минути десетина рицари с бляскави брони излязоха в лек тръс по подвижния мост. Гарион пришпори леко Кретиен и излезе няколко стъпки пред другарите си.

– Моля, престанете да яздите толкова бързо, господин рицарю – изрече мъжът, който, изглежда, беше водачът на непознатите рицари. – Аз съм Астелиг, баронът на тази област. Мога ли да попитам как е вашето име и какво води вас и спътниците ви пред портите на моето владение?

– Не мога да разкрия пред вас името си, господин рицарю – отговори Гарион. – Имам определени основания за това, които ще ви съобща, когато му дойде времето. Моят другар рицарят и аз, заедно с останалите ни спътници, сме предприели търсене, което не търпи отлагане. Дойдохме тук, търсейки подслон за нощта, чието наметало ще се спусне над главите ни след няколко часа. – Гарион беше твърде горд от речта, която успя да произнесе, без да се запъне.

– Бе нужно единствено да ни помолите за това, господин рицарю –

отговори баронът. – Дори единствено честта, ако не любезността и доброто възпитание на всички истински рицари повеляват да предложим помощ и подслон на всеки наш събрат рицар, предприел такова търсене.

– Не бих могъл да изразя с думи колко дълбока е нашата благодарност към вас, господин Астелиг. Както сами виждате, с нас има благородни дами, които са безкрайно уморени от мъчителното, изпълнено с множество премеждия наше странстване.

– В такъв случай, господа рицари, нека веднага се отправим към моето владение. Грижата за доброто и благополучието на дамите е върховен дълг на всички мъже с благороден произход. – Баронът обърна коня си, направи величествен жест и поведе гостите си по полегатия път към замъка.

– Приказваш много елегантно – коментира с искрено възхищение Закат.

– Прекарах известно време във Воу Мимбре – обясни Гарион. – Идва момент, когато усещаш, че си свикнал с речта им. Единственият проблем е, че изреченията понякога са прекалено дълги и докато стигнеш до края, забравяш какво си казал в началото.

Барон Астелиг ги преведе по подвижния мост и след това всички слязоха от конете в покрития с плочи от жълт пясъчник вътрешен двор.

– Слугите ви ще заведат вас и спътниците ви в подходящи за ранга ви покои, господин рицарю – каза баронът. – Там ще можете да се освежите. След това ви моля да се присъедините към мен в голямата зала, където ще можете да ме осведомите по какъв начин мога да подпомогна благородното ви търсене.

– Вашата любезност е наистина забележителна, милорд – отвърна Гарион. – Уверявам ви, че аз и рицарят, моят събрат, ще се присъединим към вас веднага щом се погрижим за удобството и покоя на дамите.

Гарион и спътниците му последваха един от слугите на барона, който ги заведе в уютни стаи на втория етаж в главната кула на замъка.

– Наистина съм удивена от теб, Гарион – рече Поулгара. – Нямах представа, че си в състояние да приказваш така възпитано.

– Благодаря все пак – отвърна той.

– Може би ти и Закат трябва да разговаряте с барона насаме – каза Белгарат на Гарион. – Наистина, ти го убеди, че е необходимо вие двамата да запазите анонимността си, но ако на разговора присъстват и останалите, той може да пожелае всеки да се представи. Води разговора с него много внимателно. Разпитай за местните обичаи, опитай се да узнаеш дали няма войни, размирици и други такива неща. – Вълшебникът

погледна Закат и попита: – Коя е столицата на острова?

– Мисля, че е Дал Перивор.

– Значи ще искаме да отидем там. Къде се намира тя?

– В другия край на острова.

– Съвсем естествено – въздъхна Силк.

– Време е да тръгвате – обърна се Белгарат към Гарион и Закат. –

Не карайте нашия домакин да ви чака.

– Когато всичко това свърши, би ли обмислил възможността да решиш този човек да работи за мен? – попита Закат Гарион, докато двамата дрънчаха с броните си по пътя към голямата зала. – Ти ще спечелиш огромна сума, защото си ми го преотстъпил, а аз ще имам най-добре работещото правителство в целия свят.

– Наистина ли искаш за теб да работи човек, който по всяка вероятност ще живее вечно и ще ръководи завинаги правителството на империята ти? – попита Гарион развеселено. – Да не говорим за това, че той вероятно е по-корумпиран от Силк и Сади, взети заедно. Белгарат е много стар човек, Кал Закат. По-мъдър е от всички хора, живели няколко поколения, освен това има редица отвратителни навици.

– Та Белгарат е твой дядо, Гарион – възрази Закат. – Как можеш да приказваш така за него?

– Истината си е истина, ваше величество.

– Вие, алорните, сте много странен народ, приятелю.

– Никога не сме се опитвали да го крием, приятелю.

Зад гърба им се чу лек поскърцващ шум и вълчицата се плъзна между двамата.

„Къде сте тръгнали?“ – попита тя Гарион.

„Аз и моят приятел ще разговаряме със стопанина на тази къща, малка сестричке“ – отвърна той.

„Ще придружа теб и твоя приятел – заяви тя. – Ако се наложи, ще ви предпазя и няма да допуснете погрешни стъпки.“

– Какво каза? – попита Закат.

– Идва с нас, за да ни предпази от сериозни грешки.

– Вълчица ще придружава рицари?

– Това не е обикновена вълчица, Закат. Започвам да изпитвам определени съмнения за нея.

„Доволна съм, че дори малко пале може да стигне до нещо, наподобяващо разумен извод“ – подхвърли вълчицата.

„Благодаря – рече Гарион. – Щастлив съм, че спечелих одобрение то на същество, което така нежно обичам.“

Тя завъртя опашка.

„Обаче те моля да запазиш в тайна онова, което откри.“

„Разбира се“ – обеща й той.

– Какво си приказвате? – поинтересува се Закат.

– Обсъждахме различни вълчи проблеми – отвърна Гарион. – Всъщност те са непреводими.

Барон Астелиг беше свалил доспехите си и седеше в едно масивно кресло край горящата камина.

– Винаги е така, господа рицари – подхвана той. – Каменните стени ни предпазват от враговете, ала са винаги студени. Мразовитият дъх на зимата много бавно напуска скованата в лед повърхност на нашите земи, да не говорим, че и лете сме принудени да поддържаме огньовете в камините – така е, дори когато лятото къпе нашия остров в благословената си топлина.

– Онова, което казахте, е най-чиста истина – отвърна Гарион. – Дори масивните стени на Воу Мимбре са събрали в себе си много от мразовития, потискащ дъх на зимния сезон.

– Значи вие, господин рицарю, сте виждали Воу Мимбре? – попита удивено баронът. – Бих дал всичко, което притежавам, стига да мога да зърна този прославен град. Как изглежда той в действителност?

– Голям е, милорд – отговори Гарион. – Златните му камъни отразяват слънчевата светлина, сякаш искат да накарат небето да се срамува от великолепието на града.

Очите на барона се напълниха със сълзи.

– Блажен съм аз, господин рицарю – изрече той с глас, треперещ от вълнение. – Тази неочаквана среща с благороден рицар, притежаващ изумителен дар слово, е най-великото събитие в моя живот – защото споменът за Воу Мимбре, отекващ сред безспирния, нескончаем ход на годините, поддържа духа ни тук, където ние сме само нещастни заточеници. И макар че ехото отслабва с всяка година, ние не забравяме скъпите лица на онези загинали преди нас, помним ги в мечтите и сънища си, които избледняват и ще загинат с нашата смърт.

– Милорд – изрече колебливо Закат. – Вашата реч силно развълнува сърцето ми. Ако някога имам достатъчно власт – а аз ще я спечеля, – ще ви заведа в някой прекрасен ден от бъдещето във Воу Мимбре и ще ви изправа пред трона в двореца – така вие ще можете отново да се върнете в родната си страна и да се съберете със своя народ и своите родственици.

– Виждаш ли – измърмори Гарион на своя приятел. – Очевидно

човек бързо добива навика да приказва като мимбратите.

Баронът изтри очи, без да се срамува от събеседниците си.

– Забелязах кучката ви, господин рицарю – обърна се той към Гарион, за да избегне неловката тишина, възцарила се в залата. – И искам да ви попитам...

„Спокойно“ – прошепна Гарион на вълчицата.

„Това е много обидна дума“ – изръмжа тя.

„Не я измислил той и не е виновен.“

– Много е гъвкава и много подвижна – продължи баронът. – Златистите ѝ очи разкриват интелигентност, надвишаваща далеч тази на мезелите, навъдили се със стотици на този остров. Можете ли, господин рицарю, да ми кажете каква е нейната порода?

– Това е вълчица, милорд – отговори Гарион.

– Вълчица ли! – възкликна баронът и скочи. – Трябва да бягаме, иначе ужасният звяр ще скочи и ще ни разкъса!

Онова, което направи Гарион, наистина бе твърде показно, ала понякога подобни жестове дълбоко впечатляват хората – той просто протегна ръка и почеса вълчицата зад ушите.

– Вие сте невероятно храбър, господин рицарю – изумено възкликна баронът.

– Тя е моя приятелка, милорд – обясни Гарион. – Просто не можете да си представите колко са здрави връзките, които ни свързват.

„Съветвам те да престанеш – предупреди го вълчицата. – Освен ако не искаш да загубиш някой от крайниците си.“

„Не би ме ухапала!“ – възкликна риванският крал, но светкавично отдръпна ръката си.

„Но не си сигурен, нали?“ – Тя оголи зъби, сякаш се засмя.

– Нима разбирате езика на зверовете? – попита задъхано баронът.

– Малко, милорд – отговори Гарион. – Различните животни приказват различни езици, разбирате ли. Все още не съм усвоил езика на змиите. Мисля, че това се дължи на формата на езика ми.

Баронът изведнъж се засмя.

– Вие сте забавен човек, господин рицарю. Запознахте ме с толкова много неща, над които мога да размишлявам и на които мога да се чудя. А сега нека пристъпим към основната част на разговора. Какво можете да разкриете пред мен за целта на своето търсене?

Гарион се замисли.

– Както може би знаете милорд – започна той, – сега по света има много зло. – Това начало не го излагаше на излишна опасност. По света

винаги бе имало много зло.

– Наистина е така – съгласи се пламенно баронът.

– Аз и моят спътник, който седи сега пред вас сме се заклели да се изправим срещу това зло. Ала знайте, че слухът е като лаещо куче – той ще върви пред нас и ще разкрие самоличността ни на онзи долен изверг, на когото възнамеряваме да обявим война. Затова ние с моя спътник не разкрихме пред вас кои сме. Ако нашият злокобен враг бъде предупреден, че се приближаваме към него, той ще изпрати своите слуги да устроят засади по пътя ни. Затова трябва да крием лицата си зад забралата на шлемовете и да не съобщаваме на никого имената си – които са неопетнени и се гордеят със своята чест в различните краища на света. – Гарион започваше да се наслаждава на умението си да приказва като мимбрат. – Нито аз, нито моят спътник се страхуваме от нещо под небето на тази земя. – Самият Мандорален не би могъл да изрече тези думи по-уверено и убедително. – Искам да добавя, че имаме скъпи спътници, които ни придружават в търсенето, и не бихме дръзнали да изложим на опасност техния живот. Освен това по време на странстването си по света ние се сблъскахме с опасни магии, които често поставяха на изпитание смелостта ни. Ето защо, макар че наистина е отблъскващо да постъпваме по този начин, аз и моите спътници трябва да се приближаваме дебнешком към подлия изверг и да го накажем така, както заслужава! – Гарион изрече последната дума с такава сила, сякаш самата съдба бе надвиснала със страшен гръм в залата.

Баронът веднага разбра каква е молбата на неговите гости.

– Моят меч и оръжията на моите рицари са незабавно на ваше разположение, милорд. Нека заличим завинаги грозното зло от лицето на земята! – Баронът беше типичен мимбрат до мозъка на костите си.

Гарион вдигна със съжаление ръка.

– Не, милорд Астелиг – заяви той. – Не бихте могли да тръгнете с нас, макар че приветствам с цялото си сърце вас и вашите храбри бойци. Задачата е поставена на мен и моите спътници и единствено ние можем да я изпълним. Ако приемем помощта ви, ще разгневим слугите на духа, който с не по-малко настървение се бори за победа срещу нас. Всички ние сме смъртни, а в света на духовете живеят безсмъртни същества. Ако се изправим срещу повелите на духовете, ще осуетим успеха на онези от тях, които са приятелски настроени към нас – това са безсмъртните добри духове, които участват в тази последна битка срещу злото.

– Макар че думите ви причиниха остра болка в сърцето ми, господин рицарю – тъжно каза баронът, – трябва да се съглася, че казаното от

вас звучи наистина убедително. Нещо повече – искам да ви уведомя, че един мой родственик се върна наскоро от столицата Дал Перивор и ми съобщи в разговор на четири очи за тревожните събития в кралския двор. В двореца на краля преди няколко дни пристигнал някакъв магьосник. Без никакво съмнение е използвал магии – такива, за каквито говорихте вие – измамил нашия владетел, влязъл под кожата му и за много кратко време се превърнал в най-доверения негов съветник. Сега този магьосник разполага с неограничена власт в кралството. Бъдете много предпазливи, господа рицари. Ако онзи магьосник е един от слугите на вашия враг, той държи в ръцете си огромна власт и може да ви нанесе тежки щети. – Баронът направи гримаса. – Според мен не му е било особено трудно да измами нашия крал. Може би не бива да изричам тези думи, но Негово величество не се слави с изключителен ум. – „И това го казва мимбрат!“ – помисли си Гарион. – Този магьосник – продължи баронът – е зъл човек и в духа на истинските рицарски традиции и другарството помежду ни ви съветвам да избягвате контакти с него.

– Благодаря ви, милорд – отвърна Гарион. – Ала съдбата ни и целта на нашето търсене ни налагат да отидем в Дал Перивор. Ако е необходимо, ще се преборим с този магьосник и ще отървем кралството от неговото влияние.

– Дано боговете и добрите духове направляват десниците ви – изрече пламенно баронът и след това се засмя. – Дано се случи така да наблюдавам как вие и храбрият ви немногословен приятел наказвате този магьосник по начин, който сметнете за уместен.

– Това ще бъде чест за нас, милорд – увери го Закат.

– Искам да споделя с вас, милорди – продължи баронът, – че утре аз и още няколко благородници ще отпътуваме за кралския дворец в Дал Перивор, за да вземем участие в най-големия рицарски турнир на годината. Той е организиран от нашия владетел, краля на Перивор, с цел да бъдат подбрани защитници на кралството, които трябва да се справят с един постоянен, многогодишен проблем, застрашаващ всички нас. Освен това знайте, че според традицията, съществуваща от много векове, всички недоразумения, дрязги и конфликти се забравят за времето, докато протича турнирът, и настъпва всеобщо примирие – така че пътуването ни на запад ще протече спокойно и безопасно. Бихте ли приели, милорди, да придружите мен и останалите благородници в нашето пътешествие до столицата?

– Милорд – отвърна Гарион и направи поклон, поскърцвайки леко с

доспехите си – приемаме с дълбока благодарност вашето предложение и любезната покана, която ни отправихте, защото тя наистина ще помогне да изпълним целта си. А сега, ако ни позволите, ще се оттеглим, за да се подготвим за пътуването утре.

Докато Гарион и Закат крачеха по дългия коридор, ноктите на вълчицата издаваха почти метален звън по пода.

„Доволна съм – заяви тя. – Не беше зле за такива палета като вас двамата.“

12.

Оказа се, че Перивор е приятен остров с невисоки изумруденозелени хълмове, по които пасяха овце и се простираха обширни изорани ниви и градини с педантично прави лехи, в които растяха буйно различни видове зеленчуци. Барон Астелиг се оглеждаше наоколо с нескрита гордост.

– Тази земя е богата и плодородна – отбеляза той, – макар без съмнение да не е така щедра, както далечна Арендия.

– Смятам, че бихте се разочаровали от Арендия, милорд – каза Гарион. – Макар че земята там е плодородна, кралството е разтърсвано от гражданска война, а крепостните селяни тънат в мизерия.

– Нима тази неудачна институция все още съществува там? При нас крепостничеството беше унищожено преди много векове.

Гарион беше доста изненадан от това.

– Хората, които населявали този остров преди да дойдем ние, били кротки и гостоприемни, затова нашите предци си избрали съпруги сред тях. В самото начало обикновените хора от местното население били подложени на крепостничество, каквато била практиката в Арендия, ала нашите предшественици скоро прозрели очевидната несправедливост – защото крепостните селяни били техни родственици. – Баронът се намръщи. – Гражданските войни, за които споменахте, наистина ли вилнеят в нашата прародина, милорд?

Гарион въздъхна.

– Таим слаби надежди, че ще утихнат, милорд. Векове наред три велики херцогства водеха постоянни войни помежду си, докато едно от тях – Мимбре – накрая постигна – поне на хартия – господство над останалите. Ала винаги избухваха въстания, нарушаващи крехкия мир. Освен това бароните в южна Арендия водят кървави битки помежду си по

най-незначителни поводи.

– Войни, битки? Наистина ли? Подобни проблеми възникват и в Перивор, ала ние се опитваме да овладеем конфликтите по официален начин, така че почти никога не е имало убити люде.

– Какво имате предвид под израза „по официален начин“, милорд?

– Възникващите конфликти се разрешават обикновено посредством турнири с изключение на случаите, когато са извършени най-тежки престъпления. – Баронът се усмихна. – Всъщност известни са ми няколко фалшиви спора – те бяха измислени от двете „враждуващи“ страни само за да послужат като извинение за организирането на подобни турнири – а те, милорди, са еднакво забавни и за благородниците, и за обикновените граждани.

– Това е много цивилизован начин, милорд – рече Закат.

Усилието да съставя толкова дълги и сложни изречения започна да уморява Гарион. Той помоли барона да го извини под предлог, че желае да разговаря със своите спътници, и изостана да поприказва с Белгарат и другите.

– Как се разбирате с барона? – попита Силк.

– Всъщност много добре. Браковете с далите са променили някои от най-дразнещите черти на арендите.

– Като например?

– На първо място твърдоглавата им глупост. Те са унищожили крепостничеството и обичайният начин за разрешаване на спорове тук са рицарските турнири, а не откритата война. – Гарион погледна дремещия Белгарат. – Дядо!

Белгарат отвори очи.

– Мислиш ли, че сме успели да пристигнем тук преди Зандрамас?

– Няма начин да узнаем това.

– Бих могъл да използвам Кълбото.

– Може би ще е по-добре да не го правиш. Ако тя е в Перивор, не е възможно да узнаем точно къде е слезла на сушата. Може да не е точно в тази част на острова, тъй че Кълбото не би могло да открие следата ѝ. Ала съм сигурен, че Зандрамас ще долови неговото присъствие. Така само ще издадем къде сме. Освен това Сардионът се намира в тази част на света. Нека все още не го събуждаме.

– Можеш да попиташ своя приятел барона – предложи Силк. – Ако тя е тук, той може би е чул нещо за нея.

– Съмнявам се – отвърна Белгарат. – Поне досега полагаше извънредни усилия да остане незабелязана, освен в случаите с гролимите.

– Вярно е – съгласи се Силк. – Според мен сега дори ще прояви още по-голямо усърдие. Сигурно ще ѝ е трудно да обясни онези светлинки под кожата си.

– Нека изчакаме, докато стигнем в Дал Перивор – реши Белгарат. – Ще ми се да обмисля добре всичко, преди да сме допуснали някоя невъзвратима грешка.

– Мислиш ли, че ще има някаква полза да попитаме Кайрадис? – попита тихо Гарион и погледна назад към пророчицата – тя се возеше във великолепната карета, която баронът беше осигурил за дамите.

– Не – отвърна Белгарат. – Няма да ни отговори.

– Мисля, че ние може би имаме известно предимство – отбеляза Силк. – Кайрадис ще направи избора между двете съдби и фактът, че тя пътува с нас, а не със Зандрамас, е добър знак, не мислите ли?

– Не, не мисля – възрази Гарион. – Според мен Кайрадис не е дошла, за да пътува с нас, по-скоро целта ѝ е да наблюдава Закат. На него му предстои да извърши нещо изключително важно и пророчицата не желае той да изостане или да се изгуби някъде.

Силк изсумтя, после попита Белгарат:

– Къде смяташ да търсиш онази карта, която трябва да откриеш?

– Вероятно в някоя библиотека – отговори старият вълшебник. – Тази карта е поредната загадка, а досега имах добрия шанс да попадам на останалите в различни библиотеки. Гарион, опитай се да убедиш барона да ни заведе в кралския двор в Дал Перивор. Библиотеките в кралските палати обикновено са най-богатите в страната.

– Разбира се – съгласи се Гарион.

– Все пак искам да видя онзи магьосник. Силк, имаш ли представителство в Дал Перивор?

– Боя се, че не, Белгарат. Тук няма нищо ценно, с което си струва да търгува човек.

– Е, няма значение. Ти си търговец, а на острова без съмнение ще има други като теб. Разговаряй за бизнес с тях. Кажи им, че искаш да направиш промяна в маршрутите за доставка на стоки. Огледай внимателно всяка карта, която ти падне Подръка. Знаеш какво търсим.

– Ти прибягваш до измама, Белгарат – изръмжа Белдин.

– Какво имаш предвид?

– Кайрадис каза съвсем ясно, че именно ти трябва да намериш картата.

– Просто възлагам отговорност другиму, Белдин. Това е напълно законно.

– Не мисля, че тя ще го възприеме по този начин.

– Можеш да й обясниш, ти винаги си бил по-убедителен от мен.

На път към столицата правеха чести почивки: според Гарион това беше преди всичко с цел да щадят конете, отколкото поради някаква друга причина. Конете на Перивор не бяха едри и им беше трудно да носят мъже, облечени в пълно бойно снаряжение. Затова едва след няколко дни се изкачиха на билото на един хълм и пред очите им се откри пристанищният град, който бе столицата на Перивор.

– Дал Перивор – обяви гордо баронът. – Истинското сърце и средището на короната на острова.

Гарион веднага забеляза, че претърпелите корабкрушение аренди, които бяха пристигнали на този бряг преди две хиляди години, очевидно са положили извънредни усилия да изградят копие на Воу Мимбре. Градската стена беше дебела, висока и жълта, а по кулите се вееха дълги и тесни пъстроцветни знамена.

– Откъде намерихте жълти камъни за стената, милорд? – обърна се Закат към барона. – Докато пътувахме насам, не видях подобни скали.

Баронът се изкашля леко, сякаш се извиняваше и обясни:

– Стената е боядисана, господин рицарю.

– Защо сте си дали този труд?

– За да ни напомня Воу Мимбре – отвърна малко тъжно баронът. – Нашите прадеди изпитвали силна носталгия към Арендия. Воу Мимбре е най-скъпоценният камък в короната на нашата прародина и златната му градска стена разпалва кръвта ни, макар че се намира на хиляди мили оттук.

– О, разбирам – отвърна Закат.

– Обещах ви, господин рицарю – заговори баронът на Гарион – че с удоволствие ще заведа вас и вашите спътници в кралския палат, където нашият владетел без съмнение ще ви приеме с почести и ще ви предложи гостоприемството си.

– Отново сме ви задължени, милорд – отвърна Гарион.

Баронът се усмихна лукаво.

– Искам да ви призная, господин рицарю, че мотивите ми не са продиктувани единствено от великодушие. Ще придобия голямо уважение от страна на двора, представяйки пред владетеля непознати рицари, на товарени с изпълнението на благородна цел.

– Всичко е наред, приятелю – засмя се Гарион. – Така всички ще бъдат доволни.

Палатът беше почти идентичен с този във Воу Мимбре – вътрешна

крепост с високи стени и яка укрепена порта.

– Сега поне не мисля, че дядо ще трябва да посади и отгледа дърво за броени часове пред градската стена – измърмори Гарион на Закат.

– Какво?

– Когато отидохме за пръв път във Воу Мимбре, рицарят, отговарящ за портата на града, не повярва на Мандорален, че дядо е Белгарат. Тогава дядо взе една вейка, заплела се в опашката на коня му, превърна я в ябълка и тя порасна на площада пред двореца. След това заповяда на скептичния рицар до края на живота си да се грижи за нея.

– А рицарят подчини ли се?

– Мисля, че да. Мимбратите се отнасят много сериозно към такива заповеди.

– Странни хора.

– О, да, наистина са такива. Трябваше да принудя Мандорален да се ожени за жената, която обичаше от детските си години, и същевременно се наложи да прекъсна една война.

– Как е възможно да прекъснеш война?

– Отправих заплахи към враждуващите страни и смятам, че те се отнесоха към тях сериозно. – Кралят на Рива се замисли за миг. – Гръмотевичната буря, която предизвиках, сигурно също помогна – добави той. – Както и да е – Мандорален и Нерина се обичаха от години и страдаха безмълвно през цялото време – разбира се, това беше красиво. Най-сетне на мен ми омръзна да ги гледам как се измъчват и ги принудих да престанат. Отправих още няколко заплахи. В крайна сметка нали имам този огромен меч. – Гарион посочи с палец към раменете си. – Понякога той привлича вниманието на хората.

– Гарион! – засмя се Закат. – Ти действаш като селянин.

– Вероятно е така – призна кралят на Рива. – Но в крайна сметка ги ожених. Сега и двамата са безумно щастливи, а пък ако нещо в брака им някога не е наред, винаги могат да обвинят мен, нали?

– Ти не си като другите хора, приятелю – съвсем сериозно каза Закат.

– Знам – въздъхна Гарион. – Не съм, ала ми се ще да бъда. Тежестта на целия свят притиска и твоите, и моите рамене, Закат, и не ни остава никакво време за самите нас. Не ти ли се ще просто да поядиш в някоя лятна сутрин, да гледаш изгрева и да видиш какво има зад следващия хълм?

– Аз пък си мислех, че правим тъкмо това.

– Не съвсем. Вършим го, защото сме принудени. Имах предвид да

пояздим просто за удоволствие.

– От години не съм правил нищо просто за удоволствие.

– Нима не изпитваше истинска наслада, когато заплашваше, че ще разпнеш на кръст крал Гетел?

Закат се засмя.

– Това не беше чак толкова лошо – призна той. – Ала разбира се, не бих го сторил в действителност. Гетел беше идиот, ала в този момент присъствието му беше необходимо за империята.

– Винаги всичко се свежда до това, нали? Ние с теб правим необходимото, а не онова, което всъщност искаме. Нито един от нас не е търсил да се издигне до положението, което заема, ала и двамата правим нужното – това, което хората очакват да видят като наше дело. Ако не постъпваме така, светът ще загине, добрите, честните хора ще си отидат с него. Ако зависи от мен, няма да позволя да стане така. Няма да предам тези добри, честни хора – ти също няма да го сториш. Самият ти, Закат, си добър човек.

– Аз – добър?

– Не се подценявай, Закат. Мисля, че много скоро някой ще дойде при теб и ще те научи да не мразиш така много себе си.

Закат потрепера.

– Мислеше, че не зная? – попита Гарион и неумолимо продължи: – Вече му се вижда краят. Страданието ти, болката, угризенията ти вече трябва да престанат. Ако имаш нужда някой да ти каже как да бъдеш щастлив, обърни се към мен. В крайна сметка затова са приятелите, нали?

Закат изстена под забралото си.

Вълчицата стоеше между конете им, вдигна глава към Гарион.

„Добре – рече тя. – Може би съм си създала погрешна представа за теб, млади вълко. Може би в края на краищата вече не си малко пале.“

„Правя всичко по силите си – отвърна ѝ Гарион на езика на вълци-те. – Надявам се, че не съм те разочаровал прекалено.“

„Чувствам, че в теб има хляб, Гарион.“

Тези думи, и особено „хляб“ потвърдиха предположението, върху което Гарион мислеше от доста време.

„Благодаря ти, бабо“ – отвърна той, най-сетне сигурен с кого разговаря.

„Защо чака толкова дълго, докато го кажеш?“

„Иначе може би щеше да си помислиш, че проявявам неучтивост.“

„Убедена съм, че си живял прекалено дълго с моята по-голяма

дъщеря. Забелязала съм, че тя държи прекалено много на благоприличието. Да приема ли, че ще запазиш в тайна своето откритие?“

„Щом искаш – ще го запазя.“

„Може би така е по-добре. – Вълчицата погледна градската порта. – Каква е тази сграда?“

„Това е палатът на краля.“

„Какво значение имат кралете за вълците?“

„Сред хората има обичай да изразяват почитанията си към владетелите, бабо. Това се прави по-скоро по силата на традицията, а не защото хората изпитват уважение към коронованите особи.“

„Колко любопитно“ – каза тя и подуши въздуха.

След шумно дрънчане и скърцане подвижният мост с трясък се спусна над рова и барон Астелиг и неговите рицари въведоха Гарион и спътниците му във вътрешния двор на палата.

Както тази във Воу Мимбре, тронната зала тук, в Дал Перивор, беше обширно сводесто помещение с красиви колони, издигащи се към тавана на равни разстояния покрай стените. Високи тесни прозорци блестяха между колоните и светлината, промъкваша се през цветните им стъкла, сияеше в различни цветове, сякаш се състоеше от множество скъпоценни камъни. Подът беше направен от полиран мрамор. В срещу-положния край на залата се издигаше покрита с червен килим платформа, върху която бе поставен тронът на Перивор, зад който се поклащаха пурпурни завеси. На стената, в свободното от завесите място, бяха окачени древни оръжия – донесени от предците преди две хиляди години и превърнали се в символ на кралската династия. Копия, боздугани и огромни мечове, по-дълги от човешки ръст, бяха подредени до овехтелите бойни знамена на забравени крале.

Замаян от всички тези смайващи прилики, Гарион почти очакваше отнякъде да го посрещне Мандорален – облечен в бляскави доспехи, приближаващ се с широки крачки по мраморния под, а от двете му страни естествено щяха да стоят червенобрадият Барак и Хетар, чийто дълъг кичур приличаше на конска грива. Още веднъж го обзе непреодолимото чувство, че всичко се повтаря отново и отново. Изведнъж осъзна, че като разказва на Закат случки от своето минало, всъщност ги преживява втори път. Стори му се, че това по някакъв начин пречиства духа му преди неизбежната среща на Мястото, което вече не съществува.

– Моля, господа рицари – обърна се барон Астелиг към Гарион и Закат, – нека приближим към трона на крал Олдорин, за да ви представя на Негово величество. Разбира се, ще го осведомя за ограниченията,

които налага вашето търсене, и необходимостта да запазите в тайна самоличността си.

Тръгнаха по мраморния под към покритата с килим платформа. Гарион забеляза, че крал Олдорин е доста по-едър и набит от крал Кородулин, ала очите му разкриваха потресаваша липса на най-дребни признаци, наподобяващи мисъл и интелигентност.

Един висок рицар пристъпи пред Астелиг и каза:

– Постъпвате неприлично, милорд. Кажете на своите спътници да вдигнат забралата си – кралят трябва да вижда онези, които се приближават към него.

– Ще обясня на Негово величество причината, налагаща необходимостта да крият лицата си, милорд – отвърна малко сковано Астелиг. – Уверявам ви, че тези рицари, които се осмелявам да нарека свои приятели, не възнамеряват да оскърбят нашия крал.

– Съжалявам, Астелиг – отвърна рицарят, – ала не мога да допусна това.

Ръката на барона докосна дръжката на меча.

– Спокойно – каза Гарион и отпусна скритата си под металната ръкавица ръка върху рамото на Астелиг. – Цял свят знае, че е недопустимо един рицар да изважда оръжие в присъствието на краля.

– Вие сте добре запознат с изискванията за благоприлично поведение – заяви рицарят, който бе препречил пътя им. Сега гласът му не звучеше така категорично.

– Често съм бил заедно с много кралски особи, милорд, и са ми известни правилата, диктуващи държането на рицарите с благородно погледко. Уверявам ви, че не желаем да обидим Негово величество, приближавайки към трона, без да вдигнем забралата на шлемовете си. Ала сме принудени да го сторим – това повелява нашият дълг, който ни предстои да изпълним в близко бъдеще.

Сега рицарят изглеждаше още по-несигурен как да постъпи.

– Приказвате много убедително, господин рицарю – призна неохотно той.

– В такъв случай ви моля, господин рицарю – продължи Гарион, – да придружите мен, моя спътник и барон Астелиг до трона на Негово величество. Рицар с храбростта, която вие очевидно притежавате, е в състояние да предотврати с лекота всякакви злонамерени постъпки. – Ласкателството никога не вредеше в тежки ситуации.

– Ще постъпя както предложихте, господине – реши рицарят.

Четиримата се приближиха до трона и се поклониха малко сковано

пред владетеля.

- Ваше величество – изрече Астелиг.
- Добре дошли, бароне – отговори Олдорин и кимна разсеяно.
- Имам честта да ви представя двама непознати рицари, пристигнали тук отдалеч. Те са посветили живота си на благородно търсене и изпълнение на възвишена цел.

Кралят изглеждаше заинтригуван. Изразите „благородно търсене“ и „възвишена цел“ можеха да накарат кръвта на всеки мимбрат да заври незабавно.

– Както може би сте забелязали, ваше величество – продължи Астелиг, – приятелите ми не вдигнаха забралата на шлемовете си. Моля, не приемайте това като знак на неуважение, защото това е необходима предпазна мярка, продиктувана от характера на тяхното търсене. На света има зла сила и двамата рицари, придружавани от своите спътници, ще се изправят лице в лице с нея. И двамата притежават високи титли в света извън бреговете на нашия остров и когато вдигнат забралата си, хората веднага ще разпознаят кои са те. Злата сила, с която двамата желаят да се срещнат, ще бъде предупредена за тяхното приближаване и ще се постарее да им попречи. Това е причината, поради която забралата трябва да скриват лицата им.

– Разумна предпазна мярка – съгласи се кралят. – Приемете моите поздравии, господа рицари. Приветствам ви с „добре дошли“.

– Вие сте извънредно любезен, ваше величество – отвърна Гарион. – Ние сме благодарни за великодушието и за това, че проявихте разбиране на състоянието, в което се намираме. Нашето странстване беше изпълнено със зли магии и се страхувам, че ако разкрием самоличността си, търсенето ни ще завърши с неуспех и в резултат на това ще пострада целият свят.

– Напълно ви разбирам, господин рицарю, и повече няма да настоявам да разкриете пред мен подробности за задачата, с която сте се заели. Стените на този дворец имат уши и е много вероятно дори тук да има човек, работещ в съюз с негодника, когото преследвате.

– Много мъдро се изразихте, кралю мой – обади се стържещ глас в дъното на тронната зала. – Както самият аз зная твърде добре, мощта на магьосниците е огромна и дори храбростта на тези двама рицари не би била достатъчна да им се противопостави.

Гарион се обърна. Мъжът, който току-що бе изрекъл тези думи, имаше бели очи.

– Магьосникът, за когото ви разказвах – прошепна барон Астелиг

на Гарион. – Бъдете предпазлив с него, господин рицарю, защото той е омагьосал нашия крал.

– А, добри ми Ерезел – каза кралят и лицето му засия. – Приблужи се до трона. Може би ти, с твоята мъдрост, ще успееш да посъветваш тези благородни рицари как да избегнат злостните магии, които сигурно ги очакват по пътищата на тяхното дирене, докато те постигнат заветната си цел.

– За мен ще бъде удоволствие, кралю – отговори Нарадас.

– Знаеш кой е той, нали? – прошепна Закат на Гарион.

– Да, зная.

Нарадас се приближи до трона.

– Позволявам си да ви осведомя, господа рицари – изрече той с мазен глас, – че не след дълго тук ще бъде организиран голям турнир. Ако вие не вземете участие в него, това непременно ще породи множество подозрения у слугите на злодея, когото търсите. Уверявам ви, че той без съмнение е изпратил много от тях в нашата столица. Така че първият ми съвет към вас, господа, е да вземете участие в турнира и да избегнете опасността, която ви грози.

– Отлично предложение, Ерезел – каза одобрително празноглавият крал. – Господа рицари, това е Ерезел, велик магьосник и най-довереният съветник на трона. Вслушвайте се внимателно в думите му, защото в тях се крие огромна мъдрост. Освен това за нас ще е чест, ако двама толкова могъщи мъже вземат участие в предстоящото забавление.

Гарион стисна зъби. С едно невинно наглед предложение Нарадас бе успял да постигне онова, към което се бе стремил от седмици – да забави риванския крал и спътниците му по пътя към крайната цел. Ала сега Гарион просто не можеше да се измъкне.

– За нас ще е чест да участваме заедно с вас и вашите бляскави рицари в предстоящия турнир, ваше величество – заяви той. – Кога ще започне той?

– След десет дни, господин рицарю.

13.

Покоите, в които настаниха Гарион и неговите спътници, им бяха безкрайно познати. Изгубилите родината си аренди, захвърлени от бурята на непознатия бряг преди толкова много столетия, бяха пресъздали с много любов кралския палат във Воу Мимбре, запазвайки всяка

подробност от него в новия строеж – дори и някои от неговите неудобства. Винаги практичният Дурник веднага забеляза това.

– Биха могли да се възползват от възможността и да направят някои подобрения – отбеляза той.

– В запазването на древните неща се крие известен чар – каза Поулгара и се усмихна.

– Разбирам, че ги е измъчвала носталгия, Поул, но няколко подобрения на конструкцията нямаше да бъдат излишни. Забеляза, че баните са в избата, нали?

– Той има право, лейди Поулгара – съгласи се Велвет.

– В Мал Зет беше много по-удобно – съгласи се Се'Недра. – Когато банята е в самите покои, човек има възможност да се забавлява и да прави каквото си поиска.

Ушите на Гарион станаха алени.

– Изглежда, съм пропуснал нещо интересно – рече лукаво Закат.

Гарион се изчерви целият.

После пристигнаха шивачките и Поулгара и останалите дами с горещ ентузиазъм се отдадоха на едно от онези занимания, които според Гарион винаги изпълваха женското сърце с неопишуема наслада.

Веднага след тях дойдоха и шивачите, обзети от същата решимост да направят дрехите на всички присъстващи колкото се може по-старомодни. Белдин, разбира се, непоклонливо отказа да ползва услугите им; дори стигна дотам, че показа на един от настойчивите майстори огромния си костелив юмрук, демонстрирайки, че е напълно удовлетворен от начина, по който изглежда.

Гарион и Закат съблюдаваха ограниченията, наложени им от пророчицата, и останаха в пълно бойно снаряжение.

Когато най-сетне останаха сами, Белгарат ги огледа и каза сериозно:

– Искам вие двамата да бъдете особено внимателни по време на турнира. Нарядом знае кои сме и вече му се удаде да ни забави. Може да се опита да стигне още по-далеч. – Изведнъж вълшебникът погледна към вратата и рязко попита Силк: – Къде отиваш?

– Помислих си, че тъкмо сега е време да подуша наоколо – отвърна невинно дребничкият крадец. – Никога не е излишно човек да знае с какво ще го сблъска утрешният ден.

– Добре, но бъди внимателен – и гледай нещо чуждо да не се озове съвсем случайно в джобовете ти. Тук се движим по много тънък лед, положението е несигурно. Ако някой забележи, че крадеш, можем да си

навлечем много неприятности.

– Белгарат – отвърна Силк обидено, – никоой никога не ме е виждал да крада. – И излезе, като мърмореше недоволно.

– Нима се опитва да каже, че не краде? – попита Закат.

– Не – отвърна Ерионд. – Просто подчертава, че не позволява на никоой да го види. – Младият мъж се усмихна. – Силк наистина има някои лоши навици, но ние се опитваме да го накараме да ги забрави. – За пръв път от много време Гарион чуваше младия си приятел да говори пред всички. Ерионд ставаше все по-сдържан – дори би могло да се каже – затворен в себе си. Той открай време бе странно момче и изглежда, умееше да усеща неща, неведоми за всички останали. Гарион си припомни думите на Кайрадис в Реон и сърцето му се сви: „Търсенето ти ще бъде изпълнено с много опасности, Белгариион, и знай, че един от твоите спътници ще изгуби живота си преди то да свърши.“

Изведнъж, сякаш споменът за нея я беше повикал, пророчицата от Кел излезе от стаята, където дамите разговаряха с шивачките. По петите ѝ вървеше Се'Недра, облечена с много къса свободна рокля.

– Това е съвсем подходяща дреха, Кайрадис – протестираше съпругата на Гарион.

– Може би е подходяща за теб, кралице на Рива – отвърна пророчицата, – но аз не мога да облека такова нещо.

– Се'Недра! – възкликна потресено Гарион. – Та ти си направо гола!

– О, я стига! – прекъсна го остро тя. – Всички тук са виждали разсъблечени жени. Просто се опитвам да убедя моята млада, обзета от мистичен унес приятелка. Кайрадис, ако не облечеш тази дреха, страхотно ще ти се разсърдя. Освен това трябва да се погрижим и за косата ти.

Пророчицата се обърна към малката кралица, притисна я в обятията си и каза развълнувано:

– Скъпа, скъпа Се'Недра! Сърцето ти е по-голямо от самата теб и загрижеността ти изпълва моето сърце с радост. Но аз съм доволна с моята простичка дреха. Може би с времето вкусът ми ще се промени и тогава с удоволствие ще приема препоръките ти.

– С нея въобще не може да се говори – заяви Се'Недра, размаха ръце и се втурна в стаята, откъдето бяха излезли.

– Трябва да я храниш повече – обърна се Белдин към Гарион. – Много е мършава.

– Харесва ми такава, каквато е – отговори Гарион и погледна към Кайрадис. – Ще седнеш ли при нас, света пророчице?

– Да, ако може.

– Разбира се. – Той прекъсна инстинктивното движение на Тот, тръгнал да помогне на своята господарка, и поведе момичето с превързаните очи към едно удобно кресло.

– Благодаря ти, Белгарион – каза тя. – Ти си толкова добър, колкото си и смел. – Пророчицата се усмихна и сякаш в стаята изгря самото слънце. След това докосна с длан косата си. – Наистина ли изглежда грозна? – попита тя.

– Красива е, Кайрадис – отговори ѝ той. – Се'Недра понякога преувеличава... как да ти кажа – тя буквално обожава да подстригва и сресва хората – и най-вече мен.

– А ти имаш ли нещо против това?

– Не, струва ми се.

– Ти си пленник в капана на любовта, Белгарион. Наистина си могъщ вълшебник, но ми се струва, че твоята малка кралица притежава по-голямо вълшебство от теб, защото те държи в мъничката си ръка.

– Сигурно е вярно, но... всъщност нямам съвсем нищо против.

– Ако продължавате още на тази тема, ще повърна – заяви сърдито Белдин.

Скоро Силк се върна и Белгарат го попита:

– Откри ли нещо?

– Нарядас те е изпреварил в библиотеката. Отбих се там и онзи, дето пази книгите...

– Библиотекарят – поправи го разсеяно Белгарат.

– Да де. Та значи библиотекарят ми каза, че още щом пристигнал тук, Нарядас претършувал цялата библиотека.

– Едно е ясно – рече Белгарат. – Зандрамас не е на острова. Изглежда, е изпратила Нарядас да търси картата. Все още ли се занимава с това?

– Очевидно не.

– Това означава, че я е намерил.

– И вероятно я е унищожил, за да не можем да я видим ние – добави Белдин.

– Не, добри ми Белдин – рече Кайрадис. – Картата, която търсите, все още съществува, но не е там, където възнамерявате да я търсите.

– И ти не можеш да ни кажеш къде е, нали? – попита я Белдин.

Пророчицата поклати глава.

– Така си и мислех.

– Ти използва думата „картата“ – подхвана Белдин, опитвайки се да

разбере още нещичко по косвен път. – Означава ли това, че е само една?

Кайрадис кимна.

– Е, добре – рече Белдин. – Ще я търсим – поне ще има с какво да се занимаваме, докато нашите двама герои огъват броните и доспехите на другите рицари.

– Това ме навежда на една мисъл – рече Гарион и погледна Закат. – Не си особено добре запознат как да си служиш с копието, нали?

– Всъщност въобще не съм запознат.

– В такъв случай утре сутринта трябва да отидем на някое удобно място, за да те науча да се биеш с копие.

На следващата сутрин двамата станаха рано и напуснаха двореца, яхнали конете си.

– Най-добре е да излезем извън града – предложи Гарион. – Недалеч от палата има равно поле, удобно за тренировки, но там сигурно ще има други рицари. Не се опитвам да те обидя, просто ти казвам, че първите опити с копието са твърде непохватни. Всички мислят за нас, че сме велики рицари, затова нека не показваме, че си напълно неподготвен.

– Благодаря – сухо каза Закат.

– Нима ти харесва да изпаднеш в неудобно положение на публично място?

– Не, никак.

– Тогава не говори така.

Излязоха на една поляна, отдалечена на няколко мили от града.

– Имаш два щита – отбеляза Закат. – Такава ли е обичайната практика?

– Вторият е за нашия противник.

– Противник ли?

– В момента ще бъде някой дънер или дърво. Необходимо ни е да имаме мишена. – Гарион спря коня си. – Сега – подхвана той – ще участваме в официален турнир. Целта е да не убиваме никого, защото това се счита за проява на лош вкус. По всяка вероятност на турнира ще използваме копия с притъпени върхове. Така броят на жертвите рязко спада.

– Но понякога наистина умират хора, нали? Искам да кажа, че противниците им ги убиват.

– Да, има и такива случаи. Целта по време на официалните

рицарски турнири е да събориш противника си от коня. Яздиш срещу него и насочваш копието си в средата на щита му.

– А той прави точно същото, така ли?

– Точно така.

– Това ми звучи твърде болезнено.

– Да, така е. След няколко атаки вероятно ще имаш синини по цялото тяло.

– И правят това за развлечение?

– Не съвсем. Турнирът е нещо като съревнование – правят го, за да разберат кой е най-добрият.

– А, ясно.

– Помислих си, че може да ти допадне.

Прикрепиха излишния щит към един нисък клон и Гарион каза:

– Това е подходящата височина. Аз ще направя първите две атаки.

Наблюдавай внимателно. След това ще опиташ и ти.

Гарион вече боравеше виртуозно с копието и при двете атаки удари щита точно в средата.

– Защо се изправяш на седлото в последната секунда? – попита Закат.

– Всъщност не се изправям, а се навеждам напред. Целта е да стъпиш здраво на стремената, да се наведеш и да задържиш тялото си съвсем неподвижно. Така теглото на коня се прибавя към собственото ти тегло.

– Умно. Дай да опитам.

При първия си опит Закат въобще не можа да уцели щита.

– Къде сбърках? – попита той.

– Когато се изправи и се наведе напред, върхът на копието ти увисна. Трябва да се прицелиш добре.

– О, разбирам. Добре, нека опитам още веднъж. – При следващата атака императорът на Малореа удари щита в единия край, което го накара да се завърти около клона. – Сега по-добре ли е? – попита той.

Гарион поклати глава.

– Сега щеше да го убиеш. Когато удариш щита по този начин, копието ти се отклонява нагоре и върхът му попада точно в забралото на противника ти. И му чупиш врата.

– Ще опитам пак.

До обяд Закат постигна значителен напредък.

– Достатъчно за днес – заяви Гарион. – Започва да става прекалено горещо.

– Не съм уморен – възрази Закат.
– Имах предвид коня ти.
– Той просто е малко задъхан.
– Бих казал, че направо е изтощен. Освен това започнах да огладнявам.

Още от сутринта, денят, когато щеше да започне рицарският турнир, бе ясен и слънчев. Шумни тълпи граждани на Дал Перивор, облечени в пъстроцветни дрехи, бяха изпълнили улиците и отиваха към полето, където щяха да започнат двубоите между рицарите.

– Хрумна ми нещо – каза Гарион на Закат, когато двамата излязоха от двореца. – Всъщност ние с теб не се интересуваме кой ще бъде обявен за победител в турнира, нали?

– Какво точно искаш да ми кажеш?

– Предстои ни да свършим нещо много по-важно от победата в този турнир. По всяка вероятност няколко счупени ребра ще ни попречат да изпълним задачата си. Нека участваме в няколко схватки, да съборим двама-трима противници от конете и след това да позволим на някого да ни хвърли от седлата. Така ще удовлетворим изискването честта ни да остане неопетнена и няма да се излагаме на опасност, нито пък ще получим някакво сериозно нараняване.

– Нима предлагаш да изгубим преднамерено? – попита невярващо Закат.

– Да, приблизително е така.

– Никога през живота си не съм губил състезание.

– С всеки ден започваш да приказваш все повече като Мандорален – въздъхна Гарион.

– Освен това – продължи Закат – мисля, че пропускаш нещо важно. Ние сме могъщи рицари, посветили се на благородна цел. Ако не дадем най-доброто от себе си, Нарадас ще проглуши ушите на краля с всякакви намеци и грозни съмнения в почтеността ни. От друга страна – ако победим, ще го сравним със земята.

– Да победим ли? – изсумтя Гарион. – Ти наистина напредна много бързо в боя с копие, но рицарите, които ще се изправят срещу нас, се занимават с това цял живот.

– Защо не постигнем компромис? – попита лукаво Закат.

– Какво си наумил?

– Ако победим в турнира, кралят не може да ни откаже нищо, което

го помолим, нали?

– Обикновено е така.

– В такъв случай той ще е повече от щастлив да позволи на Белгарат да погледне онази карта – или пък може да принуди Нарадас да му я покаже.

– Хм, може би си прав.

– Ти си вълшебник. Можеш да направиш така, че да победим, нали?

– Нима ме караш да прибягвам до измама?

– Много си непоседователен, Гарион. Първо предложи сами да паднем от конете – това също е измама, нали? Виж какво ще ти кажа, приятелю. Аз съм императорът на Малореа и ти давам разрешение да ги измамиш. Има ли някакъв начин да го направиш?

Гарион се замисли и не след дълго си спомни нещо.

– Помниш ли, когато ти разказах, че ми се наложи да прекъсна цяла война, за да накарам Мандорален и Нерина да се оженят?

– Да.

– Чуй как го направих. Повечето копия рано или късно се счупват. В края на турнира около забитите в земята прътове ще има трески до коляно. Но в деня, когато прекъснах онази война, моето копие не се счупи – бях го обвинил в непреодолима сила. Това ми свърши много добра работа. Този ден никой – дори най-най-добрите рицари – не можа да се задържи на седлото.

– Струва ми се, че каза друго нещо – че си предизвикал гръмотевична буря.

– Това стана малко по-късно. Двете армии бяха изправени една срещу друга на бойното поле. Дори мимбратите не биха се впуснали в атака, когато светкавиците изравят огромни дупки в тревата. Не са чак толкова глупави.

– Постигнал си наистина нещо забележително! – засмя се Закат.

– Наистина се позабавлявах малко – призна Гарион. – Не се случва прекалено често един човек да смири две армии. Но след това си имах големи неприятности. Когато предизвикаш промени във времето, никога не можеш да бъдеш сигурен какви последствия може да има това. Дядо беше буквално вбесен. Нарече ме с какви ли не имена, след които „дръвник“ звучеше най-мекото.

– Спомена за някакви бариери. Какво точно представляват те?

– В земята се забиват греди и отгоре закрепват пръти. Рицарите, които участват в схватката, яздят в галоп един срещу друг от двете им

страни, та конете да не се сблъскат. Добрите жребци са скъпи. О, това ми напомня за друго нещо. Ние имаме още едно преимущество. Нашите коне са доста по-едри и по-силни от местните.

– Прав си. Но въпреки това бих се чувствал по-спокоен, ако прибегнеш до измама.

– Сигурно ще го направя. Дори да победим по законния начин, ще получим толкова натъртвания, че ще трябва да сме на легло цяла седмица. А трябва да се явим на онази среща – ако въобще открием къде ще се състои тя.

Полето, където щеше да се състои турнирът, беше украсено с пъстроцветни знамена и ленти, които плющяха на вятъра. Беше издигната трибуна за краля, придворните дами и благородниците на преклонна възраст, които не можеха да участват в схватките. Обикновените граждани стояха от другата страна на прътовете. Двама облечени в пъстри дрехи фокусници развличаха тълпата, а рицарите се подготвяха за предстоящите битки. Палатки на ивици, оцветени с всички багри на дъгата, се издигаха от двете страни на прътовете – това бяха местата, където майстори поправяха повредените доспехи на благородните бойци; тук щяха да бъдат откарвани и ранените – зад брезента те можеха да страдат, без никой да ги вижда – защото ако зрителите наблюдаваха стенания и гърчещи се от болка тела, удоволствието им от прекрасния следобед неминуемо щеше да пострада.

– Веднага се връщам – каза Гарион на Закат. – Искам да поговоря малко с дядо. – После слезе от коня си, прекоси яркозелената трева и отиде в края на трибуната, където седеше Белгарат. Старият вълшебник беше облечен в снежнобяла роба и се беше намръщил недоволено.

– Много си елегантен – отбеляза Гарион.

– Някой си мисли, че така може да се шегува с мен – отвърна Белгарат.

– Преклонната ти възраст е изписана по най-недвусмислен начин на лицето ти – обади се нахално Силк зад гърба му. – Затова хората инстинктивно се стремят да ти придадат колкото е възможно по-достоеен външен вид.

– Няма ли да млъкнеш? Какво има, Гарион?

– Двамата със Закат ще прибегнем до измама – не особено голяма. Ако победим, кралят ще ни възнагради – например ще ти позволи да разгледаш онази карта.

– Знаеш ли, наистина може да се получи.

– Какви измами може използва човек в рицарски турнир? – попита Силк.

– Най-различни.

– Сигурен ли си, че ще спечелиш?

– Мога да ти гарантирам това с почти пълна сигурност.

Силк веднага скочи от мястото си.

– Къде отиваш? – попита го Белгарат.

– Искам да се обзаложа с някои хора кой ще е победителят – отвърна дребничкият драснианец и изчезна в тълпата.

– Нищо не може да го промени – отбеляза Белгарат.

– Още нещо – Нарадас е тук. Той е гролим, следователно ще разбере какво правим. Моля те, дядо, прогони го по-далеч от мен. Не искам да се намеси в работата ми в най-решителния момент.

– Ще се справя с него – мрачно каза Белгарат. – Излизай на бойното поле, направи всичко по силите си, обаче внимавай.

– Да, дядо. – Гарион се обърна и се върна при Закат, който го чакаше при конете.

– Ще застанем във втората или третата редица – рече Гарион. – Обичайната практика е първи да се бият победителите от предишни турнири. Заेतото от нас място ще разкрие по подходящ начин скромността ни, освен това ще имаме възможност да преценим как да яздим покрай барьерата. – Кралят на Рива се огледа. – Преди схватката трябва да предадем копията си: ще ни дадат по едно от онези със затъпените върхове от поставката ей там. Веднага ще се погрижа за тях, щом ги вземем в ръцете си.

– Ти наистина си непочтен младеж, Гарион. Но какво прави Келдар? Тича край трибуните с вид на крадец, който има твърде много работа.

– Щом чу за плана ни, веднага тръгна да прави облози.

Закат избухна в смях.

– Трябваше да ми кажеш това по-рано. Ако знаех, и аз щях да му дам пари – можеше да заложи и за мен.

Приятелят им, барон Астелиг, беше съборен от коня си във втората схватка.

– Добре ли е? – попита загрижено Закат.

– Щом се движи – отвърна Гарион. – Вероятно само си е счупил крака.

– Поне няма да се наложи да се бием срещу него. Не обичам да

наранявам приятелите си. Разбира се, броят им не е чак толкова голям.

– Може би имаш повече, отколкото предполагаш.

След третата схватка от първия тур Закат попита:

– Гарион, учил ли си някога фехтовка?

– Алорните не използват рапири и саби, Закат – с изключение на алгарите, разбира се.

– Зная, но теорията на фехтоваческото изкуство е подобна на тази при боравене с копия. Ако извиеш китката или лакътя си в последния момент, можеш да избиеш встрани копието на своя противник. После коригираш мерника и забиваш върха му в средата на неговия щит точно когато копието му е изгубило отбранителната си позиция. Тогава той няма да има никакъв шанс, нали?

Гарион се замисли за миг и отвърна несигурно:

– Това не е прието.

– Същото се отнася и за използването на вълшебства, нали?

– Закат, ти използваш копие, дълго петнадесет стъпки и тежко поне петнайсет килограма. Трябва да имаш ръце на горила, за да го завъртиш с такава светкавична скорост.

– Въобще не е така! Не е нужно да го размахваш. Едно леко помръдване на копието ще свърши същата работа. Мога ли да опитам?

– Идеята си е твоя. Ще те вдигна от земята, ако не сполучиш.

– Знаех, че мога да разчитам на теб. – Гласът на Закат звучеше развълнувано – дори можеше да се каже, че в него се промъкна нетърпението на малко момче.

– О, богове – измърмори отчаяно Гарион.

– Какво има? – попита Закат.

– Нищо. Опитай, щом си решил.

– Има ли въобще някакво значение? Бездруго няма да ме наранят, нали?

– Не бих стигнал толкова далеч в заключенията си. Виждаш ли това? – Гарион посочи един рицар, който току-що бе свален от коня и легнеше по гръб до бариерата.

– Всъщност той не е много наранен, нали?

– Все още се движи – малко, но все пак го прави. Според мен първо трябва да дойде ковач да го освободи от бронята преди лекарите да се занимаят с него.

– И все пак мисля, че хрумването ми ще има добър ефект – заяви упорито Закат.

– Ако не е така, ще ти направим великолепно погребение. Добре.

Наш ред е. Върви да донесеш копията.

Върховете на копията за рицарския турнир бяха обвити с няколко слоя агнешка кожа, а върху тях бе завързано парче плътен брезент. В резултат се получаваше голяма кръгла топка, която имаше много успокояващ, благороден вид, ала Гарион знаеше страхотната сила, с която тя изхвърляше ездача от седлото. Освен това не ударът на копието в бронята чупеше костите, а мъчителното съприкосновение на съборения рицар със земята. Кралят на Рива беше малко разсеян, когато започна да съсредоточава волята си, затова най-добрата фраза, която му дойде наум, беше: „Направи го!“ Не беше съвсем сигурен дали се случи точно така, както беше планирал. Първият му неприятел падна от седлото на коня още когато копието на риванския крал се намираще на около пет стъпки от неговия щит. Гарион регулира защитната сила около своето копие и това на малореанския император. С известна изненада забеляза, че техниката на Закат действа безотказно. Едно-единствено, почти незабележимо движение на лакътя отклоняваше копието на противника му и в същия миг малореанецът забиваше своето копие точно в средата на щита на рицаря срещу себе си. Гарион забеляза, че човек, съборен със силен удар от седлото на атакуващ кон, лети във въздуха доста време. Двата им противници бяха изнесени в безсъзнание от полето.

Това беше лош ден за гордостта на Перивор. Обогаствайки опита си с подсилените оръжия, риванският крал и императорът на Малореа буквално покосиха редиците на облечените в бляскави брони и доспехи рицари на Перивор, а палатките на лекарите се пълнеха с нови и нови ранени. Бойците с благородно потекло от столицата на острова претърпяха нещо повече от разгром – онова, на което бяха подложени, бе по-скоро истинска катастрофа. Най-сетне безразсъдното им мимбратско наследство бе отрезвено и осъзнавайки, че са изправени пред непобедима двойка бойци, рицарите от Перивор се събраха на съвет и след него всички вкупом се предадоха.

– Какъв срам – изрече със съжаление Закат. – Тъкмо започна да ми харесва.

Гарион реши да остави тази забележка без коментар.

Когато двамата тръгнаха към трибуните да отправят обичайния поздрав към краля, белоокият Нарадас излезе напред и ги посрещна с мазна усмивка.

– Приемете горещите ми поздравления, господа рицари – заговори той. – Вие наистина сте благородници, притежаващи изключителна храброст и неповторими бойни умения. Победихте в турнира и

заслужено спечелихте лавровите венци. Може би вече сте чули за голямата почетна награда, която се пада на героите, завоювали първото място на бойното поле?

– Не – отговори Гарион. – Не сме чували за нея.

– Днес вие спорихте с останалите рицари за честта и правото да влезете в смъртен бой с един ужасен звяр, който от много време нарушава спокойствието на нашето прекрасно кралство.

– И какъв е този звяр? – попита подозрително Гарион.

– Това, разбира се, е един ужасен дракон, господин рицарю.

14.

Когато се върнаха в покоите си след края на турнира, Белдин изръмжа:

– Той отново ни измами, нали? Започва да ме дразни. Мисля, че е време да взема мерки.

– Вдигаш прекалено много шум! – каза му Белгарат. – Хората тук не са изцяло мимбрати. – Вълшебникът се обърна към Кайрадис и поясни: – Вълшебствата винаги са съпроводени с определени звуци.

– Да – отвърна пророчицата. – Зная.

– Ти чуваш ли ги?

Тя кимна.

– Има ли на острова други дали, които също чуват шума от вълшебствата?

– Да, древни Белгарат.

– Ами тези фалшиви мимбрати? Те почти наполовина са дали. Възможно ли е някои от тях също да чуват шума?

– Да, всички го долавят.

– Дядо – разтревожено каза Гарион. – Това означава, че половината хора в Дал Перивар са чули какво съм направил на копията.

– Не и сред врявата, която вдигаше тълпата.

– Не знаех, че това им е попречило.

– Разбира се, че е.

– Добре – изръмжа Силк. – Аз няма да използвам никакви магии и ви гарантирам, че няма да има никакъв шум.

– Но ще останат следи, Келдар – изтъкна Сади. – И тъй като ние сме единствените чужденци в палата, сигурно ще започнат да ни задават неудобни въпроси, ако намерят Нарадас проснат на земята с някоя от

твоите ками, забита в гърба му.

– Ти говориш за преднамерено, хладнокръвно убийство – изрече обвинително Дурник.

– Високо ценя чувствителността и изтънчеността ти, майстор Дурник – отговори евнухът. – Но Нарадас вече успя да ни измами два пъти; и в двата случая това означава ново забавяне по пътя ни към целта. Трябва да го отстраним.

– Той има право, Дурник – намеси се Белгарат.

– Зит? – предложи Велвет на Сади.

Той поклати глава.

– Тя в никакъв случай няма да изостави своите рожби – дори ако ѝ предложим удоволствието да ухапе някого. Разполагам с няколко други неща, които са не по-малко ефикасни. Може би не действат толкова бързо, но вършат работа.

– Въпреки това Закат и аз ще трябва да се изправим срещу дракона – заяви мрачно Гарион. – Не можем да разчитаме на помощта ви заради този глупав турнир.

– Това няма да бъде Зандрамас – каза му Велвет. – Се'Недра и аз разговаряхме с няколко млади дами в двореца, докато вие двамата демонстрирахте героизма си така великолепно. Те ни разказаха, че този „страшен звяр“ се появява от време на време вече няколко века – а Зандрамас започна да действа преди около десетина години, нали? Мисля, че драконът, с който ще се биете, е истински.

– Не съм толкова сигурна, Лизел – възрази Поулгара. – Зандрамас е в състояние по всяко време да приеме формата на този дракон. Ако истинският е заспал в бърлогата си, има голяма вероятност Зандрамас да е тероризирала острова – с цел да предизвика сблъсък преди да пристигнем на мястото, предопределено за срещата.

– Веднага ще разбера каква е истината, щом погледна чудовището – каза Гарион.

– Как? – попита го Закат.

– При първата ни среща отрязях четири стъпки от опашката ѝ. Ако драконът, който срещнем, е с отрязана опашка, ще знаем, че е Зандрамас.

– Наистина ли трябва да ходим на тържеството довечера? – попита Белдин.

– Всички го очакват от нас, чичо – отвърна Поулгара.

– Но аз нямам нито една свята дреха – какво ще облека, момичето ми? – каза дяволито той с гласа на Фелдегаст.

Официалната вечеря беше подготвяна от седмици – тя трябваше да бъде величественият финал на турнира. Бяха предвидени и танци – в които Гарион и Закат, все още облечени в брони, не можеха да участват. Щеше да бъде сервирана разкошна и изобилна храна, ала те не биваше да вдигат забралата си и не можеха да ядат. Освен това щеше да има множество цветисти тостове в чест на „тези могъщи рицари, които придадоха блясък на нашия далечен остров чрез присъствието си“ – разбира се, благородниците в двора на крал Олдорин щяха да си съперничат, обсипвайки с екстравагантни хвалебствия Гарион и Закат.

– Колко време ще продължи тържеството? – прошепна Закат на Гарион.

– Часове.

– Страхувах се, че ще отговориш тъкмо така. Ето, и дамите идват.

Поулгара, съпровождана от Се'Недра и Велвет, влезе в тронната зала така величествено, сякаш беше нейна собственица. Странно, а може би не толкова – Кайрадис не беше с тях. Както обикновено в такива случаи, Поулгара беше облечена във великолепна рокля от синьо кадифе, украсено със сребърни нишки. Вълшебницата наистина изглеждаше прелестно. Се'Недра беше в кремава одежда, наподобяваща сватбената ѝ рокля, макар че перлите, които украсяваха булчинската ѝ премяна, сега ги нямаше. Разкошната ѝ бакърено-червеникава коса се разпиляваше в красиви къдрици върху едното ѝ рамо. Велвет носеше бледолилавата си рокля от фина коприна. Всичките млади рицари на Перивор – онези, които все още можеха да ходят след схватките и развлеченията през деня – бяха безнадеждно очаровани от пленителната ѝ красота.

– Мисля, че е време да се представим по някакъв начин на домакините си – измърмори Гарион. Изтъквайки нуждата да запазят анонимността си, дамите досега бяха стояли в покоите си. Гарион пристъпи напред и ги придружи до трона. – Ваше величество – бърна се той към крал Олдорин и направи лек поклон. – Макар че се подчинявам на необходимостта да запазя в тайна самоличността на благородните дами и не мога да разкрия пред вас подробности за живота им, би било нелюбезно както към вас, така и към самите тях, да не ги представя на двора. Имам честта да ви представя нейна светлост херцогинята на Ерат. – Това беше безопасно – едва ли някой в тази част на света бе чувал за Ерат.

Поулгара направи реверанс с невероятна грация.

– Ваше величество – поздравя краля тя със звучния си глас.

Олдорин чевръсто се изправи.

– Ваша светлост – отговори и той с дълбок поклон. – Вашето присъствие е лъчиста светлина за моя беден палат.

– А това, ваше величество – продължи Гарион, – е нейно височество принцеса Ксера. – Се'Недра впери изумен поглед в него. – Може би истинското ти име е прекалено известно дори тук – прошепна ѝ той.

Се'Недра веднага се окопоти.

– Ваше величество – изрече тя и направи реверанс, също толкова изтънчен и пленителен, както този на Поулгара. В крайна сметка не бе възможно едно момиче да израсте в императорски палат, без да научи някои неща.

– Ваше височество – отвърна кралят. – Вашата красота ме лишава от способността да приказвам.

– Не е ли мил наистина? – прошепна Се'Недра.

– И накрая, ваше величество – продължи Гарион, – но в никакъв случай не на последно място, маркграфиня Турия – представи той Велвет, измисляйки името ѝ в последния момент.

Велвет направи реверанс и каза:

– Ваше величество. – Когато се изправи, сияйната усмивка все още огряваше лицето ѝ, а блясъкът на очарователните и трапчинки бе насочен с пълна сила към кралската особа.

– Милейди... – Кралят се поколеба и направи още един поклон. – Вашата усмивка кара сърцето ми да спре. – Той се огледа объркано. – Доколкото си спомням, сред вашите спътници имаше още една дама, господин рицарю.

– Тя е бедно сляпо момиче, ваше величество – намеси се Поулгара. – И се присъедини към нас съвсем наскоро. Страхувам се, че светските забавления няма да имат стойност за човек, който живее във вечна тъмнина. Един много силен и почтен мъж се грижи за нея – той е от благородниците, васали на нейното семейство. Бил е неин защитник и водач от злощастния ден, когато светлината на слънцето изчезнала завинаги от очите ѝ.

Две сълзи на дълбоко съчувствие се търкулнаха по бузите на краля. Арендите, дори заселени на хиляди левги от родината си, оставаха емоционални хора.

След това в залата влязоха останалите спътници на Гарион и той бе много доволен, че забралото скрива широката му усмивка. Физиономията на Белдин приличаше на буреносен облак. Косата и брадата му бяха измити и сресани, гърбавият магьосник беше облечен в синя роба,

подобна на бялата, която носеше Белгарат. Гарион продължи с хвалебственото представяне, завършвайки с думите:

– А това, ваше величество, е господин Фелдегаст – извънредно талантлив фокусник, чиито шеги облекчават тежестта на изнурителното ни странстване.

Белдин се намръщи срещу краля, а след това направи небрежен поклон и каза:

– Ваше величество, очарован съм от величието на този град и вашия великолепен палат. По своя блясък той е равен на Тол Хонет, Мал Зет и Мелцен – аз, разбира се, съм обиколил всички тези места, демонстрирайки висотата, която съм постигнал в своя занаят, както и неописуемия си талант.

Лицето на краля грейна в щастлива усмивка.

– Господин Фелдегаст – подхвана той, като наклони глава на една страна. – В свят, изпълнен с тъга и печал, хората като вас са редки и обичани като скъпоценни камъни.

– Колко мило, че го казвате, ваше величество.

Формалностите приключиха и Гарион, следван от своите приятели, пое сред благородниците в залата, изпълнен с желание да поговори с тях. Една жена с извънредно решителен вид се приближи към Гарион и Закат.

– Вие сте най-великите живи рицари, които съм срещала през живота си, милорди – каза тя и направи реверанс. – Високите постове, които заемат вашите спътници, разкриват по-красноречиво от всякакви думи, че и двамата имате не само благороден произход, но най-вероятно в жилите ви тече кралска кръв. – Дамата спря пламтящия си поглед върху Гарион. – Бихте ли споделили с мен, господин рицарю, дали си имате съпруга?

„Още едно от тези досадни повторения“ – изстена Гарион наум.

– Женен съм, милейди. – отговори той. Сега вече знаеше как да се справи с подобно положение.

– О! – въздъхна тя и очите ѝ блеснаха разочаровано. След това се обърна към Закат. – Ами вие, милорд? Имате ли си съпруга, или може би сте сгоден?

– Нямам съпруга и не съм сгоден, милейди – отговори объркано Закат.

Погледът ѝ пак пламна.

Гарион побърза да се намеси.

– Приятелю, време е да изпиеш още една чаша от онази отвара,

която без съмнение има отвратителен вкус.

– Каква отвара? – попита изумено Закат.

Гарион въздъхна и каза тъжно:

– Виждам, че болестта му се засилва. Много забравяш, приятелю. Страхувам се, че това състояние предшества много по-острите симптоми, които неминуемо ще те връхлетят. Нека се молим на всичките седем богове, че ще приключим благородното си дирене преди наследствената лудост – проклятието на твоето семейство – да завладее изцяло разума ти.

Младата дама, така решително приближила към тях, се отдръпна уплашено.

– Какво говориш, Гарион? – измърмори Закат.

– Веднъж преживях подобно нещо. Това момиче си търси съпруг.

– Това е абсурдно.

– За нея не е.

След това започнаха танците. Гарион и Закат се оттеглиха до стената, за да ги наблюдават.

– Глупаво развлечение, нали? – отбеляза Закат. – Никога не съм могъл да си отговоря защо здравомислещи мъже си губят времето с него.

– Защото дамите обичат да танцуват – отвърна му Гарион. – Още не съм срещал момиче, на което танците не се нравят. Мисля, че те са в кръвта им. – Той погледна към трона и видя, че крал Олдорин в момента не е зает. Владетелят седеше усмихнат и отмерваше ритъма, потропвайки с крак. – Хайде да намерим Белгарат и да поговорим с краля. Може би тъкмо сега е времето да го попитаме за онази карта.

Белгарат стоеше, подпрял гръб на една колона, и отегчено наблюдаваше танцуващите.

– Дядо – каза Гарион. – Точно сега никой не разговаря с краля. Защо не го попитаме за онази карта?

– Добра идея. Това увеселение ще продължи цяла нощ и едва ли след това кралят ще ни приеме на аудиенция.

Тримата приближиха към трона и се поклониха.

– Бихме ли могли да проговорим с вас, ваше величество? – попита Гарион.

– Разбира се, господин рицарю. Вие и спътниците ви сте защитници на града и би било невъзпитано, ако не изслушам онова, което желаете да споделите с мен. Какво бихте искали да ми кажете?

– Става дума за нещо съвсем маловажно, ваше величество. Както вече споделих с вас, господин Гарат – по време на представянето

Гарион беше пропуснал представката „Бел“ – е мой старши съветник. Той е направлявал стъпките ми от най-ранно детство. Освен това Гарат е забележителен учен, който напоследък насочи вниманието си към изучаването на науката география. Сред географите от много време се води разпален спор по отношение разположението на света в древността. Съвсем случайно господин Гарат чу за съществуването на стара географска карта, която според човека, съобщил му за нея, се намира в палата на Дал Перивор. Обзет от неутолимо любопитство, господин Гарат ме помоли да ви попитам дали наистина има такава карта и ако знаете къде е тя, той ви моли за разрешение да я разгледа.

– Наистина, господин Гарат – отговори кралят, – аз ви уверявам, че човекът, съобщил ви тази информация, не греша. Картата, която търсите, е нашата най-ценна реликва – защото тъкмо нея използвали нашите предшественици преди много столетия, за да достигнат бреговете на острова. Веднага щом имаме свободно време, с удоволствие ще ви предоставя възможност да я видите и се надявам, че тя ще подпомогне изследванията ви.

В този момент иззад пурпурната завеса на трона се появи Нарадас.

– Ваше величество, страхувам се, че сега едва ли ще има време за изследвания – заяви той, неспособен да прикрие самодоволните нотки в гласа си. – Простете ми, кралю, просто случайно дочух последната ви забележка, докато бързах насам, за да ви донеса една наистина обезпокоителна и тъжна новина. От изток дойде пратеник и ни съобщи, че в село Дал Еста, отдалечено от столицата на по-малко от три левги, върлува ужасният дракон. Не може да се предвиди кога отвратителното създание ще се впусне да плячкосва околността – то може да остане няколко дни скрито в гората, преди отново да се появи. Ала може би това трагично обстоятелство е в наша полза. Сега е времето да нанесем решителен удар срещу него. Каква по-добра възможност за двамата наши храбри защитници да излязат срещу него и да ни отърват от безчинствата на грозната твар? Разбирам, че могъщите рицари разчитат на съветите на този възрастен човек – следователно и той трябва да ги придружи, за да изгражда стратегията на боя и да направлява стъпките им.

– Много добре казано, Ерезел – съгласи се с радост глупавият крал. – Страхувах се, че ще минат седмици, докато прогоним чудовището от скривалището му. Ето че това стана за една-единствена нощ. Излезте смело насреща му, защитници на моята столица, и вие, господин Гарат. Освободете кралството ми от този дракон и всичко, което поискате като награда, ще ви бъде дадено веднага.

– Донесохте тази новина тъкмо навреме, господин Ерезел – отвърна Белгарат. Тонът му беше любезен, ала Гарион познаваше добре дядо си и схвана онова, което намекваше старият вълшебник. – Както каза Негово величество, тази нощ вие ни спестихте много време. Веднага щом се освободя, ще измисля подходящ начин да изразя своята благодарност към вас.

Нарадас леко се отдръпна и на лицето му се изписа уплаха.

– Не е необходимо да ми благодарите, господин Гарат – каза той. – Просто изпълних дълга си към владетеля и неговото кралство.

– А, да – рече Белгарат. – Дългът. Всички ние имаме много задължения, нали? Предай моите поздравии на Детето на Мрака, когато се молиш за нея. Съобщи ѝ, че отново ще се срещнем, както е предопределено според звездите.

След това вълшебникът му обърна гръб и тръгна. Гарион и Закат го последваха и пробивайки си път сред танцуващите, напуснаха тронната зала. Докато наоколо имаше непознати, лицето на Белгарат беше непроницаемо, ала щом се озоваха в пустия коридор, той започна да ругае яростно.

– Тъкмо щях да се добера до картата – заговори разпалено той, – и Нарадас отново я измъкна изпод носа ми.

– Да извикам ли и останалите? – попита Гарион.

– Те всички ще поискат да дойдат с нас и това само ще предизвика спорове. Ще им оставим бележка.

– Пак ли?

– Тези повторения се случват все по-често и по-често, нали?

– Да се надяваме, че леля Поул няма да реагира по същия начин, както преди години.

– За какво говорите? – попита Закат.

– Силк, дядо и аз се измъкнахме от Рива, когато отидохме да се срещнем с Торак – обясни Гарион. – Оставихме бележка, но леля Поул не беше никак доволна от постъпката ни. Както разбрах, имало много ругатни и много силен тътнеж, съпроводен с експлозии.

– Лейди Поулгара? Та тя е самото олицетворение на изтънчеността!

– Недей да се заблуждаваш, Закат – каза Белгарат. – Поул ужасно се ядосва, когато нещата не вървят така, както желае тя.

– Сигурно е фамилна черта – подхвърли любезно Закат.

– Сега какво – опитваш да се шегуваш с мен ли? Веднага двамата идете в конюшната. Кажете на конярите да оседлаят конете ни и намерете къде се намира онова село. Искам да поговоря с Кайрадис преди да

тръгнем. Ще я накарам да ми отговори точно и ясно на няколко въпроса. После ще дойда при вас.

След десетина минути тримата вече бяха на седлата. Гарион и Закат взеха копията си от поставката до вратата и след това тримата напуснаха двореца.

– Успя ли да научиш нещо от Кайрадис? – обърна се Гарион към Белгарат.

– Да. Разбрах, че драконът не е Зандрамас.

– Значи е истински?

– Вероятно. Но все пак пророчицата се изрази твърде загадъчно и неясно. Каза, че някакъв друг дух влияе на дракона. Това означава, че и двамата трябва да сте изключително внимателни. Обикновено драконът е много глупава твар, но ако го ръководи някой дух, може да действа твърде находчиво.

Някаква сянка се появи и затича до тях. Беше вълчицата.

„Как се чувстваш, малка сестричке?“ – поздрави я официално Гарион. В последния миг се овладя и не я нарече „бабо“.

„Доволна съм – отвърна тя. – Вие отивате на лов. Аз ще ви придружа.“

„Трябва да ти съобщя, че съществото, което търсим, не става за ядене.“

„Вълкът не излиза на лов само за да яде.“

„В такъв случай се радваме, че си решила да дойдеш с нас.“

– Какво каза тя? – попита Закат.

– Че иска да ни придружи.

– Предупреди ли я, че ще е опасно?

– Мисля, че тя вече знае това.

– Нека сама реши. – Белгарат сви рамене. – Опитите да приказваш на вълк какво да прави са чиста загуба на време.

Следвани от вълчицата, тримата излязоха от градската порта и поеа по пътя, който конярят бе посочил на Гарион.

– Каза ми, че дотам имало десет мили – рече кралят на Рива.

Белгарат погледна с присвити очи нощното небе и измърмори:

– Добре. Пълнолуние е. Да тръгнем в галоп и ще спрем на около миля от селото.

– Как ще разберем, че се сме се приближи толкова много? – попита Закат.

– Ще разберем – отвърна мрачно Белгарат. – Навсякъде ще се виждат пламъци.

– Искаш да кажеш, че драконите наистина бълват огън от устата си?

– Тъкмо това правят. И двамата имате доспехи, така че до известна степен сте защитени. Знайте, че този дракон е от женски пол. Хълбоците и търбуха ѝ са по-уязвими от гърба. Опитайте се да забиете копията си в тялото ѝ, след това я довършете с мечовете. Не бива да се бавим прекалено дълго. Единственото, което искам, е да се върна в двореца и да взема картата. Да тръгваме.

„Ще огледам наоколо“ – каза вълчицата и изчезна с големи скокове в мрака.

– Радвам се, че тя дойде с нас – каза Белгарат. – Не зная защо, но се чувствам някак по-спокоен с нея.

Забралото на Гарион скри усмивката му.

Селцето Дал Еста беше построено на върха на един хълм. Тримата приятели видяха отдалече алените пламъци, които се издигаха от горящите къщи. Малко преди селото ги чакаше вълчицата.

„Видях съществото, което търсим – съобщи им тя. – Тъкмо сега то се храни на другия склон на хълма, където има още човешки бърлоги.“

„С какво се храни?“ – попита предпазливо Гарион.

„Със същото животно, върху каквото седиш.“

– Е? – рече Закат.

– Драконът е от другата страна на селото – обясни му Белгарат. – Точно сега изяжда един кон.

– Кон ли? Белгарат, колко голяма е тази твар?

– Почти колкото къща – като, разбира се, не броим крилата.

Закат преглътна мъчително.

– Не е ли възможно да се откажем? Съвсем доскоро не изпитвах никаква радост от живота. Сега ми се ще да поживея още и да се наслаждавам на всеки ден.

– Вече сме поели тази задача и трябва да я изпълним. Място за връщане няма – каза Гарион. – Тя не лети много бързо и ѝ е необходимо много време, докато се отдели от земята. Ако успеем да я изненадаме, докато яде, можем да я убием преди да ни нападне.

Продължиха да яздят внимателно, заобикаляйки хълма. Навсякъде около тях нивите бяха отпъкани и се виждаха полуизядени трупове на крави. Имаше и други мъртви същества, които Гарион се опитваше въобще да не поглежда.

Изведнъж видяха чудовището.

– Зъбите на Торак! – изруга Закат. – Тя е по-голяма от слон!

Драконът притискаше трупа на един кон с ноктите на предните си крайници и яростно го разкъсваше.

– Нападайте! – каза Белгарат. – Тя обикновено е малко непредпазлива, когато се храни. Ала бъдете внимателни. Веднага щом забиете копията в тялото ѝ, се отдалечете на безопасно разстояние. И дръжте здраво юздите на конете. Човек без кон се лишава от всичките си преимущества, когато се бие с дракон. Малката сестричка и аз ще се промъкнем отзад и ще я нападнем откъм опашката. Това място е особено чувствително и няколко ухапвания там сигурно ще я объркат. – След това вълшебникът скочи от седлото, отдалечи се от конете и се превърна във вълк.

– Това все още ме плаши – призна Закат.

Гарион внимателно наблюдаваше хранещия се дракон.

– Виж, разперила е крилата си – прошепна тихо той. – Както е навела главата си, ѝ пречат да вижда какво става зад гърба ѝ. Ти мини отляво, а аз ще заобиколя отляво. Когато и двамата заемем позиция, ще изсвири с уста и ще я нападнем. Забий колкото е възможно по-дълбоко копието в тялото ѝ и го остави да стърчи. Две копия, забити в хълбоците, със сигурност ще затруднят движенията ѝ. Щом се справиш с това, се отдалечи на безопасно разстояние.

– Проявяваш невероятно хладнокръвие, Гарион.

– В такова положение човек няма друг избор. Ако спреш и започнеш да обмисляш всичко, което ти предстои, никога няма да го направиш. Това не е най-разумното нещо, с което сме се захващали, приятелю. Късмет!

– И на теб.

Двамата се разделиха и се озоваха от двете страни на чудовището. Закат наклони два пъти копието си, за да покаже, че е заел позиция. Гарион пое дълбоко дъх. Забеляза, че ръцете му леко треперят. Отпъди всички мисли за страх и се съсредоточи върху една точка точно под рамото на дракона, след това изсвири пронизително.

Двамата мъже се впуснаха в атака.

Сам по себе си планът на Гарион наистина беше добър, но покритата с люспи кожа на чудовището се оказа много по-дебела от очакваното и копията им не се забиха така дълбоко, както биха желали двамата приятели. Кралят на Рива обърна Кретиен и се отдалечи от ужасната твар с мълниеносна бързина.

Драконът нададе пронизителен вой, забълва огън и се опита да затича към Гарион. Ала както очакваше риванският крал, копията,

стърчащи от хълбоците на отвратителната твар, и пречеа да се движи бързо. В този миг Белгарат и вълчицата се впуснаха в атака, хапейки и ръфайки късове плът от опашката ѝ. Отчаяно, чудовището размаха подобните си на корабни платна криле и се издигна тромаво във въздуха. Ревеше ужасяващо, а от устата му изригнаха алени пламъци.

„Тя се измъква!“ – изпрати Гарион светкавична мисъл към дядо си.

„Ще се върне – отвърна вълшебникът. – Драконите са много отмъстителни твари.“

Гарион, яхнал Кретиен, заобиколи тялото на мъртвия кон и се присъедини към Закат.

– Може би раните, които ѝ нанесохме, са смъртоносни – изрече малореанецът с надежда.

– Не бих разчитал на това – отвърна Гарион. – Страхувам се, че не забихме копията достатъчно дълбоко. Трябваше да се засилим по-отдалече, за да наберем инерция. Дядо каза, че тя ще се върне. Трябва да я очакваме да връхлети всеки момент.

„Гарион – прозвуча в съзнанието му гласът на Белгарат. – Ще направя нещо – ще видиш какво. Предупреди Закат да не изпада в паника.“

– Закат – заговори риванският крал, – дядо ще прибере до вълшебство. Не се страхувай.

– И какво ще направи?

– Не зная. Не ми каза. – В същия миг Гарион почувства познатата вълна на надигащата се воля и долови познатия, особен звук. Въздухът стана бледосинкав.

– Много особен светъл цвят – рече Закат. – Какво е неговото предназначение? – В гласа му се бяха промъкнали нервни нотки.

Белгарат се върна при тях, крачейки тежко в мрака.

„Действа достатъчно добре“ – заяви той на езика на вълците.

„Какво е това?“ – попита Гарион.

„Нещо като щит. Той ще ви предпази от огъня – поне отчасти. Доспехите ще се погрижат за останалото. Може пламъците малко да ви поопърлят, ала огънят не може да ви навреди. Въпреки това не бъдете прекалено храбри. Тя все още има страшни нокти и зъби.“

– Дядо е направил нещо като щит около нас – обясни Гарион на Закат. – Той ще ни помогне да се предпазим от пламъците.

Изведнъж от изток се разнесе оглушителен писък и към небето изригнаха пламъци, обвити в гъсти сажди и дим.

– Подготви се! – извика остро Гарион. – Връща се! – И като предупреди Кълбото да се държи кротко, Гарион измъкна меч на

Желязната хватка. Закат също извади от ножницата меч с широкото острие, размаха го и стоманата изсъска във въздуха.

– Разпръснете се! – нареди Гарион. – Стойте колкото се може подалеч един от друг, така тя ще може да нападне само един от нас. Ако тръгне към теб, Закат, аз ще я нападам отзад. Ако налети срещу мен, ти направи същото. Ако успееш да се добереш достатъчно близо, опитай се да нараниш опашката ѝ. Драконите обезумяват от това. Тя ще се опита да се обърне да я защити. Тогава онзи от нас, който е пред нея, може да нанесе съкрушителен удар по врата ѝ.

– Добре – отвърна Закат.

Отдалечиха се един от друг и напрегнато зачакаха атаката на чудовището.

Копията им бяха счупени и сега от хълбоците на дракона стърчаха само две къси парчета дърво. Отвратителната твар се нахвърли срещу Закат и силата на удара ѝ го събори от седлото. Той започна да се мята по земята, опитвайки се да се изправи, а чудовището бълваше срещу него изпепеляващи пламъци.

Малореанецът се опита да стане, ала огромните нокти на дракона притиснаха бронята му. Главата на изчадието се стрелваше напред, жестоките зъби драшеха доспехите на императора.

В този момент Гарион престана да действа според плана, който сам бе направил. Приятелят му имаше неотложна нужда от неговата помощ. Той скочи от гърба на Кретиен и затича към Закат, решен да го защити на всяка цена.

– Трябва ми огън! – изрева той на Кълбото и мечът незабавно блесна в яркосиньо сияние. Риванският крал знаеше, че Торак е направил драконите неуязвими срещу силата на вълшебствата, ала се надяваше, че чудовището се страхува от силата на Кълбото и че действието на скъпоценния камък е пагубно за него. Гарион се изправи пред гърчещото се тяло на Закат и прогони дракона с могъщи удари. Мечът съскаше страховито всеки път, когато попаднеше в муцуната на изчадието, и то надяваше болезнен вой след всеки замах на риванския крал, ала не бягаше.

– Стани! – извика Гарион на Закат. – Изправи се! – Чуваше зад гърба си металическото дрънчене на бронята и доспехите, докато малореанецът се опитваше да се изправи. Изведнъж, пренебрегвайки болката, която и причиняваха ударите на Гарион, ужасната твар протегна към него ноктите си и го блъсна с невероятна сила. Кралят на Рива загуби равновесие, препъна се и падна върху Закат. Драконът нададе триумфален рев и се хвърли в атака. Гарион започна отчаяно да нанася страхотни

пробождащи удари и изведнъж се разнесе оглушителен съскащ звук и изпъкналото ляво око на звяра изпадна от орбитата си. Докато се опитваше да се изправи, Гарион изведнъж си припомни нещо много странно. Чудовището бе изгубило окото си! И лявото око на Торак беше унищожено от силата на Кълбото – а сега същото нещо се случваше с дракона. Въпреки ужасната опасност, която ги грозеше, Гарион изведнъж бе обзет от непокатима сигурност, че ще спечелят.

Драконът отстъпи, ревейки от болка и ярост, и Гарион се възползва от това, бързо се изправи и подаде ръка на Закат.

– Заобиколи я и застани от лявата ѝ страна! – изкрещя той. – Сега не вижда с лявото си око! Аз ще отвлека вниманието ѝ. Ти я удари по врата!

Затичаха да заемат позиция преди драконът да дойде на себе си. Гарион размахна с все сила гигантския огнен меч и отвори огромна рана върху муцуната на изчадието. Оттам шурна кръв, обля бронята и доспехите му, а чудовището отговори на удара с нова вълна изгарящи пламъци, които обгърнаха риванския крал от всички страни. Той не обърна внимание на огъня и се впусна в атака, нанасяйки удар след удар по грозната муцуна на звяра. Видя, че Закат замахва няколко пъти с тежкия си меч срещу змийския врат на противното животно, но дебелите люспи осуетиха усилията му. Гарион продължи своя шум, размахвайки пламтящия меч. Полуослепеният дракон замахна с нокти срещу него, кралят на Рива отвърна на атаката му и отсече почти до половина люспестата предна лапа. Тежко ранено, неспособно повече да издържа болката, адското изчадие започна с нежелание да отстъпва.

– Нападни я! – изкрещя Гарион на Закат. – Не ѝ давай време да дойде на себе си!

Двамата мъже продължиха настъплението срещу страшния звяр, редувайки ударите си. Когато Гарион замаваше, драконът обръщаше глава срещу него, за да го окъпе с убийствени пламъци – тогава Закат нанасяше удар върху незащитения му тил. Чудовището тозчас обръщаше глава да отговори на атаката, но в този миг върху него се стоварваше страшният меч на Гарион. Объркана, изпаднала в безсилие от тази смъртоносна тактика, отблъскващата твар мятеше безпомощно глава, ала огненият ѝ дъх пърлеше по-скоро храстите и тревата наоколо, а не нейните нападатели. Най-сетне, чувствайки, че е невъзможно да понася повече болката, драконът започна отчаяно да размахва подобните си на корабни платна криле и направи тромав опит да се издигне във въздуха.

– Не спирай да атакуваш! – извика Гарион и двамата продължиха

неотклонно своя шум срещу звяра. – Опитай се да съсечеш крилете й! – изкрещя отново Гарион. – Не й позволявай да се измъкне!

Малореанецът и риванският крал насочиха ударите си към крилата на чудовището, ала здравата като метална броня кожа осуетяваше усилията им. Звярът се издигна тронаво във въздуха, от грозната му паст продължаваха да бълват пламъци, от многобройните рани шуртеше кръв. Изведнъж, надавайки пронизителен писък, той отлетя на изток.

Белгарат, който беше възвърнал човешкия си образ, закрачи към тях, позеленял от гняв.

– Да не сте си изгубили ума! – изкрещя той на двамата мъже. – Казах ви да внимавате!

– Положението стана много напрегнато и нещата излязоха от контрол – отговори задъхано Закат. – Нямахме друг избор. – той погледна риванския крал. – Отново спаси живота ми, Гарион. Изглежда, това ти стана навик.

– Просто се наложи – отговори Гарион и останал без сили, се отпусна на земята. – Ала ще трябва да тръгнем по следите й. Ако не го направим, тя сама ще връхлети върху нас.

„Не мисля така – намеси се вълчицата. – Имам богат опит с ранени зверове. Забихте пръти в хълбоците й, извадихте едното й око, съсякохте муцуната и предната й лапа със страшен огън. Тя ще се върне в бърлогата си и ще остане там, докато оздравее – или умре.“

Гарион бързо преведе думите й на Закат.

– И все пак, драконът е жив, а това е проблем за нас – каза императорът на Малореа. – Как ще убедим краля, че сме прогнали завинаги чудовището от острова? Ако го бяхме убили, нямаше да имаме повече задължения, но сега кралят – с Нарадас, който винаги ще шушне в ухото му какво да прави – може да настоява да останем тук, докато не се убедим, че драконът няма да се върне.

Белгарат се намръщи.

– Мисля, че Кайрадис имаше право – каза той. – Драконът не се държеше така, както подобава на дивите твари. Всеки път, щом Гарион го удареше с пламтящия меч, цялото му тяло трепваше.

– Нима твоето не би треперило по същия начин?

– Има малка разлика. Самият дракон дори не би усетил пламъците. Той беше направляван от нещо – нещо, което Кълбото е в състояние да нарани. Ще говоря с Белдин по този въпрос, когато се приберем в двореца. Щом вие двамата си отдъхнете малко, веднага ще отидем при колете. Искам да се върна в Дал Перивор и да видя онази карта.

15.

На разсъмване, когато се завърнаха в двореца, за своя изненада завариха почти всички будни. Вълна от възклицания премина през тронната зала, когато Гарион и Закат влязоха. Ризницата на Гарион беше обгорена и почервеняла от кръвта на дракона. Туниката на Закат беше овъглена, а от една страна на бронята му личаха следи от големи зъби. Състоянието на доспехите им беше безмълвно свидетелство за сериозността на битката.

– Мои славни воини! – ликуващо извика кралят и Гарион си помисли, че кралят е заключил, че щом се връщат живи, сигурно са успели да убият дракона.

– През всичките години, в които този ужасен звяр опустошаваше нашето кралство – заговори кралят, – за пръв път някой го принуждава да избяга.

После, забелязал учудения поглед на Белгарат, владетелят поясни:

– Няма и два часа, откакто видяхме дракона да лети над града, пишейки от болка и страх.

– Накъде се отправя той, ваше величество? – попита Гарион.

– За последен път са го забелязали да лети към морето, господин рицарю, а както всички знаят, леговището му е някъде на запад. Наказанието, което му наложихте вие и вашият храбър другар, го е прогонило от кралството. Несъмнено той ще потърси подслон в някоя пещера и там ще си ближе раните. Сега, ако ви е угодно, нашите уши жадуват да чуят разказа за случилото се.

– Позволете – рече Белгарат и пристъпи напред. – Двамата воини са скромни мъже, ваше величество, както подобава на благородството им. Опасявам се, че ще бъдат съдържани в описанието на подвига си, за да не се покажат самохвалковци. Може би е по-добре аз да разкажа за сблъсъка вместо тях, за да може ваше величество и членовете на този съвет да получат по-вярна представа за това, което се случи.

– Добре казано, господин Гарат – отвърна кралят. – Истинската скромност е венецът на всеки мъж с благородническо потекло, но тя наистина, както казвате, често скрива величието на такава битка. Моля ви, продължавайте.

– Откъде да започна? – замисли се Белгарат. – Хм, да. Както ваше величество добре знае, навременното предупреждение на господин Ерезел, че драконът опустошава селото Дал Еста, ни накара да действаме

незабавно. Веднага щом напуснахме тази зала, се качихме на конете и препуснахме с голяма бързина към това село. Там горяха огромни огньовете – живо свидетелство за огнения дъх на дракона, а добитъкът и голяма част от хората бяха вече убити и частично изядени от звяра, за който всяка плът представлява храна.

– Жалко – въздъхна кралят.

– Съчувствието му е много красиво – прошепна Закат на Гарион, – но се чуда дали би бръкнал в хазната, за да помогне на селяните да построят отново домовете си.

– Искаш да кажеш да върне обратно част от данъците, след като е положил толкова усилия да ги измъкне от народа си? – подигравателно попита Гарион. – Едва ли.

– Двамата воители разучиха внимателно земите около селото – разказваше Белгарат. – И скоро откриха дракона, който в този момент се хранеше с телата на стадо коне.

– Аз видях само един – прошепна Закат.

– Понякога той разкрасява нещата, за да направи историите си по-вълнуващи – обясни му Гарион също шепнешком.

Белгарат се оживи.

– Следвайки моя съвет – каза той скромно, – двамата защитници на вашето кралство спряха, за да обмислят положението. Всички веднага разбрахме, че вниманието на дракона е изцяло погълнато от зловещия му пир и че поради своите гигантски размери и свирепост чудовището е изоставило всякакви мисли за бдителност. Рицарите се разделиха и обградиха хранещия се дракон, за да го нападнат от две страни, като се надяваха да го понижат смъртоносно. Придвижваха се бавно, стъпка по стъпка, защото, макар да са най-смелите мъже, които познавам, те не са безразсъдни.

В тронната зала се беше възцарила пълна тишина, придворните слушаха стареца неми, бездиханни, очаровани, със същото безкрайно опиянение, което Гарион беше виждал от дете в трапезарията на фермата на Фалдор.

– Не преувеличава ли малко? – прошепна Закат.

– Мисля, че това е в кръвта му – отвърна Гарион. – Дядо никога не е бил способен да разкаже историята такава, каквато е в действителност. Винаги изпитва необходимост от артистична намеса.

След като се увери, че е завладял изцяло вниманието на публиката си, Белгарат започна да си служи с триковете, типични за изкуството на разказвача. Променяше височината и силата на гласа си. Ту забавяше, ту

ускоряваше ритъма. Понякога гласът му спадаше до шепот. Очевидно страшно се наслаждаваше на разказа си. Описа едновременното нападение срещу дракона в ярки подробности. Разказа за първоначалното отстъпление на чудовището, като безпричинно добави напълно измислено чувство на триумф в сърцата на двамата рицари и тяхната вяра, че са нанесли смъртоносни удари с копията си. Въпреки че последното твърдение не беше напълно вярно, то много спомогна за увеличаване на напрежението.

– Ще ми се да бях видял тази битка със собствените си очи – промърмори Закат. – Нашата беше много по-прозаична.

Старецът продължи да описва отмъстителното завръщане на дракона и, само за да направи нещата още по-интересни, се разпростря надълго и широко върху смъртната опасност, надвиснала над Закат.

– И тогава – продължи вълшебникът, – без да се бои за живота си, неговият смел другар се хвърли в битката. Ужасен от мисълта, че приятелят му вече е получил фаталния удар, и изпълнен със справедлив гняв, той се хвърли срещу самите зъби на звяра, нанасяйки с две ръце страhotни удари с могъщото си оръжие.

– Ти наистина ли си мислеше тези неща? – попита Закат и погледна въпросително Гарион.

– Приблизително.

– А после – продължи Белгарат, – въпреки че би могло да е някаква измама от блещукащата светлина на горящото село, ми се стори, че видях меча на героя целия в пламъци. Отново и отново той нанасяше удари и всеки път беше възнаграден с реки от ярка кръв и агонизиращи писъци. След това, о, ужас, случаен удар на мощните драконови нокти отхвърли нашия смел боец назад, той се олюля и после падна – строполи се върху тялото на своя спътник, който напразно се опитваше да се изправи.

Викове на отчаяние се разнесоха сред човешкото множество събрало се в тронната зала, макар че присъствието на двамата герои съвсем ясно доказваше, че са оцелели.

– Откровено признавам – продължи Белгарат, – че изпитах черно отчаяние. Но докато свирепият дракон бе напрегнал всички сили да убие нашите бойци, единият от тях – няма да казвам името му, – хвърли своя пламтящ меч право в окото на омразния звяр.

Последва рев на одобрение.

– Пищейки от болка, драконът се олюля и падна. Нашите воини се възползваха от тази моментна възможност и се изправиха на крака. И

тогава се разгоря най-страховита битка. – Белгарат продължаваше да описва с увлекателни подробности поне десет пъти повече удари, отколкото в действителност бяха нанесли Гарион и Закат.

– Ако бях завъртял меча толкова пъти, ръцете ми щяха да окапят – заяви Закат.

– Няма значение – отвърна Гарион. – Той просто се забавлява.

– Най-накрая – завърши Белгарат, – неспособен да понася повече страшното наказание, драконът, който никога по-рано не беше познал страха, се обърна и страхливо избяга от бойното поле, прелитайки, както каза ваше величество, точно над този почтен град към своето скрито леговище. А там страхът, разтърсил го през изтеклата нощ, струва ми се, ще го разяжда повече, отколкото получените рани. Вярвам, че няма да се върне в кралството ви, ваше величество. Колкото и да е глупаво, чудовището не би пристигнало отново по свое желание на мястото, където е изпитало толкова много болка. Предположението ми беше такова и се случи точно така, ваше величество.

– Великолепно! – доволно каза кралят. Тълпата в тронната зала избухна в гръмовни аплодисменти. Белгарат се обърна и се поклони, като даде знак на Гарион и Закат да направят същото, щедро позволявайки им да споделят хвалебствията.

Благородниците от кралския двор – някои от тях с искрени сълзи в очите – пристъпиха напред да поздравят триото – Гарион и Закат за героизма им, а Белгарат – за яркото описание на подвига им. Гарион забеляза, че Нарадас е застанал до краля. Мъртвешките му бели очи горяха от омраза.

– Бъдете нащрек – предупреди Гарион приятелите си. – Нарадас замисля нещо.

Щом врявата утихна, белоокият гролим пристъпи напред и каза:

– Аз също присъединявам гласа си към общия хор в тази зала за възхвала на двамата могъщи герои и техния чудесен съветник. Никога това кралство не е срещало подобни герои. Струва ми се обаче, че трябва да проявим по-голяма предпазливост. Боя се, че господин Гарат под влиянието на впечатленията си от тази неописуемо велика битка и съвсем разбираемо опиянен от онова, което е видял, може би е твърде оптимистично настроен за настроението на дракона. Наистина повечето нормални същества биха отбягвали място, което е било поле на такава отчаяна агония, но тази отвратителна, омразна твар не е обикновено същество. И като познаваме отблъскващата му природа, може би трябва да приемем, че по всяка вероятност звярът ще се изпълни с ярост и жажда

за отмъщение. Ако тези силни воители отпътуват сега, това почтено и обично кралство ще остане беззащитно пред отмъстителните набези на едно същество, пропито от омраза.

– Знаех си, че ще го направи – процеди през зъби Загат.

– Ето защо честта ме задължава – продължи Нарадас – да посъветвам Негово величество и членовете на кралския двор да помислят дълго и спокойно, вместо да вземат прибързани решения, без да забравят великите качества на тези рицари. Ние видяхме, че те са може би единствените, които могат да се изправят срещу чудовището с някаква надежда за успех. Кои други рицари из нашите земи бихме могли да посочим, способни да дадат същия героичен отпор на звяра?

– Това, което казваш, може да е истина, господин Ерезел – поде кралят с учудваща хладина, – но би било грубо от моя страна да ги държа тук против волята им, като се има предвид свещеният характер на похода, който са предприели. Вече ги забавихме тук твърде дълго. Те ни оказаха прекалено голяма помощ. Да изискваме още от тях би било крайно неблагоприятно от наша страна. Ето защо обявявам, че утре ще бъде ден на празненства и на благодарност навсякъде в кралството, а вечерта ще завърши с дворцово пиршество, на което ще почетем тези могъщи воители и ще им кажем с голямо съжаление „сбогом“. Виждам, че слънцето е изгряло, а нашите герои без съмнение са много уморени от битката с омразния дракон през изминалата нощ. Затова днес ще бъде ден на подготовка, а утре – на радост и отдаване на почит и благодарност. Нека си легнем сега, за да имаме време да си починем, а след това още по-усърдно да отдадем силите си в изпълнение на своите многобройни задачи.

– Мислех си, че никога няма да стигне до това – сподели Загат, докато тримата вървяха през претъпканата тронна зала. – Наистина мога да заспя прав.

– Моля те, недей – отвърна Гарион. – Носиш доспехи и ще издръчиш ужасно, когато рухнеш на земята. И аз съм уморен колкото тебе.

– Ти поне имаш някого, с когото да спиш.

– Всъщност имам си двама, като броим вълчето. Забелязал съм, че малките проявяват нездрав интерес към пръстите на краката.

Загат се засмя.

– Дядо – каза Гарион, – досега кралят с радост се съгласяваше с всичко, което предлагаше Нарадас. Да не си се намесил в тази работа?

– Направих няколко предложения – призна Белгарат. – Обикновено не обичам да върша такива неща, но ситуацията беше малко

необичайна.

Вън, в коридора, Нарадас настигна тримата приятели и изсъска:

– Все още не си спечелил, Белгарат.

– Да, вероятно не съм – призна самоуверено старият вълшебник. – но тогава и ти не си, Нарадас. Представям си как Зандрамас – вярвам, чувал си това име – ще се ядоса, като разбере колко жалко си се провалил. Може би, ако започнеш да тичаш веднага, ще успееш да и избягаш поне за известно време.

– Това не е краят, Белгарат.

– Никога не съм си го помислял, момче. – Белгарат протегна ръка и го потупа по бузата, което бе тежка обида за белоокия. – Сега тичай, гролиме – посъветва го той, – докато все още си цял. – Вълшебникът замълча за миг. – Освен, разбира се, ако не искаш да предизвикаш мен. Познавам ограничените ти възможности и не те съветвам да го сториш, но това изцяло зависи от теб.

Като хвърли уплашен поглед на Вечния човек, Нарадас избяга.

– Забавлявам се да правя това с такива като него – злорадо каза Белгарат.

– Ти си ужасен старец, знаеш ли? – рече Закат.

– Никога не съм претендирал за друго, Закат – засмя се старият вълшебник. – Хайде да отидем да поговорим със Сади. Нарадас наистина започва да ни пречи. Мисля, че е крайно време да ни остави на мира.

– Готов си на всичко, нали? – попита Закат, докато вървяха по коридора.

– За да приключи с тази работа ли? Разбира се.

– А когато аз ти попречих в Рак Хага, можеше да ме убиеш и да ме запратиш в нищото, нали?

– Можех.

– Но не го направи. Защо?

– Защото помислих, че някога може да ми бъдеш необходим, и видях в теб нещо повече от онова, което виждаха другите.

– Повече от един император на половината свят?

– Това са глупости, Закат – отвърна презрително Белгарат. – Твоят приятел тук е Върховният господар на Запада и все още се затруднява кой ботуш на кой крак да обуе.

– Не е вярно! – бурно възрази Гарион.

– Вероятно защото Се'Недра ти помага. Ето от това наистина имаш нужда, Закат, от съпруга, от човек, който ще се грижи да изглеждаш достатъчно представителен.

– Боя се, че за това не може и дума да става, Белгарат – въздъхна Закат.

– Ще видим – отвърна Вечният човек.

Когато се прибраха в покоите си обаче, посрещането не беше никак сърдечно.

– Ти, стари глупако! – започна Поулгара, обръщайки се към баща си. Оттук насетне нещата се влошиха още по-бързо.

– Идиот! – изкрещя Се'Недра на Гарион.

– Моля те, Се'Недра – търпеливо я прекъсна Поулгара, – остави ме да довърша.

– О, разбира се, лейди Поулгара – любезно се съгласи риванската кралица. – Извинявай. Ти си ги търпяла много повече години от мен и е естествено гневът ти да е по-голям от моя. Освен това мога да спипам този герой, когато е сам в леглото, и ще му наля малко ум в главата.

– А ти искаш да се женя? – обърна се Закат към Белгарат.

– Бракът има своите недостатъци – отвърна примирено старият вълшебник и се огледа. – Виждам, че стените са все още по местата си, и ми се струва, че все още нищо не е избухнало. Може би в крайна сметка все някога ще пораснеш, Поул.

– Значи пак реши да ми оставиш бележка? – почти изкрещя тя. – Само една жалка бележка и нищо друго?

– Нямахме време.

– И тръгнахте срещу дракона сами?

– И вълчицата беше с нас.

– Вземаш със себе си едно слабо животно? Това ли е твоята представа за защита?

– Тя ни беше от голяма полза.

В този момент Поулгара започна да ругае – на няколко различни езика.

– Чакай, Поул – прекъсна я той. – Ти дори не знаеш какво означават тези думи – поне се надявам, че не знаеш.

– Не ме подценявай, старче. Няма да ти се размине само с това, още не съм свършила. Добре. Се'Недра, твой ред е.

– Мисля, че ще предпочета да проведе разговора си с Негово величество насаме, където мога да бъда много по-пряма – заяви мъничката кралица с леден глас.

Гарион трепна.

Тогава неочаквано заговори Кайрадис:

– Беше неучтиво от твоя страна, императоре на Малореа, да се

излагаш на смъртна опасност, без първо да се посъветваш с мен. – Белгарат очевидно се беше изразил твърде неясно по време на разговора си с пророчицата, преди да се отправят към срещата с дракона, и „случайно“ бе забравил да спомене какво са намислили да правят. Напълно в неговия стил.

– Моля за прошка, света пророчице – извини се Закат. – Въпросът беше толкова спешен, че нямаше време за никакви консултации.

– Добре го каза – промърмори Велвет. – Ще направим от тебе възпитан мъж.

Закат вдигна забралото на шлема си и се засмя с неочаквано жив, момчешки смях.

– Дори и да е така, Кал Закат – продължи строго Кайрадис, – знай, че съм ти сърдита за тази прибързана и необмислена постъпка.

– Обхванат съм от смущение, света пророчице, че съм допуснал да те обидя, и се надявам, че може би ще намериш прошка в сърцето си за моята грешка.

– О – въздъхна Велвет. – Той ще стане просто прекрасен съпруг. Келдар, ти записваш ли си?

– Аз ли? – учуди се Силк.

– Да. Ти.

Бяха се случили твърде много неща и Гарион се чувстваше крайно изтощен.

– Дурник – подхвана жално той, – ще ми помогнеш ли да се измъкна от това? – И почука с кокалчетата на пръстите си нагръдника на бронята.

– Щом искаш. – Дори гласът на Дурник звучеше студено.

– То наистина ли трябва да спи с нас? – оплака се Гарион на разсъмване.

– Топло е – отговори рязко СеНедра. – Което е повече от това, което мога да кажа за някои други. Освен това някак запълва празнотата в сърцето ми – донякъде, разбира се.

Вълчето под завивките ближеше с ентузиазъм пръстите на Гарион, след което, естествено, започна да ги хапе.

Спаха почти цял ден и станаха в късния следобед. Изпратиха слуга до краля да извини отсъствието им от нощните празненства, като се оправдаваха с крайна умора.

– Според теб дали сега е удобно да поискаме да видим тази карта? – попита Белдин.

– Не мисля – отговори Белгарат. – Сега Нарадас е принуден да действа решително. Той знае колко безмилостна е Зандрамас, така че ще направи всичко, за да ни държи далеч от картата. Все още се ползва от благосклонността на краля и ще измисли най-различни поводи да ни пречи. Защо просто не го оставим да се чуди какво сме намислили? Така ще го държим в напрежение, докато Сади намери удобен случай да го приспи завинаги.

Евнухът се поклони подигравателно на двамата вълшебници.

– Има и друга възможност, Белгарат – рече Силк. – Мога да се измъкна от двореца да събера необходимата ни информация. Ако успея да определя местоположението на картата, една умела кражба с взлом би разрешила нашия проблем.

– Ами ако те хванат? – попита Дурник.

– Моля те, Дурник – възкликна Силк. – Не ме обиждай.

– Предложението му има своите добри страни – намеси се Велвет. – Келдар е способен да открадне и зъбите на човек, та дори той да е със затворена уста.

– По-добре не разчитай на това – каза Поулгара. – Нарадас е гролим и сигурно е поставил десетки капани около картата. Той познава всички ни, най-малко е запознат с нашата репутация, и съм сигурна, че дарбите на Силк са му добре известни.

– Наистина ли трябва да го убием? – тъжно попита Ерионд.

– Нямаме избор, Ерионд – отговори Гарион. – Докато е жив, ще ни пречи на всяка крачка. – Кралят на Рива се намръщи. – Може и да си въобразявам, но Зандрамас не желае изобщо да остави избора на победителя в ръцете на Кайрадис. Ако успее да ни забави, тя ще спечели, защото ние няма да се явим в уреченото време.

– Твоето предположение е отчасти вярно, Белгарион – потвърди думите му Кайрадис. – Всъщност Зандрамас направи всичко възможно, за да ми попречи да изпълня задачата си. – Пророчицата се усмихна за миг. – Казвам ти честно – тя ми причини много неприятности и ако трябва да избирам между теб и нея, щях да се изкуша. Да, щях да се изправя срещу нея и така рано или късно възмездиято щеше да я застигне.

– Никога не съм мислил, че ще чуя подобно нещо от пророк – учуди се Белдин. – Нима действително се отклоняваш от правия път, Кайрадис?

Тя пак се усмихна и каза:

– Добри ми Белдин. Обективността на пророците не е резултат от някакъв каприз, тя е наш дълг, чието бреме е положено върху раменете ни много преди твоето раждане.

Тъй като бяха спали почти цял ден, приятелите разговаряха до късно през нощта. На следващата сутрин Гарион се събуди освежен и се подготви да участва в празненствата.

Благородниците от двора на крал Олдорин бяха прекарвали предния ден и вероятно половината нощ в подготовката на речи – дълги, цветисти и като цяло отегчителни слова в прослава на „нашите героични воини“. Скрит зад спуснатото си забрало, Гарион често се улавяше, че дреме – отпуснатостта му бе причинена не от умора, а от скука. По едно време чу леко издрънчаване – някой го бе ударил по бронята.

– Ох! – извика Се'Недра, разтривайки лакътя си.

– Какво има, скъпа?

– Трябва ли винаги да носиш тази стомана?

– Знаеш, че трябва. Какво те накара да се опиташ да ми пробиеш ребрата?

– Навик, предполагам. Не заспивай, Гарион.

– Не спях – излъга той.

– Наистина ли? Тогава защо хъркаше?

След речите кралят прецени, че всички присъстващи едва държат очите си отворени, и призова добрия господин Фелдегаст да раздвижи обстановката.

Този ден Белдин се представи с целия си блясък – дори надмина себе си. Ходеше на ръце, правеше изумителни задни салта, жонглираше със смайваща сръчност – като през цялото време разказваше разни шегички.

– Надявам се, че успях да добавя своя малък дял към празненствата, така ли е, ваше величество? – завърши той изпълнението си и се поклонил в отговор на бурните аплодисменти на човешкото множество.

– Ти наистина си виртуоз, господин Фелдегаст – похвали го кралят. – Споменът за твоето представление години наред ще стопля сърцата ни в мрачните зимни нощи.

– О, колко мило, че изричате тези думи, ваше величество – каза Белдин и направи дълбок поклон.

Преди края на пиршеството Гарион и Закат се върнаха до покоите си да похапнат: не можеха да се хранят в главната трапезария, без да вдигнат забралата си. Ала двамата бяха почетни гости на тържествата и дългът им повеляваше да присъстват на пира.

– Никога не съм се забавлявал като гледам как се хранят други хора – каза тихо Закат на Гарион, след като влязоха в залата и заеха местата си.

– Ако искаш забавление, гледай Белдин – отговори Гарион. – Снощи леля Поул разговаря много строго с него. Напомни му днес да се държи възпитано. Виждал си как обикновено се храни. Неимоверните усилия се държи добре едва не го накараха да избяга от пиршеството.

Нарадас седеше от дясната страна на краля. Белите му очи шареха, погледът му бе леко озадачен. Фактът, че Белгарат не беше направил опит да се добере до картата, очевидно го объркваше.

Не след дълго прислугата започна да донася ястията. Миризмите накараха устата на Гарион да се напълни със слюнка, дощя му се да бе похапнал повечко в покоите си.

– Трябва да говоря с главния готвач на краля, преди да си тръгнем – рече Поулгара. – Тази супа е превъзходна.

Сади хитро се изсмя.

– Нещо забавно ли казах, Сади?

– Само гледай, Поулгара. Не ми се ще да развалям удоволствието ти.

Изведнъж около централните места на масата се вдигна врява. Нарадас бе станал от мястото си и стискаше гърлото си с ръце. Очите му бяха изцъклени, от устата му излизаха хрипкав и звуци.

– Той се задушава! – извика кралят. – Някой да му помогне!

Няколко от благородниците близо до владетеля наскачаха от местата си и започнаха да тупат гролима по гърба. Ала Нарадас продължаваше да се задушава. Езикът се подаде от устата му, лицето му започна да посинява.

– Спасете го! – изкрещя кралят.

Ала никой вече не можеше да помогне на Нарадас. Тялото му се изви като дъга, вцепени се и се строполи на пода.

Смаяни викове долитаха от всички страни на трапезарията.

– Как го направи? – прошепна Велвет на Сади. – Мога да се закълна, че не си се приближавал до храната му.

На лицето на Сади се изписа самодоволна усмивка.

– Въобще не се наложи да се приближавам до храната му, Лизел – отвърна той. – Снощи обаче видях, че сяда от дясната страна на краля. Промъкнах се тук преди около час и намазах лъжицата му с нещичко, което кара гърлото на човек да се подува. Отокът става толкова голям, че предизвика задушаване. – Евнухът замълча за миг. – Надявам се, че

супата му е харесала – добави той. – На мен определено ми хареса.

– Лизел – рече Силк, – защо не поговориш с чичо си, когато се върнем в Боктор? Сега Сади е без работа, а Джевъллин умее добре да изпълзва човек с неговите качества.

– В Боктор вали сняг, Келдар – каза Сади с отвращение. – Никак не харесвам снега.

– Не е задължително да се установиш непременно в Боктор, Сади. Какво ще кажеш за Тол Хонет? Във всеки случай обаче ще трябва да оставиш косата си да порасте.

Закат се наведе напред и се засмя.

– Великолепно, Сади – добави той своите поздравления към останалите похвали, отправени към евнуха. – Освен това го извърши съвсем на място. Нарадас ме отрови в Рак Хага, а ти му го върна тук. Виж какво, ще ти платя два пъти повече от офертата на Джевъллин, ако дойдеш да работиш за мен в Мал Зет.

– Закат! – възкликна Силк.

– Възможностите за работа, изглежда, стават все по-богати във всички части на света – отбеляза Сади.

– Трудно се намират добре подготвени хора, приятелю – отвърна му Закат.

Треперещ, с преbledняло лице, кралят бе изведен от залата. Когато минаваше покрай тяхната маса, Гарион го чу да хлипа.

Белгарат започна да сипе най-черни ругатни.

– Какво има, татко? – попита го Поулгара.

– Този идиот ще бъде в траур седмици наред. Тази карта никога няма да попадне в ръцете ми!

16.

Белгарат още ругаеше, когато Гарион и всичките му спътници се завърнаха в покоите си.

– Мисля, че изиграх сам себе си – кипеше той. – Трябваше да изобличим Нарадас преди да го убием. Сега е невъзможно да го дискредитираме в очите на краля.

Кайрадис седеше на масата и ядеше някакво простичко ястие, Тот стоеше наведен закрилнически над нея.

– Какво си направил, древни? – попита тя.

– Нарадас вече не е сред нас – отговори вълшебникът. – Сега

кралят го оплаква. Сигурно ще минат седмици, докато се успокои достатъчно, за да ми покаже онази карта.

Лицето ѝ стана замислено, далечно и Гарион долови шепота на странното общо съзнание на далите.

– Сега ми е разрешено да ти помогна, древни – каза тя след малко. – Детето на Мрака наруши нашата повеля, разкрита ѝ, когато получи задачата си. Тя изпрати тук своя помощник, вместо да дойде сама да търси картата. Затова аз вече не бива да се подчинявам на някои ограничения, които бяха в сила по-рано.

Пророчицата се отпусна на стола и поговори накратко с Тот. Гигантът кимна и тихо излезе.

– Изпратих го да доведе човек, който ще ни помогне – каза тя.

– Какво точно ще правиш? – попита я Силк.

– Може би не е особено мъдро да разкривам това предварително пред теб, принц Келдар. Ала можеш ли да намериш къде са останките на Нарадас?

– Сигурно ще ги открия – отговори той. – Ще отида да поразпитам тук-там. – И дребничкият драснианец излезе от стаята.

– А щом принц Келдар се върне след като е узнал къде е мъртвият Нарадас, ти, кралю на Рива, и ти, императоре на Малореа, отидете при краля. Намерете убедителни думи и го накарайте да ви придружи в полунощ на това място – там пред него ще бъдат разкрити истини, които ще намалят тъгата му.

– Кайрадис – въздъхна Белдин, – защо винаги трябва да усложняваш нещата?

Пророчицата се усмихна свенливо.

– Това е едно от малкото ми удоволствия, добри ми Белдин. Когато говоря завоалирано, карам другите да обмислят думите ми по-внимателно. Щом усетя, че ме разбират, изпитвам дълбоко удовлетворение.

– Да не говорим, че е много дразнещо.

– Това също е част от удоволствието – дяволито се съгласи пророчицата.

– Знаеш ли – обърна се Белдин към Белгарат, – мисля, че тя все пак е човешко същество.

След десетина минути Силк се върна при приятелите си и каза доволно:

– Намерих го. Положили са го върху ковчег в параклиса на Чамдар, на първия етаж на двореца. Хвърлих му един поглед. Наистина е много, много по-привлекателен със затворени очи. Погребението е предвидено

за утре. Сега е лято и мъртвецът вероятно бързо ще се разложи.

– Какво ще кажеш за часа, когато трябва да отидат при краля, майсторе? – обърна се Кайрадис към Дурник.

Ковачът се приближи до прозореца, погледна звездите и каза:

– Около час преди полунощ.

– Белгарион и Закат, тръгвайте веднага. Бъдете убедителни, използвайте всички сили на красноречието – изключително важно е кралят да бъде в параклиса в полунощ.

– Ще го доведем, света пророчице – обеща й Закат.

– Дори ако трябва да го влачим дотам – добави Гарион.

– Ще ми се да знаех какво е намислила – рече Закат, докато двамата с Гарион вървяха по коридора. – Може би щеше да ни е по-лесно да убедим краля, ако можехме да му кажем какво да очаква.

– Но това може и да предизвика скептицизма му – възрази Гарион.

– Мисля, че Кайрадис планира нещо наистина изненадващо, а на някои хора им е трудно да приемат това.

– О, богове – ухили се Закат.

– Негово величество не желае да бъде обезпокояван – каза пазачът пред кралските врати, когато двамата поискаха аудиенция.

– Кажу ми, че става въпрос за нещо, което не търпи отлагане – помоли Гарион.

– Ще опитам, господин рицарю – отвърна колебливо пазачът, – но той е много опечален от смъртта на своя приятел.

След няколко секунди пазачът се върна и каза:

– Негово величество се съгласи да види вас, господин рицарю, и вашия спътник, но, моля ви, бъдете кратки. Страданието му е изключително голямо.

– Разбира се – промърмори Гарион.

Владетелят на острова седеше в меко кресло и четеше някаква тъничка книга на светлината на една-единствена свещ. Изглеждаше покрусен и си личеше, че е плакал. Двамата се поклониха и той остави книгата настрана.

– Книга, предлагаща утеха на читателя – каза кралят. – Обаче мен не е в състояние да утеши. С какво мога да ви бъда полезен, господа?

– Преди всичко дойдохме да ви изкажем нашите съболезнования, ваше величество – започна внимателно Гарион. – Знайте, че в самото начало скръбта е винаги най-остра. Потокът на времето ще притъпи

болката ви.

– Но никога няма да я заличи напълно, господин рицарю.

– Съвсем вярно, ваше величество. Онова, за което сме дошли да ви помолим, може да изглежда жестоко в светлината на така създалите се обстоятелства. Ние не бихме и помислили да натрапваме своето присъствие, ако въпросът не беше от такава изключителна важност – не толкова за нас, колкото за вас самия.

– Продължавайте, господин рицарю – каза кралят и в очите му се появи лек интерес.

– Някои истини трябва да бъдат разкрити пред вас още тази нощ, ваше величество – продължи Гарион. – А това може да стане единствено в присъствието на покойния ви приятел.

– Немислимо е, господин рицарю – остана непреклонен кралят.

– Личността, която ще разкрие тези истини, ни увери, че те може би ще уталожат в известна степен вашата мъка. Ерезел беше най-скъпият ви приятел и той не би искал да страдате ненужно.

– Наистина – съгласи се кралят. – Той беше човек с голямо сърце.

– Сигурен съм в това – каза Гарион.

– Може би има и друга, по-лична причина да посетите параклиса, където е положен господин Ерезел, ваше величество – добави Закат. – Съобщиха ни, че погребението ще е утре. На церемонията ще присъстват почти всички придворни. Тази нощ имате последна възможност да постоите в усмотение при него и да съхраните обичните му черти в паметта си. Моят приятел и аз ще охраняваме вратите на параклиса, за да сме сигурни, че срещата ви с него и с неговата душа ще остане необезпокоена.

Кралят се замисли и се съгласи.

– Може да е тъй, както казвате, господин рицарю. Макар че сърцето ми може да не издържи на огромната скръб, аз действително искам да погледна лицето му за последен път. Добре, господа, нека се отправим към параклиса.

Параклисът на Чамдар, върховния бог на арендите, беше слабо осветен от една-единствена свещ, поставена до главата на мъртвеца. Златисто покривало скриваше неподвижното тяло на Нарадас до гърдите, лицето му изглеждаше спокойно, дори ведро. Като знаеше какви неща бе вършил белоокият гролим, Гарион прие това като подигравка.

– Ние ще охраняваме входа на параклиса, ваше величество – каза Закат. – Ще ви оставим насаме с вашия приятел. – После двамата с Гарион излязоха в коридора и затвориха вратата.

– Доводите ти бяха много убедителни – похвали Гарион приятеля си.

– И ти самият приказва умело, но тъй или иначе, поне успяхме да го доведем тук.

Останаха пред вратите, очаквайки Кайрадис и останалите си приятели, които скоро дойдоха.

– Той вътре ли е? – попита Белгарат.

– Да. Трябваше да приложим целия блясък на красноречието си, но накрая кралят се съгласи.

До Кайрадис стоеше фигура в черно наметало и голяма качулка. Очевидно беше жена, най-вероятно от народа на далите, ала това беше първият път, когато Гарион виждаше някого от тази раса, облечен не в бяло, а в друг цвят.

– Това е личността, която ще ни помогне – рече пророчицата. – Да отидем при краля, защото времето не чака.

Гарион отвори вратата и всички влязоха в параклиса.

Владетелят на острова вдигна поглед с изненада.

– Не се учудвайте, кралю на Перивор – обърна се към него Кайрадис. – Както ви казаха воините, ние идваме да разкрием пред вас истини, които ще намалят тъгата ви.

– Много ви благодаря, лейди – отвърна кралят. – Но това едва ли е възможно. Моята болка не може да бъде облекчена. Тук лежи най-скъпият ми приятел и сърцето ми е останало в този студен ковчег заедно с него.

– Вашето потекло отчасти е свързано с народа на далите, ваше величество – отговори му пророчицата. – Затова знаете, че мнозина от нас притежават известни дарби. Има неща, които този човек, наричан от вас Ерезел, не ви е казвал. Повикала съм една личност, която ще го разпита преди духът му да е потънал в тъмнината на отвъдното.

– Некромант? Наистина ли? Чувал съм за тях, но никога не съм виждал как наистина практикуват занаята си.

– Знаете ли, че лице с такива дарби не е в състояние да говори нищо друго, освен онова, което му разкриват духовете?

– Така съм чувал, да.

– Уверявам ви, че е истина. Нека влезем в съзнанието на този Ерезел и видим какви истини ще ни разкрие то.

Некромантката с тъмната наметка пристъпи към ковчеза и постави бледите си слаби ръце върху гърдите на Нарадас. Кайрадис започна да ѝ задава въпроси.

– Кой си ти? – попита тя.

– Името ми беше Нарадас – отговори фигурата в черно с несигурен, глух глас. – Аз бях гролим и върховен свещеник в храма на Торак в град Хемил в Даршива.

Изумен, кралят се вторачи първо в Кайрадис, а после в тялото на Нарадас.

– На кого служеше? – попита Кайрадис.

– Служех на Детето на Мрака, жрицата Зандрамас.

– Защо дойде в това кралство?

– Моята господарка ме изпрати тук да намеря една карта и да попра на Детето на Светлината да стигне до Мястото, което вече не съществува.

– И какви средства използва, за да постигнеш тази цел?

– Намерих краля на този остров, суетен и глупав човек, и го заблудих. Той ми показа картата, която търсех, и тя ми разкри едно чудо. Чрез моя безплатен образ-сянка незабавно я занесох на господарката си. Сега тя знае точно къде ще се проведе последната среща. Аз се възползвах от лековерието на краля, въвлякох го в различни дела, които забавиха Детето на Светлината и неговите спътници. Така моята господарка ще успее да пристигне на Мястото, което вече не съществува преди него и ще избегне необходимостта да остави избора на победителя в ръцете на една пророчица, на която няма доверие.

– А защо господарката ти не изпълни сама задачата, която беше възложена на нея, а не на теб? – Гласът на Кайрадис звучеше сурово.

– Зандрамас имаше други грижи. Аз бях дясната ѝ ръка и всичко, което правех, все едно че го вършеше самата тя.

– Духът му потъва все по-надолу и не мога да го достигна, свята пророчице – изрече некромантката с по-нормален глас. – Питайте бързо, защото след малко вече няма да мога да изтръгвам отговори от него.

– Какви бяха тези грижи на господарката ти, които ѝ попречиха да потърси отговора на последната загадка сама, както ѝ беше заповядано?

– Един първосвещеник от Ктхол Мургос, на име Агачак, беше дошъл в Малореа да търси Мястото, което вече не съществува, надявайки се да измести моята господарка. Той беше последният от нашата раса, притежаващ достатъчно власт да я предизвика. Тя го срещна недалеч от пустошта на Финда и там го уби. – Глухият глас притихна и последва отчаян вой. – Зандрамас! – викаше гласът. – Ти каза, че няма да умра! Ти обеща, Зандрамас! – Последната дума сякаш потъна в някаква невъобразима, бездънна пропаст.

Главата на некромантката се разтресе.

– Духът му изчезна, свята пророчице – изрече тя с отпаднал глас. – Среднощният час отмина и вече не мога да го достигна.

– Благодаря ти – каза само Кайрадис.

– Все пак се надявам, свята пророчице, че успех поне малко да ти помогна в твоята благородна и тежка мисия. Сега мога ли да се оттегля? Контактът с това болно съзнание ме потресе извънмерно.

Кайрадис кимна и некромантката тихо напусна параклиса.

Макар че лицето на краля бе станало пепеляво, изражението му беше решително. Той се приближи до ковчега, грабна златистата наметка, която покриваше Нарадас до гърдите, и я захвърли на пода.

– Може би трябва да го завием с някаква дрипа – процеди през стиснатите си зъби той. – Не искам повече да гледам лицето на този отвратителен гролим.

– Ще видя какво мога да намеря, ваше величество – съчувствено каза Дурник и излезе в коридора.

Останалите стояха безмълвни. Кралят, опрял гръб в ковчега и стиснал зъби, се взираше в стената на параклиса.

След няколко минути ковачът се върна с едно скъсано парче зебло, покрито с ръжда и плесен.

– Намерих го в коридора, ваше величество – каза той. – С него беше запушена някаква дупка. Такова нещо ли искахте да ви донеса?

– Точно такова, приятелю. Ако обичаш, хвърли го върху лицето на тази мърша. Обявявам тук, пред всички вас, че няма да има погребение за този подлец. Крайпътен ров и две лопати пръст ще бъдат неговият гроб.

– Мисля, че ще са необходими малко повече лопати пръст, ваше величество – каза Дурник. – Той вече достатъчно е оvonял въздуха във вашето кралство. Не бихме искали да го замърсява още, нали? Ще се погрижа за това вместо вас.

– Харесваш ми, приятелю – отвърна кралят. – И ако обичаш, погребви гролима с лицето надолу.

– Ще се погрижим за това, ваше величество – обеща Дурник, кимна на Тот и двамата грубо сграбчиха тялото на Нарадас и го измъкнаха от параклиса.

Силк пристъпи до Закат и прошепна:

– Ето, Агачак вече е мъртъв. Ургит ще се радва да чуе това. Дали ще се съгласиш да изпратиш вестonosец да му го съобщи?

– Противоречията между брат ти и мен не са отслабнали чак дотам,

Келдар.

– Кои сте всички вие? – попита настойчиво кралят. – Може би така нареченият ваш поход е просто поредната хитрина?

– Дойде време да се разкрием – заяви тържествено Кайрадис. – Вече не е необходимо да пазим тайна. Другите шпиони, които Зандрамас беше внедрила тук без знанието на Нарадас, не могат да общуват с нея без помощта му.

– Напълно в стила на Зандрамас – отбеляза Силк. – Тя няма доверие дори на себе си.

Гарион и Закат вдигнаха забралата на шлемовете, без да крият облекчението си.

– Зная, че кралството ви е изолирано от останалия свят, ваше величество – почна Гарион. – Но какви са знанията ви за другите земи и народи?

– Понякога моряци спират на това пристанище – отговори кралят. – Те ни носят новини, а също така и стоки.

– А какво знаете за събитията, които оформят облика на света в последно време?

– Нашите прадеди са носели със себе си много книги, господин рицарю, защото часовете в морето минават бавно и отегчително. Сред тях има и много исторически книги, които съм прочел до една.

– Добре – рече Гарион. – Така ще ни е по-лесно да ви обясним всичко. Аз съм Белгарион, кралят на Рива.

Кралят го изгледа с широко отворени очи.

– Богоубицеца? – попита той със страхопочитание.

– Виждам, че сте чули за това. – Гарион направи гримаса.

– Целият свят чу за това. Ти наистина ли уби бога на ангараките?

– Боя се, че да. Моят приятел е Кал Закат, императорът на Малореа.

Кралят започна да трепери.

– Кое е това велико дело, което успя да убеди вас двамата да оставите настрана наследствената си вражда?

– Ще стигнем до това след малко, ваше величество. Услужливият приятел, който погребва във Нарадас, е Дурник, най-новият ученик на бог Алдур. Нисичкият ето там е Белдин, също ученик на Алдур, а онзи до него е Белгарт.

– Вечният човек? – пришепна кралят с приглушен, треперещ глас.

– Ще ми се да не парадираш толкова с този факт, Гарион – изрече обидено Белгарт. – Понякога това разстройва хората.

– Но спестява време, дядо – отвърна Гарион. – Високата дама с

белия кичур е дъщерята на Белгарат, вълшебницата Поулгара. Дребничката червенокоса жена е Се'Недра, моята съпруга. Русокосото момиче е маркграфиня Лизел от Драсния, племенница на началника на драснианското разузнаване, а момичето с превръзката на очите, което избличи Нарадас, е Кайрадис, пророчицата от Кел. Едрият мъж, който помага на Дурник, е Тот, нейният водач, а този е принц Келдар от Драсния.

– Най-богатият човек на света?

– Репутацията ми може би е малко преувеличена, ваше величество – скромно каза Силк. – Но работя усилено по въпроса.

– Младият мъж с русата коса се нарича Ерионд, наш много близък приятел.

– За мен е изключително висока чест да бъда в такава царствена компания. Кой от вас е Детето на Светлината?

– Това е бремето, което е отредено на мен, ваше величество – отговори Гарион. – Може би знаете – макар че това е преди всичко част от историята на алорните и техните пророчества, – че в миналото е имало срещи между Детето на Светлината и Детето на Мрака. Приближаваме се до последната им среща. Тя ще определи съдбата на света. Сега трябва да открием къде ще се проведе тя.

– В такъв случай вашият поход е още по-грандиозен, отколкото си представях, кралю Белгарион. Ще ви помогна с всичко, което е по силите ми. Ужасният гролим Нарадас ме подведе, принуждавайки ме да ви попреча. Нека всяко нещо, с което мога да ви подкрепя, послужи като извинение за тази грешка. Ще пратя кораби да потърсят мястото на срещата, където и да се намира то – от пясъчните брегове на Ибол до рифа Корим.

– Кой риф? – възкликна Белгарат.

– Корим, древни Белгарат. Той се намира на северозапад от този остров. Местоположението му е ясно отбелязано на картата, която търсехте. Нека се отправим към покоите ми – там ще ви го покажа.

– Мисля, че се приближихме до тъй желания край, Белгарат – рече Белдин. – Щом погледнеш картата, ще можеш да си вървиш у дома.

– За какво говориш?

– Това е краят на твоята задача, старче. И ние сме ти много благодарни за усилията, които положи.

– Не бихте възразили твърде упорито, ако дойда с вас, нали?

– Това зависи от теб, разбира се, но не бихме искали да пренебрегнеш нещо изключително важно заради нас. – Смехът на Белдин зазвуча злобно. Да дразни Белгарат беше едно от любимите му забавления.

Когато всички тръгнаха към входа на параклиса, Гарион забеляза вълчицата, която клечеше до вратата. Златистите ѝ очи светеха, езикът ѝ беше изплезен в особена, вълча усмивка.

17.

Приятелите следваха краля през слабо осветените пуси зали. Трескаво вълнение изпълваше Гарион. Бяха победили. Зандрамас се беше опитвала да им попречи, ала бяха победили. Отговорът на загадката бе съвсем близо и след като го намереха, срещата щеше да се състои. Немаше сила на света, която би могла да я предотврати.

„Престани – укори го гласът в съзнанието му. – Сега трябва да си спокоен, много спокоен. Опитай се да мислиш за фермата на Фалдор. Изглежда, това винаги те успокоява.“

„Ти къде си...“ – започна Гарион, после спря.

„Какво искаш да кажеш?“

„Няма значение. Този въпрос винаги те дразни.“

„Изумително. Важното е, че си спомни нещо, което съм казал. Фермата на Фалдор, Гарион. Фермата на Фалдор.“

Гарион се усмихна. Въпреки че спомените сякаш избледняваха с годините, сега внезапно се бяха върнали с плашеща яснота. Видя земята, полетата, бараките и хамбарите, кухнята, ковачницата и трапезарията на долния етаж, галерията на втория етаж, където бяха спалните – всичко това ограждаше централния двор. Отново чу стоманения звън от чука на Дурник, долитащ от ковачницата, усети топлия аромат на прясно изпечен хляб, разнасящ се от кухнята на леля Поул. Видя Фалдор, стария Кралто, дори Брил. Видя Доруун, Рундориг и накрая Зубрет – руса, хубава, пълна с изкусни измами. Обзе го особено спокойствие – същото бе изпитал в миговете, когато стоеше в гробницата на еднокия бог в Града на Вечната нощ.

„Така е по-добре – каза гласът. – Опитай се да запазиш това спокойствие на съзнанието си. Ще трябва да мислиш много трезво през следващите няколко дни, а не би могъл да го правиш, ако умът ти препуска напосоки. Можеш да летиш навсякъде и да мислиш каквото пожелаеш, щом всичко това свърши.“

„Това ще стане, ако още съм жив.“

„Да се надяваме, че ще бъде така“ – каза гласът и изчезна.

Влязоха в кралските покои и кралят отиде направо при един голям

шкаф, отключи го и извади отвътре древен, напукан свитък пергамент.

– Много е овехтял – каза той. – Стараем се да го предпазим от светлината, но е много стар. – Владетелят се приближи до една маса и внимателно разгъна картата, притискайки ъглите ѝ с книги. Гарион изпита огромно вълнение и побърза да се върне към спомените за фермата на Фалдор, за да се съвземе.

Кралят на Перивор посочи с пръст:

– Тук е Перивор – рече той – а тук е разположен рифът Корим.

Гарион знаеше, че ако се вира дълго в това съдбовно място на картата, дивото вълнение и чувството на триумф ще се завърнат, затова само плъзна поглед към него, а след това остави очите си да бродят над останалата част от картата. Правописът беше странен, старинен. Очите му автоматично потърсиха неговото собствено кралство. То беше изписано като „Рийва“. На картата бяха обозначени и другите страни: „Арийндия“, „Кереч“ и „Тол Нийдра“, а също „Драксия“ и „Ктхол Маргос“.

– Написано е погрешно – отбеляза Закат. – Правилното име е Туримски риф.

Белдин започна да обяснява, но Гарион вече знаеше отговора.

– Нещата се променят – подхвана гърбавият магьосник, – а сред тези неща е и начинът, по който изговаряме думите. Звуковете в тях се променят през вековете. Името на този риф вероятно е претърпяло много промени през последните няколко хиляди години. Това е често срещано явление. Ако Белгарат говореше на езика, използван от хората в селото, където е израснал, никой от нас не би го разбрал. Предполагам, че за известно време рифът се е казвал Торим или нещо подобно, а накрая името се е утвърдило като Турим. Възможно е да се промени още няколко пъти. Изучавал съм тези явления. Виждате ли, това, което се случва, е...

– Ще престанеш ли? – настоя Белгарат раздражено.

– Не искаш ли да разшириш знанията си?

– Не и в момента.

Белдин въздъхна, после продължи:

– Както и да е, това, което наричаме писане, е просто начин за възпроизвеждане звученето на една дума. С промяната на звученето се променя и правописът. Разликата е лесно обяснима.

– Твоят отговор на въпроса беше убедителен, добри ми Белдин – рече Кайрадис, – но в този определен случай промяната в звученето беше внесена отвън.

– Отвън ли? – изуми се Силк. – Кой го е направил, от кого е извършена тази промяна?

– От двете пророчества, принц Келдар. Като продължение на играта си те промениха звученето на думата, за да скрият мястото от древния Белгарат и от Зандрамас. На тях двамата беше възложено да разрешат загадката преди да се състои последната среща.

– Игра ли? – попита Силк недоверчиво. – Те са си играли с нещо толкова важно?

– Тези две вечни съзнания не са като нас, принц Келдар. Те си съперничат по хиляди начини. Често едното се опитва да промени орбитата на някоя звезда, докато другото се стреми да я запази непроменена. Друг път едното иска да раздвижи зрънце пясък, а другото влага цялата си енергия да задържи зрънцето неподвижно. Такива битки много често отнемат хилядолетия. Играта на загадки, която играят с Белгарат и Зандрамас, не е нищо друго освен поредния начин, чрез който изразяват свадата помежду си, защото, ако се случи някога да се сблъскат пряко, те ще разцепят вселената.

Гарион изведнъж си припомни един образ, който го беше връхлетял в тронната зала във Воу Мимбре, точно преди да разобличи мурга Начак пред крал Кородулин. Кралят на Рива сякаш виждаше двама играчи без лица, изправени пред особена игра – ходовете им бяха толкова сложни, че умът му не можеше да ги проследи. Сега разбра с непоклатима увереност, че тогава беше уловил моментна гледка от по-висшата реалност, която Кайрадис току-що беше описала.

„Нарочно ли го направи?“ – запита той гласа в главата си.

„Естествено. Ти се нуждаеше от окуражаване, за да извършиш онава, което бе необходимо. Ти си борбен човек, Гарион, и затова си помислих, че видът на голямата игра може да те раздвижи.“

После на Гарион му хрумна нещо друго.

– Кайрадис – попита той. – Защо ние сме толкова много, а Зандрамас е сама?

– Винаги е било така, Белгарион. Детето на Мрака е само, така беше и с Торак, поради огромната му гордост. Ала ти си скромен. Никога не си се стремял да се издигнеш, защото не знаеш собствената си стойност. Това е привлекателното в теб, Дете на Светлината – ти не си изпълнен със собствената си значимост. Пророчеството на Мрака винаги е избирало само един-единствен и му е вдъхвало цялата си мощ. Пророчеството на Светлината обаче е избрало да разпръсне силата си сред мнозина. Въпреки че ти поемаш основната част от огромната тежест,

всички твои спътници я споделят с теб. Разликата между двете пророчества е проста, но значима.

Белдин се навъси.

– Тоест казваш, че е нещо като разликата между абсолютната и споделената отговорност, така ли?

– До голяма степен е така. Ала разликата все пак е много сложна.

– Просто се опитвах да бъда кратък.

– Нека сега се заловим за работа – каза Белгарат, после погледна краля на Перивор и попита: – Можете ли да ни опишете този риф, ваше величество? Изображението на картата не е много точно.

– С удоволствие, древни Белгарат. На младини плавах натам, тъй като рифът е истинско чудо. Моряците твърдят, че няма такъв като него в целия свят. Съставен е от поредица скални върхове, издигащи се над повърхността на морето. Самите върхове се виждат ясно и корабите могат да ги избягват с лекота. Ала под повърхността се крият други опасности. Има коварни течения, а времето е винаги променливо. Поради тези рискове рифът никога не е бил картографиран в подробности. Всички благоразумни моряци го заобикалят отдалеч.

Дурник и Тот влязоха и ковачът каза:

– Погрижихме се за белокия, ваше величество. Сега Нарадас е на безопасно място в земята. Никога вече няма да безпокои нито вас, нито нас. Искате ли да знаете къде го заровихме?

– Не, приятелю. Ти и твоят приятел гигант ми направихте голяма услуга тази вечер. Моля ви, ако някога мога да ви се отплатя, не се колебайте и се обърнете към мен.

– Кайрадис – рече Белгарат, – това последната част от загадката ли е? Или има и други скрити подробности?

– Не, древни. Играта на гатанки приключи. Сега започва играта на дела.

– Най-сетне – въздъхна облекчено Белгарат и заедно с Белдин се зае да изучава картата.

– Намерихме ли я? – обърна се Дурник към Силк. – Имам предвид следното: показва ли картата къде се намира Корим?

Силк го заведе до масата и посочи:

– Точно тук е. Това е много стара карта. Съвременните карти погрешно изписват името. Затова трябваше да дойдем тук.

– Доста време ни трябваше да намерим това късче пергамент – отбеляза ковачът.

– Наистина, приятелю. Според Кайрадис всичко това е било част от играта, в която участват приятелят, обаждач се в главата на Гарион, и още един, който е вероятно в главата на Зандрамас.

– Мразя игрите.

– Аз нямам нищо против тях.

– Защото си драснианец.

– Може би имаш право.

– Това е приблизително на мястото, където бяха разположени планините Корим, Белгарат – рече Белдин, измервайки разстоянието върху пергаментата с пръсти. – Може би са се изместили малко, когато Торак разцепи света.

– Доколкото си спомням този ден, много неща се изместиха.

– О, да – съгласи се пламенно Белдин. – Беше ми трудно да се задържа прав, а пък аз съм по-близо до земята, отколкото вие.

– Да, забелязва се. Ваше величество – обърна се старият вълшебник към краля. – Можете ли да ни дадете повече подробности за рифа? Би било трудно и опасно, ако опитаме да слезем на такъв скалист бряг с лодка, подмятана от вълните.

– Ако не ме лъже паметта, древни Белгарат, струва ми се, че си спомням няколко каменисти отсечки по брега. Те, без съмнение, са покрити с глина и скални отломки, откъснали се от склоновете на възвишенията и след това раздробени на парчета от неуморното море. По време на отлив тези каменни късове, натрупани през вековете, се издигат над повърхността на морето и осигуряват възможност за свободно преминаване от едно възвишение до друго.

– Нещо като онзи земен мост от Мориндландия до Малореа – припомни си навъсен Силк. – Онова пътуване не беше никак приятно.

– Има ли някакви забележителности? – настоя Белгарат. – Рифът е много дълъг и може да се наложи да газим дълго в плитчините, докато се озовем там, където трябва.

– Не мога да твърдя това от личен опит – отвърна предпазливо кралят, – но някои моряци разправят, че имало вход на пещера откъм северната страна на най-високото възвишение. Всекиму е известно, че отдалечените пещери често служат като склад за плячката на пирати и други морски разбойници. Ала скалата винаги е отблъсквала и най-смелите опити на човека. Всеки път, когато тези храбри хора са опитвали да слязат там, морето се разгневявало и под безоблачно небе внезапно се разразявали страшни бури.

– Ето това е, Белгарат – засмя се ликуващо Белдин. – Винаги се

случва нещо необикновено, което не допуска случайните иманяри до пещерата.

– Да, понякога се получават дори повече странности – съгласи се Белгарат. – Имаш право. Най-накрая открихме точното местоположение на срещата. То е в пещерата.

Силк изстена.

– Зле ли ви е, принц Келдар? – попита кралят.

– Още не, ваше величество, но мисля, че скоро ще ми призлее.

– Принц Келдар изпитва известни затруднения в пещерите, ваше величество – усмихнато обясни Велвет.

– Затруднения ли, Лизел? – възрази дребничкият мъж с лице на плъх. – Просто всеки път, когато видя пещера, изпадам в пълна паника.

– Чувал съм за подобно страдание – рече кралят. – Да се чуди човек каква ли е причината за възникването му.

– Няма нищо мистериозно около причината, пораждаща паника в мен, ваше величество – сухо отговори Силк. – Зная точно коя е тя.

– Ако имате намерение да тръгнете към опасния риф, древни Белгарат – каза кралят, – ще ви осигуря здрав кораб, който ще ви отведе до там. Ще дам нареждания корабът да бъде готов за отплаване с утре сутринта.

– Ваше величество е много любезен.

– Това е само дребна отплата за услугата, която ми направихте. – Кралят замълча и се замисли. – Може да е дори така, както каза духът на подлия Нарадас. Може и да съм суетен и глупав човек, но в сърцето ми са живи поривите на благодарността. Всички вие трябва да се подготвите – продължи той. – Няма да ви бавя повече. Пак ще се срещнем утре сутрин, преди да отпътувате.

– Благодарим ви, ваше величество – каза Гарцион и направи поклон, при което доспехите му изскърцаха. След това кралят на Рива изведе останалите от покоите на владетеля. И въобще не се изненада при вида застаналата пред вратата вълчица.

– Времето за последната среща настъпи, нали, Кайрадис? – обърна се Поулгара към пророчицата. – В Ашаба ти каза, че остават още девет месеца до това изключително важно събитие. По мои изчисления точно време ще е в другиден.

– Изчисленията ти са верни, Поулгара.

– Пада се точно тогава. Ще плаваме един ден, докато достигнем рифа, на следващата сутрин ще отидем в пещерата. – Поулгара се усмихна недоволено. – През цялото време се тревожехме да не закъснеем, а се

оказва, че ще бъдем там тъкмо навреме. – Вълшебницата се разсмя. – Колко жалко, че се притеснявахме толкова много!

– Е, сега знаем кога и къде ще е срещата – рече Дурник. – Просто трябва да отидем там и да приключим по-бързо с всичко това.

– Бих казал, че обобщението на задачата е добро – съгласи се Силк.

Ерионд въздъхна и в същия миг Гарион бе обзет от смразяващо подозрение.

„Той ли ще е? – попита той сухия глас. – Ерионд ли ще бъде онзи от приятелите ми, който ще умре?“

Но гласът не отговори.

Всички тръгнаха към спалните си. На няколко стъпки след тях вървеше неотклонно вълчицата.

– Много време пътувахме дотук – отбеляза Белгарат уморено. – Ставам прекалено стар за тези дълги странствания.

– Стар ли? – изсумтя Белдин. – Ти си се родил стар. Но си мисля, че в теб има още хляб.

– Като се приберем, ще прекарам цял век в кулата си.

– Добра идея. Точно толкова време ще ти е нужно, докато я почистиш. О, още нещо, Белгарат. Защо не оправиш онова стъпало?

– Ще го оправа.

– Защо всички предполагаме, че ще спечелим? – подхвърли Силк. – Мисля, че още е твърде рано да правим планове за бъдещето. Освен ако светата пророчица не ни подсказе по някакъв деликатен начин какъв ще бъде изходът от срещата. – Драснианецът погледна към Кайрадис.

– Не ми е позволено да направя това, принц Келдар, дори и да знаех отговора.

– Искаш да кажеш, че не го знаеш? – попита недоверчиво той.

– Изборът още не е направен – отговори простиичко тя. – Не мога да взема решение, докато не застана в присъствието на Детето на Светлината и Детето на Мрака. До този момент изходът ще остане неизвестен.

– Каква е ползата да си пророчица, щом не можеш да предсказваш бъдещето?

– Това събитие не подлежи на предсказания, Келдар – отвърна тя.

– Мисля, че е най-добре всички да поспим – предложи Белгарат. – Следващите няколко дни ще са напрегнати.

Вълчицата последва Гарион и Се'Недра и влезе с тях в покоите им. Се'Недра изглеждаше леко уплашена, но вълчицата отиде направо до леглото, постави предните си лапи на ръба и погледна критично малкото вълче, което спеше по гръб, вдигнало лапите си във въздуха. После

погледна укорително Гарион.

„Личи си, че е надобелял – каза тя. – Твоята приятелка го е съсипала с прекалено хранене и глезене. Той вече е негоден да бъде вълк. Дори е изгубил вълчата си миризма.“

„Жена ми го къпе от време на време“ – обясни Гарион.

„Къпе го! – повтори вълчицата презрително. – Вълкът се къпе само в дъжда или докато преплува някоя река. – Тя се отпусна на задните си лапи. – Ще поискам услуга от твоята жена.“

„Ще ѝ предам молбата ти.“

„Надявам се. Попитай я дали ще продължи да се грижи за малкия. Не ѝ казвай направо, но я накарай да разбере следното: тя го е разглезила толкова много, че от него не може да излезе нищо друго освен кротко домашно кученце.“

„Ще предам молбата ти с внимателно подбрани думи.“

– Какво казва? – попита Се'Недра.

– Иска да знае дали ще искаш и в бъдеще да се грижиш за малкото.

– Разбира се, че искам! – Малката кралица коленичи, прегърна вълчицата през врата и обеща: – Ще се грижа за него.

„Забелязвам, че миризмата ѝ не е неприятна“ – рече вълчицата.

„И аз съм го забелязал.“

„Сигурна съм, че е така“ – отвърна вълчицата, изправи се и безшумно излезе от стаята.

– Сега тя ще ни напусне, нали? – замислено попита Се'Недра. – Ще ми липсва.

– Защо мислиш така?

– Защо иначе оставя своето малко?

– Мисля, че има и друга причина за това. Тя се подготвя за нещо.

– Много съм уморена, Гарион. Да лягаме да спим.

По-късно, докато лежаха един до друг в леглото, сред кадифената тъма, Се'Недра въздъхна.

– Още два дни и отново ще видя детето си. Мина толкова много време...

– Постарай се да не мислиш непрекъснато за това, Се'Недра. Нуждаеш се от почивка, а мислите не ти дават покой и няма да можеш да заспиш.

Тя отново въздъхна и след няколко минути потъна в сън.

„Кайрадис не е единствената, която трябва да направи избор – изрече гласът в съзнанието му. – На теб и на Зандрамас също ви предстои избор.“

„Какъв е този избор?“

„Трябва да избереш своя наследник. Зандрамас вече е избрала онзи, който ще я наследи. Трябва да размислиш върху последната си задача като Дете на Светлината. Тя ще бъде изключително важна.“

„Предполагам, че някак ще ми липсва да нося това бреме върху плещите си, ала същевременно ще се радвам да се отърва от него. Ще мога да се върна към живота си на обикновен човек.“

„Ти никога не си бил обикновен, нали знаеш? Беше Дете на Светлината от момента на раждането си.“

„Ще ми липсваш.“

„Моля те, не ставай сантиментален, Гарион. Може да се отбивам от време на време, просто да видя как живееш. Сега поспи.“

На следващата сутрин Гарион се събуди и полежа малко в леглото. От много време се бе опитвал да не мисли за Зандрамас, ала сега нямаше друг избор освен да се изправи открито срещу онова, което му предстоеше. Имаше убедителни причини да я мрази, но...

Накрая се измъкна от леглото, облече се и отиде да потърси Белгарат.

Намери стария вълшебник, седнал заедно с Кайрадис в голямата всекидневна.

– Дядо – започна той. – Трябва да те питам нещо.

– В това няма нищо необикновено. Какво има този път?

– Утре ще срещна Зандрамас.

– О, така ли? Не знаех.

– Моля те, не говори така. Не ми е до шеги.

– Извинявай, Гарион. Днес съм малко притеснен.

– Боя се, че единственият начин, по който ще успеем да я спрем, е да я убием, а не съм сигурен, че ще мога да го направя. Торак беше друго нещо, но Зандрамас е жена.

– Е, беше. Мисля, че нейният пол вече няма никакво значение – дори и за самата нея.

– Все пак не смятам, че ще мога да го направя.

– Това няма да е необходимо, Белгарион – увери го Кайрадис. – За Зандрамас е предопределена друга съдба, независимо какъв ще бъде моят избор. Няма да ти се наложи да проливаш кръвта й.

Огромна вълна на облекчение премина през Гарион.

– Благодаря, света пророчице – каза той. – Боях се, че ще трябва да

я убия. Хубаво е да зная, че не ми предстои да го направя. О, между другото, дядо, моят приятел тук – кралят на Рива потупа челото си – отново се обади. Снощи ми каза, че последната ми задача ще бъде да си избера наследник. Сигурно не е редно да ми помогнеш, нали?

– Не, Гарион. Не мисля че би трябвало. Нали, Кайрадис?

– Не, древни Белгарат. Тази задача трябва да бъде изпълнена единствено от Детето на Светлината.

– Знаех си, че ще ми отговориш така – отвърна мрачно Гарион.

– О, още нещо, Гарион – спря го Белгарат. – Този, когото избереш, има реален шанс да стане бог. Не избирай мен. Не съм подходящ за тази работа.

Останалите също започнаха да идват. Гарион разглеждаше лицата им и се опитваше да си представи всеки като божество. Леля Поул? Не, някак не изглеждаше редно, а това автоматично изключваше Дурник. Той не можеше да я лиши от съпруга й... Силк? Това почти накара Гарион да избухне в бурен смях. Закат? В този избор имаше известни възможности. Закат беше ангарак, а новият бог щеше да бъде божество на тази раса. Ала Закат беше непредсказуем. Съвсем доскоро той бе искал да съсредоточи в ръцете си неограничена власт. Ако бъдеше обявен за божество, може би отново щеше да се върне към старата си мания. Гарион въздъхна. Трябваше да обмисли сериозно избора си.

Слугите донесоха закуската и Се'Недра, припомнила си обещанието от предишната вечер, сложи отделна чиния за вълчето. В нея имаше яйца, наденица и няколко лъжици мармалад. Вълчицата потрепна и извърна поглед настрана.

Докато се хранеха, приятелите умишлено отбягваха темата за утрешната среща. Тя беше неизбежна и нямаше смисъл да говорят за нея.

Белгарат побутна чинията си с доволно изражение и каза:

– Не забравяйте да благодарите на краля за гостоприемството му.

И изведнъж вълчицата се приближи към стария вълшебник и отпусна глава в скута му. Белгарат я погледна сепнато – животното обикновено го избягваше.

„Какво има, малка сестрице?“ – попита я той.

И за всеобщо изумление на всички присъстващи вълчицата се засмя и заговори съвсем ясно на езика на хората:

– Мозъкът ти е заспал, стари вълко. Мислех, че ще ме познаеш преди много седмици. Това ще ти помогне ли? – Внезапно я обгърна синьо сияние. – Или това? – Вълчицата потрепера за миг и изчезна. На нейно място се появи жена с кестеняви коси и златисти очи, облечена в кафява

рокля.

– Майко! – възкликна леля Поул.

– Не си по-наблюдателна от баща си, Поулгара – укорително каза Поледра. – Гарион ме позна доста отдавна.

Ала Белгарат гледаше с ужас вълчето.

– О, не ставай глупав, старче – смъмри го жена му. – Знаеш, че сме свързани за цял живот. Вълчето беше слабо и болно, така че глутницата трябваше да го изостави. Просто се погрижих за него.

Нежна усмивка огря лицето на пророчицата от Кел.

– Това е Жената, която наблюдава, древни Белгарат – каза тя. – Сега твоята група е в пълен състав. И знай, че тя винаги ще бъде с теб, както винаги досега е била.

ТРЕТА ЧАСТ КОРИМ

18.

Гарион беше виждал няколко пъти баба си – или нейния образ, – но приликата на чертите ѝ с тези на леля Поул изглеждаше необичайна. Разбира се, имаше различия. Косата на леля Поул, с изключение на белия кичур на челото, беше тъмна, почти черна, а очите ѝ бяха наситено сини. Поледра пък имаше светлокестеняви, почти руси коси, както на Велвет, а очите ѝ бяха златисти като очите на вълк. Ала чертите на двете жени бяха почти еднакви – такива бяха и чертите на Белдаран, сестрата на леля Поул, чийто образ Гарион бе виждал един-единствен път. Белгарат, съпругата му и дъщеря му се бяха оттеглили в срещуположния край на стаята, а Белдин, облян в сълзи, проблясващи по навъсеното му лице, се беше разположил точно по средата между тях и останалите, охранявайки уединението им по време на дългоочакваната среща.

– Коя е тя? – попита объркано Закат.

– Това е баба ми – отвърна простичко Гарион. – Съпругата на Белгарат.

– Не знаех, че има съпруга.

– Откъде мислеше, че се е взела леля Поул?

– Въобще не се бях замислял за това. – Закат се огледа, забеляза, че и СеНедра, и Велвет докосват очите си с кърпичките си, и попита:

– Защо всички са с влажни очи?

– Всички си мислехме, че е умряла при раждането на леля Поул и сестра ѝ Белдаран.

– И кога се е случило това?

– Леля Поул е на над три хиляди години. – Гарион сви рамене.

Закат потрепери.

– И Белгарат е страдал през цялото това време?

– Да. – Тъкмо в този момент Гарион не искаше да приказва.

Искаше просто да се наслаждава с цялото си същество на топлината, излъчваща се от лицата на хората от неговото семейство. Припомни си онова мрачно време, когато беше разбрал, че леля Поул всъщност не му е леля. Тогава се беше почувствал толкова ужасяващо сам – сирак в

най-страшния смисъл на думата. Бяха изминали толкова години, но сега всичко беше наред. Почти всички от неговото семейство бяха тук. Белгарат, Поледра и леля Поул не говореха, защото думите бяха излишни. Те просто седяха на столовете един до друг, гледаха се в очите и се държаха за ръце. Гарион започваше полека да долавя силата на чувствата им. И въпреки това не се чувстваше изолиран от тях, а по-скоро така, сякаш споделяше радостта им.

Дурник прекоси стаята и отиде при приятелите си. Дори в очите на уравнилосения, практичен ковач проблясваха сълзи.

– Защо не ги оставим сами? – предложи той. – Бездруго е време да започнем да опаковаме багажа. Трябва да хващаме кораб, нали знаете?

– Тя каза, че ти си знаел за нея – измърмори обвиняващо Се'Недра, когато двамата с Гарион влязоха в стаята си.

– Да – призна той.

– Защо не ми каза?

– Тя ме помоли да го запазя в тайна.

– Това не важи за собствената ти жена, Гарион.

– Така ли? – попита той, преструвайки се на силно изненадан. – Когато са създали това правило?

– Току-що го измислих – призна малката кралица. – О, Гарион – добави миг след това тя, обви ръце около врата му и го целуна. – Обичам те.

– Наистина се надявам, че е така. Ще опаковаме ли багажа?

Когато всички се събраха отново заедно, Белгарат, жена му и дъщеря му се бяха успокоили и посрещнаха приятелите си с отворени обятия.

– Би ли искала да ти ги представя, майко? – попита леля Поул.

– Познавам всички, Поулгара – отговори Поледра. – Бях известно време с вас, нали помниш?

– Защо не ми каза?

– Исках да проверя дали ще се сетиш сама. Малко ме разочарова, Поулгара.

– Майко – възрази леля Поул, – не пред децата.

И двете се засмяха с един и същ топъл, красив смях.

– Дами и господа – каза Поулгара. – Това е майка ми Поледра.

Всички се стълпиха около кестенявата жена, която бе станала легенда за тях. Силк с дълбок поклон целуна ръката ѝ.

– Предполагам, лейди Поледра – изрече лукаво той, – че трябва да

поздравим Белгарат. Като вземем всичко предвид, мисля, че ви се пада най-неизгодната част от сделката. Дъщеря ви се опитва да го промени вече три хилядолетия, ала все още не е постигнала видим успех.

Поледра се усмихна.

„Може би ще имам повече възможности да направя това, отколкото е имала дъщеря ми, принц Келдар.“ – Тя премина несъзнателно към ези-ка на вълците.

– Добре, Поледра – изръмжа Белдин. – Какво всъщност се случи? След като се родиха момичетата, нашият учител ни съобщи, че ти вече не си сред нас. Всички помислихме, че си мъртва. Близначките се скъсаха от рев и нямах друг избор освен да опитам да се справя с тях. Какво стана в действителност?

– Алдур не те е излъгал, Белдин – отговори спокойно тя. – Наистина аз вече не бях сред вас. Виждаш ли, малко след като се родиха момичетата, Алдур и УЛ дойдоха при мен. Казаха, че ще ми възложат изключително важна задача, ала е необходимо да направя също толкова голяма саможертва. Трябваше да изоставя всички ви, за да се приготвя за нея. Първоначално отказах, но когато ми я обясниха, нямах избор и приех. Обърнах гръб на Долината и заминах в Проглу с УЛ да получа необходимите наставления. От време на време той се смияваше и ми разрешаваше да се разходя незабелязано по света, за да видя как живее семейството ми. – Тя погледна Белгарат доста строго. – Двамата с теб ще трябва да обсъдим още много неща, стари вълко.

Белгарат трепна.

– И сигурно не можеш да ни кажеш никакви подробности за тази задача, нали? – попита Сади.

– Да, не мога.

– Така си и мислех – промърмори евнухът.

– Здравей, Ерионд – каза през това време Поледра.

– Здравей, Поледра – отвърна ѝ той. Ерионд както винаги не изглеждаше изненадан от хода на събитията. Гарион беше забелязал, че той никога не се стъписва.

– Пораснал си от времето на последната ни среща – отбеляза тя.

– Така е – съгласи се той.

– Готов ли си?

Въпросът предизвика хладна тръпка у Гарион – кралят на Рива внезапно си припомни странния сън в нощта преди да се разкрие истинската самоличност на вълчицата.

Някой почука на вратата, Дурник отвори и видя един въоръжен

рицар.

– Негово величество ме изпрати да съобщя на вас и вашите спътници, че корабът ви чака в пристанището, милорд – каза рицарят.

– Аз не съм... – започна Дурник.

– Остави, Дурник – рече Силк. – Господин рицарю – обърна се той към въоръжения мъж на вратата, – къде можем да намерим Негово величество, за да се сбoguваме с него и да му благодарим за любезността и гостоприемството?

– Негово величество очаква вас и приятелите ви на пристанището, милорд. Там той ще си вземе сбогом с вас и ще ви изпрати към великото приключение, което ви предстои.

– Тогавя ще побързаме, господин рицарю – обеща дребничкият драксианец. – Крайно невъзпитано от наша страна е да караме един от най-великите монарси на света да ни чака. Ти изпълни своята задача по начин, който ти прави чест, господин рицарю, и всички сме ти задължени.

Рицарят се поклони, после се отдалечи по коридора.

– Къде се научи да говориш така, Келдар? – изненадано попита Велвет.

– О, скъпа лейди – отговори Силк с изключително достолепие, – не знаете ли, че поетът се крие и под най-обикновената външност? Ако ви е угодно, ще обиспя с обилни комплименти всяка ваша така пленителна ненадмината черта. – Той я огледа нагло от главата до петите.

– Келдар! – възкликна Лизел и цялата се изчерви.

– Знаеш ли, това си е забавление – подхвърли Силк. – След като се научиш да си изкълчваш езика с „бидейки“, „имайки предвид“ и „поради което“, започваш да долавяш известна мелодичност и ритъм в този начин на изразяване.

Гарион си помисли, че Силк май няма предвид точно това под „забавление“.

– Заобиколени сме от шарлатани, майко – въздъхна Поулгара.

– Белгарат – поде сериозно Дурник, – няма особен смисъл да взимаме конете, нали? Имам предвид, че ще се катерим по скалите и ще газим в плитчините, когато стигнем рифа. Няма ли жребците само да ни пречат?

– Имаш право, Дурник – съгласи се възрастният мъж.

– Ще слеза долу при конюшните и ще говоря с конярите – рече ковачът. – Вие тръгвайте. Аз ще ви настигна. – След тези думи той се обърна и излезе от стаята.

– Много практичен човек – отбеляза Поледра.

– Поетът се крие и под най-практичната външност, майко – усмихна се Поулгара. – Няма да повярваш колко голямо удоволствие ми доставя тази негова черта.

– Мисля, че е време да се махаме от този остров, стари вълко – каза Поледра кисело. – Още два дни и всички ще седнат да съчиняват лоша поезия.

След малко дойдоха слугите и взеха багажа им да го отнесат до пристанището. Гарион и неговите спътници минаха през залите на двореца и излязоха на улиците в Дал Перивор. Въпреки че утрото беше светло и слънчево, на запад се трупаха тежки облаци – плътни и застрашителни, които красноречиво говореха, че е твърде възможно времето над Корим да е мрачно и лошо.

– Трябваше да предвидя, че ще е точно така – въздъхна Силк. – Ще ми се веднъж – поне веднъж – едно от тези поразителни събития да се случи при добро време.

Гарион напълно разбираше какво се крие зад привидно лековатите му шегички. Никой не очакваше утрешния ден, без да изпитва дълбоко вълнение и дълбоко стаени опасения. Предсказанието, изречено от Кайрадис в Реон, че един от тях няма да преживее срещата, тегнеше смазващо над всеки ум и по начин, стар, колкото самия човек, всеки се опитваше да победи страховете си. Кралят на Рива си припомни нещо и изостана да поговори с пророчицата от Кел.

– Кайрадис – обърна се той към момичето с превързаните очи, – трябва ли Закат и аз да носим оръжието си, когато стигнем рифа? – И подръпна предната част на жакета, който беше облякъл с голямо облекчение тази сутрин. Надяваше се никога вече да не му се наложи да облича тялото си в стомана. – Искам да кажа, че ако срещата е изцяло сблъсък на умове, няма да има нужда от мечове, нали? Но ако ще има битка, трябва да сме подготвени.

– Прозрачен си като стъкло, Белгарион – нежно го смъмри тя. – Искаш да измъкнеш от мен отговори на въпроси, които ми е забранено да обсъждам с теб. Постъпи както искаш, кралю на Рива. Все пак благоразумието подсказва, че малко стомана няма да е излишна. Нали тръгваме на път, изпълнен с изненади и опасности.

– Ще следвам напътствията ти – засмя се Гарион. – Разумните ти съвети са пътят на мъдростта.

– Някакъв немощен опит за хумор ли е това, Белгарион?

– Бих ли направил това, света пророчице? – Той се засмя и закрочи

към Белгарат и Поледра, които вървяха, хванати за ръка, зад Закат и Сади. – Дядо, мисля, че току-що успях да измъкна отговор от Кайрадис.

– Това е първият подобен случай – отговори старият вълшебник.

– Мисля, че когато стигнем рифа, е твърде възможно да се разрази битка. Попитах я дали двамата със Закат трябва да носим оръжие. Тя не ми отговори директно, но каза, че хрумването ми не е за изхвърляне.

– Може би трябва да споделиш това с останалите. Нека не ги държим в неведение.

– Ще го направя.

Кралят, съпровождан от всички придворни, облечени в пъстроцветни одежди, ги очакваше на дългия кей, простиращ се в неспокойните води на пристанището. Въпреки приятната сутрин той носеше хермелинова роба и тежка златна корона.

– С радост поздравявам теб и твоите благородни спътници, Белгарион от Рива – започна високо владетелят. – И с тъга очаквам твоето отпътуване. Мнозина от присъстващите тук ме молиха да им разреша да изразят чувствата си по този въпрос, но следвайки вашия интерес, аз твърдо отказах, тъй като прекрасно зная, че мисията ви не търпи отлагане.

– Вие сте истински и верен приятел, ваше величество – отговори Гарион дълбоко признателен, че му е спестена цяла сутрин празнословни речи, и стисна топло ръцете на краля. – Знайте, че ако боговете ни изпратят победа през утрешния ден, веднага ще се върнем на този щастлив остров, за да изразим без задръжки признателността си към вас и хората от вашия двор, които се отнесоха към нас с такава благородство и почит. – Бездруго тъй или иначе трябваше да се върнат за конете. – А сега, ваше величество, съдбата ни ни очаква. Въпреки че имахме твърде малко време за достойно сбогуване, трябва да се отправим с кораба напред и решително да посрещнем онова, което ни е предопределено. И ако е угодно на боговете, ще се върнем при вас. Довиждане, приятелю мой.

– Сбогом и на теб, Белгарион от Рива – изрече кралят с треперещ глас. Беше готов да се разплаче. – Нека боговете дарят теб и спътниците ти с победа.

– Молете се да стане така. – Гарион се обърна решително, като отметна драматично плаща си, и поведе приятелите си по мостчето към кораба. За миг хвърли поглед през рамо и видя Дурник, който си проправяше път през човешкото множество. Това беше добре: веднага щом ковачът се качеше на палубата, Гарион щеше да се разпорежи да отвържат всички въжета – така отпаднаше необходимостта от по-

продължителни сбогувания.

След Дурник идваха няколко каруци, превозващи всичкия багаж. Вещите им бяха прехвърлени бързо на кораба, след което Гарион отиде да поговори с капитана, побелял стар моряк с обрелена от ветровете лице.

За разлика от западните плавателни съдове, чиито палуби от голи дъски обикновено бяха изтъркани до някакво подобие на белота и блясък, тук квартердекът и перилата бяха покрити с тъмен лак, а въжетата бяха нови и почти бели. Това внушаваше впечатление за безукорна, педантична чистота и подреденост – доказателство, че капитанът много се гордее със своя кораб. Самият той носеше малко овехтял син жакет и стоеше, отдавайки чест на легендарните си пътници. Ярकोжълто кадифено кепе беше небрежно нахлупено над едното му ухо.

– Това е всичко, капитане – каза Гарион. – Вече можем да отплаваме. Трябва да излезем от пристанището с отлива.

– Виждам, че и преди сте пътували по море, млади господине – рече одобрително капитанът. – Надявам се, че вашите приятели също имат опит в странстването по вълните. Винаги е голямо изпитание да вземеш хора от сушата на борда. Те сякаш никога не проумяват, че е твърде глупаво да плаваш срещу вятъра. – Той извиси глас и изрева оглушително: – Отвържете всички въжета! Пригответе се за отплаване!

– Речта ти не е като тази на острова, капитане – отбеляза Гарион.

– Щях да се учудя, ако вече съм се научил да приказвам като тях, млади господине. Аз съм от Мелценските острови. Преди двадесет години се носеха грозни слухове, че съм бил замесен в нечисти афери у дома, затова сметнах за благоразумно да се махна за известно време оттам. Дойдох тук. Няма да повярвате какво наричаха „кораб“ местните жители, когато пристигнах.

– Нещо като замък, плаващ по морето? – предположи Гарион.

– Значи сте ги виждали?

– Да, в друга част на света.

– Отплаваме! – изрева капитанът на екипажа. – Ето, млади господине. – Той се ухили на Гарион. – Ще ви измъкна за броени минути далеч от пристанището и никой няма да чува какво си приказваме. Това ще ни спести реките от красноречие. Докъде бях стигнал? А, да. Когато дойдох тук, корабите на Перивор бяха толкова неустойчиви, че една силна кихавица би ги преобърнала като нищо. Бихте ли ми повярвали, че ми отне пет години само за да го обясня на тези хора?

– Трябва да си бил удивително убедителен, капитане – засмя се

Гарион.

– Една-две битки, в които използвах канджи, наистина ми помогнаха – съгласи се капитанът. – Въпреки че накрая трябваше да отправя предизвикателство към рицарите. Никой от тези дървници не може да откаже на отправеното към него предизвикателство, така че предложих състезание около острова. Потеглиха двадесет кораба, а финишира само моят. Оттогава започнаха да слушат съветите ми. Прекарах следващите пет години в корабостроителниците – надзиравах как изработват корабите. Това ми донесе титлата баронет, не че това има някакво значение за мен. Мисля даже, че дори някъде имам замък.

Мощни звуци на рог долетяха от пристана – рицарите от кралския двор, като истински мимбрати, ги удостояваха с военни почести.

– Не е ли жалко? – каза капитанът. – Не мисля, че има и един-единствен човек на целия остров, способен да изсвири някаква мелодия. – Той погледна изпитателно Гарион. – Чух, че отивате към рифа Турим.

– Корим – разсеяно го поправи Гарион.

– Виждам, че сте разговаряли с хората от брега. Те дори не могат да произнесат правилно името. Както и да е, изпатете да ме повикат, щом решите точно къде искате да отидете. Водите около този риф са отвратителни. Това не е място, където можеш да си позволиш грешки, а аз имам няколко доста точни карти.

– Кралят ни каза, че няма никакви карти на рифа.

Капитанът намигна лукаво.

– Слуховете, за които споменах преди малко, накараха някои капитани от Мелцена да се опитат да ме проследят. Макар че „арест“ би била по-точната дума. Възнаграждението понякога предизвиква подобна реакция. Както и да е, веднъж минавах близо до рифа при спокойно време и реших да направя някои измервания. Винаги е полезно да разполагаш със скривалище, където другите се боят да те последват.

– Как се казваш, капитане? – попита Гарион.

– Креска, млади господине.

– Мисля, че можем да оставим обръщението „млади господине“. Наричай ме просто Гарион.

– Както кажеш, Гарион. Сега се махни от палубата, трябва да изкарам това старо корито от пристанището.

Говорът му беше различен и разстоянието от остров Перивор до Черек бе почти половината свят, но капитан Креска толкова много приличаше на Грелдик, приятеля на Барак, че Гарион изведнъж се почувства много сигурен. Той слезе долу и се присъедини към приятелите си.

– Имаме късмет – каза им той. – Нашият капитан е мелцен. Не е прекалено обременен със скрупули, но пък има карти на рифа. Вероятно е единственият човек в тези води, който притежава подобно нещо. Предложи да ни посъветва, когато дойде време да решим къде ще акостираме.

– Това ще ни бъде от помощ – каза Силк.

– Може би, но аз мисля, че основната му грижа е да не разбием кораба в някоя скала.

– Аз също подкрепям това – добави Силк. – Поне докато съм на борда.

– Връщам се на палубата – рече Гарион. – Да се затварям в задушна каюта винаги ме призява.

– И ти си господар на остров? – попита Поледра.

– Просто въпрос на привикване с новите условия, бабо.

– Ясно.

Морето и небето непрекъснато се променяха. Тежките облаци все още прииждаха от запад, от запад идваха и огромните вълни, родили се в другия край на света, на източното крайбрежие на Ктхол Мургос. Макар като крал на островен народ Гарион да знаеше, че явлението не е необичайно, все пак изпитваше суеверен страх, като виждаше, че ветровете над повърхността се движат на запад, а тези високо над мачтите, сякаш ръководени от движението на облаците, летят на изток. Много пъти беше виждал подобно нещо, но сега не беше сигурен, че времето се подчинява на природните закони. Запита се какво ли биха сторили тези две вечни съзнания, ако той и неговите приятели не бяха намерили кораб. За миг си представи, че морето се разделя на две и се получава широк проход по дъното – камъни и пясък, осеяни с останали на сухо риби. Започна да изпитва засилващото се чувство, че не е господар на съдбата си. Както и по време на дългото пътешествие към Ктхол Мишрак, Гарион ставаше все по-уверен, че двете пророчества го тласкат към Корим за среща, която не е избрана от самия него. Ала тази среща бе върховното събитие, към което се стремеше цялата вселена от началото на дните. Печалните думи „Защо аз?“ потрепнаха на устните му.

А после дойде Се'Недра и се сгуши в прегръдките му, както през онези няколко първи, мъчителни дни, когато най-накрая бяха открили, че всъщност се обичат.

– За какво мислиш, Гарион? – попита тихо тя. Беше свалила сатенената си зелена рокля със старинна кройка, която носеше в двореца, и сега бе облякла сива дреха от топла вълна.

- Всъщност за нищо. По-скоро ме връхлитат разни тревоги.
- За какво се тревожиш? Ние ще победим, нали?
- Това още не е решено.
- Разбира се, че ще победиш. Ти винаги побеждаваш.
- Този случай е малко по-специален, Се'Недра – въздъхна той. – Има нещо друго освен срещата. Трябва да си избира наследник, а онзи, когото избира, ще стане новото Дете на Светлината и най-вероятно ще бъде бог. Ако избира погрешен човек, е възможно да създам божество, което ще предизвика колосални бедствия. Можеш ли да си представиш Силк в тази роля? Той ще пребърква джобовете на другите богове и ще изписва солени шеги сред небесните съзвездия.
- Той наистина няма подходящия темперамент за това – съгласи се малката кралица. – Много го харесвам, но се боя, че УЛ ще възрази твърде енергично. Какво друго те притеснява?
- Знаеш какво. Един от нас няма да преживее утрешния ден.
- Всъщност това не бива да занимава мислите ти, Гарион – печално каза тя. – Това ще съм аз. Знам го от самото начало.
- Не приказвай глупости. Мога да те уверя, че не си ти.
- Ооо? Как?
- Просто ще им заявя, че няма да направя избора, ако те наранят по някакъв начин.
- Гарион! – възкликна тя. – Не можеш да направиш това! Ще разрушиш вселената, ако го сториш!
- Е, и? Знаеш, че вселената не означава нищо за мен без тебе.
- Това е много мило, но не можеш да постъпиш така. Така или иначе няма да го направиш. Чувството ти за отговорност е твърде силно.
- Какво те кара да мислиш, че ще си ти?
- Задачите, Гарион. Всеки от нас има своя задача. Някои от нас – повече от една. Белгарат трябваше да разбере къде ще се състои срещата. Велвет трябваше да убие Харакан. Дори Сади имаше задача. Той трябваше да убие Нарадас. Аз нямам друга задача, освен да умра.
- Тогава Гарион реши да й каже.
- Ти също имаше задача, Се'Недра – разкри й той. – И я изпълни много добре.
- За какво говориш?
- Не е възможно да си припомниш онова, което ти разказвам. След като тръгнахме от Кел, няколко дни ти беше много сънлива.
- Да, помня това.
- Ала това стана не защото сънят ти бе недостатъчен. Зандрамас

влиеше на съзнанието ти. Правила го е и преди. Помниш ли, че ти прилоша по път за Рак Хага?

– Да.

– Беше друго заболяване, но причината за него пак бе Зандрамас. Тя се опитваше да ти влияе повече от година.

Се'Недра го зяпна.

– Както и да е, след като напуснахме Кел, Зандрамас успя да приспи съзнанието ти. Ти се заблуди и там, в гората, помисли, че си срещнала Арел.

– Арел ли? Но тя е мъртва!

– Зная. Но ти въпреки това беше убедена, че си я срещнала. Тя ти беше дала парцалена кукла, а ти помисли, че е нашето дете. После тази мнима Арел ти е задала няколко въпроса и ти си ѝ отговорила.

– Какви въпроси?

– Зандрамас трябваше да разбере къде ще се състои срещата, а не можеше да отиде в Кел. Тя се представи за Арел, за да може да изтръгне отговорите от теб. И ти ѝ каза за Перивор, за географската карта и за Корим. Това беше твоята задача.

– Значи съм ви предала? – Малката кралица беше поразена.

– Не. Спаси вселената. Зандрамас трябва да дойде в Корим в предопределеното време. Някой трябваше да ѝ каже къде да отиде и тъкмо това беше твоята задача.

– Нищо не си спомням.

– Разбира се, че не си спомняш. Леля Поул изтри спомена за това от паметта ти. Вината всъщност не е твоя, а ти щеше да бъдеш смазана от угризения на съвестта, ако можеше да си припомниш какво се е случило.

– И все пак те предадох.

– Не. Ти направи онова, което трябваше, Се'Недра. – Гарин се усмихна малко тъжно. – Знаеш, че и двете страни се опитваха да сторят едно и също. Ние – както и Зандрамас, разбира се – се опитвахме да открием Корим и да попречим на другата страна да разбере къде е рифът, така че да победим поради невявяване на противника. Ала това просто не може да се случи. Срещата задължително трябва да се състои, защото едва тогава Кайрадис може да направи своя избор. Пророчествата няма да позволят да се случи другояче. И двете страни вложиха много усилия, опитвайки се да сторят нещо, което просто не можеше да стане. Всички трябваше да проуедем това от самото начало. Можехме да си спестим много неприятности. Единствената ми утеха е, че Зандрамас

пропиля много повече усилия от нас.

– Все още съм сигурна, че аз ще изгубя живота си.

– Глупости!

– Само се надявам да ми дадат да поддържа детето си, преди да загина – тъжно каза тя.

– Няма да умреш, Се'Недра.

Тя не му обърна внимание.

– Искам да се грижиш за себе си, Гарион – започна строго малката кралица. – Постарай се да се храниш добре, да се обличаш топло през зимата и не позволявай на сина ни да ме забрави.

– Се'Недра, ще престанеш ли?

– И последното нещо, Гарион – продължаваше твърдо тя. – Искам да се ожениш пак. Не желая да се скиташ тъжен и унил като Белгарат през последните три хиляди години.

– Разбира се, че няма. Освен това нищо няма да ти се случи.

– Ще видим. Обещай ми, Гарион. Ти не си създаден да бъдеш сам и се нуждаеш от жена, която да се грижи за теб.

– Свърши ли най-сетне? – чу се гласът на Поледра до тях. – Сигурна съм, че меланхолията е сладостно чувство, но няма всичко това не е прекалено драматично? Гарион е прав, Се'Недра. Нищо няма да ти се случи, така че я остави това благодество.

– Аз си зная, Поледра – упорстваше Се'Недра.

– Надявам се, че няма да си особено разочарована, когато вдругиден се събудиш и откриеш, че си в цветущо здраве.

– Кой ще бъде тогава?

– Аз – отвърна простиичко Поледра. – Зная го от около три хиляди години, така че имах време да свикна. Поне имам този ден с хората, които обичам, преди да си отида завинаги. Се'Недра, този вятър е много студен. Хайде да слезем долу, иначе здравата ще настинем.

– Тя е точно като леля ти Поул, нали? – каза Се'Недра през рамо, докато Поледра я водеше твърдо по стъпалата към трюма.

– Естествено – каза Гарион.

– Виждам, че е започнало – обади се Силк някъде отблизо.

– Какво да е започнало?

– Сантименталните сбогувания. Всеки е убеден, че тъкмо той ще е човекът, който утре няма да зърне залеза на слънцето. Предполагах, че всички ще се качат тук един след друг да си вземат сбогом с теб. Мислех, че ще съм първият – просто защото тази церемония трябва да ми се махне от главата, – но Се'Недра ме изпревари.

– Ти? Теб нищо не може да те убие, Силк. Прекалено голям късметлия си.

– Аз сам изработвам късмета си, Гарион. Не е толкова трудно да играеш с подправени зарове. – Лицето на дребничкия мъж стана замислено. – Наистина добре се забавлявахме, нали? Мисля, че хубавите спомени надделяват над лошите, а това е почти всичко, на което човек може да се надява.

– Ти си не по-малко сантиментален от Се'Недра и баба ми.

– Наистина ли? Много лошо. Не се натъжавай твърде много от кончината ми, Гарион. Ако все пак се случи да бъда аз, това ще ми спести неудобството да взема едно много неприятно решение.

– О? И какво е това решение?

– Знаеш мнението ми за брака, нали?

– О, да. Говорил си на тази тема много, много пъти.

Силк въздъхна.

– Въпреки това ми се струва, че ще трябва да реша за Лизел.

– Чудех се колко ли време ще ти трябва.

– Ти си знаел? – Силк изглеждаше изненадан.

– Всички знаят, Силк. Тя нареди нещата така, че да те спечели, и успя.

– Отчайваща работа – да ме спечели накрая, когато вече съм си изгубил ума по нея.

– Не бих казал, че си стигнал чак дотам.

– Сигурно съм съвсем изкуфял, щом се замислям за брак – каза Силк унило. – Двамата с Лизел можем да продължим по стария начин, но ми изглежда малко уничително да се промъквам по коридорите до спалнята ѝ посред нощ. Пък и твърде много я харесвам за това.

– Само я харесваш?

– Добре де – отвърна троснато Силк. – Влюбен съм в нея. По-добре ли ти стана, като го казах?

– Исках просто да изясня какво е положението. За пръв път го признаваш – дори пред себе си, нали?

– Опитвах се да го избегна. Мислиш ли, че можем да поговорим за нещо друго? – Драснианецът се огледа и каза навъсено: – Ще ми се да намери друго място за летене.

– Кой?

– Този проклет албатрос. Пак дойде. – Гарион вдигна глава и видя бялата птица да лети точно пред носа. Облаците на запад бяха станали по-наситено виолетови с приближаването на утрото и албатросът сякаш

излъчваше гореща бяла светлина.

– Странна птица – каза Гарион.

– Ще ми се да знам какво е намислил – каза Силк. – Отивам в каютата. Не искам да го гледам повече. – Дребничкият драснианец стисна ръката на Гарион и каза дрезгаво: – Забавлявахме се. Пази се.

– Не си тръгвай.

– Трябва да дам възможност на всички останали, които чакат реда си да ви видят, ваше величество. – Силк се засмя. – Мисля, че те чака потискащ ден. Отивам да разбера дали Белдин вече е намерил пиво. – Дребничкият крадец махна весело с ръка и се спусна по стълбите, водещи към каютата.

Прогнозата на Силк се оказа вярна. Един след друг приятелите на Гарион се качваха на палубата, сбогуваха се с него и всеки бе твърдо убеден, че тъкмо той ще загине. Като цяло денят наистина протече твърде мрачно.

Когато приключи последното тъжно сбогуване, вече се здрачаваше. Гарион се облегна на перилата и впери поглед в светлата фосфоресцираща дيريا зад кораба.

– Лош ден, а? – Отново беше Силк.

– Ужасен. Белдин намери ли пиво?

– Не ти го препоръчвам. Утре умът ще ти е много необходим. Качих се само за да се уверя, че скръбта, в която те потопиха приятелите ти, няма да те накара да се удавиш. – Силк се намръщи и попита: – Какво е това?

– Кое?

– Този клокочещ звук пред нас. Чуй!

Небето бе виолетово-черно – наситен, мрачен цвят, пронизван на места от гневни алени петна – там светлината на залязващото слънце се промъкваше през облаците. Ниско над хоризонта се виждаше ръждиво оцветена мъглявина, окичена с огърлица от морска пяна.

Капитан Креска се приближи с люлеещата се походка на човек, който прекарва малко време на брега, и каза:

– Стигнахме. Това е рифът Корим.

Гарион се вгледа в Мястото, което вече не съществува, мислите и чувствата му върхлитаха объркани, бързи, парещи.

Изведнъж албатросът нададе странен, почти триумфален писък и полетя напред.

19.

Главният иконом Оскатат вървеше преднамерено мудро по коридорите на двореца. Отиваше в тронната зала на Ургит, краля на Ктхол Мургос. Прорязаното му с белези лице беше сурово, а умът му – неспокоен. Той спря пред зорко охраняваните врати на тронната зала и каза:

– Трябва да говоря с Негово величество.

Пазачите отвориха вратите. Въпреки че според споразумението между стареца и крал Ургит Оскатат все още бе само главен иконом, пазачите, както и всички в двореца, признаваха факта, че той е вторият авторитет в Ктхол Мургос след самия крал.

Икономът завари монарха да говори с кралица Прала и кралицата майка Тамазин.

– А, здравей, Оскатат – каза Ургит. – Радвам се, че всички от малкото ми семейство са тук. Тъкмо обсъждахме възможностите за мащабно преустройство на двореца. Всички тези скъпоценни камъни и тонове злато по таваните издават ужасно лош вкус, не мислиш ли? Освен това от тези ненужни орнаменти ще взема пари, които ми трябва за военни цели.

– Дойде важна вест, Ургит – каза Оскатат. Според височайша заповед на владетеля той винаги наричаше краля с малкото му име по време на личен разговор.

– Ужасно – възкликна Ургит и се разположи по-удобно на възглавниците на трона си. Таур Ургас, предполагаемият баща на Ургит, бе отхвърлял с презрение всякакви удобства като възглавници и килимчета – предпочиташе да дава пример за непоколебимост на мургите, като седи с часове върху студения камък. С този безумен жест лудият крал беше постигнал само огромна киста на задните си части, допринесла твърде много за прословутата раздражителност на монарха през последните години от живота му.

– Седи изправен, Ургит – каза разсеяно лейди Тамазин.

– Да, мамо – отговори Ургит и се поизправи. – Продължавай, Оскатат. Но, моля те, поднеси ми новините внимателно. Забелязал съм, че напоследък „важните неща“ обикновено се оказват истински катастрофи.

– Свързах се с Джахарб, старейшината на дагашите – съобщи Оскатат. – По моя молба той се опитва да установи местоположението на първосвещеника Агачак. Накрая го открихме, или поне открихме

пристанището, от което е отплавал, напускайки Ктхол Мургос.

– Изумително – каза Ургит с широка усмивка. – За пръв път ми донасяш действително добри новини. Значи Агачак е напуснал Ктхол Мургос. Да се надяваме, че има намерение да отплава на края на света. Радвам се, че ми съобщи това, Оскатат. Сега, след като знам, че този крачещ труп не замърсява онова, което е останало от кралството ми, ще спя много по-добре. Успяха ли шпионите на Джахарб да разберат къде възнамерява да отиде йерархът?

– Пътува към Малореа, Ургит. Ако се съди по постъпките му, явно смята, че Сардионът е там. Отишъл е в Тул Марду и е принудил крал Нател да го придружи.

Ургит се размя гръмогласно.

– Значи наистина го е направил!

– Не разбирам какво имаш предвид.

– Веднъж му предложих да вземе Нател вместо мен, ако тръгне да преследва Сардиона. Сега се е заел с този кретен. Бих дал товари злато да чуя част от разговорите им. Ако случайно успее, ще направи Нател върховен владетел на ангараките, а пък Нател не може да завърже сам дори връзките на обувките си.

– Не мислиш, че Агачак ще успее, нали? – рече кралица Прала и лека бръчка прорязва безукорното ѝ чело. Тя беше бременна от няколко месеца и напоследък бе започнала да се тревожи за всичко.

– Да се наложи над останалите ли? – изсумтя Ургит. – Няма никакъв шанс. Ще трябва първо да се справи с Белгарион – да не говорим за Белгарат и Поулгара. Те ще го изпепелят. – Кралят се усмихна язвително. – Толкова е приятно да имаш могъщи приятели. – Ала след миг замълча и се намръщи. – Наистина трябва да предупредим Белгарион, пък и Келдар – добави той. После отново се изтегна върху възглавничките. – Последните новини са, че Белгарион и приятелите му са напуснали Рак Хага заедно с Кал Закат. Най-вероятното предположение беше, че отиват към Мал Зет или като гости, или като затворници. – Кралят подръпна дългия си остър нос. – Е, познавам Белгарион достатъчно добре и зная, че не е от хората, които ще останат дълго време затворени. Ала Закат навярно знае какво е положението. Оскатат, има ли някакъв начин да пратим някой дагаш в Мал Зет?

– Можем да опитаме, Ургит, но шансовете ни за успех не са особено големи. Освен това един дагаш ще се сблъска с големи трудности, уреждайки си аудиенция с императора. На плещите на Закат тежи гражданска война и по всяка вероятност владетелят на Малореа е твърде

зает.

– Да, вярно. – Ургит започна да барабани с пръсти по облегалката на трона си. – Въпреки това той непрекъснато получава информация за събитията в Ктхол Мургос, не мислиш ли?

– Несъмнено.

– Тогава защо Закат не стане наш пратеник до Белгарион?

– Мислите ти текат прекалено бързо за мен, Ургит – призна Оскатат.

– Кой е най-близкият град, който малореанците държат в ръцете си?

– Те все още имат малък гарнизон в Рак Ктака. Можем да го превземем за няколко часа, но не искахме да даваме повод на Закат да се върне в Ктхол Мургос с войските си.

– Аз самият съм дълбоко склонен да приема този начин на мислене – призна Ургит и потрепери. – Но дължа няколко услуги на Белгарион, пък и искам да защита брата си, доколкото мога. Ще ти кажа как да постъпиш, Оскатат. Вземи три армейски корпуса и се насочи към Рак Ктака. Малореанците извън градчето ще побягнат към Рак Хага и ще предадат на Кал Закат новината, че сме започнали да нападаме неговите градове. Това трябва да привлече вниманието му. Пообикалай около града и после го обсади. Поискай разговор с гарнизонния командир, обясни му каква е ситуацията. Аз ще напиша писмо до Кал Закат, в което ще посоча общите интереси, които имат двете ни страни. Сигурен съм, че той не желае присъствието на Агачак в Малореа. Лично аз пък никак не страдам от липсата на стария магьосник тук, в Ктхол Мургос. Ще предложи най-настойтелно да предаде тази информация на Белгарион. Новината за враждебните действия от наша страна ще ни гарантира, че Закат най-малкото ще хвърли поглед на писмото ми. Малореанецът ще се свърже с Белгарион и тогава ще можем да седим и да наблюдаваме как Богоубиеца ще реши проблема вместо нас. – Ургит се засмя. – Кой знае? Това може дори да е първата крачка към помирение между Негово непреклонно величество и мен. Наистина мисля, че е време ангараките да престанат да се избиват.

– Не можеш ли да го накараш да се движи по-чевръсто? – настоя крал Анхег пред капитан Грелдик.

– Разбира се, Анхег – изръмжа Грелдик. – Мога да опъна още платна и ще плаваме бързо като стрела. За около пет минути. После ще се

счупят мачтите и ще трябва да гребем с веслата. За коя смяна да те запиша?

– Грелдик, чувал ли си някога думите „ваше величество“?

– Споменавал си ги често, Анхег, но някой път трябва да прочетеш морските закони. Когато сме на борда на този кораб, имам по-голяма власт от твоята във Вал Алорн. Ако ти кажа да гребеш, ще гребеш, щом ти заповядам да плуваш – ще го направиш.

Анхег се отдалечи, мърморейки проклетия под носа си.

– Успя ли? – поинтересува се император Варана, докато кралят на алорните се приближаваше към носа на кораба.

– Каза ми да си гледам работата – изсумтя Анхег. – После ми предложи да хвана веслата, ако бързам толкова.

– Гребал ли си някога?

– Веднъж. Череките са морски народ и баща ми реши, че ще е поучително да направя едно пътуване като матрос. Нямах нищо против гребането. Но боят с пръчка беше много неприятен.

– Значи са били престолонаследника? – невярващо попита Варана.

– Много е трудно да видиш лицето на гребца, когато се приближаваш откъм гърба му. – Анхег повдигна рамене. – Командирът на гребците се опитваше да ни накара да действваме колкото се може по-бързо. Преследвахме един толнедрански търговски кораб и не искахме да се добере до безопасните толнедранските териториални води.

– Анхег! – възкликна Варана.

– Това беше преди много години, Варана. Сега съм издал заповед никой да не безпокои толнедранските кораби – поне не пред свидетели. Цялата работа е там, че вероятно Грелдик е прав. Ако сложи всички платна, вятърът ще изтръгне мачтите, след което и ти, и аз ще се озовем на греблата.

– Значи няма шанс да настигнем Барак, така ли?

– Не знам. Барак не е толкова добър моряк като Грелдик, пък и неговото огромно корито не се поддава лесно на управление. Всеки ден скъсяваме разстоянието, което ни дели. Щом стигне Малореа, Барак ще трябва да спира на всяко пристанище, за да задава въпроси. Повечето малореанци не биха разпознали Гарион, дори ако кралят на Рива отиде при тях и се изплное в лицата им. Обаче с Келдар е положението е съвсем друго. Разбрах, че този малък крадец има представителства в повечето градове и села на Малореа. Зная какво мисли Барак. Щом се добере до Малореа, ще тръгне да търси Силк, защото Гарион и принц Келдар очевидно са заедно. Ала аз не бива да питам за Силк. Само ще опиша

„Морска птица“ на пристанищните скитници в няколко града. Ще платя няколко халби пиво и ще успея да проследя Барак, където и да отиде. Да се надяваме, че ще го настигнем преди да е намерил Гарион и да развали всичко. Ще ми се онова сляпо момиче да не беше му казвало, че не трябва да върви след риванския крал. Най-бързият известен на мен начин да накараш Барак да свърши нещо е да му забраниш да го прави. Ако беше с Гарион, поне Белгарат щеше да го държи под око.

– А как да го спрем, дори ако успеем да го настигнем? Корабът му може и да е по-бавен от нашия, но е по-голям и превоз на повече хора.

– Грелдик и аз го измислихме – отговори Анхег. – Грелдик има в трюма таран, който се прикрепва към носа на кораба. Ако Барак откаже да се подчини, когато му наредя, ще потопи „Морска птица“.

– Анхег, това е чудовищно!

– Също както и онова, което се опитва да направи Барак. Ако успее да се добере до Гарион, Зандрамас ще победи и всички ще се гърчим под ботуша на някой бог, по-зъл и от Торак. Ако се налага да потопя „Морска птица“, за да избегна тази катастрофа, ще го направя без капка колебание. – Анхег въздъхна. – Ала братовчедът много ще ми липсва, ако се удави.

Тази сутрин кралица Порен беше повикала в личните си покои маркграф Кендон, началника на разузнавателната служба, и издаде заповедите си без никакво колебание.

– Всички, Джевълин – нареди с нетърпящ възражение глас тя. – Искам всички шпиони да се махнат от това крило на замъка и да не се мяркат тук до края на деня.

– Порен! – изстена Джевълин. – Това е нечувано!

– Напротив. Току-що го чу – от мен. Кажи на хората си да изхвърлят и неофициалните шпиони. Искам това крило напълно чисто в рамките на един час. Аз имам свои шпиони, Джевълин, и зная къде са всичките обичайни шпионски скривалища. Изхвърли ги всички до един.

– Горчиво съм разочарован от теб, Порен. Монарсите просто не се отнасят по този начин към разузнавателните служби. Представяш ли си как ще се отрази това върху бойния дух на хората ми?

– Честно казано, Кендон, бойният дух на твоите професионални подслушвачи никак не ме интересува. Става въпрос за задача, която не търпи отлагане.

– Нима разузнавателната служба някога ви е подвеждала, ваше

величество? – Гласът на Джейвълн звучеше малко обидено.

– Доколкото си спомням, два пъти. Не проникна ли култът към Мечката сред твоите служители? И нима разузнавателната служба не претърпя пълен провал, като не ме предупреди за измяната на генерал Халдар?

Джейвълн въздъхна и каза:

– Е, не сме всемогъщи. Някои незначителни неща могат и да убягнат от вниманието ни.

– Наричаш предателството на генерал Халдар и подкрепата му на култа към Мечката незначителни неща?

– Проявяваш ненужна острота, Порен.

– Искам това крило от двореца прочистено от шпиони, Джейвълн. Да повикам ли сина си? Ще съставим прокламация, обявяваща постоянна забрана срещу шпиониране на кралското семейство.

– Не би го направила! – Лицето на Джейвълн бе станало мъртвешки бледо. – Цялата служба ще се срине. Правото да шпионира кралското семейство винаги е било най-висша награда за отличната служба на шпионина. Повечето от моите хора копнеят за този шанс. – Джейвълн се намръщи и добави: – Макар че Силк вече три пъти отказва.

– Махни шпионите оттук, Джейвълн, и не забравяй килера, скрит зад гоблена в коридора пред покоите ми.

– Как разбра за него?

– Не съм аз. Всъщност Кева разбра.

Джейвълн изпъшка.

Няколко часа по-късно Порен седеше нетърпеливо във всекидневната със своя син, крал Кева. Кева възмъжаваше много бързо. Гласът му се беше превърнал в звучен баритон, рядка мека брада бе започвала да покарва по страните му. Майка му, за разлика от повечето регенти, бе започнала постепенно да го представя на членовете на различните съвети по държавни дела и го въвеждаше в преговорите с чуждите дипломати. Не след дълго можеше да го изтласка към челните позиции на кралството, а самата тя постепенно да се отдръпне от нежеланото бреме по управлението. Порен бе убедена, че Кева ще е добър крал. Той беше почти толкова проникателен, колкото баща си, и притежаваше най-необходимата черта за един монарх – здрав разум.

Някой почука твърде силно на вратата.

– Да? – отговори кралицата.

– Аз съм, Порен – отвърна напорист глас. – Ярблек.

– Влез, Ярблек. Има за какво да поговорим.

Ярблек отвори вратата и след миг влезе във всекидневната заедно с Вела. Порен въздъхна. По време на посещението си в Гар от Надрак Вела се бе върнала към предишното си състояние. Бе изоставила повърхностната обвивка от добри обноски, която Порен толкова дълго се бе старала да й наложи, а облеклото й показваше, че отново е същото диво, неукротимо същество, както преди.

– Каква е тази суматоха, Порен? – измърмори сърдито Ярблек и захвърли орфаното си палто и рунтавата си шапка в ъгъла. – Твоят весносец едва не уби коня си, за да се добере до мен.

– Получих много важна вест – отговори драснианската кралица. – Мисля, че засяга всички ни. Ала искам да пазите всичко в строга тайна.

– Тайна ли? – изсмя се подигравателно Ярблек. – Знаеш, че в твоя дворец няма нищо поверително, Порен.

– Този път има – отвърна самодоволно Порен. – Тази сутрин наредах на Джевълин да изчисти това крило на двореца от всички шпиони.

Ярблек се засмя.

– И как го прие той?

– Зле.

– Хубаво. Напоследък беше станал прекалено самоуверен. Така, да се захващаме за работа. Какъв е проблемът?

– Изчакай минутка. Откри ли какво е намислил Дроста?

– Разбира се. Той се опитва да се помири със Закат. Действа много внимателно с посредничеството на един малореанец – ръководителя на Бюрото на вътрешните работи – мисля, че се казваше Брадор. Както и да е, Дроста позволява на малореански агенти да използват Гар от Надрак като предмостие за проникване на запад.

Ала тонът на Ярблек накара Парен да помисли, че има още нещо.

– Каж ми всичко, Ярблек. Премълчаваш нещо.

– Мразя да си имам работа с умни жени – оплака се Ярблек. – Не зная защо това ми изглежда толкова неестествено. – После търговецът благоразумно се отмести встрани, за да избегне евентуален удар от камите на Вела. – Добре – предаде се той. – Закат се нуждае от пари – целта му е преди всичко да се справи с войните, които води на два фронта. Дроста е намалил вносните мита за малореански килими – поне за търговците, които плащат данъци на Мал Зет. Тези малореанци ни смъкват кожата – на мен и на Силк – по пазарите на Арендия.

– Предполагам, че си се възползвал от тази информация?

– Естествено. – Търговецът се замисли за момент. – Това е шанс да реализираш крупна печалба, Порен – каза той. – Дроста намали

вносните мита на малореанците с петнадесет процента. Ти пък ги вдигни със същите проценти – ще направиш пари, а Силк и аз ще смачкаме конкурентите.

– Мисля, че се опитваш да ме измамиш, Ярблек – подозрително каза Порен.

– Аз?

– Ще поговорим за това по-късно. А сега слушай много внимателно – тъкмо затова изпратих да те повикат. Барак, Мандорален, Хетар, Лелдорин и Релг пътуват към Малореа. Не сме съвсем сигурни, но смятаме, че възнамеряват да се присъединят без покана към похода на Белгарион. Ти беше в Реон и знаеш какво ни каза даласианската пророчица. Тези луди глави в никакъв случай не бива да се забъркват в тази работа.

– Напълно съм съгласен с думите ти.

– Ако изпратиш съобщение до твоите хора в Малореа, как мислиш – след колко време ще стигне?

– За няколко седмици, може би малко по-бързо, ако си го поставя като основна цел.

– Този въпрос е от първостепенно значение, Ярблек. Анхег и Варана преследват Барак, но не можем да сме сигурни, че ще го настигнат навреме. Трябва да забавим Барак и най-добрият начин да го направим е да му подхвърляме погрешна информация. Искам да наредиш на своите хора в Малореа да лъжат Барак. Възползвай се от всяка възможност да го отпращаш в погрешна посока. Барак следва Келдар, затова ще проверява какви вести са получени за него във всяко представителство в Малореа. Ако Келдар и другите отиват към Мага Рен или Пен Дака, нека твоите хора му кажат, че е тръгнал за Мал Дария.

– Познавам тази процедура, Порен – рече Ярблек и я погледна замислено. – Ти, изглежда, скоро ще предадеш властта в ръцете на Негово величество Кева, нали?

– Да, след няколко години.

– Щом онази работа в Малореа приключи, мисля, че аз и Силк сигурно ще поискаме да поговорим с теб надълго и нашироко.

– Така ли?

– Какво мислиш по въпроса да станеш наш младши съдружник в търговските операции – след като приключиш със задълженията си тук, в Боктор?

– Много съм поласкана, Ярблек. Какво те накара да се замислиш за подобна възможност?

– Много си умна, Порен, а освен това имаш твърде полезни

контакти. Можем дори да подготвим петпроцентен дял за теб.

– И дума да не става, Ярблек – прекъсна ги изненадващо крал Кева.
– Процентите трябва да бъдат най-малко двадесет.

– Двадесет?! – почти изкрещя Ярблек.

– Трябва да браня интересите на майка си – любезно отвърна Кева.
– Знаеш, че тя няма да е вечно млада, а не бих понесъл да гледам как чисти мръсни подове на преклонна възраст.

– Това е същински обир, Кева – Лицето на Ярблек бе станало моравочервено.

– Не съм опрял нож в гърлото ти, Ярблек – отвърна Кева. – В крайна сметка може би ще е по-добре, ако майка ми започне самостоятелен бизнес. Тя сигурно ще се справи много добре – особено като се вземе предвид фактът, че всички членове на кралското семейство са освободени от драснианските вносни мита.

– Мисля, че току-що се поряза със собствения си нож, Ярблек – злорадо се обади Вела. – Днес бездруго научаваш само лоши новини, затова е време и аз да прибавя своя дял. Когато всичко това свърши, искам да ме продадеш.

– Да те продам ли? На кого?

– Ще ти кажа, когато му дойде времето.

– Той има ли пари да те купи?

– Наистина не знам, но това няма значение. Аз сама ще платя твоя дял от цената.

– Сигурно много те е грижа за него, щом правиш подобно предложение.

– Представа си нямаш, Ярблек. Аз съм създадена за този мъж.

– Казаха ни да чакаме тук, Атеска – повтори упорито Брадор.

– Това беше отдавна – отвърна генерал Атеска, който крачеше нервно из голямата палатка. Беше с униформа и стоманен нагръдник, инкрустиран със злато. – Аз отговарям за благополучието и сигурността на владетеля.

– Те са и моя отговорност. – Брадор разсеяно милваше косматото коремче на малкото коте, блажено отпуснато в скута му.

– Тогава защо не предприемеш нещо по този въпрос? От седмици нямаме никакви новини от него. Дори твоята разузнавателна мрежа не е в състояние да ни каже къде се намира нашият император.

– Зная, Атеска, но няма да престъпя неговата заповед само защото

ти се чувстваш нервен или отегчен.

– В такъв случай защо не останеш тук да се грижиш за котенцата? – язвително попита Атеска. – Аз ще изтегля армията още утре сутринта.

– Не съм заслужил това, Атеска.

– Извинявай, Брадор. Просто тази неизвестност ме прави раздражителен и губя добрите си обноски.

– Аз съм загрижен също като теб, Атеска – каза Брадор. – Ала всичко, което съм научил, въстава при мисълта да не се подчиня на заповед, издадена от императора. – Котенцето в скута на Брадор притисна нежно нос в пръстите му. – Знаеш ли – продължи той, – мисля, че щом Негово величество се върне, ще го помоля да ми даде това котенце. Наистина много се привързах към него.

– Както искаш – отвърна Атеска. – Ако всяка година опитваш да намериш покрив за две-три котила, сигурно ще се предпазиш от други неприятности. – Генералът със счупения нос подръпна замислено ухото си. – Какво ще кажеш да направим компромис?

– Винаги съм готов да изслушам думите ти.

– Добре. Знаем, че армията на Урвон е почти изцяло разформирана, освен това разполагаме с убедителни косвени доказателства, че самият Урвон е мъртъв.

– Да, и аз бих потвърдил същото.

– Зандрамас е прехвърлила силите си в Даласианските протекторати.

– Докладите на моите подчинени съдържат точно такива сведения.

– Ние с теб сме ключови фигури в управата на Негово величество, нали?

– Да.

– Не означава ли това, че трябва да проявим лична инициатива, за да се възползваме от тактическата ситуация, възникнала на бойното поле, без да се консултираме с Мал Зет?

– Имаш право. Все пак ти си прекарал повече време на бойното поле от мен.

– Стандартната практика е такава, Брадор. Добре тогава – на практика кралство Даршива е незащитено. Предлагам да възстановим реда по поречието на река Пелдан и да окупираме Даршива. По този начин ще прекъснем достъпа на Зандрамас към нейната база за подкрепления. Ще разположим главната фронтова линия под хребета на онези планини, за да отблъснем силите ѝ, ако се опита да се върне. Така ще успеем да поставим тези две провинции под контрола на императорската

корона. Даже може да спечелим по някой орден.

– Негово величество ще е много доволен, нали?

– Направо ще ликува, Брадор.

– Все още не разбирам как окупацията на Даршива ще ни помогне да открием къде се намира Негово величество.

– Така е, защото не си военен. Трябва да следим движението на врага – тоест на даршиванската армия. Стандартната военна процедура в такива случаи изисква да изпратим патрули, да дебнем неприятеля, определяйки силата му и евентуалните му намерения. Ако тези патрули случайно се натъкнат на императора, докато изпълняват мисията си, още по-хубаво... – Той красноречиво разпери ръце.

– Ще трябва да дадеш подробни инструкции на офицерите, които командват патрулите – изтъкна предпазливо Брадор. – Някой неопитен лейтенант може да се развълнува и да каже неща, които бихме предпочели императорът да не знае.

– Имах предвид масирано патрулиране – усмихна се Атеска. – Мислех за бойна сила от размера на няколко войскови бригади. Бригадите са под командата на полковници, а аз разполагам с голям брой твърде интелигентни висши командири.

Брадор се ухили и попита:

– Кога започваме?

– Имаш ли нещо запланувано за утре сутрин?

– Нищо, което не бих могъл да отложам – отвърна Брадор.

– Но ти защо не усети, че бурята идва? – обърна се Барак към боцмана Дролаг. Двамата стояха в задната част на палубата под плющия дъжд.

Дролаг избърса лицето си с ръка.

– Нямам представа, Барак – призна той. – Кракът ми никога не ме е лъгал. – Боцманът беше един от онези нещастници, които си бяха чурили крак – в случая на Дролаг това бе станало в кръчмарска свада. Скоро след зарастването на костта боцманът бе открил, че кракът му е необикновено чувствителен към промените във времето и умееше да предвижда лошото време с необикновена точност. Хората от екипажа винаги го наблюдаваха внимателно. Щом Дролаг започнеше да потрепва на всяка крачка, те оглеждаха хоризонта за приближаващи бури, когато куцаше, свиваха част от платната и приготвяха резервните въжета. Дролаг беше превърнал неудобството от счупения си крак в доживотна кариера и

само раздаваше заповеди – никой не очакваше от него да върши истинска работа. Просто трябваше да крачи по палубата, та всеки да може да го наблюдава. Кракът му му даваше възможност да предвижда с голяма точност кога ще се разрази буря. Ала този път не бе станало така. Бурята, помела палубата на „Морска птица“ с ураганен вятър и пороен дъжд, беше връхлетяла изневиделица и Дролаг беше изненадан от появата и като всички останали.

– Не си се напил, не си падал и не си счупил пак крака си, нали? – подозрително попита Барак. Гигантът разбираше твърде малко от човешка анатомия – знаеше само къде да удари някого с брадва или да го съсече с меч така, че да постигне желания, обикновено фатален резултат. Огромният червенобрад мъж беше стигнал до твърде мъглявия извод, че щом Дролаг е придобил чувствителност към времето, счупвайки крака си, второ счупване би могло да му я отнеме.

– Разбира се, че не съм, Барак – отвърна отвратено Дролаг. – Няма да рискувам живота си за няколко халби лошо пиво.

– Как тогава не усети приближаването на бурята?

– Не знам, Барак. Може би това не е естествена буря. Може да я е предизвикал някой магьосник. Не зная дали кракът ми би реагирал на подобно нещо.

– Твърде удобно извинение, Дролаг – подигра го Барак. – Всеки път, когато някой невежа не може да си обясни определено явление, го приписва на магии.

– Не съм длъжен да търпя такова отношение, Барак – ядоса се Дролаг. – Печеля честно парите си, но не съм отговорен за свръхестествените сили.

– Слизай долу, Дролаг – нареди Барак. – Поговори с крака си и виж дали ще може да измисли по-убедително извинение.

Дролаг се заклатушка към долната палуба.

Барак беше в лошо настроение. Сякаш всичко се беше съюзило срещу него, стремейки се да го забави. Скоро след като той и приятелите му бяха станали свидетели на мъчителната смърт на Агачак. „Морска птица“ се удари в подводен дънер и получи тежка пробойна. Като непрекъснато изгребвах водата от трюма, успяха да слязат по реката до Дал Зерба и там изтеглиха течащия кораб за ремонт. Това им отне две седмици, а сега бурята, появила се изневиделица, ги бавеше още.

От трюма излезе Унрак, следван от глуповатия крал на тулите. Унрак се огледа, притискайки яркочервената си коса, която вятърът разпиляваше във всички посоки.

– Изглежда, бурята няма да утихне скоро, нали, татко? – отбеляза той.

– Въобще няма такова намерение.

– Хетар иска да говори с теб.

– Трябва да управлявам това корито.

– И помощник-капитанът може да се справи с това, татко. Просто трябва да държи носа срещу вятъра. Хетар смята, че сме в опасност.

– Заради тази мъничка буря? Не ставай глупав.

– Мислиш ли, че дъното на „Морска птица“ е достатъчно здраво да издържи сблъсък с подводни скали?

– Ние плаваме в дълбоки води.

– Не мисля, че е за дълго. Просто слез долу, татко. Хетар иска да ти покаже нещо на картата.

Барак предаде румпела на помощник-капитана и последва сина си по стълбата към каютата под палубата. Нател, кралят на тулите, тръгна след него с безразлично лице. Нател беше малко по-възрастен от Унрак, но се беше привързал към червенокосия син на Барак и го следваше като изгубено кутре. Унрак не беше особено мил към своя нежелан спътник.

– За какво става въпрос, Хетар? – попита Барак, щом влезе в тясната каюта.

– Ела да погледнеш – каза високият алгар.

Барак се приближи до неподвижно закрепената към пода маса и се вгледа в картата.

– Напуснахме Дал Зебра вчера сутринта, нали?

– Да. Щяхме да сме се измъкнали по-рано, ако някой обръщаше внимание на боклуците под повърхността на реката. Само да разбере кой е бил на вахта този ден, ще го окача на реята с главата надолу.

– Какво означава „да окача някого на реята“? – попита Нател.

– Нещо много неприятно – отговори червенокосото момче.

– Тогава предпочитам да не ми казваш. Не обичам неприятните неща.

– Както желаете, ваше величество. – Унрак все пак притежаваше някакви обноски.

– Не можеш ли просто да ми викаш Нател? – попита умолително младият тул. – Така или иначе в действителност не съм никакъв крал. Майка ми взема всички решения.

– Както искаш, Нател – отвърна Унрак с известно съжаление.

– Как смяташ, колко път сме изминали от вчера? – обърна се Хетар

към Барак.

– О, може би двадесет левги. Снощи трябваше да спрем, защото се озовахме в непознати води.

– Значи се намираме точно тук, нали? – Хетар посочи злокобния символ на картата.

– Въобще не сме близо до рифа, Хетар. Насочихме се на югоизток веднага щом излязохме от устието на реката.

– Но не сме се движили на югоизток, Барак. Изглежда, край западния бряг на Малореа има силно морско течение. Проверих няколко пъти. Носът на кораба наистина е насочен на югоизток, но „Морска птица“ се е придвижвала странично почти на юг заради него.

– Кога стана толкова вещ в корабоплаването, приятелю?

– Не е нужно да бъда, Барак. Взemi една пръчка и я хвърли зад десния борд – корабът ще се изравни с нея само след няколко минути. Сигурен съм, че се движим на юг, независимо в коя посока е насочен носът му. Предполагам, че след около час ще чуем вълните на приборя, разбиращ се в рифа.

– Потвърждавам, че нашият приятел казва истината, граф Трелхайм – увери го Мандорален. – Аз самият бях свидетел на неговия експеримент с пръчката. Наистина се отклоняваме на юг.

– И какво можем да направим? – попита Лелдорин и в гласа му прозвуча лека уплаха.

Барак мрачно се взираше в картата.

– Нямаме никакъв избор – заяви той. – Не можем да се върнем в открито море при тази буря. Ще трябва да хвърлим и двете котви, после можем само да се надяваме да намерим дъно, което ще ни задържи. Ще изчакаме, докато бурята утихне. Как се казва рифът, Хетар?

– Турим – отвърна алгарът.

20.

Както каютите на почти всички кораби на света, и тази на кораба на капитан Креска беше с нисък таван и с боядисани в тъмен цвят напречни греди. Мебелите бяха завинтени за пода, ала газените лампи се поклащаха върху поставките си, докато закотвеният кораб се люлееше върху вълните. Гарцион в известен смисъл обичаше плаването в океана: дълбоките води му внушаваха спокойствие, прогонваха мислите далеч от съзнанието му. Когато беше на брега, му се струваше, че винаги бърза

от едно място към друго, преминава през тълпи от хора и звуци, които му пречеха да се съсредоточи. Сред открито море имаше време да остане насаме с мислите си, а равномерният, безкраен бяг на вълните и бавното движение на облаците по небето им придаваше яснота и задълбоченост.

Вечерята беше съвсем проста – вкусна бобена чорба и дебели резени ароматен черен хляб. Всички седнаха на пейките около грубата маса, нахраниха се и започнаха да разговарят тихо: очакваха капитана, който беше обещал да се присъедини към тях.

Малкото вълче лежеше под масата до краката на Се'Недра и очите му следяха умолително всяко нейно движение. Се'Недра му подхвърляше късчета месо, когато мислеше, че никой не я наблюдава.

– Изглежда, прибойта е силен – рече Закат, заслушан в бученето на вълните, разбиващи се в скалите на рифа. – Твърде вероятно е това да ни създаде проблеми, когато се опитаме да слезем на брега, нали?

– Съмнявам се – отвърна Белгарат. – Тази буря навярно е подготвена от деня на сътворението на вселената и въобще няма да ни попречи.

– Вратата ти във фантастичните явления не е ли прекалено силна, Белгарат? – каза Белдин. – Не си ли прекалено самоуверен?

– Не мисля. Двете пророчества трябва да осъществят тази среща. Те се стремят към нея от създаването на света. Няма да позволят нещо да попречи на онези, които трябва да присъстват на това изключително събитие.

– Тогава защо изпращат подобна буря?

– Бурята не ще възпрепятства нито нас, нито Зандрамас.

– Тогава защо бушува така яростно?

– Вероятно е изпратена да държи всички останали далеч от това място. Само определени хора трябва да бъдат на рифа утре. Пророчествата ще се погрижат никой друг да не стъпи на тези брегове, докато нашата работа не приключи.

Гарион погледна Кайрадис. Лицето ѝ беше спокойно, дори лъчезарно. Парчето плат върху очите ѝ скриваше чертите ѝ, ала сега кралят на Рива внезапно осъзна колко необикновено красива в действителност е тя.

– Хрумна ми нещо твърде интересно, дядо – сподели той. – Кайрадис, ти не ни ли каза, че Детето на Мрака винаги е било само? Означавали ли това, че утре Зандрамас ще се изправи сама срещу нас?

– Не си разбрал правилно думите ми, Белгарион от Рива. Твоето име и имената на всеки един от спътниците ти са изписани сред

звездите след самото сътворение на света. Ала онези, които ще съпътстват Детето на Мрака, не са от значение. Техните имена не се споменават в Книгата на небесата. Зандрамас е единственият пратеник на Тъмното пророчество, комуто е отредена важна роля. Другите, които ще доведе със себе си, са избрани напосоки. Броят им е ограничен, така че да отговарят по численост на твоите спътници.

– Значи битката ще бъде честна – промърмори одобрително Велвет.
– Е, мисля, че ще се справим с тях.

– Ала на мен ми се струва, че нещо не е наред – каза Белдин. – Кайрадис, в Реон ти внимателно изброи хората, които трябваше да дойдат тук с Гарион. Доколкото си спомням, моето име не фигурираше в списъка. Мислиш ли, че са забравили да ми изпратят покана?

– Не, скъпи Белдин. Сега присъствието ти тук е необходимо. Зандрамас е включила към силите си личност, която не е спомената в пророчествата. Ти си тук да компенсираш този факт, макар и само по численост.

– Зандрамас не може да играе, без да мами, нали? – рече Силк.

– А ти можеш ли? – попита го Велвет.

– Това е различно. Аз играя за някакви си кръгчета от жълт метал – имам предвид монети, разбира се. Залозите в тази игра са много по-високи.

Вратата на каютата се отвори и капитан Креска влезе с няколко свитъка пергамент под ръка. Беше свалил жакета си и сега носеше брезентово моряшко палто с катранен цвят и нямаше шапка. Късо подстриганата му бяла коса беше в рязък контраст със силно потъмнялото му и обрूलено от ветровете лице.

– Изглежда, бурята започва да стихва – съобщи той. – Поне около рифа. Не съм виждал подобно нещо.

– Бих се изненадал, ако беше виждал, капитане – каза Белдин. – Според нас това е първата и вероятно последната буря от този вид.

– Греша ли, приятелю – възрази капитан Креска. – Няма нищо ново в климата по света. Всичко се е случвало и по-рано.

– Остави го – тихо каза Белгарат на Белдин. – Той е мелцен и не е подготвен да приеме подобни неща.

– Добре – започна капитанът и отмести няколко чинии, за да сложи картите на масата. – Сега се намираме тук – посочи той. – В коя част на рифа искате да отидем?

– При най-високото възвишение – каза Белгарат.

– Така си и мислех – въздъхна Креска. – Това е единствената част

от рифа, за която картите ми не са точни. По времето, когато трябваше да направя проучвания там, изневиделица ме връхлетя страшна буря и трябваше да се върна. – Капитанът се замисли. – Както и да е – реши той. – Ще спрем на около половин миля от брега и ще отидем с лодка. Ала трябва да знаете още нещо.

– И какво? – попита Белгарат.

– Мисля, че там има хора.

– Съмнявам се.

– Не познавам други същества, способни да кладат огньове. На северния склон на хълма има пещера – моряците от години виждат светлина там. Предполагам, че там живеят пирати. Никак не е трудно да излизат с малки лодки в тъмните нощи и да причакват търговските кораби в проливите.

– Огънят вижда ли се отгук? – попита го Гарион.

– Мисля, че да. Да се качим горе и да погледнем.

Дамите, Сади и Тот останаха в каютата, а Гарион и останалите последваха капитан Креска на палубата. Вятърът се беше укротил. Прибоят по бреговете на рифа вече не бе толкова страшен.

– Ето – каза Креска и посочи напред. – Отгук не се вижда съвсем ясно, но може да го съзрете. Щом стигнем срещу входа на пещерата, сиянието става наистина ярко.

Гарион забеляза тъмночервеникава светлина в подножието на масивния връх, издигащ се сред морето. Другите скали, изграждащи рифа, изглежда, бяха съвсем обикновени, но централният връх имаше по-различна форма. Той напомняше на Гарион за огромните скални зъбери на далечната планина Пролг в Улголандия.

– Никой не би могъл да даде задоволително обяснение как връхът на това възвишение е срян по този удивителен начин – каза Креска.

– Навярно историята му е много дълга – отвърна Силк и потрепери.

– Тук е доста хладно. Защо пак не слезем долу?

Гарион изчака малко и тръгна редом с Белгарат.

– Откъде идва тази светлина, дядо? – тихо попита той.

– Не съм съвсем сигурен – отговори Белгарат. – Но мисля, че може би причината е в самия Сардион. Знаем, че е в пещерата.

– Наистина ли?

– Разбира се. По време на срещата Кълбото и Сардионът трябва да се съберат на едно място, както ти и Зандрамас. Мелценският учен, който е откраднал Сардиона – онзи, за когото ни разказа Сенджи – е плавал около южния край на Гандахар, после изчезнал във водите по тези

места. Прекалено е очебийно, за да е обикновено съвпадение. Сардионът е контролирал учения и той го е отнесъл точно на мястото, на което камъкът е пожелал да отиде. Вероятно ни чака в тази пещера от петстотин години.

Гарион погледна назад. Дръжката на меча му беше покрита в кожен калъф, но кралят на Рива беше убеден, че вижда приглушения блясък на Камъка на доброто.

– Нима Кълбото не реагира на присъствието на Сардиона?

– Може би още не сме достатъчно близо, пък и пътуваме по море. Водата обърква Кълбото. Възможно е и то да се опитва да се скрие от Сардиона.

– Наистина ли може да се справи с тази сложна ситуация? Забелявал съм, че обикновено мисли съвсем детински.

– Не го подценявай, Гарион.

– Тогава всичко се нарежда както е предопределено, така ли?

– Така и трябва бъде, Гарион. Иначе онова, което би трябвало да се случи утре, просто няма да се осъществи.

– Е, татко? – попита Поулгара, когато влязоха в каютата.

– В пещерата има някакъв огън – отвърна той. Но пръстите му казаха нещо различно: „Ще поговорим подробно, когато капитанът си отиде“. – Вълшебникът се обърна към Креска и попита: – Кога е следващият отлив?

Креска присви очи, изчислявайки времето.

– Току-що пропуснахме един – отвърна той. – Приливът настъпва сега. Следващият отлив ще е на разсъмване и ако наблюденията ми са верни, би трябвало голяма част от брега да остане свободна от вода. Сега ще ви оставя да си починете. Досещам се, че утре ще е напрегнат ден за вас.

– Благодаря ти, капитан Креска – каза Гарион и стисна ръката му.

– Няма защо, Гарион – засмя се Креска. – Кралят на Пелдан ми заплати пребогато за това пътуване, така че за мен е удоволствие да ви бъда от помощ.

– Добре – засмя се и Гарион. – Радвам се, когато приятелите ми успяват да забогатеят.

Капитанът се усмихна и излезе.

– За какво говореше той? – попита Сади. – Какъв е този отлив, след който ще се разкрият големи части от брега?

– Такъв отлив има само няколко пъти годишно – обясни Белдин. – Рядко явление, зависещо от положението на слънцето и луната.

– Изглежда, всичко на света полага огромни усилия, така че утрешният ден да бъде изключителен – отбеляза Силк.

– Е, татко – хладно каза Поулгара. – Огънят в онази пещера?

– Не съм сигурен, Поул, но силно се съмнявам, че наистина става дума за пирати – не и след всички неприятности, които пророчествата са създали, за да държат хората далеч от пещерата.

– Тогава за какъв огън става дума?

– Вероятно е Сардионът.

– Той може ли да излъчва червен блясък?

Белгарат повдигна рамене.

– Кълбото свети в синьо. Предполагам, че е логично Сардионът да блести с различен цвят.

– Защо не в зелено? – попита Силк.

– Зеленото е междинен цвят – обясни му Белдин. – Той е смес от синьо и жълто.

– Ти си същинска златна мина за ненужна информация. Белдин – измърмори Силк.

– Ненужна информация не съществува, Келдар – изсумтя гърбавият магьосник.

– Добре – намеси се Закат. – Какво ще правим все пак?

– Кайрадис – обърна се Белгарат към пророчицата. – В момента просто изказвам предположението си, но мисля, че то е твърде правдоподобно. Никой няма да достигне пещерата пръв, нали? Имам предвид, че пророчествата няма да допуснат Зандрамас да стигне там преди нас, нито нас пред нея.

– Невероятно! – промърмори Белдин. – Това наистина звучи логично. Зле ли ти е, Белгарат?

– Моля те – намръщи се Белгарат. – Е, Кайрадис?

Изражението ѝ стана далечно, вгълбено. Гарион отново долови звуците на странния многогласен хор.

– Твоята мисъл е вярна, древни. Същата идея бе внушена на Зандрамас преди известно време, така че не ви откривам нищо, което тя вече не знае. Зандрамас обаче отхвърли заключенията, до които бе стигнала, и положи много усилия да заобиколи изводите, продиктувани от здравия разум.

– Добре – рече Закат. – Тъй като така или иначе всички ще стигнем там по едно и също време – и това е известно на двете страни, – няма особен смисъл да бъдем излишно предпазливи, нали? Предлагам просто да слезем на брега и да тръгнем към пещерата.

– По-добре да спрем за малко – ние с теб трябва да облечем доспехите си – каза Гарион. – Вероятно не е особено разумно да сложим броните на борда на кораба. Това може да изнерви Креска.

– Планът ти ми допада, Закат – съгласи се Дурник.

– Не съм толкова сигурен – колебливо каза Силк. – Промъкването крадешком има известни предимства.

– Драснианец – въздъхна Се'Недра.

– Изслушай мотивите му, преди да отхвърлиш предложението му, Се'Недра – каза Велвет.

– Положението в общи линии е следното – продължи Силк. – Дълбоко в себе си Зандрамас знае, че не може да пристигне преди нас в тази пещера, но въпреки това от месеци се опитва да го направи, надявайки се, че има някакъв начин да заобиколи правилата. Нека се опитаме да мислим по същия начин като нея.

– По-скоро бих изпила отрова – рече Се'Недра и потрепери.

– Трябва да го направим, за да разберем мотивите на противника си, Се'Недра. Сега Зандрамас напразно се надява, че може да ни попречи да отидем в пещерата – така ще избегне необходимостта да се изправи срещу Гарион. В крайна сметка той уби Торак, а никой с ума си не би се изправил охотно лице срещу лице с Богоубиеца.

– Ще премахна това прозвище от титлата си, когато се върна в Рива – навъсено каза Гарион.

– Щом искаш – отвърна Силк. – Какво обаче най-вероятно ще изпита Зандрамас, ако пристигне на входа на пещерата, огледа се и не ни види там?

– Мисля, че разбирам накъде биеш, Келдар – промълви с възхищение Сади.

– Подобно нещо не би ти убягнало – отбеляза сухо Закат.

– Знаеш ли, наистина е блестящо, Кал Закат – увери го евнухът. – Зандрамас ще се почувства опиянена. Ще повярва, че е успяла да надхитри пророчествата и е спечелила въпреки техните повели.

– А какво ще стане после, когато се появим иззад някоя скала и тя разбере, че ще трябва да се изправи срещу Гарион и въпреки всичко трябва да се подчини на избора на Кайрадис? – попита Силк.

– Навярно ще е много разочарована – рече Велвет.

– Мисля, че думата „разочарована“ е твърде мека – каза Силк.

– Смятам, че „яд“ е много по-точна. Прибавете към този яд и внушителна доза страх – в такъв случай пред нас ще е изправен противник, неспособен да мисли ясно. Почти сигурни сме, че когато стигнем, ще се

разрази битка, а човек винаги има предимство в боя, ако вражеският военачалник е разсеян.

– Това ми звучи логично като довод в тактически план, Гарион – съгласи се Закат.

– Подкрепям предложението на Силк – рече Белгарат. – Ако не друго, поне ще имам възможност да си върна на Зандрамас за всички пъти, когато е осуетявала плановете ми. Мисля, че ми е длъжница за това, дето унищожи цели откъси в Пророчествата от Ашаба. Утре призори ще поговоря с капитан Креска – надявам се да разбере дали бреговата ивица от източната страна на възвишението е широка. При силния отлив шансовете ни ще са доста добри. После ще си проправим път по склона на планината, ще се скрием близо до входа и ще изчакаме да се появи Зандрамас, след това ще излезем пред нея и ще я изненадаме.

– Мога да добавя още едно преимущество, което е дори по-значително – намеси се Белдин. – Аз ще отида на разузнаване и ще ви съобщя, когато тя дойде.

– Но не и като ястреб, чичо – предупреди го Поулгара.

– Защо?

– Зандрамас не е глупава. На този риф не живеят ястреби. Няма с какво да се хранят тук.

– Може би ще помисли, че бурята ме е отнесла в открито море.

– Значи искаш да рискуваш живота си, разчитайки на едно „може би“? Чайка, чичо. Превърни се в чайка.

– Чайка ли? – възрази гърбавият магьосник. – Тези птици са толкова глупави и толкова мръсни...

– Ти? Притеснен от мръсотията? – възкликна Силк, който броеше нещо на пръсти.

– Млъкни, Келдар. – заплашително каза Белдин.

– В кой ден от месеца е роден принц Геран? – обърна се Силк към Се'Недра.

– Седмия, защо?

– Отново сме изправени пред едно от онези неща, които очертават утрешния ден като изключителен. Ако съм преброил правилно, утре си-нът ти става на две години.

– Не е възможно! – възкликна малката кралица. – Детето ми се роди през зимата.

– Се'Недра – каза нежно Гарион. – Рива е близо до най-северната точка на света. Този риф е близо до най-южната. Сега в Рива е зима. Преброй месеците от раждането на Геран – времето, което прекара с нас

преди Зандрамас да го отвлече, времето, изтекло, докато бяхме в Реон, странстването до Пролгу, после до Тол Хонет и Нийса, и всички остана-ли места, където се налагаше да спираме. Мисля, че ако преброиш внимателно, ще видиш, че са минали близо две години.

Малката кралица се навъси, преброи внимателно месеците и накрая отвори широко очи.

– Той има право! – възкликна тя. – Утре Геран ще навърши две години.

Дурник постави длан върху ръката на риванската кралица и каза:

– Ще видя дали ще успея да направя нещо, което да подариш на си-на си, Се'Недра. Той непременно трябва да получи подарък за рождения си ден, още повече след като беше отделен толкова дълго от семейство-то си.

Очите на Се'Недра се наляха със сълзи.

– О, Дурник! – изхлипа тя и го прегърна. – Ти се сещаш за всичко.

Гарион погледна леля Поул и размърда пръсти: „Защо не се прибере-те с нея и не я сложите да си легне? Тук свършихме работата си и ако тя мисли прекалено много за предстоящите часове, съвсем ще се раз-строи. Утре бездруго ще е достатъчно тежък ден за нея.“

„Имаш право.“

След като дамите излязоха, Гарион и останалите мъже заговориха за миналото. Спомниха си в подробности за различните приключения, които бяха преживели заедно от онази ветровита нощ преди толкова го-дини, когато Гарион, Белгарат, леля Поул и Дурник бяха напуснали фермата на Фалдор и се бяха озовали в света, където възможното и не-възможното се сливаха неумолимо. Гарион отново изпита онова чувство на пречистване, примесено с неуловимо усещане за нещо друго: сякаш чрез равнометката на всичко, случило се по време на дългото им пъту-ване до далечния риф, лежащ в тъмнината, той и приятелите му бяха съсредоточили всичките си усилия, за да засилят решимостта си и чув-ството за обща цел. Това, изглежда, им помагаше по някакъв начин.

– Мисля, че поприказвахме достатъчно – каза накрая Белгарат и стана. – Сега всички знаем какво остава зад нас. Време е да оставим спомените настрана и да се вгледаме напред. Да отидем да поспим.

Когато Гарион се вмъкна в леглото, Се'Недра неспокойно се раз-мърда и сънено каза:

– Мислех, че ще останеш буден цяла нощ.

– Приказвахме си.

– Зная. Дори тук чувах гласовете ви. А мъжете си мислят, че

жените непрекъснато бърбят.

– А не е ли така?

– Навярно, но жената може да приказва, докато ръцете ѝ са заети. А един мъж не е способен на това.

– Май имаш право.

За миг се възцари тишина.

– Гарион – проговори тя.

– Да, Се'Недра?

– Ще ми дадеш ли на заем онзи нож – малката кама, която Дурник ти е подарил, когато си бил още момче?

– Ако искаш да отрежеш нещо, кажи ми и ще го отрежа аз.

– Не, Гарион. Просто искам утре да имам нож.

– За какво ти е?

– Щом зърна Зандрамас, веднага ще я убия.

– Се'Недра!

– Имам пълното право да я убия, Гарион. Ти каза на Кайрадис, че не би могъл да го направиш, защото Зандрамас е жена. Аз не страдам от подобна деликатност. Ще изтръгна бавно сърцето ѝ ако има такова. – Каза го със свирепост, каквато той не бе откривал никога в гласа ѝ. – Искам кръв, Гарион! Много кръв. И искам да чуя как пищи, когато заби-вам ножа в нея. Ще ми дадеш ножа си, нали?

– Категорично не.

– Добре, Гарион – промълви тя с леден глас. – Сигурна съм, че Лизел ще ми даде една от своите ками. Лизел е жена и знае как се чувствам. – После малката кралица му обърна гръб.

– Се'Недра...

– Да? – Тонът ѝ беше суров.

– Бъди разумна, скъпа.

– Не искам да съм разумна. Искам да убия Зандрамас.

– Няма да ти позволя да се излагаш на такава опасност. Утре ни предстоят много по-важни неща.

Тя въздъхна.

– Сигурно си прав. Но просто...

– Просто какво?

Тя се обърна и обви ръце около врата му.

– Няма значение, Гарион – отвърна малката кралица. – Хайде да спим. – Тя се сгуши до него и след няколко минути равномерно го дишане му подсказа, че се е унесла в сън.

„Трябваше да ѝ дадеш ножа – укори го гласът в съзнанието му. – А

утре Силк можеше да ѝ го открадне.“

„Но...“

„Трябва да поговорим за нещо друго, Гарион. Помисли ли за своя наследник?“

„Ами, донякъде. Всъщност никой от тях не е подходящ.“

„Помисли ли сериозно за всеки?“

„Да, така мисля. Но все още не съм взел никакво решение.“

„Не очаквам да си направил своя избор. Просто трябва да помислиш за всеки от тях поотделно и да определиш внимателно качествата им в съзнанието си.“

„Тогава кога трябва да направя своя избор?“

„В последния възможен момент, Гарион. Може би Зандрамас е в състояние да чете мислите ти, ала не може да научи онова, което все още не си решил.“

„Ами ако направя грешка?“

„Не мисля, че това може да се случи, Гарион. Наистина.“

Гарион спа неспокойно. Сънищата му бяха хаотични, несвързани, будеше се често и отново потъваше в неспокойна дрямка. Първоначално се появи някаква изкривена картина на странните сънища, които го смущаваха през онази нощ преди толкова време на Острова на ветровете – точно преди животът му да се промени безвъзвратно. Въпросът „Готов ли си?“ отекваше отново и отново в съзнанието му. Той пак се изправи срещу Рундориг, а в ума му затрещя заповедта на леля Поул да убие своя приятел от детството. После се появи глиганът, който беше срещнал в снежната гора недалеч от Вал Алорн: звярът ровеше снега, очите му горяха с див гняв и омраза. „Готов ли си?“ го попита Барак, преди да освободи звяра. После изведнъж Гарион отново се изправи сред сивата равнина, заобиколен от фигурите на неразбираемата игра, опитвайки се да реши коя от тях да премести, а гласът в главата му непрекъснато го подтикваше да бърза.

Сънят неусетно се промени и пое в друго русло. Колкото и странни да са, сънищата ни имат известна прилика, тъй като са родени и оформени от собственото ни съзнание. Сега сънищата на Гарион сякаш бяха родени в чужд, враждебен ум – също както Торак беше проникнал в сънищата и мислите му преди срещата в Ктхол Мишрак.

Кралят на Рива отново се изправи срещу мурга Ашарак в гъстия Лес на дриадите, съсредоточи волята си, плесна с ръце и изрече фаталната дума „Изгори!“ Познаваше този кошмар. Той беше тревожил нощите му години наред. Видя как бузите на Ашарак започнаха да се

сгърчват и да димят. Чу писъка на гролима, притиснал с ръце горящото си лице, но отхвърли жестоко молбата за милост и засили пламъка. Този път обаче действията му не бяха съпроводени с чувство на отвращение към самия себе си, което винаги беше съпътствало съня. Гарион бе изпълнен със свиреп възторг, с грозна радост, наблюдавайки как врагът му се гърчи и изгаря пред него. Дълбоко в съществуването му нещо изкрещя да се отрече от тази светотатствена радост.

После отлетя в Ктхол Мишрак, пламтящият му меч потъна отново и отново в тялото на едноокия бог. Отчаяният писък „Майко!“ на Торак този път не го изпълни със съжаление, а с нарастващо задоволство. Гарион усети, че се смее, и дивашкият, безмилостен кикот заличи всички остатъци от човечност в сърцето му.

Крещейки в безмълвен ужас, Гарион се сви, отвратен не толкова от страшните образи на онези, които беше унищожил, а от радостта, обзела цялото му същество след отчаяната им агония.

21.

На следващата сутрин всички изглеждаха натъжени. Обзет от внезапен, учудващ пристъп на проникателност, Гарион беше напълно сигурен, че кошмарите не са измъчвали единствено него. Проникновението и интуицията не бяха нещо нормално за Гарион. Сендарското му възпитание, с типичната за него практичност, отхвърляше подобни явления като невероятни, дори в известна степен неморални.

„Ти ли направи това?“ – обърна се риванският крал към гласа.

„Не. Доста изненадващо, но го измисли ти самият. Явно имаш известен напредък – бавен, разбира се, но все пак напредък.“

„Благодаря.“

„Няма защо.“

Силк изглеждаше особено разстроен. Очите на дребничкия драснианец бяха зачервени, ръцете му трепереха.

– Има ли още пиво? – попита той дрезгаво, поглеждайки към Белдин.

– Май нещо трепериш тази сутрин, а, Келдар? – подхвърли магьосникът.

– Не – рече Гарион. – Не това го притеснява. Просто снощи е сънувал лоши сънища.

Силк рязко вдигна глава и попита:

– Откъде знаеш?

– И аз имах кошмари. Пред очите ми отново преминаха картините от различни събития: онова, което направих на мурга Ашарак, как убих отново Торак – и то няколко пъти поред. По-нататък нещата не станаха по-добри.

– Аз попаднах в една пещера – каза Силк и потръпна. – Нямах никаква светлина, но усещах как стените ме притискат от всички страни. Мисля, че следващия път, щом видя Релг, ще го прасна в лицето – леко, разбира се. Все пак ми е приятел.

– Радвам се, че не съм единственият – призна Сади. Евнухът беше сложил паница мляко на масата и Зит и малките ѝ змийчета се бяха събрали около нея и лочеха, като мъркаха доволно. Гарион учудено забеляза, че вече никой не обръща внимание на Зит и нейното потомство. Изглежда, хората можеха да свикнат с всичко. Сади потърка обръснатия си череп с дългите си пръсти. – Сънувах, че съм на една улица в Стис Тор И се опитвам да оцелея чрез просия. Беше отвратително.

– Аз видях как Зандрамас принася в жертва детето ми – каза покрусено Се'Недра. – Чух плач и викове и имаше толкова много кръв, толкова ужасно много кръв...

– Странно – учуди се Закат. – Аз бях съдия на един процес. Трябваше да осъдя много хора. Сред тях имаше една жена, от която много се интересувах, но бях принуден така или иначе да я осъдя.

– И аз сънувах нещо страшно – призна Велвет.

– Предполагам, че кошмари са измъчвали всички ни – рече Гарион. – Същото нещо ми се случи по пътя за Ктхол Мишрак. Торак непрекъснато се появяваше в сънищата ми. – Кралят на Рива погледна Кайрадис и попита: – Детето на Мрака винаги ли прибягва до това? Разбрахме, че събитията се повтарят, когато приближава някоя от онези срещи. И кошмарните сънища ли са едно от тези безкрайно повтарящи се събития?

– Имаш изключително остър ум, Белгарион – каза пророчицата. – През всички неизброими векове, откакто се случват тези срещи, ти си първото от Децата на Светлината и на Мрака, прозряло, че последователността трябва да бъде повтаряна безкрайно във времето, докато приключи разделението на вселената.

– Не съм сигурен, че заслугата за това е изцяло моя, Кайрадис – призна риванският крал. – Доколкото разбирам, срещите стават все по-често. По всяка вероятност аз съм първият от Децата на Светлината и на Мрака, който трябва да преживее две срещи – дори тогава ми беше

необходимо много време да проумея какво точно става. В такъв случай кошмарите сигурно са част от начина, по който протича времето преди самото събитие?

– Твоето предположение е много проникателно, Белгарион. – Момичето с превързаните очи се усмихна. – Ала за съжаление това не е вярно. И все пак ми се струва, че е срамота да се пропилее на вятъра такава умна идея.

– Нима се опитваш да приказваш смешни неща, света пророчице?

– Бих ли направила подобно нещо, благородни Белгарион? – отвърна тя, съвършено имитирайки интонацията на Силк.

– Можеш да я наплескаш – предложи Белдин.

– При този мъж планина, която я охранява? – рече Гарион и се ухили на Тот, а след това присви очи и попита: – Не е разрешено да ни помогнеш в това, нали, Кайрадис?

Тя въздъхна и поклати глава.

– Няма нищо, света пророчице – добави риванският крал. – Мисля, че сами ще успеем да измислим успешен отговор на въпроса. – Гарион погледна Белгарат. – Добре. Торак се опита да ме уплаши с кошмари, а сега, изглежда, и Зандрамас се опитва да направи същото, само че този път напада всички ни. Ако това не е обичайно повторение, какво е тогава?

– Умът на това момче наистина е твърде аналитичен, Белгарат – отбеляза Белдин.

– Естествено – отвърна старият вълшебник. – Нали ми е внук.

– Не си изкълчвай рамото, опитвайки да потупаш собствения си гръб – рече кисело Белдин, стана и закрачи, смръщил замислено чело. – Ето какво – подхвана той. – Първо: това не е просто едно от онези досадни повторения, които ни преследват от самото начало, нали?

– Точно така – съгласи се Белгарат.

– Второ: и предишния път се случи почти същото. – Той погледна Гарион. – Нали?

– Да – потвърди риванският крал.

– Значи два пъти. Може да е съвпадение, но нека предположим, че не е. Знаем, че Детето на Светлината винаги има спътници, а Детето на Мрака е винаги само.

– Така казва Кайрадис – съгласи се Белгарат.

– Тя няма причина да ни лъже. Добре, ако Детето на Светлината има спътници, а Детето на Мрака е само, нима силите на Мрака няма бъдат сериозно ощетени?

– Да, може да се каже така.

– Но те винаги са били така равностойни помежду си, че дори боговете не могат да предвидят изхода от последната среща. Детето на Мрака със сигурност използва нещо, елиминиращо нашето очевидно преимущество. Според мен тези кошмари може би са част от това.

Силк се изправи и каза:

– Подобни дискусии ми докарват главоболие. Качвам се на палубата. – Дребничкият драснианец излезе от каютата. Вълчето тръгна подире му.

– Наистина не мисля, че няколко кошмара биха променили нещата, Белдин – възрази Белгарт.

– Ами ако кошмарите са само част от силата на Мрака, стари вълко? – попита Поледра. – И ти, и Поул бяхте във Воу Мимбре – там протече една от срещите между двете пророчества. Вие двамата вече два пъти сте придружавали Детето на Светлината. Какво се случи във Воу Мимбре?

– Наистина имахме кошмари – рече Белгарт, потвърждавайки думите на Белдин.

– Друго нещо? – внимателно попита гърбавият магьосник.

– Видяхме неща, които всъщност не съществуваха, но причината за това може би бяха гролимите в околността.

– Какво имаш предвид?

– Сякаш всички си изгубихме ума за известно време. Едва удържахме Бранд – той искаше да нападне Торак с голи ръце. В Ктхол Мишрак аз захвърлих Белзедар в монолитната скала и тя се превърна в негов гроб. После Поул поиска да го измъкне оттам, за да му изпие кръвта.

– Татко! Не е вярно! – възпротиви се вълшебницата.

– О, наистина ли? Ти беше много ядосана, Поул.

– Това съответства на способите, които използват те, стари вълко – мрачно каза Поледра. – Ние се борим с обикновени оръжия. Мечът на Гарион може би е малко необичаен, но все пак си е меч.

– Не би казала това, ако бе видяла какво стана в Ктхол Мишрак – възрази съпругът ѝ.

– Аз бях там, Белгарт – отвърна му тя.

– Така ли?

– Разбира се. Криех се в развалините, за да наблюдавам. Както и да е, Детето на Мрака не напада тялото, а ума. Ето как успява да поддържа равновесието на силите между двете страни.

– Кошмари, халюцинации и най-накрая лудост – замисли се

Поулгара. – Ужасяващи средства, които използва срещу нас без никакво колебание. Можеше дори да ни нанесе поражение, ако Зандрамас не беше толкова непохватна.

– Не те разбирам, Поул – каза Дурник.

– Тя направи глупава грешка. – Поледра сви рамене. – Ако само един човек сънува кошмар, по всяка вероятност ще се опита да го прогони от съзнанието си и със сигурност не би споменал нищо за него на сутринта преди срещата. Но Зандрамас изпрати кошмари на всички. Този разговор навярно нямаше да се състои, ако не бе постъпила така.

– Хубаво е да знаеш, че и Детето на Мрака изпитва затруднения – рече Белгарат.

– Добре. Знаем, че тя се опитва да влияе на мислите ни. Най-добрият начин да се противопоставим на нейната тактика е да изхвърлим кошмарите от съзнанието си.

– И да бъдем особено бдителни, ако започнем да виждаме неща, които не трябва да са по тези места – допълни Поледра.

Силк и вълчето се върнаха и драснианецът седна, почеса вълчето зад ушите и каза доволно:

– Тази сутрин времето е прекрасно!

– Великолепно – сухо промърмори Сади, който мажеше камата си с отрова. Днес евнухът носеше късо палто от кожа и ботуши, които стигаха до средата на бедрата му. По-рано в Стис Тор Сади, въпреки че беше слаб и строен, изглеждаше изнежен и някак отпуснат. Сега обаче бе силен и жилав. Годината странстване, без наркотици, с много преходи и напрегната работа го бе променила много.

– Прелестно временце – отвърна Силк. – Дами и господа, тази сутрин има мъгла. Великолепна влажна сива мъгла, толкова гъста, че да можеш да вървиш по нея. Истинско удоволствие за крадеца.

– Какво друго можеш да кажеш! – засмя се Дурник. Ковачът беше облечен в обичайните си дрехи, ала беше дал на Тот брадвата си и сега самият той носеше страшния чук, с който беше унищожил демона Нахаз.

– Пророчествата отново ни се надсмиват – отбеляза раздражено Белдин. – Но поне се оказва, че снощи сме взели правилно решение. Гъстата мъгла буквално ни задължава да се промъкваме скришом напред. – Белдин изглеждаше както винаги – раздърпан, мръсен и много грозен.

– Може би те просто се опитват да ни помогнат – предположи Велвет. Русокосата девойка беше шокирала всички, появявайки се преди

половин час в каютата, облечена в плътно прилепнали кожени дрехи като онези, които обикновено носеше надракската танцьорка Вела. – Пророчествата сториха много, за да помогнат на Зандрамас. Може би вече е ред да подкрепят нас.

„Права ли е тя? – обърна се Гарион към великото присъствие, което се бе приютило в ума му. – Нима ти и твоят враг вече сте решили да помагате на нас?“

„Не ставай глупав, Гарион. Никой не помага на никого – това е забранено на този етап от играта.“

„Тогава откъде се взе тази мъгла?“

„Откъде обикновено идва мъглата?“

„Не зная.“

„Така си и мислех. Попитай Белдин. Той ще ти обясни. Мъглата навън е напълно естествена.“

– Лизел – каза Гарион. – Току-що се консултирах с моя приятел. Мъглата не е резултат от някакво свръхестествено явление. Тя е съвсем нормална последица от бурята.

– Колко разочаровашо – посьрна тя.

Тази сутрин Се'Недра беше станала с твърдото намерение да облече туника, каквито носеха дриадите, ала Гарион непреклонно отхвърли тази идея. Вместо туника риванската кралица сложи обикновена сива рокля от вълна, без фуста, затрудняваща движенията ѝ. Очевидно се бе подготвила за решителни действия – Гарион беше почти сигурен, че някъде в гънките на дрехата е скрила нож.

– Защо не тръгваме? – настойчиво попита тя.

– Защото е още тъмно, скъпа – търпеливо обясни Поулгара. – Трябва да дочакаме поне първите лъчи на зората. – Поулгара и майка ѝ носеха почти еднакви семпли рокли: тази на Поулгара беше сива, а на Поледра – кафява.

– Гарион – каза Поледра. – защо не слезеш при готвача? Кажу ми, че ще закусваме сега. Трябва всички да хапнем нещо – съмнявам се, че ще имаме време или може би нужда от храна на обяд. – Поледра седеше до Белгарат и двамата несъзнателно се държаха за ръце. Гарион беше малко обиден от предложението ѝ. В края на краищата той беше крал, а не момче за поръчки. Ала след миг осъзна колко глупава е точно тази мисъл и бързо стана.

– Аз ще отида, Гарион – предложи Ерионд, сякаш беше прочел мислите на приятеля си. Ерионд беше облечен в обичайните за него прости кафяви дрехи, каквито обличаха селяните, и не носеше никакво оръжие.

Докато младежът излизаше от каютата, на Гарион му хрумна странна мисъл. Защо обръщаше толкова голямо внимание на външния вид на всичките си приятели? Беше ги виждал толкова много пъти и дрехите, които носеха тази сутрин, изобщо не трябваше да му правят впечатление. После изведнъж разбра защо: защото един от спътниците му щеше да умре днес. Гарион искаше да запази образа му дълбоко в съзнанието си, за да помни до края на своя живот човека, жертвал се за общата цел. Погледна Закат. Малореанският му приятел беше обръснал късата си брада. Матовата му кожа вече не изглеждаше бледа и имаше загорял, здрав вид, с изключение на по-светлата част по брадичката и челюстта му. Императорът на Малореа носеше съвсем обикновени дрехи – почти същите като на Гарион, защото двамата щяха да сложат доспехите и броните веднага щом стигнеха рифа.

Лицето на Тот изглеждаше невъзмутимо, спокойно, гигантът беше облечен както винаги – с превръзка около слабините, с неизменните сандали на краката, а яркото вълнено одеяло бе преметнато през едното му рамо. Ала сега не носеше тежката си тояга. Вместо нея в скута му легеше брадвата на Дурник.

Пророчицата от Кел изглеждаше съвсем същата както всеки друг ден. Бялата ѝ роба светеше от чистота, превръзката – без нито една гънка, без никакво петънце – както винаги покриваше очите. Изведнъж Гарион се запита дали Кайрадис сваля превръзката по време на сън. После му хрумна мисъл, която го вцепени. Ами ако тъкмо тя беше човекът, който днес трябваше да загуби живота си? Момичето с превързаните очи бе жертвало всичко в изпълнение на своята задача. Не, двете пророчества не можеха да бъдат толкова жестоки – не биваше да искат и тази последна, върховна жертва от това стройно, невероятно същество.

Белгарат, разбира се, изглеждаше съвсем същият както винаги – него никои не можеше да го промени. Все още носеше двата различни ботуша, кърпените панталони и туниката, с която беше облечен, когато идваше във фермата на Фалдор като господин Улф. Само че сега старецът не държеше халба пиво. Снощи, на вечерята, старият вълшебник разсеяно бе посегнал да си вземе една, пълна до ръба, но Поледра не помалко разсеяно му я измъкна от пръстите и я изля от прозорчето на каютата. Гарион имаше силни подозрения, че пианските дни на Белгарат са стигнали до своя твърде безславен край. Кралят на Рива реши, че ще се почувства твърде освежен след дълъг разговор с дядо си, когато старият човек се почувства напълно изтрезнял.

Спътниците довършиха закуската си почти без да приказват,

защото нямаше какво повече да споделят помежду си. Се'Недра съвестно нахрани вълчето, после погледна тъжно Гарион и каза:

– Моля те, грижи се за него.

Нямаше смисъл да спори с нея по този въпрос. Мисълта, че няма да преживее днешния ден, беше завладяла съзнанието ѝ толкова силно, че никакви думи нямаше да могат да я прогонят оттам.

– Може да го подариш на Геран – добави тя. – Всяко момче трябва да си има куче – грижите за вълчето ще научат сина ни да поема лична отговорност.

– Аз никога не съм имал куче – призна Гарион.

– Това не е било никак мило от твоя страна, лельо Поул – каза Се'Недра, преминавайки несъзнателно, или може би точно напротив към това обръщение.

– Той нямаше време да се грижи за него, Се'Недра – отговори ѝ Полулгара. – Животът на Гарион беше прекалено напрегнат.

– Да се надяваме, че няма да е такъв, когато всичко това приключи – промърмори риванският крал.

След като се нахраниха, капитан Креска влезе в каютата с карта в ръка.

– Не е много точна – извини се той. – Както казах снощи, не ми се удаде да проуча както подобава брега около това възвишение. Можем да стигнем някак на неколкостотин метра от пясъчната ивица, но после ще трябва да използваме лодката. Боя се, че мъглата ще усложни нещата още повече.

– Има ли пясъчна ивица по източния бряг? – попита Белгарат.

– Да, има обширна плитчина – отговори Креска. – Отливът би трябвало да открие голяма част от нея.

– Добре. Налага се вземем някои неща с нас на брега. – Белгарат посочи двете здрави брезентови торби с доспехите, които трябваше да облекат Гарион и Закат.

– Ще наредя на моряците да ги занесат в лодката – каза капитанът.

– Кога ще тръгнем? – нетърпеливо попита Се'Недра.

– След двадесетина минути, милейди.

– Толкова много?

Той кимна и каза:

– Освен ако не измислите начин да принудите слънцето да изгрее по-рано.

Се'Недра погледна бързо към Белгарат.

– Забрави това – каза ѝ той.

– Капитане – подхвана Поледра. – Ще можете ли да разпоредите на някого да се грижи за животинчето ни? – Тя посочи вълчето. – Понякога го обхваща силно нетърпение, а не бихме искали да започне да вие в неподходящо време.

– Разбира се, милейди. – Очевидно Креска не беше живял достатъчно дълго на сушата, за да различи вълк от домашно куче.

Плаването към брега се оказа много тежко и мъчително. Моряците вдигнаха двете котви и после хванаха веслата, но след всеки няколко метра спираха, а дежурният на вахта измерваше внимателно дълбочината на водата с лота.

– Става твърде бавно – отбеляза тихо Силк, застанал заедно с всички останали на палубата. – Но поне е тихо. Не знаем кой се намира на рифа и бих предпочел да не издаваме присъствието си.

– Водата става все по-плитка, капитане – съобщи морякът с лота почти шепнешком. Приготовленията на Гарион и приятелите му подчертаваха необходимостта от тишина по-красноречиво от всякакви думи. Дежурният хвърли отново въжето зад борда. Последва безкрайно чакане, докато корабът се плъзгаше едва забележимо напред в очакване измерванията на лота. – Дъното стига все по-близо до кила, капитане – каза след минута морякът. – Според мен остават не повече от два клафтера.

– Не можем да се приближим повече от това – тихо каза Креска и се обърна към първия си помощник. – Щом тръгнем с лодката, върни кораба на стотина метра и хвърли котва. Пригответи лодката за спускане на вода.

– Слушам, капитане.

– Виждам, че сте правили това и по-рано – каза Силк на Креска.

– Да, няколко пъти – призна капитанът.

– Ако всичко днес свърши добре, можем да си поговорим – имам делово предложение, което според мен би могло да ви заинтересува.

– Винаги ли мислиш за бизнес? – поинтересува се Велвет.

– Пропуснатата възможност никога не се повтаря, скъпа Лизел – отвърна театрално дребничкият драснианец.

– Ти си непоправим.

– Може би имаш право.

– Да се качим в лодката – каза Креска. – Моряците ще я спуснат, щом всички без изключение са на борда. – Той погледна извинително риванския крал. – Боя се, че ти и приятелите ти ще трябва да помогнете в гребането, Гарион. Лодката не може да побере повече хора.

– Разбира се, капитане.

– Аз ще дойда, за да се уверя, че ще стигнете до брега.

– Капитане – каза Белгарат. – Щом слезем на брега, изтегли кораба навътре в морето. Ще ти дадем сигнал, когато сме готови – тогава ще дойдете да ни вземете.

– Добре.

– Ако до утре сутрин не получите такъв сигнал, се върнете в Перивор.

Лицето на Креска беше сериозно.

– Наистина ли онова, което трябва да направите, е толкова опасно? – попита той.

– По всяка вероятност е дори по-опасно, отколкото си представяш – обясни му Силк. – Всички ние положихме много усилия да не мислим за това.

Плаването беше зловещо – сякаш гребяха в стопен катран. От тежките вълни се издигаше лепкава сива мъгла. Това изведнъж напомни на Гарион за мъгливата нощ в Стис Тор, когато преминаха Змийската река, водени от безпогрешния усет на едноокия убиец Айсус. Гарион се запита какво ли е станало с него.

Приблизително на всеки десет загребвания с веслата капитан Креска подаваше сигнал да спрат и вдигаше глава към небето, заслушан в шума на приборя.

– Още неколкостотин метра – прошепваше той тихо и после се обръщаше към моряка на носа. – Внимавай с лота. Не искам да се блъснем в скалите. Обади ми, щом започне да става плитко.

– Слушам, капитане.

Лодката пълзеше напред сред мрака и мъглата към непознатия бряг, където вълните лудееха и се плъзгаха по натрошените скални отломки, издавайки особен стържещ звук – това беше съскането на малките обли камъчета, подмятани от сивите водни талози. После приборят отново ги грабваше – сякаш печално, с дълбоко съжаление – като че ли вечно гладното море тъгуваше, че е невъзможно да погълне сушата и да превърне целия свят в безкраен океан – водно царство, където огромните вълни свободно да се разливат във всички посоки.

Тежката, гъста мъгла започна да просветлява.

– Още сто метра – изрече напрегнато Креска.

– Капитане, когато стигнем до брега – каза Белгарат, – задръж хората си в лодката. Те не бива да слизат от нея. Ние ще ви отгласнем в морето.

Креска преглътна тежко и кимна.

Сега Гарион чуваше по-ясно шума на прибоя и долавяше силния мирис на водорасли. Тъкмо преди да различи тъмната линия на брега сред плътната мъгла, тежките, опасни вълни се уталожиха, а морето около лодката стана гладко като стъкло.

– Жест на внимание от тяхна страна – отбеляза Силк.

– Шшт – каза Велвет и вдигна пръст до устните си. – Опитвам се да чуя какво става.

Носът на лодката се връзя в дъното. Дурник изскочи на сушата и я издърпа към брега върху морските камъчета. Гарион и приятелите му също нагазиха в дълбоката до глезените вода.

– Ще се видим утре сутрин, капитане – каза тихо Гарион, докато Тот се приготвяше да изтласка лодката в морето. – Поне се надявам.

– Успех, Гарион – пожела му Креска. – Щом се съберем на борда, ще трябва да ми разкажеш какво беше всичко това.

– Дотогава може да ми се прииска да го забравя – отвърна печално Гарион.

– Не и ако победиш – долетя от мъглата гласът на Креска.

– Този човек ми харесва – рече Силк. – Винаги е настроен ведро и оптимистично.

– Да се махнем по-скоро от този открит бряг – предложи Белгарат. – Разбрах какво каза приятелят на Гарион за тази мъгла, но аз имам неприятно предчувствие за нея. Ще се чувствам много по-добре, ако намерим някакви скали, където можем да се скрием.

Дурник и Тот взеха двете брезентови торби с доспехите и броните, а Гарион и Закат извадиха мечовете от ножниците и поведоха приятелите си по покрития с дребни камъни бряг. Планината, към която се приближаваха, се състоеше от пъстри гранитни отломки, неестествено натрошени на блокове с особена форма. Гарион беше виждал много гранитни скали в планините навсякъде по света и знаеше, че камъкът след много години обикновено придобива закръглена форма.

– Странно – промърмори Дурник И подритна съвършено правилния ръб на един от квадратните блокове. После свали брезентовата торба от рамото си, извади ножа си и почегърта скалата. – Това не е гранит – тихо съобщи той. – Прилича на гранит, но е много по-твърдо. Нещо друго е.

– По-късно ще разбера какво е – каза настоятелно Белдин. – Нека първо намерим някакво прикритие, в случай че подозрението на Белгарат се окаже вярно. Щом изберем подходящо място, ще литна към

небето и ще прелетя няколко пъти над върха.

– Няма да видиш нищо – каза Силк.

– Но ще мога да чуя.

– Насам – посочи с чука си Дурник. – Изглежда, тези блокове са се разместили и след това са се изгърколили към брега. Има доста голяма ниша ето там.

– Засега всичко е наред – отбеляза Белгарат. – Белдин, когато се превръщаш в чайка, направи го бавно и внимателно. Сигурен съм, че Зандрамас е пристигнала и има опасност да те чуе.

– Зная как се прави това, Белгарат.

Нишата по склона на странния, стъпаловидно оформен връх беше достатъчно голяма и в нея можах да се скрият всички.

– Прекрасно – прецени Силк. – Защо не почакаете тук? Белдин ще се превърне в чайка и ще поогледа острова. Аз пък ще избързам напред и ще избира подходящ път.

– Само внимавай – каза Белгарат.

– Белгарат, някой ден сигурно ще забравиш да изречеш тези думи и всички дървета по света сто на сто ще изсъхнат. – Дребничкият мъж се измъкна от нишата и изчезна в мъглата.

– Знаеш ли, наистина му го казваш твърде често – рече Белдин и впи поглед в Белгарат.

– Силк е прекалено нетърпелив и човек все трябва да му напомня разни неща. Възнамеряваш ли да излетиш оттук през следващите няколко часа?

Белдин измърмори нещо съвсем неласкателно, проблесна за миг, превърна се в бяла птица и бавно се издигна към небето.

– Характерът ти не е станал по-добър, стари вълко – констатира Поледра.

– Нима мислеше, че това е възможно?

– Всъщност не – отговори тя, – ала винаги има място за надежда.

Въпреки предчувствието на Белгарат мъглата не се разсея. След около половин час Белдин се върна и каза:

– На западния бряг са. Не можах да ги видя, но успях да чуя гласовете им. Очевидно ангараките не са в състояние да приказват тихо – съжалявам, Закат, но е вярно.

– Ако искаш, ще издам заповед следващите три-четири поколения да приказват помежду си само шепнешком.

– Не, няма нужда, Закат – изсмя се гърбавият магьосник. – Докато съм на противниковата страна и поне някои ангараци са мои врагове,

бих искал да ги чувам, когато се приближават. Келдар върна ли се?

– Още не – отвърна Гарион.

– Какво прави? Тия каменни блокове са прекалено тежки и не може да ги открадне.

Точно в този момент Силк се появи и възкликна:

– Няма да повярвате!

– Вероятно няма – рече Велвет, – но защо все пак не ни кажеш точно на какво?

– Този връх е направен от човешка ръка – или го е издигнало някое друго разумно същество. Блоковете го ограждат като тераси – те са красиви, без никакви отклонения и неравности. Терасите оформят стъпала до равното място на върха, а отгоре има олтар и огромен трон.

– Значи за това е ставало въпрос! – възкликна Белдин и щракна с пръсти. – Белгарат, чел ли си Книгата на Торак?

– Борил съм се с нея няколко пъти. Не познавам обаче добре езика на древните ангараци.

– Нима разбираш езика на древните ангараци? – изненадано попита Закат. – Той е забранен език в Малореа. Подозирам, че Торак променяше някои неща, защото не искаше никой да разбере написаното в книгата.

– Знам го отпреди забраната да влезе в сила. Какво искаш да кажеш, Белдин?

– Спомняш ли си онзи пасаж – съвсем в началото – сред морето надуту празни приказки – където Торак казва, че се е изкачил до високите била на Корим, за да спори с УЛ за сътворението на света?

– Имам съвсем смътни спомени.

– УЛ не пожелал да има нищо общо с това и поради тази причина Торак обърнал гръб на своя баща и отишъл да събере ангараките, за да ги заведе в Корим. Казал им какво бъдеще е начертал за тях и после, съвсем според ангаракските традиции и обичаи, те първо се хвърлили по очи на земята, а след това започнали да се избиват един друг, принасяйки в жертва враговете си. В този откъс от книгата има една дума „Халагачак“. Тя означава храм или нещо подобно. Винаги съм мислил, че Торак я употребява в преносен смисъл, ала истината е друга. Този връх всъщност е древният храм. Олтарът горе в известна степен потвърждава догадката ми. На тези тераси са стоели ангараките, наблюдавайки как гролимите принасят хора в жертва своя бог. Ако съм прав, това е и мястото, където Торак е разговарял с баща си. Независимо от чувствата ти към бога с обезобразеното лице, ние стоим пред едно от най-

свещените места на земята.

– Ти все говориш за бащата на Торак – каза озадачено Закат. – Не знаех, че боговете имат бащи.

– Разбира се, че имат – отвърна високомерно Се'Недра. – Всеки го знае.

– Аз пък не знаех.

– УЛ е техният баща – потвърди тя все така хладно.

– Той не е ли богът на улгите?

– Да, но всъщност божеството е направило този избор не съвсем по своя воля – обясни му Белгарат. – Първосвещеникът на улгите, първият горим, принуди УЛ да стане такъв.

– Нима е възможно да принудиш някой бог да стори нещо?

– Да, но трябва да действаш внимателно – рече Белдин. – Много, много внимателно.

– Аз съм се срещала с УЛ – осведоми ги без никаква причина Се'Недра. – Той май ме харесва.

– Понякога е много досадна, нали? – обърна се Закат към Гарион.

– Най-после го забеляза.

– Не е задължително да ме харесвате вие – заяви Се'Недра, отметна решително къдриците си. – Щом боговете харесват някоя жена, тя се чувства чудесно.

В този момент Гарион отново започна да изпитва надежда. Щом Се'Недра бе склонна да се шегува с тях, значи не приемаше толкова сериозно мисълта за собствената си смърт.

– Докато се разхождаше из острова, проучвайки очарователната околност, успя ли случайно да разбереш къде се намира онази пещера? – попита Белгарат Силк. – Все пак си мислех, че излезе да разбереш тъкмо това.

– Пещерата ли? – повтори Силк. – О, тя е на север оттук. Пред нея има нещо като амфитеатър и се намира почти по средата на островчето. Това го открих през първите десет минути на обиколката си.

Белгарат му хвърли гневен поглед.

– Всъщност не е точно пещера – добави Силк. – Може би наистина има пещера навътре в хълма, но отворът по-скоро прилича на широк вход. От двете му страни се издигат колони, а върху арката над тях е поставен барелеф, изобразяващ лице, което всички познавате.

– Лицето на Торак? – попита Гарион с мъчително чувство.

– Естествено. Как се сети?

– В такъв случай не е ли по-добре да тръгваме? – предложи Дурник.

– Ако Зандрамас е вече на острова... – Ковачът разпери ръце.

– И какво? – попита Белдин.

Всички впериха погледи в изкривената фигура на гърбавия магьосник.

– Зандрамас не може да влезе в пещерата, докато ние не отидем там, нали? – обърна се той към Кайрадис.

– Не, Белдин, не може – отвърна пророчицата. – Забранено е.

– Добре. Тогава нека чака. Сигурен съм, че минутите, изпълнени с очакване, ще ѝ се понаврят. Някой сети ли се да донесе нещо за ядене? Вярно, че ще се наложи да бъде чайка, но защо пък да ям сурова риба?

22.

Чакаха почти час, докато Белдин реши, че Зандрамас най-сетне е обхваната от неудържима треска. Гарион и Закат се възползваха от забавянето и облякоха доспехите си.

– Ще огледам наоколо – каза накрая гърбавият магьосник. Превърна се в чайка и се понесе в мъглата. След малко се върна и се изсмя злобно. – Никога не съм чувал жена да си служи с подобен език! Тя би засрамила дори теб, Поул.

– Какво прави? – попита го Белгарат.

– Стои пред отвора на пещерата, пред вратата или пред... наречи го както искаш. С нея има поне четиридесет гролими.

– Четиридесет? – възкликна Гарион и се обърна към Кайрадис. – Но ти каза, че силите ще бъдат равностойни!

– Ти не си ли равностоен поне на петима, Белгарион?

– Ами...

– Защо каза „имаше“? – Белгарат погледна брат си.

– Бих споменал, че нашата обсипана със скъпоценности приятелка се опита да накара няколко от гролимите да разбият онова, с което е запечатана вратата. Не съм сигурен дали причината бе в силата, държаща входа затворен, или просто Зандрамас си изпусна нервите, когато гролимите се провалиха. В момента поне петима от тях очевидно са мъртви, а Зандрамас крачи нервно и се мъчи да измисли нови ругатни. Между другото всичките гролими са с лилава подплата на качулките.

– Значи са магьосници – рече мрачно Поулгара.

– Магьосничеството на гролимите не е на особена висота. – Белдин вдигна рамене.

– Видя ли дали тя има светлинки под кожата? – поинтересува се Гарион.

– О, да, има. Лицето ѝ прилича на поляна, пълна със светулки в лятна вечер. Видях и албатроса. Кимнахме си, но нямахме време да спрем и да поприказваме.

– Той какво правеше? – попита подозрително Силк.

– Просто се рееше в небето. Знаеш ги какви са албатросите. Според мен едва ли раздвижват крилето си повече от веднъж седмично. Мъглата започва да намалява. Защо просто не поемем дълбоко дъх, а след това можем да застанем на някоя тераса над онзи амфитеатър. Като види тъмни силуети, плувачи в мъглата, Зандрамас непременно ще се сепне, не мислите ли?

– Видя ли бебето ми? – попита Се'Недра със свито сърце.

– Той вече не е бебе, момичето ми. Синът ти е голямо момче с руси къдрици – същите, каквито имаше Ерионд. Разбрах по изражението му, че не харесва особено компанията, в която е попаднал. Ако се съди по погледа му, той ще израсне със същия лош нрав както останалите членове на семейството ви. Навярно Гарион би могъл да слезе долу и да му подаде меч, а после всички да седнем настрана и да наблюдаваме как малкият се справя с проблема.

– Бих предпочел да не убива хора преди да е сменил млечните си зъби – строго каза Гарион. – Има ли някой друг с тях?

– Ако съдя по описанието на съпругата му, ерцхерцог Отрат е сред групата на Зандрамас. На главата си е сложил евтина корона и е облечен с изтъркани кралски роби. Погледът му не издава особен интелект.

– Този е мой! – процеди Закат. – Никога досега не съм имал възможност лично да накажа човек, уличен в държавна измяна.

– Жена му ще ти е вечно задължена – засмя се Белдин. – Дори може да предприеме пътуване до Мал Зет, за да изкаже лично благодарностите си пред теб. Тя е сочно и красиво момиче, Закат. Съветвам те добре да си починеш, преди да я приемеш.

– Насоката, в която се развива този разговор, не ми допада – тихо каза Кайрадис. – Времето минава. Да тръгваме.

– Нека бъде така, както желае сърцето ти, малка моя любима – отвърна засмяно Белдин.

Кайрадис не можа да сдържи усмивката си.

Отново заговори с бодър, шеговит тон. Приближаваше най-великото събитие на всички времена и омаловажаването му беше естествена човешка реакция.

Силк ги изведе от нишата: меките му ботуши не издаваха и звук по влажните камъни, ала Гарион и Закат трябваше да се придвижват внимателно, за да не дрънчат с доспехите. Извисяващите се към небето каменни тераси бяха еднакво високи – около десет стъпки, – ала на равни интервали между тях имаше стъпала. Силк ги изведе три площадки понагоре и след това тръгна в кръг, заобикаляйки пресечената пирамида. Когато стигнаха до североизточния ѝ край, драснианецът спря и прошепна:

– Не бива да вдигаме никакъв шум. Амфитеатърът е само на стотици метра. Не искаме някой гролим с остър слух да ни чуе, нали?

Пропълзяха край ъгъла и няколко минути предпазливо вървяха по северната стена. След това Силк спря, наведе се над ръба и надникна надолу в мъглата.

– Ето го – прошепна той. – Амфитеатърът е врязан под формата на квадрат в самия хълм. Простира се от брега на морето до този портал – е, наречете го врата или както искате. Ако погледнете от ръба, ще видите, че терасите са прекъснати на много места. Амфитеатърът е точно под нас. В момента се намираме на сто метра от Зандрамас.

Гарион надникна в мъглата – и изведнъж му се прииска да я помете със силата на волята си и да погледне врага си в лицето.

– Спокойно – прошепна му Белдин. – Схватката ще започне скоро. Нека не ѝ разваляме удоволствието от изненадата, която сме ѝ подготвили.

В мъглата се чуваха гърлените гласове на гролимите. Гарион не можеше да долови отделните думи, ала всъщност това не беше необходимо.

Приятелите на риванския крал чакаха.

Бледият диск на слънцето едва се виждаше сред мъглата и мътните облаци, довлечени от бурята. После мъглата се раздвижи и заприлича на бурно море. След малко се видя и небето. Гъсти мръсносиви облаци се трупаха на изток и слънцето осветяваше долната им страна в ярки оранжево-червени багри. Небето изглеждаше така, сякаш някой го е подпалил.

– Красиво – промърмори Сади и нервно прехвърли отровната си кама от едната си ръка в другата. После сложи червената си кожена кутия на земята и я отвори. Извади глинената бутилка, измъкна запушалката и я сложи до куфарчето. – На този риф трябва да има мишки – рече той. – Или яйца на чайки. Зит и малките ѝ ще са добре. – След това се изправи, прибора внимателно в джоба на туниката си една малка торбичка и каза

шепнешком: – Просто вземам предпазни мерки.

Мъглата бе като перленосив океан в сянката на пирамидата. Гарион чу странен меланхоличен вик и вдигна поглед към небето. Албатросът се рееше, разперил широко криле. Гарион се взря напрегнато в мъглата и почти несъзнателно свали коженото покривало от дръжката на меча. Кълбото светеше слабо, ала цветът му не беше син, а гневно ален, почти като багрите на пламтящото небе.

– Това потвърждава догадката ти, стари вълко – обърна се Поледра към съпруга си. – Сардионът е в пещерата.

Бялата коса и посивялата брада на Белгарат проблясваха в алено под отразената от облаците светлина. Вълшебникът изсумтя.

Мъглата започна да се разсейва. Гарион вече различаваше неясните фигури под тях – с размити очертания, безмълвни и еднакво тъмни.

– Светата пророчица! – възкликна тревожно един от гролимите. – Вижте я!

Фигурата с качулка, облечена в блестяща черна сатенена роба, се обърна и Гарион погледна в лицето Детето на Мрака. Беше чувал няколко пъти как различни хора описват светлините под кожата ѝ, но никакви думи не биха могли да го подготвят за онова, което видя сега. Светлините по лицето на Зандрамас се въртяха непрестанно под кожата ѝ. В сянката на древната пирамида чертите ѝ бяха тъмни, почти невидими, ала танцуващите светлинки и придаваха особен вид – сякаш „цялата звездна вселена“ бе попаднала в нейната плът – всъщност точно така гласяха тайнствените думи на Пророчествата от Ашаба.

Риванският крал чу зад гърба си приглушено ахване, обърна глава и видя как Се'Недра с кинжал в ръка и с пламтящи от омраза очи тръгва към стълбите, водещи в амфитеатъра. Поулгара и Велвет, очевидно разбрали отчаяния ѝ план, бързо я хванаха и изтръгнаха оръжието от ръцете ѝ.

И изведнъж Поледра пристъпи към ръба на терасата и каза високо:

– Ето че най-накрая се случи, Зандрамас.

– Не чаках нищо друго, освен да се присъединиш към приятелите си, Поледра – отвърна подигравателно магьосницата. – Бях се разтревожила за теб: боях се, че си се изгубила някъде. Ала сега всичко е готово и можем да продължим, както повелява редът.

– Загрижеността ти за реда е малко закъсняла, Зандрамас – отговори Поледра. – Но това няма значение. Всички ние, както беше предсказано, пристигнахме на уреченото място в уреченото време. Защо не оставим глупавите приказки и не влезем вътре? Вселената сигурно е

изгубила търпение да ни чака.

– Все още не е, Поледра – отвърна Зандрамас.

– Колко досадно – уморено каза жената на Белгарат. – Ето една типична твоя черта – дори когато нещо очевидно се е провалило, ти продължаваш опитите си да го възродиш. Направи невъзможното да избегнеш тази среща – но напразно. Колкото по-далеч и по-упорито бягаше, толкова по-бързо пристигна на това място. Не мислиш ли, че е време да се откажеш от евтините си забавления и да продължим по-нататък с достойнство?

– Не, Поледра.

Съпругата на Белгарат въздъхна, после каза хладно:

– Добре, Зандрамас. Нека бъде както искаш. – Поледра посочи Гарион. – Щом си решена да се биеш, аз призовавам Богоубиеца.

Бавно, уверено Гарион протегна ръка към рамото си и стисна здраво дръжката на меча. Огромното тежко оръжие изскочи съскайки от ножницата и острието му пламна в ослепително синьо. Сега умът на Гарион разсъждаваше хладнокръвно, с ледено спокойствие. Всички съмнения и страхове бяха изчезнали, също както се беше случило в Ктхол Мишрак. Духът на Детето на Светлината го обзе изцяло. Той стисна дръжката на меча с две ръце и бавно започна да го вдига нагоре, към огнените облаци на небето.

– Това е твоят участ, Зандрамас! – изрева страховито Гарион. Думите извираха сами, без да ги вика.

– Това тепърва ще се реши, Белгарион. – Тонът на Зандрамас беше предизвикателен, както всички очакваха, ала в него се усещаше и нещо друго. – Невинаги е лесно да прочетеш какво е начертала съдбата за теб. – Тя направи повелителен жест и всички гролыми се подредиха в кръг около нея и започнаха да пеят монотонно някакъв грозен напев на старинен, отблъскващ език.

– Отдръпнете се – предупреди ги с рязък глас Поулгара и после тя, родителите ѝ и Белдин се изправиха на ръба на терасата.

Потрепвайки леко, някаква неясна мастиленочерна сянка се появи някъде в пространството и Гарион я зърна с периферното си зрение. В следващия момент риванският крал усети как в гърдите му се заражда ужас.

– Пазете се – бързо предупреди приятелите си той. – Мисля, че Зандрамас ще използва една от онези илюзии, за които говорихме снощи. – После усети мощна вълна и чу силен клокочещ звук. Водопад от непрогледна тъма изригна от протегнатите ръце на стълпените около

Зандрамас гролими, ала мракът се раздроби на страшни черни отломки, които съскаха и бягаха панически из амфитеатъра като уплашени мишки – четиримата вълшебници бяха разбили тъмнината, изричайки едновременно една и съща дума с тон, говорещ за дълбокото им презрение към врага. Няколко гролими се сринаха на каменния под и се забързаха в агония, останалите се люшнаха назад с преbledнели лица.

Белдин се изкикоти злобно.

– Би ли искала да опиташ още веднъж, скъпа? – присмехулно викна той на Зандрамас. – Ако намерението ти е такова, трябваше да доведеш повече гролими. Не знаеш ли, че ги изтощаваш с мълниеносна бързина?

– Млъкни! – сръза го Белгарат.

– Няма. Тя се взима прекалено на сериозно, а присмехът подлудява хора като нея.

Без да променя изражението си, Зандрамас запрати тежко огнено кълбо срещу Белдин, ала той го отпъди с ръка, като че беше някакво досадно насекомо.

Гарион изведнъж се досети: плътната тъмнина и огненото кълбо не представляваха сериозна заплаха. Те просто бяха хитро средство, отклоняващо вниманието от онази сянка, която бе зърнал.

Магьосницата от Даршива се усмихна с ледена, смразяваща усмивка.

– Е, това няма значение. – Зандрамас вдигна рамене. – Аз само изпитвах силата ти, гърбав грознико. Продължавай да се смееш, Белдин. Обичам да гледам как хората издъхват щастливи.

– Наистина е така – съгласи се гърбавият магьосник. – Ти обаче също се усмихни мъничко, скъпа, и се огледай. Междувременно имаш възможност да се сбогуваш със слънцето, защото не мисля, че ти остава да го гледаш още дълго.

– Наистина ли са нужни всички тези заплахи? – уморено попита Белгарат.

– Такъв е обичаят – обясни му Белдин. – Обидите и хвалбите са обичайното встъпление към по-сериозната работа. Освен това тя започна първа. – Белдин погледна гролимите на Зандрамас, които бяха започнали да се приближават заплашително към тях. – Е, май вече е време. Ще слезем ли долу да приготвим едно особено ястие – задушени гролими? Предпочитам моите да са нарязани на съвсем ситни парчета. – Гърбавият магьосник шракна с пръсти и в ръката му се появи извит като кука улгоски нож.

Гарион решително поведе приятелите си към стълбите. Гролимите,

сграбчили различни оръжия, се втурнаха срещу тях.

– Връщай се веднага! – извика Силк на Велвет, която се беше присъединила към мъжете и стискаше съвсем професионално една кама.

– В никакъв случай – отсече тя. – Защиствам вложението си.

– Какво вложение?

– Ще поговорим за това по-късно. В момента съм заета.

Гролимът, водещ нападението на черните жреци, беше истински гигант – почти колкото Тот. Размахваше тежка брадва, а в очите му гореше лудост. Сади пристъпи до рамото на риванския крал и хвърли пълна шепа странно оцветен прах право в лицето на връхлитащия гролим. Той разтърси глава, затърка ожесточено очите си, после кихна страховито. След миг погледът му се изпълни с ужас и от гърлото му изригна ужасяващ рев. Крещейки от уплаха, гролимът изпусна брадвата си, обърна се и затича надолу, като събаряше другите гролими, и побягна към морето. Нагази до кръста във водата, после пропадна от ръба на невидима тераса, скрита под повърхността – очевидно не можеше да плува.

– Мислех, че си свършил този прах – викна Силк на Сади, докато мятеше една от смъртоносните си ками. Един гролим се люшна назад, сграбчи дръжката на камата, стърчаща от гърдите му и падна тежко по гръб на стълбището.

– Винаги пазя по малко за непредвидени ситуации – отговори Сади, наведе се светкавично, избягвайки силен удар с меч, и ловко промуши корема на един гролим с отровната си кама. Гролимът се вцепени, а след това бавно се срина на стълбището. Голяма група мъже с черни роби се опитаха да ги изненадат в гръб, но Велвет хладнокръвно заби една от камите си в лицето на един гролим. Той нададе оглушителен вой, стисна главата си с ръце и се строполи назад, като помете няколко от своите спътници към морските вълни.

След това русокосата драснианска девойка се стрелна към другия край на стълбището, измъкна коприненото си въже, с ловко движение го преметна около врата на един гролим, който се катереше по стъпалата, завъртя се светкавично, опирайки гръб о неговия, и се наведе напред. Стъпалата на гролима изгубиха опора, ръцете му сграбчиха въжето, стягащо врата му. Няколко мига краката му ритяха безпомощно във въздуха, после лицето му почерня и той се отпусна. Велвет спокойно се обърна, освободи въжето и хладнокръвно изрита неподвижното тяло от ръба на терасата.

Дурник и Тот се преместиха на най-горната площадка и заеха

позиция до Гарион и Закат, после четиримата поеха неумолимо надолу по стълбите, стъпало след стъпало, посичайки фигурите в черни роби, втурнали се да ги пресрещнат. Чукът на Дурник изглеждаше не по-малко страшен от меча на риванския крал. Тот сипеше страховити удари с брадвата на Дурник, а лицето му беше така безизразно, сякаш сечеше дърва. Закат бе изкусен фехтовач – правеше лъжливи движения и отбиваше ударите на противниците си с масивния си меч, въртейки го с такава лекота, сякаш оръжието тежеше колкото треска. Ударите му бяха светкавични и смъртоносни. Стълбището пред страховитата четворка скоро бе отрупано с трупове и залято от потоци кръв.

– Внимавайте къде стъпвате – предупреди Дурник, докато разбиваше черепа на поредния гролим. – стъпалата стават хлъзгави.

Гарион отрязва още една глава – тя се изтърколи като топка надолу по стълбите, а тялото се преметна и падна от другата страна на стълбището. Той рискува и хвърли бърз поглед през рамо. Белгарат и Белдин се бяха притекли на помощ на Велвет и отблъсваха мъжете в черно, които се катереха отстрани на терасовидния амфитеатър. Белдин сякаш изпитваше порочно удоволствие да забива извития си нож в очите на гролимите, след това го завърташе силно и изтръгваше димящи парчета мозък. Белгарат, пъхнал палци под въжето на кръста си, чакаше спокойно. Щом главата на някой гролим се подадеше над ръба на терасата, вълшебникът с рязко и точно движение нанасяше страшен ритник право в лицето на свещенослужителя на Торак. Понеже разстоянието от стълбището до основата на амфитеатъра бе около тридесет стъпки, някои от повалените гролими се опитваха да се изкачат повторно на терасата.

Малцина от гролимите на Зандрамас оцеляха след схватката и успяха да се изкачат до подножието на стълбището. С присъщото си благоразумие Сади се втурваше от единия до другия край на стъпалата и забиваше хладнокръвно отровната си кама в телата на падналите гролими, независимо дали бяха мъртви, или все още стеноха от раните си.

Зандрамас изглеждаше смаяна от непреклонната сила, с която неприятелите ѝ водеха ожесточената битка, но въпреки това само се отдръпна назад, следейки атаката им с предизвикателно презрение. Зад нея стоеше мъж със зяпнала от ужас уста – бе нахлупил евтина корона на главата си и беше облечен в износена кралска мантия. Чертите му имаха смъртно доловима, далечна прилика с тази на Закат и Гарион се сети, че това трябва да е ерцхерцог Отрат. А после Гарион най-сетне погледна собствения си невръстен син. Беше се старал да не гледа момчето по време на кървавото нападение, защото не бе сигурен как ще реагира,

а бе изключително важно да съсредоточи цялото си внимание върху развоя на страшния бой. Както бе казал Белдин, Геран вече не беше бебе. Русите къдрици придаваха на лицето му мекота и нежност, ала в очите му нямаше доброта, когато срещна погледа на баща си. Геран явно бе изпълнен с омраза към жената, която здраво стискаше ръката му.

Гарион тържествено вдигна за поздрав меча пред забралото си и също толкова тържествено Геран вдигна свободната си ръка в отговор.

След това риванският крал започна неумолимо настъпление, като спираше само за миг да изрита отрязаната глава на някой гролим, изпречила се на пътя му. Несигурността, която изпитваше в Дал Перивор, беше изчезнала. Зандрамас стоеше на не повече от няколко метра и фактът, че беше жена, вече нямаше значение.

Трептящата сянка в периферията на зрението му стана по-тъмна и той изпита нарастващ ужас. Опитва да го потисне, но не успя и потрепери.

Сянката започна да се разширява и да се уголемява и се превърна в ужасно лице, което се извиси зад магьосницата. Очите му бяха бездушно празни, устата зейна в изражение на неописуема загуба, сякаш някой бе захвърлил собственика на лицето от състояние на триумф и безкрайни почести в невъобразим ужас. Ала тази загуба не бе предизвикала състрадание и нежност, а изразяваше огромната нужда на ужасното същество да намери други, с които да сподели нещастieto си.

– Вижте краля на ада! – изкрещя триумфално Зандрамас. – Бягайте, нещастни твари, за да поживеете още няколко минути. После той ще запокити всички ви във вечния мрак, вечните пламъци и вечното отчаяние!

Гарион спря. Не можеше да се хвърли в ада на този безкраен ужас.

Ала след миг, изплувал от спомените му, един глас достигна до съзнанието му. После заедно с гласа изплува образ. Кралят на Рива сякаш стоеше сред влажно сечище някъде в незнайна гора. Лек дъждец се сипеше от нощното небе, листата под краката му бяха мокри, подгизнали в неприятна влага. Ерионд, съвсем безгрижен, приказваше нещо на приятелите си. Гарион си припомни, че това се беше случило точно след първата им среща със Зандрамас – тогава магьосницата беше приела формата на дракон, за да ги нападне.

„Но огънят не беше истински – обясняваше светлокосият юноша на приятелите си. – Не знаехте ли? – Той изглеждаше учуден от неспособността на приятелите си да проумеят измамата. – Това беше само илюзия. Всъщност злото е тъкмо това, – просто отвращаваща илюзия.

Съжалявам, ако някой от вас се е разтревожил, но нямах време да ви обясня.“

И Гарион разбра, че това е ключът към победоносния край на схватката. Халюцинацията беше продукт на умопомрачение. Илюзията бе нещо съвсем различно. Той не полудяваше. Лицето на господаря на ада не беше реално, то бе внушен отвън образ – също като образа на Арел, който Се'Недра беше срещнала в гората, край Кел. Единственото оръжие, с което Детето на Мрака можеше да се противопостави на Детето на Светлината, беше илюзията, изкусната измама, насочена срещу човешкия ум. Това наистина бе мощно оръжие, ала същевременно – и много крехко. Един лъч светлина би могъл да го унищожи. Кралят на Рива отново тръгна напред.

– Гарион! – извика Силк.

– Не обръщай внимание на лицето – посъветва го Гарион. – То не е истинско. Зандрас се опитва да ни уплаши толкова силно, че да полудеем. Грозният образ не съществува. Той е просто сянка.

Зандрас се олюля, а огромното лице зад нея трепна и изчезна. Очите на магьосницата се стрелкаха във всички посоки, ала накрая спряха за няколко секунди на портала, водещ към пещерата. Гарион знаеше с непоклонима сигурност, сякаш бе видял със собствените си очи, че в пещерата има нещо странно – нещо, което беше последната отбранителна линия на Зандрас. След това, привидно незаинтересувана от унищожаването на оръжието, което винаги бе служило така добре на Детето на Мрака, магьосницата светкавично направи знак на останалите гролими.

– Не! – долетя звънкият, ясен глас на пророчицата от Кел. – Не мога да позволя да направиш това. Този въпрос трябва да бъде решен от Избора, притиснал с огромното си бреме плещите ми, а не чрез безсмислени битки. Прибери мечата си в ножницата, Белгарион от Рива, а ти, Зандрас от Даршива, изтегли слугите си от бойното поле.

Гарион откри, че мускулите на краката му изведнъж се парализираха – не можеше да направи нито крачка напред. Успя да се обърне и видя Кайрадис, която слизаше по стълбите, водена от Ерионд. Веднага след нея вървяха леля Поул, Поледра и риванската кралица.

– Задачата, която и двамата имате тук – продължи Кайрадис с отекващ, звучен глас – е не да се унищожите един друг. Ако се случи единият от вас да отнеме живота на другия, задачите ви ще останат неизпълнени и аз също не ще успея да извърша онова, което е отредено за мен. След това всичко, което съществува сега, всичко, което е било, и

всичко, което предстои да живее в бъдеще, ще изчезне завинаги. Прибери меча си, Белгарион, а ти, Зандрамас, отпрати своите гролими от бойното поле. Нека отидем на Мястото, което вече не съществува, и там да направим своя избор. Вселената се уморява от нашето закъснение.

Гарион със съжаление прибра меча в ножницата, ала магьосницата от Даршива присви очи и заповяда на гролимите с леден, безизразен глас.

– Убийте сляпата даласианска вещица в името на новия бог на ангараките!

Гролимите, с очи, блеснали в религиозен екстаз, се втурнаха към подножието на стълбите. Ерионд въздъхна, решително пристъпи напред и застана спокойно пред Кайрадис.

– Това няма да е необходимо, Носителю на Кълбото – каза му Кайрадис, наведе леко глава и звънкият глас, който звучеше навсякъде около нея, загърмя като страхотен, гневен хор. Гролимите се олюляха, после започнаха да се блъскат слепешком наоколо, вирайки се с невиждащи очи в дневната светлина.

– Магията! – прошенна Закат. – Онази, обграждаща град Кел! Гролимите са ослепели!

Ала този път черните жреци не съзираха в слепотата си лицето на бога, което се бе явило пред благия стар жрец на Торак – старецът, когото бяха срещнали в лагера на овчарите. Пред очите им се бяха появили съвсем различни картини. Очевидно магията действаше по два начина. Отначало гролимите завикаха тревожно, после закрепяха от страх. След това виковете им се превърнаха в писъци, те се обръщаха, препъваха се един в друг, лазеха на колене и лакти, за да избягат от онова, което виждаха. Пълзяха слепешком към брега на морето, очевидно решени да следват до смърт огромния гролим, в чието лице Сади беше хвърлил онзи странен прах.

Някои от тях можеха да плуват, ала не бяха много. Онези, които умееха, навлизаха все по-навътре в морето към неизбежна смърт. Останалите потънаха под повърхността, ръцете им, протегнати умоляващо към небето, стърчаха над водата, след като главите се бяха скрили под вълните. Стълбове мехурчета се вдигаха над тъмните води, после и те изчезнаха.

Албатросът, разперил неподвижно криле, се понесе над тях, после се върна и започна да кръжи над амфитеатъра.

23.

Кайрадис започна строго:

– Ето, сега си сама, както винаги си предпочитала да бъдеш, Дете на Мрака.

– Онези, които бяха с мен, не струват пукната пара, Кайрадис – отвърна безразлично Зандрамас. – Те изпълниха предназначението си и аз вече нямам нужда от тях.

– Готова ли си да минеш през портите на Мястото, което вече не съществува, за да се изправиш в присъствието на Сардиона и да направиш своя избор?

– Разбира се, света пророчице – съгласи се Зандрамас с неочаквана кротост. – С радост ще се присъединя към Детето на Светлината, за да влезем заедно в храма на Торак.

– Внимавай с нея, Гарион – прошепна Силк. – Тя е намислила нещо.

Ала Кайрадис също беше доловила хитрината на магьосницата.

– Неочакваното ти съгласие е учудващо, Зандрамас – рече тя. – През всичките месеци, изпълнени с крайно изтощение и умора, ти напразно се стремеше да избегнеш тази среща, а сега нетърпеливо се втурваш към пещерата. Какво те е променило така? Може би вътре се крие някаква незнана опасност? Нима все още се стремиш да примамиш Детето на Светлината и да го тласнеш към гибел, надявайки се да избегнеш необходимостта от Избора?

– Отговорът на въпроса ти се крие зад тези врати, сляпа вещице – отговори с груб глас Зандрамас, после обърна блещукащото си лице към Гарион. – Сигурна съм, че великият богоубиец не изпитва страх – продължи тя. – Или онзи, който унищожи Торак, е вече роб на страха и плахостта? Та с какво бих могла аз, една обикновена жена, да застраша живота на най-могъщия воин на света? Нека влезем заедно в тази пещера. Оставам уверено своята сигурност в твоите ръце, Гарион.

– Може би истината е друга, Зандрамас – рече Пророчицата от Кел. – Сега е твърде късно за хитрини и измами. Само Изборът може да ви освободи. – Сляпото момиче замълча за миг и сведе глава. До слуха на Гарион отново долетяха звуците на многогласния хор. – А! – възкликна Кайрадис. – Най-сетне разбрахме. Откъсът в небесната книга беше неясен, но сега прозряхме значението му. – Тя се обърна към портала. – Излез, господарю на демоните. Не се крий в тъмното, очаквайки лесна

плячка, а се покажи да те видим.

– Не! – изкрещя дрезгаво Зандрамас.

Ала вече беше твърде късно. Неохотно, сякаш изблъскан насила, смазаният и почти напълно осакатен дракон се показа от пещерата, като реवेशе страхотно и бълваше огън и дим.

– Пак ли! – простена Закат.

Ала Гарион видя нещо повече от страшния дракон. По същия начин в покритата с дълбок сняг гора край Вал Алорн той беше видял образа на Барак, вплетен в този на ужасната мечка – страшният горски звяр ти-чаше, за да спаси риванския крал, който четиринадесетгодишен бе промушил с копието си глигана. А сега Гарион видя Морджа – господаря на демоните, приел формата на дракон. Това беше Морджа, върховният враг на Нахаз, демона, който беше низвергнал крещящия Урвон във вечната пропаст на ада. Морджа, с десетките подобни на змии ръце, сграбчил огромен меч – оръжие, което Гарион познаваше твърде добре. Повелителят на демоните, превърнал се в дракон, крачеше напред с огромни стъпки, размахвайки Ктрек Гору – ужасния меч на Торак, изплетен от носещи смърт сенки.

Пламтящите червени облаци избухнаха в грозно кърваво сияние, когато отвратителният демон връхлетия срещу тях.

– Разпръснете се! – изкрещя Гарион. – Силк, кажи им какво да правят! – Кралят на Рива пое дълбоко дъх. В същия миг огромни светкавици се изсипаха от мътното небе и се разбиха в страните на терасовидната пирамида с разтърсващ земята гръм. – Да вървим! – извика Гарион на Закат и извади отново меча на Желязната хватка. Но след това спря изумен. Поледра, с такова спокойствие, сякаш се разхождаше сред окъпана в слънце горска поляна, се приближи към ужасното чудовище.

– Твоят господар е повелителят на измамата, Морджа – обърна се тя към внезапно обзетото от дълбока парализа същество. – Но сега дойде време да престанеш с всички лъжи. Ще говориш само истината. С каква цел си тук? Защо са пристигнали тук всички чудовища като теб?

Повелителят на демоните, приел тялото на грозния дракон, изръмжа с омраза, после започна да се гърчи, да се мята, правейки опити да се освободи.

– Говори, Морджа – заповяда Поледра. Наистина ли бе възможно някой да притежава толкова огромна мощ?

– Няма – изръмжа Морджа, почти задавен от жестока ненавист.

– Ще говориш – каза бабата на Гарион с ужасяващо тих глас.

Морджа изкрещя като в агония.

– С каква цел си дошъл тук? – изрече настойчиво Поледра.

– Служа на краля на ада – извика демонът.

– А каква е неговата цел тук?

– Той иска да притежава камъните на властта – изрева Морджа.

– Защо?

– Така ще скъса веригите си – страшните окови, с които прокълнатият УЛ го прикова още преди раждането на света.

– Тогава защо ти помогна на Детето на Мрака – и защо твоят враг Нахаз помогна на Урвон, последователя на Торак? Твоят господар не знаеше ли, че всеки от тях иска да създаде нов бог? Бог, който ще го окове още по-страшно в грозните вериги?

– Никак не ме интересува към какво се стремят те – озъби се Морджа. – Аз и Нахаз наистина враждувахме, ала нашето съперничество не беше заради лудия Урвон или безпътната Зандрамас. В мига, когато някой от тях вземеше Сардиона, кралят на ада щеше да посегне – с моите ръце или с тези на Нахаз, и щеше да грабне камъка. После, използвайки силата му, единият от нас щеше да измъкне Ктраг Яска от Богоубица и щеше да го занесе на нашия господар. В мига, когато кралят на ада се сдобие с двата камъка, ще стане новият бог. Веригите му ще се строшат и той щеше да се сражава с УЛ като равен – не, дори като по-могъщ бог. Така всичко, което е съществувало в миналото, което съществува днес и което ще съществува в бъдеще, ще бъде единствено негово.

– В такъв случай каква би била съдбата на Детето на Мрака и на Урвон?

– Те щяха да бъдат нашата награда. Нахаз вече ръфа плътта на Урвон – и ще го прави вечно в най-черните глъбини на ада, а аз ще се храня с тялото на Зандрамас. Най-подходящата награда за краля на отвъдното е мъчение, продължаващо цяла вечност.

Магьосницата от Даршива потръпна, като чу ужасната присъда, произнесена над душата ѝ.

– Ти не ще успееш да ме спреш. Поледра! – изкрещя подигравателно Морджа. – Кралят на отвъдното вля част от силата си в моята десница.

– Да, но тази сила е окована в тялото на недосялан звяр – продължи Поледра. – Ти направи своя избор, а тук, когато един избор вече е направен, връщане няма. В тази битка ще участваш сам. Твоят единствен съюзник няма да е кралят на ада, а жалкото, безумно същество, което сам си избрал.

Демонът надигна грозната си муцуна, отвори черната си, пълна с

огромни зъби паст, нададе ужасяващ рев и започна да мята рамене в отчаяни опити да се освободи от физическата форма, която го ограничаваше.

– Това означава ли, че ще трябва да се бием и с двамата? – попита Закат с разтреперан глас.

– Страхувам се, че да.

– Гарион, да не си си изгубил ума?

– Тъкмо това трябва да направим, Закат. Добре поне че Поледра успя да ограничи мощта му. Не мога точно да ти кажа как го постигна, но все пак успя. Щом демонът вече не разполага с пълната си сила, все пак имаме някакъв шанс. – Гарион свали забралото на шлема си и тръгна напред, размахвайки меча с огненото острие.

Силк и останалите вече се бяха пръснали и заобикаляха дракона.

Докато Гарион и Закат внимателно вървяха напред, кралят на Рива забеляза нещо, с което можеха да спечелят още по-голямо предимство. Примитивният мозък на дракона и разсъдъкът на демона, живял стотици хиляди години, не се бяха слели напълно. Единственото око на звяра виждаше само онези врагове, които се приближаваха директно срещу него, и атакуваше само тях, без дори да подозира за присъствието на останалите, настъпващи от страни и отзад. Ала Моржа схващаше съвсем добре опасностите, заплашващи го от всички страни. Неестественият съюз между силно развития мозък и огромното същество с прилепови крила пораждаше колебание, дори нерешителност у демона. В следващия миг Силк се втурна напред с меча на един мъртъв гролим и го стоари върху гърчештата се опашка на чудовището.

Драконът изрева от болка, от зейналата му паст блъвнаха огнени езици и той се обърна непохватно, за да спре атаката на Силк. Дребничкият драснианец ловко отскочи, а останалите се втурнаха срещу ужасната твар. С ритмични удари Дурник и Тот заблъскаха оголените хълбоци на звяра.

В главата на Гарион светкавично се зароди отчаян план.

– Бий по опашката! – извика той на Закат, отстъпи няколко крачи назад, за да се засили, после се втурна напред – движеше се тежко и твърде непохватно, поради тежестта на доспехите. Скочи върху мятаната се във всички посоки опашка и се затича нагоре по гърба на звяра.

– Гарион! – долетя нейде зад него ужасеният вик на Се'Недра. Той не му обърна внимание и продължи да се катери по люспестия гръб на чудовището, докато не стигна до раменете на дракона. Знаеше, че ударите с огнения меч изобщо не могат да навредят на дракона. Не така

обаче стояха нещата с Морджа. Гарион издигна меча на Желязната хватка и нанесе страхотен удар с две ръце в основата на врата на звяра. Драконът не обърна никакво внимание на това и продължи да търси дръзките си противници. Ала Морджа изкрещя от болка, усещайки огромната изгаряща сила на Кълбото. Точно в това беше предимството на Гарион и неговите приятели. Оставен сам, драконът беше безсилен срещу нападението на многобройните противници. Единствено хитростта на вселилия се в него господар на демоните бе смъртна заплаха за тях, ала Гарион знаеше от опит каква мощ притежава Кълбото в битките с демони и какви страшни рани е способно да им нанесе. В това отношение Камъкът на Доброто беше по-могъщ от бог, защото изчадията на ада можеха да избягат от божеството, ала наказанието, наложено от Кълбото на Алдур, неизбежно ги застигаше.

– Още огън! – заповяда той на камъка и отново вдигна оръжието си. Последва удар, още един и още един. Мечът вече не отскачаше от твърдите като камък люспи, а започна да се впива все по-дълбоко в плътта на звяра. Силуетът на Морджа, който едва се открояваше в тялото на дракона, започна да се гърчи от болка, защото мечът вече режеше и неговия врат, нанасяйки убийствени удари по люспестото тяло на дракона. Гарион вече беше замахнал, ала изведнъж смени посоката на удара, сграбчи здраво дръжката и заби острието в гърба на звяра, точно между гигантските му рамене.

Морджа изрева.

Гарион завъртя меча и под острието зейна огромна рана.

Болката беше толкова голяма, че дори драконът я усети и изрева. Гарион вдигна меча и още веднъж го заби в кървящата рана, този път още по-дълбоко.

Двете същества – Морджа и драконът – изкрещяха в един глас.

Незнайно защо това накара Гарион да си спомни нещо от детството си. Припомни си за онези времена, когато наблюдаваше как Кралто копае дупки за коловете на оградата. Сега риванският крал съзнателно копираше ритмичните движения на фермера – вдигаше меча високо във въздуха и с все сила го забиваше в плътта на звяра. С всеки удар раната зейваше по-страшно и ставаше по-дълбока, от разкъсаната плът шуртеше кръв и плискаше във всички посоки. Гарион за миг зърна бялата кост на чудовището и веднага промени посоката на ударите. Дори мечът на Желязната хватка нямаше да може да пререже гръбнак, дебел като огромно дърво.

Приятелите на Гарион отстъпиха смаяно назад и загледаха как

драконът се опитва да обърне глава в отчаян опит да се отърве от своя мъчител, който беше пробил огромна рана в гърба му. Ала тяхното замайване продължи само миг, след който те отново се втурнаха напред и почнаха да нанасят тежки удари върху по-меките люспи, покриващи гърлото, корема и хълбоците на дракона. Атаките на Сади, Силк и Велвет бях светкавични, тъй като те внимаваха огромното животно да не ги стъпче. Дурник нанасяше методични удари върху единия хълбок и чупеше едно след друго ребрата на звяра. Същото правеше и Тот от другата страна. Превърнали се във вълци, Белгарат и Поледра впиваха зъби в гърещата се опашка.

В този момент Гарион откри онова, което търсеше – сухожилието, дебело като котвено въже, което водеше към едно от гигантските крила.

– Още огън! – провикна се отново той.

Мечът пламна с нова сила, ала този път Гарион не замахна, а опря острието в сухожилието и започна да реже като с трион – така прогаряше бавно, но сигурно твърдата тъкан на сухожилието, без да хаби сили в излишни удари. Най-накрая успя, сухожилието се скъса и отрязаните му краища потънаха като змии в окървавената плът.

Изпълненият с болка рев, който се изтръгна от пламтящата паст на чудовището, разтърси въздуха. То се люшна, после се стовари на земята, обзето от неударима агония.

С отчаяно усилие кралят на Рива успя да се изтърколи далеч от бхтещите земята страшни нокти. След миг Закат вече беше до него и му помогна да се изправи.

– Ти си луд, Гарион! – изкрещя той. – Ранен ли си?

– Добре съм – отвърна риванският крал. – Хайде по-бързо да свършим с това.

Тот вече се беше изправил под огромната глава на звяра и застанал здраво на широко разкрачените си нозе, нанасяше страшни удари по гърлото на дракона. След всеки негов замах от разкъсаните артерии плискаше кръв. Широките рамене на немия се въртяха с ужасна сила, той се опитваше да прекъсне дихателната тръба на животното – огромна като бчва за вино. Независимо от общите усилия на Гарион и неговите приятели, досега те само бяха причинявали болка на чудовището, ала сега Тот вече застрашаваше живота му. Ако успееше да прекъсне или дори само да пробие дебелата стена на трахеята, драконът щеше да умре – или щеше да се задуши поради липса на въздух, или щеше да се удави в собствената си кръв. Звярът се дръпна назад, вдигна предните си лапи и се извиси над гиганта.

– Тот! – изкрещя Дурник. – Пази се! Ще те смаже!

Ударът дойде не от челостта, върху която стърчаха грозните зъби. Гарион различи фигурата на Морджа, замахващ с Ктрек Гору – меч на сенките. В следващия миг повелителят на демоните нанесе страшен промушващ удар напред. Сякаш лишено от материя, острието изскочи от гърдите на чудовищната твар, заби се в гърдите на Тот и щръкна откъм гърба му. Тялото на немия замръзна неподвижно, после се изхлузи от меча и падна на земята – Тот дори не успя да извика.

– Не! – изрева Дурник с глас, изпълнен с неизмерима болка.

Умът на Гарион остана съвършено хладен. Той се обърна към Закат и каза съвсем спокойно:

– Пази ме от зъбите на дракона!

След миг риванският крал вече тичаше към чудовището. Вдигнал меч, готов за удар с невиджана досега от него мощ. Оръжието му се насочи не към отворената от Тот рана, а към могъщите гърди на дракона.

Острието на Ктрек Гору блесна на слънцето, събрало цялата си сила да го отблъсне, но Гарион парира с един замах отчаяния удар, стисна здраво дръжката на меча на Желязната хватка и вложи цялата си сила в удара, като заби с всички сила острието в гърдите на чудовището. Освободената напълно мощ на Кълбото едва не го събори.

Острието потъна в сърцето на звяра с лекотата, с която нагорещен шиш минава през масло.

Ужасяващият рев, изтръгнал се и от гърдите на дракона, и от господаря на демоните замря в клокочещо хъркане.

Гарион изтръгна меча си от плътта на звяра и се отдръпна от конвулсивно гърчещия се труп. Подобно на горяща сграда, сгромолясваща се под собствената си тежест, драконът рухна на земята.

Надвит от умората, Гарион се обърна към приятелите си. Лицето на Тот беше спокойно, от едната му страна беше коленичила Кайрадис, а от другата – Дурник. И двамата ридаеха.

Нейде далеч над главите им албатросът нададе своя изпълнен с болка крясък.

Кайрадис плачеше – превръзката на очите ѝ вече беше мокра от сълзите ѝ.

Мрачното оранжево небе бушуваше и ги притискаше с гигантската си тежест. Катраненочерните петна по облаците меняха местата си, изгрялото слънце се опитваше да ги прогони, хвърляйки огнени багри

срещу тях – те трепереха и се тресяха, но продължаваха своя луд танц. В мътния въздух блеснаха светкавици и се стоварваха неумолимо върху олтара на едноокия бог, издигнат на върха.

Кайрадис ридаше.

Съвършено правилните каменни плочи, с които бе застлан подът на амфитеатъра, тъмнееха влажни от лепкавата мъгла, която беше обгърнала рифа след вчерашния пороен дъжд. Белите петънца в твърдия като желязо камък искряха – мънички звезди, придобили още по-силен блясък от влагата.

Кайрадис ридаше.

Гарион пое дълбоко дъх и се огледа. Амфитеатърът всъщност не бе толкова просторен, колкото му се беше струвало. Със сигурност не беше достатъчно голям, за да се превърне в сцена на събитията, разиграли се тук – ала, от друга страна, дори целият свят би бил тесен за техния размах. Лицата на приятелите му бяха окъпани в пурпурния огън на небесата, които се разтърсваха, озарявани от мъртвешки бялата светлина на светкавиците, и бяха изпълнени със страхопочитание пред гигантския мащаб на събитията, протекли преди броени минути. Амфитеатърът беше осеян от труповете на гролими – тъмни петна, струпани на купчини по стълбището. Гарион дочу далечен приглушен рев, който отмря в нещо като въздишка, и погледна към дракона. Езикът му стърчеше от зещата уста, змийските очи го гледаха безизразно. Ревът беше дошъл от огромния труп. Вътрешностите му, които все още не осъзнаваха, че са вече мъртви, продължаваха да работят. Зандрамас стоеше скована от преживяното. Звярът, който бе повикала на помощ, беше мъртъв; мъртъв бе и демонът, вселил се в отвратителната твар. Отчаяните й усилия да избегне предопределената необходимост я бяха сломили, тъй както вълните на морето разрушават крепостта от пясък, направена от децата. Синът на Гарион бе отправил към баща си поглед, изпълнен с безгранична вяра и гордост. Чистотата на детските очи беше най-голямата утеха за краля на Рива.

Кайрадис продължаваше да плаче. Всичко останало в съзнанието на Гарион бе плод на размисъл и случайни впечатления. Единственият безусловен факт бе скръбта, сломила пророчицата от Кел. Точно в този момент тя беше най-важната личност в цялата вселена, а може би винаги беше била такава. Гарион си помисли, че може би наистина светът е създаден с единствената цел това крехко момиче да бъде доведено тук в точно уреченото време, за да направи своя избор. Ала дали тя щеше да се справи с тази задача сега? Може би смъртта на нейния защитник и

водач – единствения човек на този свят, когото тя истински бе обичала – я бе направила неспособна да вземе правилното решение.

Кайрадис продължаваше да плаче, минутите отлитаха. Сега Гарион вече беше сигурен. Знаеше непоколебимо, сякаш го беше прочел в Книгата на небесата – най-верният ориентир на пророците, – че срещата и Изборът не само трябва да се осъществят тъкмо в този ден, но и че дори е предопределена минутата, когато ще се случи това. Ако обаче в този момент Кайрадис се прекършеше под тежестта на загубата и скръбта и не успееше да изпълни дълга си, всичко – и минало, и настояще, и бъдеще – щеше да се стопи като сн. Момичето с превързаните очи трябва да спре да плаче, инак светът щеше да бъде изгубен навеки.

А после във въздуха се извиси един-единствен, ясен и звънък глас. Набираше все по-голяма сила и в него бе скрита цялата мъка на всички хора по света. Скоро към него се присъединиха и други гласове и гласът на колективния разум на гадателите пое цялата мъка на пророчицата от Кел. После бавно притихна, оставяйки след себе си мъчителните багри на най-черното отчаяние. Ала не след дълго всичко отшумя и се възцари безкрайна тишина – по-тежка от пълното безмълвие на прясно изкопан гроб.

Кайрадис продължаваше да ридае, ала вече не беше сама – с нея плачеше целият ѝ народ.

Самотният глас се извиси отново, мелодията беше много близка до онази, която току-що бе отшумяла в небитието. Това наистина беше така за несвикналото ухо на Гарион, но всъщност имаше промяна: с присъединяването на останалите гласове тя ставаше все по-осезаема, все повече нови акорди се присъединяваха към основния мотив и в края на песента дълбоката печал изгуби част от могъществото си и изпепеляващата мъка зазвуча по-приглушено.

Песента започна отново, ала този път гласът не беше сам, мелодията отекваше с тътена на целия хор, чиято триумфална вяра разтърсваше и завладяваше небесната твърд. Песента си оставаше същата, но онова, което бе започнало като траурен марш, сега ликуваше.

Кайрадис хвана ръката на Тот, постави я нежно на безжизнените му гърди, приглади разрошената коса на немия гигант и посегна да докосне мокротото от сълзи лице на Дурник, за да го утеши.

А после пророчицата се изправи. Вече не плачеше. Страхове на Гарион се изпариха – също като мъглата, прогонена от топлия лъчи на слънцето.

– Върви! – каза решително тя и посочи вече неохранявания портал.

– Най-важният миг приближава. Върви, Дете на Светлината, върви и ти, Дете на Мрака. Идете в пещерата – там всеки трябва да посочи своя избор, който никога повече не може да бъде променен. Елате с мен на Мястото, което вече не съществува – там ще се реши съдбата на човечеството. – И като изрече това, пророчицата тръгна напред с решителни стъпки.

Гарион се оказа безсилен пред този чист и ясен глас и пое редом с облечената в блестящата си дреха Зандрамас, следвайки стройната, нежна фигура на пророчицата. Когато влязоха, кралят на Рива видя как Детето на Мрака посегна да докосне бронята на дясното му рамо и с иронично задоволство отбеляза, че силите, ръководещи тази среща, не са особено сигурни в себе си. Те бяха издигнали преграда между него и магьосницата от Даршива. Незащитеното ѝ гърло се намираше съвсем близо до ръцете му, копнеещи от желание за разплата, ала невидимата стена я пазеше така, сякаш тя се намираше на обратната страна на луна-та. Някакво дълбоко вкоренено в съзнанието чувство му подсказваше, че неговите приятели го следват, а Геран и треперещият Отрат вървят след Зандрамас.

– Не трябва всичко да свърши така, Белгарион от Рива – прошепна магьосницата. – Нима ние, най-могъщите на този свят, ще се оставим на случайния избор, направен от това момиче с болен ум? Нека сами изберем бъдещето си! Така и двамата ще станем богове. Ще отхвърлим с лекота властта на УЛ и всички останали божества, после двамата ще царуваме заедно над целия свят. – Светлинките под кожата ѝ започнаха да се въртят все по-бързо, а очите ѝ се изпълниха с червено сияние. – Като станем богове, ти ще можеш да се отървеш от своята смъртна съпруга, която дори не е човешко същество, и двамата с теб ще можем да се съберем в едно семейство. Аз ще зачена от теб, Белгарион, и ще дам живот на цяла раса от богове. Двамата ще се радваме на удоволствия, които никой смъртен не би могъл да изпита. Ще ти харесам, владетелю на Рива, ще ти харесам, както се харесвам на всеки мъж. Ще изпълня дните ти с блаженство, достойно за боговете, и двамата ще поделим Светлина-та и Мрака помежду си.

Гарион беше изплашен, дори почувства известно страхопочитание пред решимостта на Детето на Мрака. Зандрамас беше неумолима и твърда като диамант. Кралят на Рива прозря: тя никога нямаше да се промени, защото бе неспособна на това. В следващия миг той достигна до едно важно заключение: светлината можеше да се променя, сам денят беше доказателство за това, ала мракът – не можеше. Едва сега

риванският крал прозря същността на вековното разделение, разкъсало вселената на две. Тъмнината бе неизменно състояние, докато светлината бе движение, стремящо се към вечно развитие. Мракът стоеше окован в черупката на своята свършена неизменност, докато светлината продължаваше да се движи, стремейки се към свършенство. Когато Гарион най-сетне проговори, думите му не бяха отговор на греховното предложение на Зандрамас, а бяха насочени към самия Дух на Мрака:

– Всичко ще се промени, разбираш ли? – рече той. – Не си в състояние да направиш нищо, което би ме накарало да изгубя вярата си в това. Торак искаше да стане мой баща, сега Зандрамас ме желае за свой съпруг. Отказах на Торак, отказвам и нея. Не ще успееш да ме заключиш в клетката на неподвижността. Ако успея да променя най-малкото нещо в света, ти вече си загубил. Ако искаш, иди и се опитай да спреш прилива, но ме остави да сторя онова, за което съм дошъл тук.

Въздишката, разнесла се в отговор от устата на Зандрамас, не беше човешка. Просветлението, осенило съществото на Гарион, засегна самото сърце на Мрака, а не просто неговия инструмент. Той долови чуждата мисъл – лека като птиче перо, – която се опитваше да проникне в него, но не направи опит да го прогони.

Зандрамас изсъска, очите ѝ пламнаха в дива омраза.

– Не видя ли вече онова, което търсеше? – попита Гарион.

Гласът, долетял в отговор от устните на Зандрамас, беше сух и равен:

– Ще ти се наложи да направиш своя избор, бъди сигурен.

Гласът, който отговори вместо Гарион, също беше сух и хладен и не принадлежеше на риванския крал.

– Има още много време – отвърна той. – Човекът, когото съм избрал за свой инструмент, сам ще избере кога да направи своя избор.

– Хитър ход, но той не означава края на играта.

– Разбира се, че не. Последният ход е оставен в ръцете на пророчицата от Кел.

– Така да бъде тогава!

Вървяха по дълъг коридор, изпълнен с миризма на плесен.

– Много мразя такива работи – разнесе се недоволното мърморене на Силк някъде зад гърба на Гарион.

– Всичко ще се оправи – успокои го Велвет. – Нищо няма да ти се случи. Няма да го позволя.

Коридорът ги изведе в подземна пещера. Стените ѝ бяха грапави и неправилни, което показваше, че тя не е изградена от човешка ръка, а

има естествен произход. По отсрещната стена се стичаше вода и се събираше в тъмно малко езерце на пода. В пещерата миришеше на влечу-го, носеше се и зловоние от разлагащо се месо. Подът беше покрит с оглогани кости. По някаква ирония на съдбата бърлогата на бога на драконите бе станала дом на самия дракон. В негово лице мястото бе намерило най-сигурния пазач.

Откъм близката страна се издигаше огромен трон, издялан в монолитната скала, а пред него бе изграден един от вече до болка познатите олтари. На олтара лежеше продълговат камък, малко по-голям от човешка глава, и сияеше с грозна червена светлина. От другата страна на олтара се търкаляше човешки скелет, чиято ръка все още беше протегната с копнеж към камъка. Гледката накара Гарион да се намръщи. Може би ставаше дума за някое от жертвоприношенията на Торак, или пък човекът бе станал жертва на дракона? После кралят на Рива отгатна истината. Това беше ученият от Мелцена, който беше откраднал Сардиона и беше избягал от университета, за да го донесе тук и да умре в безсмислено обожание на камъка, отнел живота му.

В този момент зад рамото на Гарион се разнесе животинско ръмже-не – идваше от Кълбото. Сардионът, лежащ върху олтара, отговори по същия начин. Пещерата се изпълни с глъчка от гласовете на различни народи – някои от тях, предположи Гарион, долитаха чак от другия край на вселената. Лъчи синя светлина започнаха да си пробиват път към повърхността на червения камък върху олтара. Същото се случи с Кълбото, което в миг бе окъпано в яростни алени вълни, сякаш конфликтът на вековете се беше натрупвал тук, в това ограничено пространство.

– Обуздай го, Гарион – остро заповяда Белгарат. – Ако не го направиш, двата камъка ще се самоунищожат и ще разрушат цялата вселена.

Гарион протегна ръка през рамо и покри Кълбото с длан.

– Все още не – прошепна той на жадния за отмъщение камък. – Когато му дойде времето. – Гарион не би могъл да обясни защо избра тъкмо тези думи. Мърморейки като сърдито дете, камъкът притихна. Макар и неохотно Сардионът също спря да ръмжи. Ала лъчите в непривичен цвят продължаваха да бляскат по повърхността на вълшебните камъни.

„Добре се справи – прошепна гласът в съзнанието на Гарион. – Това смуги нашия враг. Само не ставай прекалено самоуверен. Те имат предимство тук, защото в тази пещера силата на Детето на Мрака е особено голяма.“

„Защо не ми го каза по-рано?“

„Нима щеше да ме послушаш? Виж, Гарион, моят неприятел се

съгласи, че трябва да оставим Избора в ръцете на Кайрадис. Ала Зандрамас не е дала изричното си съгласие. Сигурно ще направи последен опит да промени нещата в своя полза. Застани между нея и Сардиона. Каквото и да се случи, не ѝ позволявай да се добере до него.“

„Добре“ – отвърна Гарион. Знаеше, че ако се опита да пристъпи незабележимо към Сардиона, не би измамил магьосницата от Даршива. Затова тръгна спокойно напред, застана пред олтара, извади меча, опря острието в земята, а после положи ръце върху дръжката.

– Какво си намислил? – попита подозрително Зандрамас.

– Знаеш, Зандрамас – отговори Гарион. – Двамата духа се споразумяха да оставят Избора в ръцете на Кайрадис, но от теб все още не съм чул такова решение. Все още ли мислиш, че можеш да избегнеш Избора?

Лицето на магьосницата, под което плуваха светлите петънца, се изкриви от ярост.

– Ще си платиш за това, Белгарион! Всичко, което си, ще бъде унищожено, всички, които обичаш, ще загинат тук.

– Това ще реши Кайрадис, а не ти. Междувременно аз няма да позволя никому да докосне Сардиона. Не и преди Кайрадис да направи своя Избор.

Зандрамас скръцна със зъби в изблик на безсилен гняв.

Поледра се приближи до Гарион и светлината на камъка обагри кестенявата ѝ коса:

– Браво, млади вълко.

– Вече не притежаваш силата, която имаше по-рано – разнесе се странныят глас от неподвижните устни на Зандрамас.

– Значи съм спечелил преимущество пред теб? – отговори вече познатият глас, но този път чрез Поледра.

– Едва ли.

– Но ти винаги се отърваваш от инструментите си, щом ги употребиш. Поледра беше Детето на Светлината при Воу Мимбре. Там тя успя дори да победи Торак, макар и само временно. Веднъж дадена някому, тази сила никога не може да изчезне напълно. Не ти ли беше достатъчно, че Поледра успя да подчини повелителя на демоните на волята си, за да го разбереш?

Гарион не можа да повярва на ушите си. Нима Поледра беше била Детето на Светлината в ужасната битка преди петстотин години?

Гласът продължи:

– Признаваш ли, че завоювах преимущество пред теб?

– Дори да е така, какво значение има това сега? Скоро играта ще

свърши.

– Аз настоявам да признаеш моето преимущество. Такива са правилата.

– Добре, признавам го. Печелиш точка. Вече започваш да се вдети-няваш по този въпрос, да знаеш.

– Правилото си е правило. Краят все още не е дошъл.

Гарион насочи вниманието си отново към Зандрамас, готов да по-речи на всяко нейно движение към Сардиона.

– Още колко време остава до уречения час? – обърна се Белгарат към пророчицата от Кел.

– Той ще настъпи скоро – отвърна тя. – Много скоро.

– Всички сме тук, нали? – рече Силк и погледна нерв-но тавана на пещерата. – Защо не започваме?

– Денят на Избора дойде, Келдар, но часът все още не е настъпил. Когато настане предопределеният момент, пещерата ще се озари от та-кава светлина, която ще видя дори аз.

Духът на Гарион бе завладян от странно спокойствие – това бе знак, че съдбовното събитие предстои в близките минути. Чувството му беше познато. Същото спокойствие го беше обзело в руините на Ктхол Мишрак по време на срещата им с Торак.

Мисълта за едноокия бог сякаш го пробуди от вечната му дрямка и макар за кратко, грозният му лик се появи в съзнанието на Гарион и кра-лят на Рива чу ужасния му глас:

„Знай, че ние сме братя, Белгарион, макар че омразата ни един към друг някой ден може да разкъса небесата. Ние сме братя, защото помеж-ду ни е поделена ужасна задача. Ако някога прочетеш думите ми, това означава, че си моят палач – ти си ме унищожил. Така аз ти предавам тежестта на задачата, която ще поемеш оттук насетне. Предсказаното в тези страници е ужасяващо. Не позволявай то наистина да се случи. Унищожил света. Ако е необходимо, унищожил и вселената, но не позво-лявай това да се случи. Здравей, мой омразни братко, и сбогом. Ние ще се срещнем – или вече сме се срещали в Града на Вечната нощ – и спорът между нас ще получи окончателното си решение. Ала все още ни предстои да решим задачата на Мястото, което вече не съществува. Един от нас трябва да отиде там и да се изправи лице в лице с върхов-ния ужас. Ако това си ти, не ни предавай и не се оставяй за бъдещ побе-ден. Ако си изчерпал всички други възможни средства, отнеми живота на единствения си син, както отне моя живот.“

Този път думите на Торак не изпълниха очите му със сълзи. Гарион

вече разбираше върховния замисъл и този спомен само засили решителността му. Онова, което Торак беше съзрял във видението си в Ашаба, бе толкова ужасно, че осакатеното божество се бе пробудило от пророческата си дрямка, за да възложи задачата не на някой друг, а на своя смъртен враг. Ужасът беше успял да го накара за момент да преглътне дори колосалната си горделивост. По-късно гордостта отново бе обсебила съзнанието му и Торак бе унищожил част от страниците на пророчеството. В този мрачен момент, когато лудостта не бе завладяла съзнанието на едноокия бог, той бе говорил искрено, може би за пръв и единствен път в живота си. Гарион си представяше ясно какво бе струвал на Торак този момент на смъртна черна агония и унижение. И безмълвно се закле, че ще изпълни задачата, възложена му от неговия най-омразен враг:

„Братко мой, ще направя всичко по силите си, за да попреча на ужаса да завладее света – изпрати той мисълта си към духа на Торак. – Върни се в отвъдното. Оттук насетне товарът на нашата задача лежи върху моите плещи.“

Мрачното пурпурно сияние на Сардиона беше притъпило танцуващите светлинки в плътта на Зандрамас и сега Гарион виждаше ясно лицето ѝ. По него се четеше тревога. Очевидно магьосницата бе неподготвена за постъпката на духа, който я бе обладал. Желанието ѝ да спечели на всяка цена бе осуетено, защото той бе оттеглил подкрепата си за нея. Всяка частица от разума, който все още ѝ оставаше, подсказваше на Зандрамас, че трябва да избегне Избора. Двете пророчества се бяха споразумели още при сътворението на света, че Изборът остава в ръцете на пророчицата от Кел. Увъртанията на Зандрамас, отлагането и безбройните жестокости, оставили кървава следа подир нея, бяха плод на грозните похвати на гролимите, които магьосницата от Даршива бе приела с цялото си същество. В този момент Зандрамас беше по-опасна от всякога.

– Е, Зандрамас – попита Поледра, – това ли е моментът, който си избрала за нашата среща? Нима ще се самоунищожим сега, когато сме толкова близо до крайната цел? Ако изчакаш още малко и Кайрадис направи своя Избор, вероятността да получиш онова, което толкова отчаяно преследваш, ще бъде толкова голяма, колкото тази да го спечелим ние. Ала ако решиш да влезеш в двубой с мен, изходът от срещата ни ще остане единствено в ръцете на сляпата случайност. Би ли желала да размениш своя шанс срещу пълна неизвестност?

– Аз съм по-могъща от теб, Поледра – заяви Зандрамас. – Аз съм

Детето на Мрака.

– Аз пък бях Детето на Светлината! Колко би желала да заложиш, за да разбереш дали все още мога да призова силата на своя страна? Готова ли си да заложиш всичко, Зандрамас? Нима ще рискуваш всичко?

Магьосницата присви очи и Гарион усети как съсредоточава волята си. В следващия миг Зандрамас я освободи, пространството се люшна, разнесе се грозен рев, тъмен облак обви фигурата ѝ, след това Зандрамас сграбчи Геран и го вдигна над земята.

– Това ще ми помогне да победа, Поледра – изсъска тя, сграбчвайки китката на момчето, после вдигна пред себе си дланта му, върху която се виждаше белегът на Кълбото. – В мига, когато тази ръка докосне Сардиона, аз ще изживея своя триумф. – И като изрече тези думи, магьосницата тръгна неумолимо към заветната си цел.

Гарион вдигна меча и насочи острието към нея.

– Отблъсни я – заповяда той на Кълбото. От острието се стрелна могъщ син пламък, ала се разцепи на две, сблъсквайки се с тъмния облак, обгръщаш фигурата на Зандрамас. – „Направи нещо!“ изкрещя мислено кралят на Рива.

„Нямам право да се намесвам“ – отвърна гласът.

– Зандрамас, нима това е върхът на твоите възможности? – попита спокойно Поледра. Гарион често бе долавял същите нотки в гласа на леля Поул, ала никога думите на Поулгара не бяха звучали с такава непоколебима решителност. Сякаш съвсем безразлично Поледра вдигна ръка и освободи цялата сила на волята си. Мощта ѝ едва не го накара да изгуби равновесие. Тъмният облак, обгръщаш Зандрамас и Геран, изчезна, но магьосницата продължи все така сигурно да пристъпва напред.

– Ще убиеш ли собствената си рожба, кралю на Рива? Ти не би могъл да удариш мен, без това да унищожи него.

„Не мога! – изкрещя мислено Гарион и очите му се напълниха със сълзи. – Не мога!“

„Длъжен си! Предупредиха те, че това може да се случи. Ако тя успее и постави ръката на сина ти върху Сардиона, със сигурност би започел Геран да бъде мъртъв. Гарион, направи онова, което си длъжен!“

Ридаейки неудържимо, Гарион вдигна меча. Геран го гледаше спокойно, в очите му не се появи страх.

– Недей! – Се'Недра изтича по каменния под на пещерата и се хвърли пред Зандрамас. Лицето ѝ беше мъртвешки бледно. – Ако искаш да убиеш рожбата ми, Гарион, ще трябва първо да погубиш мен! – изплака тя отчаяно.

– Още по-добре! – доволно се изсмя Зандрамас. – Нима ще убиеш и сина, и съпругата си? Ще смогнеш ли да живееш с този грях, кралю на Рива?

Лицето на Гарион се изкриви в мъчителна агония, ала той стисна още по-здраво дръжката на пламтящия меч. Само един замах беше достатъчен да разруши живота му.

Стиснала ръката на Геран, Зандрамас го изгледа невярващо.

– Не би го сторил! – възкликна тя. – Не си способен на такова нещо!

Гарион стисна зъби и вдигна меча още по-високо. Все още неспособна да повярва, Зандрамас потрепера от страх и се отдръпна, ужасена от пламтящото оръжие.

– Сега, Се'Недра! – изплюща като бич гласът на Поледра.

Кралицата на Рива, напрегната като пружина под привидната поза на безмълвно примирение пред съдбата, литна напред, само с един скок стигна Зандрамас, изтръгна Геран от ръцете на магьосницата и побягна към Поулгара, притиснала момченцето до гърдите си.

Зандрамас изрева и се опита да я последва с изкривено от злоба лице.

– Недей, Зандрамас! – извика Поледра. – Ако помръднеш, ще те погубя! Ако аз не успея, ще го стори Гарион. Ти заяви категорично намерението си, направи своя избор и сега вече не си Детето на Мрака, а просто обикновен гролим. Вече не е необходимо да бъдеш тук. Свободна си да си отидеш – или да умреш.

Зандрамас замръзна.

– Подлостта и опитите ти да се измъкнеш с хитрост не дадоха никакъв резултат, Зандрамас. Вече нямаш избор. Ще се подчиниш ли на решението на пророчицата от Кел?

Магьосницата втренчи поглед в Поледра, лицето, по което блещукаха звездни светлинки, изразяваше страх и нарастваща, убийствена омраза.

– Е, Зандрамас, какво ще предпочетеш сега? Нима ще избереш сигурна смърт, след като си толкова близо до заветната цел? – Златистите очи на Поледра пронизваха магьосницата. – Разбира се, че няма! – продължи тя спокойно. – Та как би могла! Сигурна съм, че няма да го направиш, но искам да чуя думите от собствената ти уста. И така, Зандрамас, питам за последен път: ще приемеш ли решението на Кайрадис?

– Ще го приема! – процеди през зъби магьосницата.

24.

Гръмотевниците все още трещяха и раздираха небесата, вятърът, който придружаваше бурята, събирала сили още от сътворението на света, виеше на входа на пещерата. Докато прибираше меча в ножницата, Гарион успя да разтълкува абстрактните внушения на собственото си съзнание. Това му се беше случвало толкова често, че сега се питаше защо отново не бе очаквал подобен развой на събитията. Обстоятелствата го заставяха да вземе решение. Фактът, че сега бе заинтересован от заобикалящата го обстановка много повече, отколкото от самото решение, показваше, че е направил своя избор толкова отдавна и го е съхранил толкова дълбоко в съзнанието си, че сега въобще не се налагаше да го извиква на повърхността. За това имаше много основателна причина, призна той. Ако беше съсредоточил вниманието си върху предстоящия сблъсък, щеше само да се почувства по-нервен и неспособен да се съсредоточи. Щеше да отклони мислите си от наистина важното, хвърляйки се в ненужен анализ на възможните варианти. Това щеше да доведе единствено до колебание, което щеше да се превърне в агонизираща нерешителност. Правилен или не, изборът вече беше направен и нямаше никакъв смисъл да се тревожи повече за него. Сигурен беше, че решението му е обусловено не само от анализа на събитията, но и от чувствата, които изпитваше. В гърдите му се възцари спокойствие, родено от увереността, че направеният избор е правилен, независимо дали е добър, или лош.

Въпреки че пурпурната светлина на Сардиона не беше особено силна, Гарион успя да заключи, че стените са от базалт. Те представляваха мозайка от безброй плоски повърхности и остри стърчащи ръбове, образувани от разрушаването на масивната скала. За разлика от стените, подът беше удивително гладък. Това се дължеше или на хилядолетията, през които тук бе текла вода, или беше дело на една-единствена мисъл на Торак, пребивавал тук, когато се бе противопоставил и после бе отхвърлил властта на УЛ – своя баща. Водата, стичаща се в малкото езерце, бе истинска загадка. Това беше най-високата точка на рифа – логиката изискваше водата да е някъде долу, а не чак тук горе. Белдин или Дурник сигурно биха могли да обяснят това явление.

И тъй като Сардионът беше единственият източник на светлина в мрачната пещера, той неминуемо привлече погледа му. Ктраг Сардиус не беше надарен с красота. Повърхността му се състоеше от редуващи

се оранжеви и млечнобели ивици, плътно вплетени една в друга. Сега към тях се прибавяха и ярките сини лъчи, които излъчваше Кълбото. Сардионът беше гладък и лъскав също както Камъка на доброто. Алдур беше полирал Кълбото, но чия ли ръка беше направила това със Сардиона? Може би някой незнаен бог или може би някое древно племе праисторически люде, предшественици на човека, бяха оставали приведени безброй години пред камъка с животинско упорство, за да огледят оранжево-бялата повърхност с грубите си мазолести ръце, приличащи по-скоро на лапи? С пръсти, завършващи с изпочупени черни нокти, тези хора навярно бяха жертвали поколение след поколение, за да изпълнят тази неразбираема задача. Дори такива лишени от развит разум същества със сигурност бяха чувствали огромната мощ на камъка и осъзнавайки силата му, навярно го бяха приемали за божество или в най-лошия случай се бяха отнасяли към него като към предмет, принадлежал на Бога. Възможно ли бе изглаждането на повърхността му да е било някаква форма на преклонение?

След това погледът на Гарион започва да обхожда лицата на спътниците му – познатите лица на приятелите, които, следвайки своята съдба, предначертана от звездите още в деня на сътворението на света, бяха дошли с него тук в този ден и час. Смъртта на Тот беше отговорила на единствения въпрос, останал без отговор – и сега всичко беше отишло на мястото си.

Кайрадис, чието лице беше все още окъпано от сълзи и пребледняло от дълбока скръб, пристъпи към олтара и се обърна към тях.

– Часът скоро ще удари – обяви тя с чист и спокоен глас. – Сега Детето на Мрака и Детето на Светлината трябва да направят своя избор. Всичко трябва да бъде готово, когато настъпи моментът на моя Избор. И двамата знайте, че след като вземете решение, връщане няма.

– Моят избор беше направен още при сътворението на света – заяви Зандрамас. – Името на сина на Белгарион се носеше като ехо по безкрайните коридори на времето. Той е единственият, докоснал Ктраг Яска – камъка, който изгаря всеки, дръзнал да го докосне – с изключение на самия Белгарион. В мига, когато ръката на Геран докосне Ктраг Сардиус, той ще се превърне във всемогъщ бог. Неговата сила ще превъзхожда тази на всеки друг и той ще властва над сътворението и цялата вселена. Изправи се, Дете на Тъмнината, заеми мястото си пред олтара на Торак, за да дочакаш Избора на пророчицата от Кел! Щом тя избере теб, мигом протегни ръка и грабчи своята съдба!

Тези думи бяха последната нишка, необходима на Гарион да изрече

своето решение. В този миг риванският крал знаеше какъв е изборът, който отдавна беше направил в дълбините на съзнанието си, и разбираше защо той е единствено правилният. Геран пристъпи неохотно към олтара, спря и обърна към тях сериозното си лице.

– Дете на Светлината – каза Кайрадис, – сега е време и ти да направиш своя избор. Върху кого от своите приятели ще положиш бремето на отговорността?

Гарион не притежаваше усет за мелодраматичното. Се'Недра, а понякога дори леля Поул бяха способни да изтръгнат последния грам театралност от всяка напрегната ситуация. Кралят на Рива не беше като тях – практичен и обективен сендар по произход, той винаги предпочиташе нещата да протичат делово, без да привличат излишно внимание. Ала беше сигурен, че Зандрамас вече някак е успяла да разбере какъв ще бъде неговият избор. Освен това усещаше, че въпреки насила изтръгнатото признание, магьосницата в черната роба е все още способна да прибегне до някаква отчаяна хитрост. Трябваше по някакъв начин да наруши вътрешното ѝ спокойствие, да я накара да се поколебае в решителния миг. Ако си дадеше вид, че се кани да направи погрешния избор, Зандрамас щеше да ликува предварително, убедена, че вече е спечелила. Тогава, в последния възможен момент, той щеше да избере онова, което смяташе за правилно. Внезапното разочарование на магьосницата най-вероятно щеше да му даде така необходимото моментно предимство, което щеше да му позволи да ѝ противодейства. Без да привлича внимание, Гарион още веднъж огледа внимателно местата на Зандрамас, Геран и Отрат. Геран стоеше на десет стъпки пред олтара, а Зандрамас беше на не повече от три стъпки зад него. Отрат се беше свил от страх, притиснал гръб в грапавата отсрещна страна на пещерата.

Планът му беше находчив и би трябвало да доведе до успех. Гарион трябваше да принуди Зандрамас да изпадне в непоносимо състояние на трескаво очакване, след което щеше да разбие с един удар напразните ѝ надежди. Със завидно театрално майсторство Гарион придаде на лицето си израз на болезнена нерешителност. Погледът му обходи лицата на всички негови приятели, изпълнен със съвършено имитирано престорено объркване. От време на време риванският крал замираще неподвижно и се вглеждаше в очите на някой от тях, на моменти дори повдигаше ръка, сякаш всеки миг щеше да посочи не онзи, когото трябва. Всеки път, когато постъпеше по този начин, усещаше как у Зандрамас се надига див изблик на радост. Магьосницата дори не си правеше труда да прикрива чувствата си. Това беше добре. С всеки изминал миг

врагът на Гарион губеше способността си да разсъждава разумно.

– Какво правиш! – прошепна Поулгара, когато той спря пред нея.

– После ще ти обясня – измърмори кралят на Рива. – Много е важно! Имай ми доверие, лельо Поул.

След нея спря пред Белгарат и веднага усети нервността на Зандрамас. Вечният наистина беше човек, с когото магьосницата трябваше да се съобразява. Ако към мощта му се прибавеше силата на Детето на Светлината и евентуалната възможност да се превърне в божество, Белгарат щеше да бъде наистина сериозен противник.

– Ще престанеш ли най-сетне, Гарион? – измърмори дядо му.

– Опитвам се да извадя Зандрамас от равновесие – прошепна той. – Моля те, наблюдавай я. След като направя избора си, сигурно ще се опита да направи нещо.

– Означава ли това, че знаеш кого да избереш?

– Разбира се! Просто се опитвам да не мисля за това. Не искам тя да го прочете в мислите ми.

Старецът направи недоволна гримаса и продължи:

– Постъпи както смяташ, че е правилно, Гарион, само не се бави прекалено дълго. Не бива да дразним нито Кайрадис, нито Зандрамас.

Гарион кимна и продължи към Сади и Велвет, насочвайки силата на съзнанието си към Зандрамас. Сега чувствата й кипяха бурно, диво – очевидно тя бе стигнала предела на своята издръжливост. По-нататъшното отлагане на събитията не би довело до никакъв резултат. Най-накрая Гарион спря пред Силк и Ерионд.

– Запази лицето си напълно безизразно – прошепна той на дребничкия драснианец. – Не позволявай на Зандрамас да се ориентира по изражението ти, независимо какво правя аз.

– Гледай да не сгреша точно сега, Гарион – предупреди го Силк. – В този момент не очаквам никакво повишение.

Гарион кимна. Моментът за действие вече беше настъпил. Погледът му се спря на Ерионд – младежа, когото чувстваше почти като брат.

– Извинявай, Ерионд – промърмори той. – Сигурен съм, че един ден няма да ми благодариш за онова, което се каня да сторя.

– Не се притеснявай, Белгарион – успокои го Ерионд с усмивка. – От доста отдавна зная, че това ще се случи. Вече съм се подготвил за него.

Това изясни всичко. Ерионд отговори на вечния въпрос: „Готов ли си?“ Ерионд беше готов – а може би и през целия си живот беше бил готов – още от деня на своето раждане. Всичко отиде на мястото си,

съединявайки се непоклатимо с останалите части, образувайки единно цяло, което навярно никога никога нямаше да успее да разруши.

– Избирай, Белгарион – подкани го Кайрадис.

– Вече го направих, Кайрадис – отвърна Гарион, протегна ръка и я постави върху рамото на Ерионд. – Това е моят избор. Пред вас стои Детето на Светлината.

– Прекрасно! – възкликна Белгарат.

„Всичко приключи!“ – потвърди и гласът в съзнанието на Гарион.

Той почувства странно, болезнено притискане, след което цялото му същество се изпълни с чувство на съжаление и празнота. Вече не беше Детето на Светлината. Бременото на отговорността вече лежеше върху плещите на Ерионд. Въпреки това му предстоеше да се освободи от последната своя отговорност. Кралят на Рива се обърна бавно, опитвайки се да го направи непринудено. Проблясващото в странна светлина лице на Зандрамас изразяваше гняв, страх и безсилие – това потвърждаваше, че Гарион е направил правилния избор. Той никога не беше правил онова, което щеше да опита, само беше виждал как го прави леля Поул. Ала сега нямаше време за експерименти. Отново освободи съзнанието си, ала този път търсеше не просто общото впечатление от емоционалното състояние на Зандрамас, а конкретните й мисли. Трябваше да разбере точно какво възнамерява да стори Зандрамас още преди магьосницата да го приведе в действие.

Нейното съзнание представляваше странна смесица от объркани мисли и чувства. Зандрамас се колебаеше, неспособна да съсредоточи ума си върху следващата си стъпка. Ала неизбежно щеше да предприеме настъпление: Гарион беше сигурен, че магьосницата просто не може да остави Избора в ръцете на пророчицата от Кел.

– Дете на Светлината, ела и заеми мястото си до Детето на Мрака пред олтара, за да избира измежду вас – изрече Кайрадис.

Ерионд кимна, прекоси пещерата и застана до Геран.

– Всичко е готово, Кайрадис – обяви Поледра. – Всички направиха своя избор, време е и ти да го сториш. Това е предопределеното от звездите място, днес е уреченият ден. Настъпи часът да изпълниш своята задача.

– Все още не е! – изрече Кайрадис с глас, потрепващ от мъчително очакване. – Знакът, че е настъпил предопределеният миг, трябва да бъде изпратен от Книгата на небесата.

– Да, но ти не виждаш небесата, Кайрадис – напомни й бабата на Гарион. – Намираме се под земята. Книгата на небесата остана

невидима.

– Не е необходимо аз да търся книгата. Тя сама ще дойде при мен.

– Помисли добре, Кайрадис – прикани я настойчиво Зандрамас. – Не е възможен друг избор, освен сина на Белгарион.

В този момент съзнанието на Гарион внезапно се проясни. Зандрамас вече бе взела своето решение. Тя знаеше какво възнамерява да прави, но някак беше успяла да скрие плана си от него. Кралят на Рива изпита възхищение от уменията на противничката си. Магьосницата беше планирала всеки свой ход още от самото начало, с точността на военен стратег бе предвидила всяка атака и отстъпление. Когато някоя от барикадите ѝ паднеше, тя бързо се оттегляше зад следващата. Тъкмо затова Гарион не бе успял да предугади действията ѝ. Тя знаеше предварително какво ще предприеме и не се налагаше дори да мисли за това. Въпреки предпазливостта ѝ Гарион успя да долови, че следващото настъпление на магьосницата е свързано със самата Кайрадис. Това беше последното укрепление на Зандрамас.

– Не го прави, Зандрамас – предупреди я той. – Знаеш, че това не е вярно. Остави я на спокойствие.

– Тогава направи своя избор, пророчице – заповяда магьосницата.

– Не мога! Моментът още не е дошъл. – Лицето на Кайрадис се изкриви в нечовешка агония.

В този момент Гарион го усети. От Зандрамас прииждаха вълни, внушаващи нерешителност и съмнение, насочени към пророчицата с превързаните очи. Това беше последният отчаян опит на магьосницата. Не бе успяла да поразии Гарион и неговите приятели и сега бе тръгнала срещу Кайрадис.

„Помогни ѝ, лелю Поул – полетя отчаяната мисъл на Гарион. – Зандрамас се опитва да ѝ попречи да направи своя Избор.“

„Да, Гарион, зная“ – долетя спокойният и отговор.

„Тогава направи нещо!“

„Още не е дошло времето за това. Ще се намеся в момента на Избора. Ако се опитам да помогна по-рано, Зандрамас ще усети и ще контраатакува.“

– Нещо става – настойчиво каза Дурник. – Някаква светлина се приближава по коридора!

Гарион вдигна глава. Светлината бе все още слаба и неясна, ала той бе сигурен, че никога не е виждал подобно нещо.

– Моментът на избора дойде, Кайрадис – изсъска злобно Зандрамас. – Избирай!

– Не мога – проплака пророчицата, обръщайки се към засилващата се светлина. – Не мога! Все още не съм готова. – Тя направи няколко крачки напред, като кършеше отчаяно ръце. – Не съм готова! Не мога да избира! Пратете някой друг!

– Избирай! – повтори неумолимо Зандрамас.

– Само ако можех да ги видя! – изхлипа Кайрадис. – Да можех да ги видя!

Най-накрая Поулгара реши да се намеси.

– Няма нищо по-лесно от това – обади се тя, а гласът ѝ прозвуча плавно, изпълнен със странно спокойствие. – Виденията от бъдещето пречат на зрението ти. – Поулгара протегна ръка и внимателно махна превръзката от очите на Кайрадис. – Ето, погледни сега през човешките си очи и направи своя избор.

– Това е забранено! – започна Зандрамас, чието предимство беше унищожено.

– Не е! – възрази Поулгара. – Ако беше забранено, не бих могла да го направя.

Дори слабата светлина във вътрешността на пещерата накара Кайрадис да трепне от болка.

– Не мога! – извика тя и закри очите си с длани. – Не мога!

Изведнъж лицето на Зандрамас грейна.

– Аз спечелих! – изкрещя ликуващо тя. – Изборът трябва да бъде направен, но сега това ще стори друг, не Кайрадис! Решението ѝ да не избира също е избор!

– Това вярно ли е? – бързо попита Гарион, поглеждайки към Белдин.

– По този въпрос съществуват две мнения.

– Да или не, Белдин?

– Не зная, Гарион, наистина не зная!

В този момент светлината от входа на пещерата нахлу с пълна сила. Надминаваща дори слънцето с яркостта си, тя бързо изпълни залата. Си-янието ѝ беше толкова силно, че дори най-закътаните пукнатини в стените на пещерата блеснаха, сякаш бяха нажежени до бяло.

– Моментът най-сетне настъпи – прошепна старият познайник на Гарион, ала този път чрез устните на Ерионд. – Часът на избора удари! Избирай, Кайрадис, иначе всичко ще бъде разрушено!

– Часът удари! – нашепна втори, също толкова безизразен глас от устата на Геран. – Дойде мигът на избора. Избирай, Кайрадис, иначе всичко ще бъде разрушено!

Кайрадис се олюля, разкъсвана от страшна нерешителност. Погледът ѝ бягаше от едното към другото лице на двамата, които стояха пред нея. Изведнъж пророчицата отново закърши ръце.

– Тя не може да го направи! – извика императорът на Малореа и се втурна напред, подчинявайки се на непреодолимото си желание да ѝ се притече на помощ.

– Длъжна е да го направи – рече Гарион и сграбчи приятеля си за ръката. – Ако не го направи, всичко ще бъде загубено.

Очите на Зандрамас отново блеснаха в дива, сатанинска радост.

– Задачата е непосилна за нея! – изпищя злорадо магьосницата. – Ти взе своето решение, Кайрадис, и то вече не може да бъде променено. Сега аз ще направя върховния Избор вместо теб и сърцето ми ще ликува, когато богът на мрака отново наложи властта си над цялата вселена.

Това вероятно беше последната, фатална грешка на Зандрамас. Кайрадис стана и се взря с блестящи очи в лицето на магьосницата, по което блещукаха странните светлинки.

– Напротив, Зандрамас – изрече пророчицата с леден глас. – Онова, което се случи преди малко беше израз на моето колебание, а не моят избор. Сега настъпва предопределеният за него миг. – Кайрадис вдигна красивото си лице и затвори очи. Хорът на пророците от Кел изпълни тишината на пещерата, ала последната нотка в тяхната песен прозвуча въпросително.

– В такъв случай решението е само мое – заяви тя. – Изпълнени ли са всички условия? – Въпросът беше отправен към двата могъщи разума, стоящи зад Ерионд и Геран.

– Да – изрече първият с устните на Ерионд.

– Да – потвърди вторият с устата на Геран.

– Тогава чуйте моя избор – прикани ги пророчицата и отново се вгледа в лицата на малкото момче и младия мъж. След това с вик на нечовешко отчаяние се строполи в прегръдката на Ерионд. – Избирам теб! – проплака тя. – За добро или лошо избирам теб!

В този момент като че земята се олюля в титаничен трус, ала това не беше земетресение, защото нито едно камъче не се отрони от тавана на пещерата. Без да знае защо, Гарион беше сигурен, че целия свят се е изместил със съвсем мъничко, а може би с десетки левги. Също така бе убеден, че това изместване е разтърсило цялата вселена. Количеството енергия, която Кайрадис бе освободила със своя мъчително направен избор, не се побираше в границите на човешкото въображение.

Постепенно ослепителната светлина отслабна, пурпурното сияние

на Сардиона започна да се разсейва и да угасва. В мига на Избора, направен от пророчицата от Кел, Зандрамас се отдръпна, а танцуващите светлини под кожата на лицето ѝ започнаха да треперят. После се разгоряха и засветиха още по-ярко.

– Не! – изкрещя тя. – Не!

– Може би тези малки светлини в плътта ти са израз на божественото начало у теб, Зандрамас – заговори Поледра. – Твоята светлина би могла да искри по-силно от блясъка на най-яркото съзвездие. Ти служи вярно на Мрака и сега може би ще намериш своята награда. – И бабата на Гарион се приближи към Зандрамас.

Магьосницата се отдръпна и извика:

– Не ме докосвай!

– Не теб желая да докосна, а твоята дреха. Искам да съм сигурна, че ще получиш възнаграждението си. – Поледра свали копринената качулка и разкъса черната роба на магьосницата. Зандрамас дори не опита да прикрие голото си тяло, пък и в случая не ставаше дума за голота. Тялото на Зандрамас представляваше прозрачен силует, черупка, изпълнена с искряща, танцуваща светлина, която ставаше все по-силна и по-ярка.

Геран използва момента, затича на здравите си крачета и се хвърли в прегръдката на майка си. Се'Недра, ридаета от радост, го притисна в обятията си.

– Ще му се случи ли нещо? – попита Гарион, поглеждайки Ерионд. – Та нали все пак той е Детето на Мрака?

– Гарион, вече няма Дете на мрака – отвърна Ерионд. – Синът ти е в безопасност.

Гарион изпита огромно облекчение. Още в мига, когато Кайрадис направи своя избор, кралят на Рива бе почувствал нещо могъщо, усещане за нечие присъствие, така характерно за моментите, когато бе заставал лице в лице с някое божество. Това го накара да се вгледа по-внимателно в Ерионд и внезапно усещането се засили.

Дори външният вид на младия му приятел се беше променил. Само преди миг той изглеждаше обикновен момък. Сега Ерионд приличаше на негов връстник, макар че лицето му имаше излъчване, неподвластно на времето. Изражението, което неотдавна разкриваше чаровна невинност, сега изглеждаше сериозно, дори мъдро.

– Тук ни остава да свършим едно-единствено нещо, Белгарион – подхвана той със сериозен тон, после направи знак на Закат и внимателно предаде все още плаещата Кайрадис в ръцете на малореанеца. – Погрижи се за нея, моля те! – рече Ерионд.

– Ще го сторя, дори ако трябва да заплатя за това с живота си, Ерионд – закле се императорът на Малореа и поведе момичето към останалите.

– Сега, Белгарион – продължи Ерионд, – дай ми Кълбото на моя брат от дръжката на меча, принадлежал на Желязната хватка. Време е да довърша онова, което започнахме тук.

– Разбира се – отвърна Гарион, протегна ръка през рамо и отпусна длан върху дръжката на меча. – Хайде, свободен си! – рече той на Кълбото. Камъкът остана в ръката му и той го подаде на младия бог.

Ерионд взе искрящия син камък, обърна се и погледна Сардиона, после очите му отново спряха върху Кълбото. Изразът му бе необясним, докато наблюдаваше двата камъка, предизвикали разделянето на цялата вселена. За миг Ерионд вдигна глава и после изрече със спокоен глас:

– Нека бъде така!

След това, за ужас на Гарион, младият бог стисна Кълбото още по-здраво и съвсем преднамерено го пхна заедно с ръката си в пламтящата сърцевина на Сардиона.

Червеникавият камък сякаш потрепери. Също като Ктучик в последния миг от своя живот, Сардионът първо се разшири, после се сви. След това за последен път увеличи размерите си и – точно както се бе случило с Ктучик – избухна. Ала експлозията бе обгърната в невидима сфера, невъобразим глобус от енергия, която най-вероятно идваше или от Кълбото, или от волята на Ерионд, или от някакъв друг източник. Гарион знаеше, че ако тази огромна сила я няма, целият свят ще се срине из основи, пометен от енергията, освободена в това тясно затворено пространство.

Въпреки че безсмъртното, неподлежащо на унищожение тяло на Ерионд смекчи частично последиците от взрива, катаклизъмът имаше титанични размери. Силата му запрати всички по пода. Върху главите им се изсипа дъжд от камъни. Подобното на пирамида островче – единственото, което бе останало от планините на Корим – бе разтърсено от могъщо земетресение, надминаващо по сила дори онова, което бе разрушило Рак Ктхол. В затвореното пространство на пещерата се разнесе невероятен тътен. Гарион се претърколи по пода и закри с обвитото си в броня тяло Геран и Се'Недра. Забеляза, че приятелите му направиха като него, защитавайки своите любими.

Земята продължи да се гърчи в конвулсии. Онова, което лежеше на олтара и в което Ерионд бе пхнал ръката си, вече не беше Сардионът, а сфера от енергия, стотици хиляди пъти по-ярка от слънцето.

Все така спокоен, Ерионд извади Кълбото от огнената топка, която преди броени минути бе Сардионът. Сякаш заедно с Кълбото на Алдур от вътрешността на камъка бе изтръгната последната сила, която запазваше формата му и го задържаше на това място. Ослепително искрящите късове от Ктраг Сардиус литнаха стремително във въздуха, пробиха си път през тавана на пещерата и разкъсаха върха на тресящата се пирамида, разпрашайки огромни скали във всички посоки, сякаш бяха просто мънички речни камъчета.

Внезапно блесналото над главите им небе бе озарено от светлина – по-могъща от тази на слънцето, – простираща се от хоризонт до хоризонт. Парчетата от Сардиона литнаха към небесния свод и скоро се стопиха в ярката светлина.

Зандрамас нададе нечовешки рев, подобен на вой, изтръгнал се от гърлото на ранено животно. Гърчещият се блед силует бе единственото нещо, напомнящо за тялото ѝ, което се мяташе, обхванато от мъчителни конвулсии.

– Не! – изкрещя тя. – Не може да бъде! Ти ми обеща!

Гарион не знаеше, пък и не би могъл да научи към кого се обръща. Магьосницата протегна умолително ръце към Ерионд.

– Помогни ми, боже на ангараките! – изпищя тя. – Не ме оставяй в ръцете на Морджа! Изтръгни ме от смъртната прегръдка на господаря на ада. Спаси ме!

В следващия миг прозрачният ѝ силует се разпадна, танцуващите светлини, превърнали се отдавна в нейна плът, полетяха неумолимо към небосвода, следвайки късовете от Сардиона, за да изчезнат в безкрая на небесната светлина.

Онова, което остана от магьосницата на Даршива, се свлече на земята като захвърлена дреха, смачкана и изпокъсана като никому ненужна дрипа.

Гластът, долетял от устните на Ерионд, бе много добре познат на Гарион. Кралят на Рива се беше вслушвал в напътствията му през целия си живот.

– Печеля точка – обяви той със съвършено спокоен, хладен тон, сякаш просто отбелязваше някакъв всеизвестен факт. – Освен тази точка печеля и цялата игра.

25.

Внезапно възцарилата се в пещерата тишина беше странна и зловеща. Гарион стана и помогна на Се'Недра да се изправи.

– Добре ли си? – попита я тихо той. Малката кралица кимна разсеяно. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху малкия им син, по лицето ѝ се четеше тревога. Гарион се огледа и попита по-високо: – Добре ли са всички?

– Свърши ли вече това земетресение? – обади се Силк, който все още прикриваше Велвет с тялото си.

– Отмина, Келдар – отвърна Ерионд. После младият бог се обърна към Гарион и тържествено му подаде Кълбото.

– Не трябва ли да ти го задържиш? – попита кралят на Рива. – Мислех, че...

– Не, Гарион, ти си оставащ Пазителят на Кълбото.

Гарион не можеше да си обясни защо, ала това го накара да се почувства по-добре. Дори в разгара на колосалните събития, случили се преди секунди, Гарион все още изпитваше болезнено чувство на празнота и мъчителна загуба. Досега беше убеден, че ще се наложи да върне камъка на Ерионд. Алчността не беше част от същността му, ала през годините бе започнал да приема Кълбото по-скоро като приятел, отколкото като вещ.

– Не може ли да напуснем това място? – попита Кайрадис с глас, изпълнен с безкрайна тъга. – Трябва да се погрижа за своя скъп приятел.

Дурник докосна нежно рамото ѝ, след това всички заедно тръгнаха към изхода на разбитата пещера.

Навън беше по-светло и от най-светлия ден, но мощното сияние, проникнало дори в мрачната пещера, беше отслабнало и вече не ги заслепяваше. Гарион се огледа. Въпреки че часът от денонощието беше различен, той изпита чувството, че вече му се е случвало подобно нещо. Гръмотевичната буря, вилняла над Мястото, което вече не съществува, вече бе утихнала. Облаците поляка се отдръпваха от небето, а ураганният вятър, помитал яростно рифа по време на битката им с дракона и демона Морджа, се бе превърнал в лек бриз. След смъртта на Торак в Ктхол Мишрак Гарион бе изпитал чувството, че става свидетел на зората на първия ден от историята на света. Сега беше обяд – при това бяха отминали много години, – ала кралят на Рива мислеше, че преживява горещото пладне на същия този пръв ден. Онова, което беше започнато в

Ктхол Мишрак, бе стигнало своя завършек сега. Всичко бе приключило и той почувства огромно облекчение. Освен това му се струваше, че е настроен твърде лекомислено. Физическата и емоционална енергия, която бе изразходвал от онова паметно утро насам, започваше да се отразява на състоянието му. Умората го бе притиснала в лепкавата си прегръдка както мъглата, стелеща се над морето – всъщност Гарион чувстваше, че се намира на ръба на изтощението. Сега най-много му се искаше да свали доспехите, ала мисълта за усилията, които щеше да му коства това, го накара да потръпне. Накрая се задоволи да свали шлема от главата си и отново огледа лицата на своите приятели.

Както личеше по всичко, Геран можеше да ходи сам, ала Се'Недра държеше да го носи на ръце и притискаше бузата си до неговата; все пак от време на време се откъсваше от детето си само за миг – колкото да го целуне. Геран очевидно нямаше нищо напротив.

Закат бе обвил с ръка раменете на пророчицата от Кел и от изражението му ставаше ясно, че едва ли някога възнамерява да я пусне. Гарион си припомни с усмивка как през първите дни, след като ѝ бе признал любовта си, Се'Недра се притискаше към него, получавайки подобна прегръдка. Превит от умора, той се отправи към мястото, където стоеше Ерионд. Погледът на младия бог беше устремен към окъпаните в слънце вълни.

– Мога ли да те попитам нещо? – обърна се той към младежа.

– Разбира се, Гарион.

Гарион погледна многозначително към Закат и Кайрадис.

– Така ли трябва да се подредят нещата? – попита той. – Искам да кажа, когато е бил млад, Закат загубил много скъп за него човек – ако сега се случи същото и с Кайрадис, едва ли би могъл да го преживее. Не искам да стане така с него.

– Не се тревожи, Гарион – усмихна се Ерионд. – Нищо на света не би могло да раздели тези двамата. Така е предначертано в книгата на звездите.

– Чудесно! Те знаят ли това?

– Кайрадис го знае. След време ще го каже и на Закат.

– Значи тя все още е пророчица?

– Не. Тази част от живота ѝ приключи в мига, когато Поулгара свали превръзката от очите ѝ. Ала Кайрадис неведнъж е поглеждала в бъдещето, при това има чудесна памет.

Гарион се замисли за миг, после отвори широко очи и попита невярващо:

– Нима се опитваш да ми казваш, че съдбата на цялата вселена е зависела от решението на едно обикновено простосмъртно човешко същество?

– Не бих нарекъл Кайрадис обикновена простосмъртна. Още от най-ранното си детство тя се е готвила за своята задача. Все пак до известна степен ти имаш право, Гарион. Изборът трябваше да бъде направен от човешко същество, и то без чужда помощ. Дори собственият народ на Кайрадис не би могъл да ѝ помогне в онзи миг.

Гарион потрепери.

– Сигурно ѝ е било ужасяващо тежко. Навярно се е чувствала безкрайно самотна.

– Тя наистина беше самотна, но винаги става така с хората, на които е съдено да направят подобен избор.

– Нима решението, което взе Кайрадис, бе съвсем произволно?

– Не. Тя не избираше просто между мен и твоя син. Пророчищата от Кел направи своя избор между Мрака и Светлината.

– В такъв случай не виждам кое е било толкова трудно. Нали всеки би предпочел светлината пред мрака!

– За мен или за теб наистина е така, но пророците винаги са знаели, че светлината и мракът са просто двете страни на единното цяло. Ако бях на твое място не бих се тревожил толкова за Закат и Кайрадис, Гарион – завърши Ерионд, връщайки се към онова, което бе предизвикало техния разговор. После младият бог почука с пръст челото си и продължи: – Нашият общ приятел тук се е постарал да подреди бъдещето им. Закат ще бъде особено важна фигура почти до края на живота си – нашият приятел много добре умее да поощрява хората да вършат правилните неща – дори ако се налага да ги възнаграждава предварително.

– Като Релг и Тайба?

– Всъщност точно като теб и Се'Недра. Или като Поулгара и Дурник.

– Можеш ли да ми кажеш какво точно трябва да направи Закат? За какво ти е необходим той?

– Той ще завърши онова, което започна ти.

– Защо, аз не се ли справях добре?

– Разбира се, че се справяше, но ти не си ангарак. Мисля, че след време сам ще разбереш защо е така. Не смятам, че е прекалено сложно.

Изведнъж в съзнанието на Гарион се появи интересна мисъл и той веднага разбра, че тя е съвършено правилна.

– Ти си знаел още в самото начало, нали? Искам да кажа, че ти е

било известно кой си всъщност?

– Знаех, че съществува такава възможност, ала никоой не знаеше дали тя ще се превърне в действителност, преди Кайрадис да направи своя избор. – Ерионд погледна останалите приятели на Гарион, които се бяха събрали около тялото на Тот, завладени от тъга. – Мисля, че те имат нужда от нас – рече той.

Лицето на Тот беше спокойно, ръцете му, кръстосани върху гърдите, покриваха раната, нанесена от Ктрек Гору, когато Морджа бе отнел живота на немия гигант. Кайрадис стоеше в прегръдката на Закат, а очите бяха отново пълни със сълзи.

– Сигурен ли си, че постъпваме правилно? – обърна се Белдин към Дурник.

– Да – отвърна простичко ковачът. – Нали виждаш, че...

– Не бива да ми обясняваш, Дурник – прекъсна го гърбавият магьосник. – Просто исках да разбера дали си сигурен. Хайде да направим носилка. Така е по-достойно и ще проявим нужното уважение. – Белдин направи рязко движение с ръка и след миг край тялото на Тот се появиха два прави гладки пръта и намотано в кръг въже. Двамата внимателно завързаха прътите един за друг и носилката беше готова. След това поставиха тялото на немия гигант върху нея.

– Белгарат – рече Белдин, – Гарион, елате да помогнете.

Макар че всеки един от четиримата вълшебници можеше да пренесе по въздуха тялото на Тот в пещерата, те предпочетоха да го занесат на ръце до последния му дом, изпълнявайки церемония, стара като самия свят.

Тъй като експлозията, предизвикана от Сардиона, беше разрушила тавана на пещерата, сега лъчите на слънцето изпълваха пространството, което по-рано тънеше в мрак. Кайрадис трепна, когато отново видя олтара на Торак, върху който неотдавна лежеше Сардионът.

– Изглежда толкова грозен и мрачен – горчиво каза тя.

– Никак не е красив, нали? – намеси се Се'Недра с критичен тон и отпрати поглед към Ерионд. – Не мислиш ли, че можем...

– Разбира се! – съгласи се той. Необходим бе само един поглед на Ерионд и грубо оформеният каменен олтар се превърна в гладък саркофаг от снежнобял мрамор.

– Така е много по-добре – каза малката кралица. – Благодаря ти!

– Той беше и мой приятел, Се'Недра – отвърна младият бог.

Погребението не приличаше на официалните церемонии, организирани в дворците. Гарион и неговите приятели просто наобиколиха

саркофага, за да погледат за последен път своя мъртъв другар. В тясното пространство на пещерата бе съсредоточена толкова голяма сила, че Гарион не беше сигурен кой сътвори първото цвете. Нежни пипала, подобни на бръшлян, обвиха стените, ала за разлика от обикновения бръшлян, бяха обсипани с ароматни цветове. Кралят на Рива едва успя да си поеме дъх и подът се покри с плътен слой сочен зелен мъх. Множество великолепни цветове отвориха нежни чашки по саркофага. Кайрадис се приближи и постави една бяла роза, която бе направила Поледра, върху гърдите на заспалия вечен сън гигант. После целуна студеното лице на спътника си и въздъхна:

– Цветовете ще повехнат твърде скоро.

– Грешиш, Кайрадис – тихо каза Ерионд. – Ще останат свежи до края на дните на нашата вселена.

– Благодаря ти, боже на ангараките – отвърна тя, преизпълнена с благодарност.

Дурник и Белдин се оттеглиха в ъгъла край езерцето да поговорят на спокойствие. После и двамата вдигнаха поглед към отвора в покрива на пещерата и след миг той беше покрит със сияещ кварц, пречупващ лъчите на светлината в безброй цветни дъги.

– Време е да тръгваме, Кайрадис – рече Поулгара на слабичкото момиче. – Направихме всичко, което бе по силите ни тук. – Вълшебницата и нейната майка хванаха под ръка все още ридаещата пророчица и я поведоха към изхода на пещерата, следвани от останалите приятели на риванския крал.

Дурник си тръгна последен. Стоеше до саркофага, отпуснал длан върху рамото на своя приятел. Изведнъж ковачът протегна ръка и извади от въздуха въдицата на Тот. Сложи я внимателно до тялото му и потупа за последен път скръстените върху гърдите огромни ръце, после се обърна и излезе.

Когато всички напуснаха пещерата, Белдин и ковачът затвориха входа и с още един плътен слой кварц.

– Чудесно хрумване – отбеляза тъжно Силк и посочи лика над пещерата. – Кой от вас се сети за това?

Гарион се обърна и вдигна поглед нагоре. Над входа на пещерата, където преди време бе стоял образът на Торак, сега се извисяваше усмихнатият лик на Ерионд, благославящ целия свят.

– Не съм съвсем сигурен, пък и смятам, че не е важно – отвърна той, после почука с пръст яката метална броня, която покриваше гърдите му. – Би ли ми помогнал да махна това? Не мисля, че ще ми е нужно

повече.

– Сигурно си прав – съгласи се Силк. – Най-вероятно доспехите няма да ти трябват повече. Изглежда, вече нямаш врагове.

– Да се надяваме, че наистина е така.

Гарион и приятелите му изчистиха каменния амфитеатър от трупите на гролимите и от разхвърляните каменни отломки, ала не успяха да направят нищо, за да се отърват от огромното тяло на мъртвия дракон. Гарион седеше върху последното стъпало на стълбището, отвеждаща към амфитеатъра. Все още прегърнала крепко своя спящ син, Се'Недра дремеше в обятията му.

„Никак не е зле“ – разнесе се отново познатият глас, ала този път не като тайнствено ехо в дълбините на съзнанието му, а така ясно, сякаш онзи, който говореше, бе седнал до него.

„Мислех, че си си отишъл.“

„Все още съм тук“ – отвърна гласът.

„Спомням си – веднъж ти каза, че ще се появи нов глас, ново съзнание – мисля, че съзнание е по-точната дума, след като всичко това приключи.“

„Наистина е така, ала аз съм част от него.“

„Не те разбирам.“

„Не е особено сложно, Гарион. Преди сблъсъка съществуваше едно-единствено гигантско съзнание, ала след него то, както и всичко останало, бе разделено на две половини. Сега единното съзнание отново съществува и понеже аз бях част от първоначалния му образ, днес отново се присъединих към него. Двете половини отново са едно цяло.“

„И това обяснение за теб не е «особено сложно»?“

„Наистина ли са ти необходими още обяснения?“

Гарион понечи да отговори, но размисли и замълча. После каза:

„Но ти все още можеш да се откъснеш от цялото, нали?“

„Не. Това би довело до ново разделение.“

„Но тогава как... – В последния миг Гарион реши, че не трябва да задава този въпрос. – Защо просто не изоставим тази тема? – предложи той. – Ще ми кажеш ли каква беше тази светлина?“

„Тя бе плодът на сблъсъка, който раздели вселената на две части. Тя откъсна мен от моята противоположност, а Кълбото – от Сардиона“

„Аз пък мислех, че това е станало много отдавна.“

„Наистина е така – това се случи много отдавна.“

„Но...“

„Опитай се най-сетне да ме изслушаш, Гарион. Какво знаеш за светлината?“

„Светлината си е светлина. Не е ли така?“

„Нужно е да научиш още нещо за нея. Гледал ли си отдалече как някой цепи дърва?“

„Да.“

„Не ти ли се е случвало да забележиш как първо виждаш удара и чак миг по-късно до слуха ти достига и трясъкът на бравата?“

„Да, така е. И на какво се дължи това?“

„Забавянето е равно на интервала от време, необходимо на звука да стигне до теб. Светлината се движи по-бързо от звука, но и на нея ѝ е нужно известно време да пропътува разстоянието между отделните предмети.“

„Разбрах.“

„А знаеш ли какво точно представлява сблъсъкът?“

„Доколкото ми е известно, това е нещо, което става горе сред звездите.“

„Точно така! Една звезда угасна и това се случи на неподходящото място. Тя се намираще не където трябва и когато избухна, причини взрив на огромно множество други звезди – цяла галактика. Експлозията на галактиката разкъса сърцевината на вселената и тя се раздели на две, за да защити съществуването си във времето. Ето по този начин се стигна до всичко това.“

„Добре де, но нали говорехме за светлината.“

„Тъкмо тя е ослепителното сияние – светлината от експлозията – от сблъсъка. На нея ѝ беше необходимо много време, за да достигне до нас.“

Гарион преглътна мъчително.

„И на какво разстояние оттук се е състоял сблъсъкът?“

„Числото, което мога да ти кажа, няма да означава нищо за теб.“

„А преди колко време се е състоял?“

„Това също е цифра, чието значение не би могъл да осъзнаеш. Ако искаш, питай Кайрадис за това. Тя сигурно ще може да ти отговори – имаше много важна причина да го изчисли с точност.“

Гарион най-сетне започна полека да разбира мащабите на събитието, случило се току-що.

„Ето, значи, какво била работата! – възкликна риванският крал, дълбоко развълнуван, макар че се опитваше да запази спокойствие. –

Моментът на Избора всъщност е мигът, в който светлината от сблъсъка е достигнала нашия свят.“

„Браво!“

„Всички онези звезди от галактиката върнаха ли се по местата си, след като Кайрадис направи избора си? Искам да кажа, че все нещо е трябвало да затвори черната дупка във вселената, нали?“

„Гарион, ти разсъждаваш все по-мъдро и по-мъдро. Гордея се с теб! Нали видя как Зандрамас и Сардионът се разпаднаха на малки късчета ярка светлина и полетяха нагоре, разбивайки покрива на пещерата?“

„Не бих могъл да не видя подобно нещо“ – отвърна той и потръпна.

„Има причина, предизвикала това явление. Зандрамас и Сардионът, или поне късчетата от тях, са на път към онази «черна дупка». Те ще послужат за закръпването ѝ. Естествено по пътя размерите им ще нарастнат значително.“

„И след колко време... – Гарион не довърши въпроса си. – Поредното число, чието значение не бих могъл да разбера, предполагам.“

„Да, то е твърде необозримо.“

„Някои неща в Зандрамас ми направиха силно впечатление. Тя беше направила много подробен план. Още от самото начало е знаела какво ще се случи, нали?“

„Моят противник винаги е бил изключително методичен.“

„Искам да кажа, че тя се е била подготвила за всичките си ходове. Подредила е всичко в Нийса още преди да отиде в Черек, където се зае с поклонниците на култа към Мечката. И когато дойде в Рива да открадне Геран, всичко вече е било готово. Така бе планирала стъпките си, че ние веднага заподозряхме култа, а не нея.“

„От нея сигурно би излязъл много талантлив стратег.“

„Ала проникателността ѝ не свършва дотук. Независимо колко добър е първоначалният ѝ план, Зандрамас винаги разполагаше с резервен вариант за действие в случай на непредвидени обстоятелства. – В този момент една мисъл отклони Гарион от разсъжденията му. – Морджа хвана ли я? Магьосницата наистина се пръсна на парчета заедно със Сардиона, ала какво стана с нейния дух – дали витае сред звездите, или го погълна адът? Беше ужасена до смърт тъкмо преди да се разпадне.“

„Не мога да ти отговоря, Гарион. Аз и моят противник властвахме над вселената, не над ада. Както знаеш, самият ад е отделна вселена.“

„Какво щеше да се случи, ако Кайрадис беше избрала Геран, а не Ерионд?“

„Просто сега ти и Кълбото щяхте да се движите към друго място в

пространството.“

Гарион почувства как го побиват тръпки.

„И ти не ме предупреди!“

„А ти би ли желал да знаеш? Какво от казаното дотук би могло да промени нещата?“

Гарион реши да не задава повече въпроси за това и смени темата:

„Ерионд винаги ли е бил бог?“

„Нима не слушаше, когато преди малко самият той ти обясни? Нему беше предречено да бъде Седмото божество. Торак беше грешка, причинена от сблъсъка.“

„Значи е жив от вечни времена... искам да кажа, Ерионд винаги е бил на този свят?“

„«Вечни времена» е прекалено дълго време, Гарион. Духът на Ерионд съществува още от времето на сблъсъка. Едва когато ти се роди, той започна да броди по света.“

„Значи сме връстници?“

„Времето е нещо, лишено от смисъл за боговете. Те могат да изберат каквато възраст пожелаят. Кражбата на Кълбото беше онова, което отприщи събитията и ги насочи към днешния ден. Зедар искаше да открадне Кълбото и Ерионд го намери, за да му покаже как точно да го стори. Това промени твоята съдба. Ако Зедар не бе направил това, ти сигурно щеше да живееш във фермата на Фалдор и най-вероятно щеше да бъдеш женен за Зубрет. Помисли само, Гарион – целият свят се промени по странен начин, превръщайки се в твоя опора, докато ти поправяше грешките, допуснати във вселената.“

„Престани да се шегуваш, моля те!“

„Не се шегувам, Гарион. Ти си най-важният човек, който е живял някога – и който ще живее в бъдеще – като Кайрадис е може би единственото изключение. Ти уби лошия бог и на негово място постави добър. В опитите си да постигнеш това направи и много глупости, но все пак най-накрая доведе нещата до желания резултат. Знаеш ли, гордея се с теб. В края на краищата ти се оказа твърде добър.“

„Това е, защото имах много помощници.“

„Вярно, но все пак ти се полага известно признание, поне за кратко. Е, ще се постарая да не пресилвам похвалите. Подобни неща не са особено възпитателни.“

Гарион се опита да скрие усмивката си.

„Защо точно аз?“ – попита той, старайки се въпросът му да прозвучи колкото се може по-тъжно и по-безсмислено.

Последва миг неловка тишина, след който неговият събеседник се разсмя:

„Моля те, не ми ми задавай отново този въпрос, Гарион.“

„Извинявай. Ами сега какво?“

„Можеш да си отидеш вкъщи.“

„Не. Имам предвид какво ще стане със света?“

„Това в значителна степен ще зависи от Закат. Ерионд е новият бог на ангараките и въпреки кралствата на Ургит, Дроста и Нател, Закат е истинският върховен владетел на ангараките. Ще му е трудно и със сигурност ще му се наложи да накаже много гролими, но до края на царуването си Закат ще успее да втълпи представата за Ерионд в главата на всеки свой поданик.“

„Той ще се справи. – Гарион вдигна рамене. – Закат умее да налага нови идеи на хората.“

„Струва ми се, че Кайрадис ще смекчи тази черта от характера му.“

„Добре. Ами след това? Какво ще стане, след като всички ангараки приемат Ерионд?“

„Движението ще се разпространи надлъж и шир по света. Ти вероятно ще доживееш дните, когато Ерионд ще стане бог на цялата земя. Така бе предопределено в самото начало.“

„И ще установи еднолично върховно господство над света?“ – попита Гарион, припомняйки си със страх и печал едно от пророчествата на гролимите.

„Ти познаваш добре Ерионд – нима си го представяш седнал на трона, вперил злорад, сладен поглед в жертвите, принесени в негова чест?“

„Не бих могъл дори да си помисля такова нещо. Но какво ще стане с другите богове? Какво ще се случи с Алдур и останалите?“

„Ще продължат мисията си. Те свършиха онова, за което бяха изпратени тук, а във вселената има още много други светове.“

„Ами УЛ? И той ли ще си тръгне?“

„УЛ няма да си отиде, Гарион. УЛ е навсякъде. Това отговаря ли на въпроса ти? Предстои ми да се погрижа за още много неща. Трябва да подреда съдбините на много хора. А, между другото, моите поздравления за дъщерите!“

„Дъщери ли?“

„Да, малки дечица от женски пол. Много са хитри и палави, но са по-красиви от синовете и миришат по-хубаво.“

„Колко ще бъдат?“ – попита Гарион, останал без дъх.

„Много. Няма да назова точния им брой, защото не искам да развалям изненадата. Ще ти кажа само едно: ако бях на твое място, веднага щом се върна в Рива, бих се заел да разширя детските стаи... Засега довиждане, Гарион! – изрече гласът, ала вече не звучеше сухо, както по-рано. – Бъди здрав!“

И изчезна.

Когато Гарион, Се'Недра и Геран се присъединиха към останалите си приятели пред входа на пещерата, слънцето вече клонеше към залез. Всички бяха насядали около огромното туловище на дракона и очевидно бяха потиснати.

– Трябва да направим нещо с него – промърмори Белгарат. – Той наистина не беше чак толкова отвратителен звяр. Не отричам – бе глупав, но това не е престъпление. Винаги ми е било жал за него и не ми се иска да го оставим на открито да го кълват птиците.

– В теб има нещо сантиментално, Белгарат – подхвърли Белдин. – Много ме разочароваш, да знаеш!

– Всички ставаме сантиментални с годините. – Старият магьосник сви рамене.

– Добре ли е тя? – попита Велвет Сади, който се приближаваше към тях. – Много се забави.

– Добре е – отговори евнухът. – Едно от малките ѝ искаше да си поиграе. Беше му много забавно да се крие от мен. Мина доста време, докато го открия.

– Има ли някаква причина, поради която трябва да оставаме още тук? – попита Сади. – Можем да дадем сигнал и капитан Креска ще ни прибере преди мръкване.

– Очакваме гости, Келдар – съобщи Ерионд.

– Така ли? Кого?

– Едни приятели.

– Твои или наши?

– И мои, и наши. Ето, един вече пристига – рече той и посочи към морето.

Всички се обърнаха, а Силк избухна в смях.

– Трябваше да се досетя. Винаги разчитайте, че Барак ще наруши получената заповед.

Към тях приближаваше „Морска птица“. Липсата на вятър затрудняваше движението, но все пак корабът напредваше.

– Белдин – предложи Силк. – Ела да слезем долу и да запалим сигнален огън за хората на Барак.

– Сам не можеш ли?

– Нямам нищо против, стига да ме научиш как да паля камъни.

Гърбавият магьосник само изхъмка.

– Сигурен ли си, че си по-млад от Белгарат? – продължи Силк. – Нещо май паметта започва да ти изневерява, старче.

– Не преигравай, Силк. Добре, да слезем и да накладем огън.

Двамата тръгнаха.

– Това предварително ли беше замислено? – обърна се Гарион към Ерионд. – Имам предвид появата на Барак.

– Да, наистина се намесих в това – призна Ерионд. – Така или иначе ти трябва да се върнеш в Рива, от друга страна, Барак и другите трябва да научат отнякъде какво е станало тук.

– „Другите“? Възможно ли е това? Нали в Реон Кайрадис каза, че...

– Вече нищо не пречи – усмихна се Ерионд. – Изборът вече е наравен. Няма да повярваш колко много хора са се запътили насам да ни видят. Общият ни приятел изпитва непреодолимо желание да не оставя нищо недовършено.

– Виждам, че и ти си разбрал това.

„Морска птица“ се приближи до рифа и от десния борд спуснаха лодка, която пое по водната ивица, превърната от залязващото слънце в пътека от разтопено злато. Гарион и останалите слязоха на брега и се присъединиха към Силк и Белдин.

– Защо се забавихте? – викна Силк на Барак, който стоеше на носа на лодката; залязващото слънце танцуваше по брадата му и я караше да изглежда сякаш изтъкана от огън.

– Как мина? – извика с все сила ухиленият до уши Барак.

– Доста добре – провикна се в отговор Силк, после изведнъж се сепна и се обърна към пророчицата. – Извинявай, Кайрадис. Беше твърде безсърдечно от моя страна.

– Не е точно така, принц Келдар. Моят приятел Тот сам предпочете да пожертва живота си и мисля, че духът му тържествува след нашия успех.

Гарион видя зад Барак всичките си приятели. Бронята на Мандорален блестеше зад гърба на огромния мъж от Черек. Хетар, строен и жилав, също бе на борда. Лелдорин, дори Релг стояха редом с него. Унрак, синът на Барак, беше прикован с окови на кърмата. Барак стъпи на ръба на лодката и се подготви да сочи на брега.

– Внимавай! – предупреди го Силк. – Там е дълбоко. Доста гролими вече поеха безвъзвратно пътя към дъното на океана.

– Защо, ти ли ги хвърли във водата?

– Не. Те сами изявиха желание да потънат навеки.

Килът на лодката застърга върху огладените от вълните камъни и Барак и останалите слязоха на сушата.

– Много ли изтървахме? – поинтересува се исполинът.

– Не съвсем – отвърна Силк повдигайки рамене. – Беше си най-обикновена схватка, след която просто спасихме цялата вселена. Нали знаеш как стават тези неща. Синът ти да не се е провинил нещо? – продължи дребничкият драснианец и посочи Унрак, който изглеждаше съвсем оклюмал в оковите си.

– Не – обясни баща му. – Просто по обед се превърна в мечка. Решихме, че това може да се окаже важно.

– Зная, че това е ваша семейна черта, но защо още не сте го освободили?

– Моряците отказаха да се качат в лодката, докато не го оковем.

– Нищо не разбирам – измърмори Закат в ухото на Гарион.

– При тях тези неща са наследствени – обясни му Гарион. – Родът на Барак е натоварен със задачата да защитава краля на Рива. Ако ситуацията го налага, те могат да се превръщат в мечки. Самият Барак го направи няколко пъти, когато бях в опасност. Барак е предал дарбата си на своя син – Унрак.

– Значи сега Унрак също е твой пазител? Вижда ми се прекалено млад, пък и ти не се нуждаеш от защита.

– Унрак е защитникът на Геран, а както си спомняш, синът ми бе изложен на сериозна опасност в пещерата.

– Господа – викна Се'Недра. – Позволете ми да ви представя престолонаследника на кралство Рива. – После вдигна сина си високо, така че да го видят всички.

– Това дете ще се отучи да ходи, ако не го пусне на земята в близките няколко години – прошепна недоволно Белдин в ухото на Белгарат.

– Не вярвам ръцете ѝ да издържат прекалено дълго – успокои го старият вълшебник.

Барак и спътниците му се струпаха около крехката кралица на Рива, а моряците, които досега бяха гребали с неохота, най-сетне освободиха Унрак от тежките окови.

– Унрак! – изрева Барак. – Ела тук!

– Да, татко. – Момчето слезе от лодката и пристъпи напред.

– Отговаряш за безопасността на този малчуган – каза Барак и посочи Геран. – Много ще се разсърдя, ако позволиш да му се случи нещо лошо.

Младежът се поклони на Се'Недра и каза:

– Ваше величество, изглеждате прекрасно.

– Благодаря ти, Унрак – усмихна се малката кралица.

– Ще позволите ли? – попита младежът и протегна ръце към Геран.

– Негово величество и аз трябва да се опознаем по-отблизо.

– Разбира се – съгласи се тя и предаде Геран в ръцете на младия черек.

– Липсвахте ни, ваше величество – рече младежът и се усмихна на малкото момче. – Следващия път, когато планирате подобно дълго пътешествие, трябва на всяка цена да ни уведомите.

Вместо отговор Геран се засмя и дръпна рядката брада на своя пазител.

Унрак трепна.

Се'Недра започна да прегръща старите си приятели, без да пести целувките. Мандорален, разбира се, плачеше открито, задушавайки се от изблика на чувства с такава сила, че дори не съумя да изкаже цветистото си приветствие според дворцовия етикет. Състоянието на Лелдорин по нищо не се различаваше от това на рицаря. Релг пък – което наистина бе много странно за него – дори не трепна от прегръдката на кралицата на Рива. Очевидно годините, през които бе женен за Тайба, бяха внесли промяна във философските му възгледи.

– Тук има и няколко непознати лица – отбеляза тихо Хетар.

Силк се плесна по челото.

– Колко нетактично от моя страна! Как можах да забравя! Това е лейди Поледра, съпруга на Белгарат и майка на Поулгара. Както виждаме, слуховете за смъртта ѝ са били леко преувеличени.

– Няма ли най-сетне да започнеш да се държиш сериозно? – измърмори Белгарат, а техните приятели поздравиха жената с кестенявата коса, без да крият страхопочитанието, което изпитваха към нея.

– Въобще не се надявай – отвърна Силк с лукава усмивка. – Това ми доставя огромно удоволствие, пък и тъкмо загревам. Моля ви, господа – обърна се той към новодошлите, – съкратете церемониала. В противен случай представянето ще продължи до полунощ. До мен стои Сади. Би трябвало да го помните – главен евнух в двореца на кралица Салмисра.

– Бивш главен евнух, Келдар – поправи го Сади. – Моите уважения,

господа – обърна се той с поклон към Барак и неговите спътници.

– Ваше величество – каза Хетар на Белгарион, – сигурен съм, че после ще имаме достатъчно време, за да обясним действията си.

– Предполагам, че всички помните Кайрадис, нали? – продължи Силк. – Светата пророчица от Кел. Сега е малко уморена, защото днес по обед ѝ се наложи да вземе твърде важно решение.

– Къде е онзи чудесен смел мъж, който беше с теб в Реон, Кайрадис? – попита Барак.

– Уви, лорд Трелхайм – отвърна тя. – Моят водач и защитник отдаде живота си в името на нашата победа.

– Дълбоко съжалявам за това – рече простичко Барак.

– Това, разбира се – обяви Силк с едва ли не небрежен тон, – е Негово императорско величество Кал Закат от Малореа. На моменти неговата помощ ни беше извънредно полезна.

Приятелите на Гарион го изгледаха предпазливо, с нескрита изненада.

– Надявам се че ще съумеем да забравим няколко неприятни инцидента, които са вече зад гърба ни – каза Закат. – Двамата с Гарион изгладихме до голяма степен противоречията помежду си.

– Това е радост за ушите ми, ваше императорско величество – заяви Мандорален и се поклони дълбоко. – Съмнявах се, че ще доживея мига, когато ще се възцари мир в целия свят.

– Репутацията ви, храбри рицарю – защото славата ви се носи по цялата земя, – ми бе добре известна още преди да се запозная с вас – отговори Закат в стила на мимбратските рицари. – Сега се убеждавам, че тя е само бледа сянка на вашата забележителна личност.

Тези думи накараха Мандорален да засияе от щастие.

– Ще имате голям успех в делата си – прошепна Хетар на Закат. Императорът на Малореа му отвърна с широка усмивка, а после погледна Барак и каза:

– Когато следващия път видите Анхег, лорд Трелхайм, кажете му, че все още възнамерявам да му изпратя сметката за всичките мои кораби, които потопи в Морето на Изтока след Тул Марду. Според мен в случая може да се говори за солидни репарации.

– От все сърце желая успех на това ваше начинание, ваше величество – усмихна се Барак. – Но мисля, че Анхег едва ли би отворил с охота вратите на своята съкровищница.

– Спокойно – прошепна Гарион на Лелдорин, който се беше приближил към него с посивяло от гняв лице още при споменаването на

името на Закат.

– Да, но...

– Той не е виновен – обясни Гарион. – Братовчед ти падна убит в разгара на битката. Такива неща се случват по време на война и няма смисъл да разпалваме нови вражди. Тъкмо тези междуособици поддържат напрегнатата обстановка в Арендия от две хиляди и петстотин години.

– Сигурен съм, че всички познавате Ерионд, известен по-рано под името Еранд – продължи Силк с преднамерено небрежен тон. – Той е новият бог на ангараките.

– Нов какво?! – възкликна Барак.

– Скъпи Барак, винаги трябва да бъдеш в крак със събитията от най-новата история – отвърна Силк спокойно.

– Силк! – укорително каза Ерионд.

– Извинявай – ухили се дребничкият драснианец. – Не можах да се съдържа. Ще намерите ли в сърцето си прошка за неразумната ми постъпка, ваша божествена възвишеност? – Изведнъж Силк се намръщи. – Титлата, която използвах, ми звучи твърде недодялано. Какво обръщение мога да използвам към теб?

– Просто Ерионд.

Релг, побелял като платно, изведнъж падна на колене.

– Релг, моля те, не прави така – каза Ерионд. – Та нали ме познаваш още от дете.

– Но...

– Изправи се, Релг! – продължи Ерионд и помогна на въззрастния мъж от народа на улгите да се изправи. – А, между другото, баща ми ти изпраща много поздрави.

Релг го изгледа с дълбоко страхопочитание.

– Е, добре – продължи Силк неохотно. – Май вече е време да го обявим на света. Господа – рече той, – сигурен съм, че всички си спомняте маркграфиня, Лизел, моята годеница.

– Твоята годеница!?! – повтори изумено Барак.

– На всеки му се случва след време да се задоми – вдигна рамене Силк.

Всички се насъбраха около драснианеца да го поздравят, но Велвет не изглеждаше никак доволна от това.

– Какво има, скъпа? – попита я Силк. Лицето му беше възмущение на самата невинност.

– Не смяташ ли, че пропусна нещо, Келдар? – рече тя жлъчно.

- И какво точно?
- Просто не ме попита дали съм съгласна!
- Наистина ли? Наистина ли съм пропуснал това? Ти обаче нямаше намерение да откажеш, нали?
- Не, разбира се.
- Тогава?
- Няма да ти се размине току-така, Келдар – предупреди го тя.
- Май това е твърде лошо за начало.
- Много лошо – съгласи се русокосата млада жена.

Скоро приятелите накладоха огромен огън недалеч от огромното туловище на дракона. Дурник срамежливо беше натрупал цяла камара дърва – беше ги вдигнал със силата на волята си от различни места по крайбрежието. Гарион я изгледа критично и се обърна към своя стар приятел:

– Спомням си доста дъждовни вечери, когато аз и Ерионд с часове събирахме дърва под дъжда.

– Днес случаят е специален – рече ковачът с извинителен тон. – Освен това, ако искаше нещата да се вършат по този начин, би могъл да го направиш и сам.

Гарион се вгледа в него, после изведнъж избухна в смях:

– Да, Дурник – призна той. – Сигурно си прав, но не бих желал да го казваме на Ерионд.

– Наистина ли мислиш, че той не знае?

Разговорите край огъня продължиха до късно. От последната им среща насам бе изтекло много време и сега всички бързаха да наваксат пропуснатото.

Няколко часа преди разсъмване Гарион внезапно се събуди.

Събуди го не звук, а светлина – един-единствен наситен син лъч, който окъпа целия амфитеатър със сиянието си. Скоро към него се присъединиха и други: спускаха се от тъмното нощно небе като искрящи бляскави водопади – в червено, жълто, зелено, синьо и безброй други нюанси, които не можеше да се опишат с думи. Тези невероятни водопади от светлина се подредиха в полукръг недалеч от брега и в самия център на оцветеното във всички цветове на дъгата пространство се извиси великолепият бял албатрос, размахал ангелските си криле. Сред искрящите водопади, изтъкани от светлина, започнаха да се появяват

огнените образи, които Гарион вече беше виждал в Ктхол Мишрак. Алдур и Мара, Иса и Недра, Чалдан и Белар – всичките богове застанаха пред него с усмихнати лица, засияли от радост и любов.

– Време е! – въздъхна Поледра от мястото, където се бе сгушила в прегръдките на Белгарат, и се изправи.

– Не! – опита се да я възпре Белгарат с натезжал от болка глас и насълзени очи. – Има още време!

– Ти знаеше, че това ще се случи, стари вълко – нежно каза тя. – Така трябва.

– Не мога да те изгубя два пъти – заяви той и също се изправи. – Това вече няма никакво значение. – Старият вълшебник се огледа, видя дъщеря си и се обърна към нея: – Поул.

– Да, татко – отвърна тя и се изправи, следвана от Дурник.

– Сега ти ще се грижиш за всичко. Белдин, Дурник и близнаците ще ти помагат.

– Нима ще ме направиш сираче просто така – с един замах? – Гласът на Поулгара потрепваше от напирасци сълзи.

– Ти си достатъчно силна, за да го понесеш, Поул. Аз и майка ти се гордеем с теб. Бъди здрава.

– Не ставай глупав, Белгарат – твърдо каза Поледра.

– Не. Не мога да живея отново без теб.

– Това не е позволено.

– Да, но може да бъде предотвратено. Дори нашият учител не може да ми попречи. Няма да си тръгнеш сама оттук, Поледра. Ще дойда с теб. – Белгарат обви с ръце раменете на съпругата си и се взря в кехлибарените и очи. – Така е по-добре!

– Както решиш, съпруге – изрече накрая тя. – Ала трябва да го направим преди да дойде УЛ. Единствен той е способен да предотврати това събитие, независимо от силата на твоята воля.

– Обмисли ли добре всичко, Белгарат? – попита Ерионд.

– Много пъти през последните три хиляди години съм стигал до това решение. Единственото нещо, което ме възпираше, бе дългът ми към Гарион. Сега той е в безопасност тук и вече нищо не може да ме задържи.

– Какво би те накарало да промениш решението си?

– Нищо. Няма да позволя да ни разделят отново!

– В такъв случай аз ще се погрижа за това.

– Забранено е, Ерионд – възрази Поледра. – Аз приех тези условия, когато ми възложиха определената за мен задача.

– Споразуменията винаги могат да бъдат променени, Поледра – каза младият бог. – Освен това баща ми и братята ми не са ме уведомили за своето решение, затова и аз ще действам, без да се посъветвам с тях.

– Ти не можеш да се противопоставиш на волята на своя баща! – възрази Поледра.

– Да, но аз все още не зная каква е волята на моя баща. После, разбира се, ще му се извиня. Сигурен съм, че не би ми се разсърдил особено, пък и никой не остава сърдит някому вечно – дори и баща ми, – защото никое решение не е необратимо. Ако е необходимо, ще му припомня случката, когато Горим измоли прошка.

– Това ми звучи много познато – прошепна Барак на Хетар. – Изглежда, новият бог на ангараките е прекарал прекалено много време с принц Келдар.

– Може би наистина е заразно – съгласи се Хетар.

В сърцето на Гарион се зароди невъзможна надежда.

– Мога ли да се възползвам отново от услугите на Кълбото, Гарион? – попита вежливо Ерионд.

– Разбира се – съгласи се Гарион с такава готовност, че едва не изтръгна камъка от мястото му върху дръжката на меча, след което го подаде на младия бог.

Ерионд взе сияйния камък и се приближи към Белгарат и жена му, после протегна ръка и го допря съвсем леко до челата и на двамата. Гарион знаеше, че докосването с камъка означава смърт, и се хвърли напред със сподавен вик, ала вече беше късно. Синьо сияние обви фигурите на Белгарат и Поледра, ала двамата продължиха да се гледат в очите. След миг Ерионд върна камъка на риванския крал.

– Няма ли да си изпатиш заради това? – попита Гарион.

– Всичко ще бъде наред, Гарион – увери го Ерионд. – През следващите няколко години вероятно ще ми се наложи да наруша всички правила, така че може би е време да свикна с това.

Откъм искрящите водопади светлина долетя могъщ звън, сякаш бе зазвучал небесен орган. Гарион отново погледна лицата на боговете и видя, че албатросът е започнал да блести – толкова ярко, така ослепително, че кралят на Рива не можеше да задържи погледа си нито секунда повече върху него.

Изведнъж блестящата бяла птица изчезна и на нейно място се появи върховният бог УЛ, заобиколен от своите синове.

– Браво, сине! – изрече УЛ.

– Твърде много време ми трябваше, докато разбера какво си

наумил, татко – извини се Ерионд. – Съжалявам за проявената от мен глупост.

– За теб, сине, тези неща са все още нови и не си свикнал с тях – прости му УЛ. – Начинът, по който използва Кълбото на брат си, беше неочакван, ала много находчив. – Лицето на Вечния грейна в усмивка. – Дори да нямах намерение да простя, щях да съм безсилен пред това твое дело.

– Аз също помислих за това, татко.

– Умолявам те, Поледра – започна УЛ, – прости ми жестоката на пръв поглед хитрост, до която прибягнах. Знай, че тя не беше насочена срещу тебе, а бе предназначена за моя син. Ерионд винаги е имал склонността да отстъпва на другите, винаги изразяваше с неохота волята си, ала сега тъкмо неговата воля ще управлява света. Ето защо той трябва да се научи да я налага или обуздава в зависимост от онова, което според него е правилно.

– Значи това просто е било изпит? – попита Белгарат и в гласа му се промъкнаха нотки на раздразнение.

– Всичко, което ни се случва на този свят, е изпит, Белгарат – обясни спокойно УЛ. – Сигурно ще ти е приятно да научиш, че ти и твоята съпруга преминахте този изпит много добре. Тъкмо вашите решения на караха моя син да наложи своята воля. Вие двамата продължихте да ми служите вярно дори сега, когато всичко изглежда завършено. Ерионд, ела при мен и се присъедини към своите братя. Ние ще се оттеглим за известно време – така ще можем да отпразнуваме твоето възкачване при нас и ще ти представим света, който предаваме в твоите ръце.

26.

Слънцето беше изгряло и златният му диск се изкачваше бавно на източния небосклон. Небето беше наситено синьо, а бризът от запад танкуваше над вълните, украсявайки ги с бели гребени. Из въздуха все още се носеше влагата и миризмата на мъглата от вчерашния ден, сякаш полепнала по скалите на странната пирамида, която стърчеше на сред морето.

Гарин се чувстваше премаял от умора. Тялото му крещеше за почивка, ала съзнанието му бе преизпълнено с мисли, впечатления, спомени, които се въртяха в пъстра върволица, и това го задържаше на ръба между съня и реалността. По-късно щеше да има достатъчно време да

анализира всичко, което се беше случило. Изведнъж кралят на Рива изцяло промени начина, по който мислеше за събитията от близкото минало. Ако някога бе имало място на живота и света, това бе Корим. Корим беше по-истински, по-вечен и светъл от градовете Тол Хонет, Мал Зет или Вал Алорн. Той прегърна още по-силно спящата си съпруга и сина си. Те ухаеха чудесно. От косата на Се'Недра лъхаше обичайният аромат на полски цветя, а Геран – както всяко малко палаво момче на света – наистина имаше нужда от къпане. За себе си Гарион знаеше със сигурност – непременно трябваше да влезе в банята. Вчерашният ден се беше оказал извънредно уморителен.

Неговите приятели стояха събрани на странни малки групички, пръснати навсякъде из амфитеатъра. Барак, Хетар и Мандорален разговаряха със Закат. Лизел съсредоточено сресваше косата на Кайрадис. Всички дами изглеждаха решени да помогнат по един или друг начин на пророчицата от Кел. Сади и Белдин се бяха изтегнали недалеч от туловището на дракона и пиеха бира. Лицето на евнуха изразяваше любезност, ала същевременно разкриваше, че Сади поглъща горчивото питие, за да прави компания на своя приятел, а не защото това му доставя удоволствие. Унрак се разхождаше наоколо, следван по петите от глуповатия Нател. Ерцхерцог Отрат стоеше съвсем сам до запечатания вход на пещерата. По лицето му съвсем осезаемо се четяха уплахата и ужасът, разтърсващи цялото му същество. Кал Закат все още не бе намерил време да обсъди някои въпроси със своя родственик и по всичко личеше, че Отрат не очаква този разговор с нетърпение. Ерионд разговаряше тихичко с леля Поул, Дурник, Белгарат и Поледра. Младият бог бе обграден от странно бледо синьо сияние. Силк не се виждаше никъде.

Изведнъж дребничкият драснианец се появи зад един от ъглите на пирамидата. Зад гърба му, откъм далечната страна на възвишението, се издигаше стълб черен дим. Той се спусна по стълбището към основата на амфитеатъра, прекоси го и отиде при Гарион.

– Къде беше? – попита го кралят на Рива.

– Изпратих сигнал на капитан Креска – отговори драснианецът. – Той знае пътя до Перивор. И друг път съм виждал как Барак управлява кораб в крайбрежни води. „Морска птица“ е кораб, предназначен за откритото море.

– Много ще го огорчиш, ако му го кажеш.

– Нямам намерение да правя подобно нещо – обясни Силк и се изтегна на камъните до Гарион и семейството му.

– Разговаря ли с Лизел? – попита Гарион.

– Мисля, че тя още очаква удобния момент. Струва ми се, че ѝ е необходим дълъг разговор насаме с мен. Семейният живот винаги ли е такъв? Искам да кажа – постоянно ли живееш в страх от подобни семейни дискусии?

– Ами... Тези неща не са никак необичайни, но ти все още не си женен.

– Сега съм по-близо до брака, отколкото някога съм си помислял.

– И съжаляваш ли?

– Всъщност не. Ние с Лизел сме създадени един за друг. Имаме много общо. Просто ми се ще да не надзърта постоянно над рамото ми, това е всичко. – Силк огледа навъсено амфитеатъра, посочи Ерионд и попита:

– Трябва ли да свети така?

– Вероятно дори не осъзнава, че го прави. Още не е свикнал с тези неща. С времето ще стане по-добър.

– Осъзнаваш ли, че ние двамата си седим и критикуваме едно божество?

– Той първо ни беше приятел, Силк. Не бива да се обиждаме от критиките на приятелите си.

– Брей колко философски сме настроени тази сутрин! Да, но сърцето ми едва не спря, когато сутринта той докосна Белгарат и Поледра с Кълбото.

– Моето също – призна Гарион. – Но се оказа, че той много добре знае какво прави. – Гарион въздъхна.

– Какво има?

– Мисля, че всичко това ще ми липсва – е, сигурно чак когато успя да се наспя нормално.

– Последните няколко дни беше малко напечено, не мислиш ли? Сигурен съм обаче, че ако ние двамата поумуваме малко, все ще измислим нещо вълнуващо.

– Аз зная какво ще правя в бъдеще – каза Гарион.

– О? И какво?

– Ще имам много задължения като баща.

– Да, но синът ти няма да остане завинаги малък, Гарион.

– Геран няма да бъде единствено дете в семейството. Моят приятел тук – в съзнанието ми – ми каза, че ще се сдобия с много дъщери.

– Чудесно! Може би това ще ти се отрази добре и малко ще се укротиш. Не искам да те критикувам, но, Гарион, понякога си прекалено пристрастен към пътешествията. И година не минава, без да хукнеш към

някой от краищата на света с пламтящия си меч.

– Да не би да се опитваш да пускаш неуместни шеги?

– Кой! Аз? – възкликна Силк и се облегна по-удобно. – Все пак няма да имаш чак толкова много дъщери, нали? Все пак има определена възраст, до която жените могат да имат деца!

– Силк – многозначително каза Гарион. – Спомняш ли си малката дриада, която срещнахме в Леса на дриадите в Южна Толнедра?

– Онази ли, дето много харесваше мъжете? Всички мъже без изключение?

– Според теб тя може ли все още да има деца?

– О, богове! Да, разбира се!

– Тя е на над триста години. А Се'Недра също е дриада.

– Е, може би пък ти ще станеш прекалено стар, за да... – Силк замълча и погледна Белгарат. – О, богове! И ти си безсмъртен вълшебник, така ли е?

По пладне всички се качиха на борда на „Морска птица“ и макар и неохотно, Барак се съгласи да следва капитан Креска към Перивор. След като двамата се срещнаха лице в лице и разгледаха корабите си, всичко помежду им тръгна гладко. Креска не спести похвалите към „Морска птица“, а това винаги печелеше благоразположението на Барак.

Докато моряците вдигаха котвата, Гарион стоеше облегнат на парапета отдалеч на борда, загледан в странната пирамида, извисяваща се сред морето. Погледът му спря за миг на стълба гъст черен дим, издигащ се от амфитеатъра в северната част на острова.

– Бих дал много да можеш да съм тук с вас – каза Хетар и се подпря на парапета до Гарион. – Как беше?

– Шумно – отвърна кралят на Рива.

– Защо Белгарат настояваше толкова много да изгори дракона?

– От съжаление.

– Понякога е много странен.

– Напълно си прав. Как са Адара и децата?

– Добре са. Тя пак е бременна.

– Пак ли! Хетар, вие двамата сте почти същите като Релг и Тайба.

– Не съвсем – отвърна скромно Хетар. – Те все още имат няколко рожби повече от нас. – Той се навъси и лъчите на слънцето очертаха ястребовия му профил. – Според мен обаче те прибягват до измама. Тайба ражда по две или три близнета и на Адара ѝ е трудно да я догони.

– Не ми се ще да хвърлям обвинения и да соча някого с пръст, но ми се струва, че за това е отговорен Мара. И все пак ще мине доста време, докато Марагор отново се напълни с хора. – Гарион погледна към носа на кораба и видя Унрак в компанията на своята сянка – Нател, засанал зад гърба на младия черек. – Защо тези двамата все са заедно?

– Не съм сигурен – отвърна Хетар. – Историята на Нател е трогателна и мисля, че Унрак дружи с него от съжаление. Подозирам, че животът на Нател е бил лишен от обич и доброта, затова приема с благодарност дори съжалението на връстника си. Ходи по петите на Унрак като кученце още откакто го взехме с нас. – Високият алгар погледна Гарион и добави: – Изглеждаш ужасно уморен. Трябва да си починеш:

– Наистина съм уморен – призна Гарион – но не искам да спя деном, а нощем да съм буден. Ела да поговорим с Барак. Стори ми се сърдит, когато пристигна на брега.

– Знаеш го какъв е – щом пропусне битка, става раздразителен като черен облак. Разкажи му някоя интересна бойна история – Барак ги харесва почти колкото самите боеве.

Беше хубаво отново да разговаря със своите приятели. В сърцето му зееше празнина още откакто ги бе оставил в Реон. Отсъствието на тяхната прословута самоувереност бе едно от нещата, които му липсваха най-остро, ала може би още по-силно тъгуваше за тяхната дружба, за здравето, непоколебимо мъжко приятелство, скрито под хапливите шегички, които си разменяха. Докато вървяха към кърмата, където Барак стискаше здраво руля с огромните си ръце, Гарион зърна Кайрадис и Закат, изправени край парапета на палубата, направи знак на Хетар да спре, а после вдигна пръст пред устните си.

– Подслушването не е добро нещо – укори го шепнешком високият алгар.

– Всъщност, аз не подслушвам – отвърна Гарион също шепнешком. – Искам просто да се уверя, че моята намеса няма да е необходима.

– Твоята намеса ли?

– По-късно ще ти обясня.

– Какво ще правиш сега, света пророчице? – обърна се Закат към слабичкото момиче така, сякаш приказваше самото му сърце.

– Целият свят е открит пред мен, Кал Закат – отвърна му тя с лека тъга. – Бремето на Избора падна от плещите ми и вече не е необходимо да се обръщаш към мен с „пророчице“ – освободена съм от тази своя задача. Днес очите ми виждат само обикновената светлина на деня. Сега съм просто една обикновена, с нищо незабележителна жена.

– Не си незабележителна, още по-малко пък – обикновена.

– Много мило, че го казваш, Кал Закат.

– Остави това „Кал“, Кайрадис, моля те. То звучи прекалено надуто. Означава „крал“ и „бог“. След като вече видях истинските богове, разбирам колко глупаво и самонадеяно от моя страна е било да насърчавам хората да го използват. Нека все пак се върнем към онова, с което започнахме нашия разговор. Твоите очи са били покрити с превръзката години наред, нали?

– Да.

– Значи скоро не си имала възможност да видиш образа си в огледало?

– Нито имах случай, нито желание да го сторя.

Закат беше много проникателен човек и веднага разбра, че е настъпил подходящият момент.

– В такъв случай, Кайрадис, огледай се в моите очи! – рече той. – Вгледай се в тях като в огледало, за да се увериш колко си красива!

Кайрадис се изчерви.

– Ласкателствата ти ме оставят без дъх, Закат.

– За какви ласкателства говориш, Кайрадис? – отвърна той. – Ти си най-красивата жена, която съм виждал, и мисълта, че ще заминеш за Кел – или където и да е, – оставя огромна празнина в сърцето ми. Кайрадис, ти загуби своя приятел и водач. Позволи ми да се грижа за теб. Ела с мен в Мал Зет. Ние двамата трябва да обсъдим толкова много неща, че вероятно няма да ни стигне целият ти живот.

Кайрадис извърна настрани пребледнялото си лице. Едва забележимата радостна усмивка, плъзнала по устните ѝ, показва недвусмислено, че е видяла много повече от бъдещето, отколкото желае да разкрие. А после тя отново се обърна към императора на Малореа, разтворила невинно очи.

– Нима наистина изпитваш дори малко удоволствие от моята компания?

– Твоята компания би изпълнена със смисъл всичките ми дни на тази земя, Кайрадис.

– В такъв случай ще те придружа до Мал Зет с радост – каза стройното момиче. – Сега ти си моят най-добър приятел и най-скъп спътник.

Гарион кимна на Хетар и двамата продължиха към кърмата.

– Защо подслушвахме? – попита високият алгар. – Разговорът им бе съвсем личен.

– Прав си – отвърна Гарион. – Просто исках да съм сигурен, че е

протекъл. Казаха ми, че ще се случи, но от време на време обичам сам да се уверявам в тези неща.

На лицето на Хетар се изписа недоумение.

– Закат беше най-самотният мъж на света – обясни му Гарион. – Това го беше направило толкова празен и безсърдечен – и също така и опасен. Ала вече се промени и няма да е самотен. Това ще му помогне да се справи с всичко, което е отредено само нему.

– Гарион, станал си много загадъчен. Аз видях само как една млада жена оплита един мъж в мрежите си и при това го прави със завидна ловкост.

– Знаеш ли, всъщност наистина изглеждаше така.

Още по изгрев слънце на другата сутрин Се'Недра изскочи от леглото и тичешком се изкачи по стълбището на палубата. Изпълнен с тревога, Гарион я последва.

– Извинявай – обърна се тя към Поулгара, която се беше навела над парапета. И без да дочака отговор, малката кралица застана до неостаряващата жена и двете заедно повърнаха през борда.

– И ти ли? – възкликна Се'Недра с уморена усмивка.

Поулгара изтри устните си с носна кърпичка и кимна, след това двете се прегърнаха и се разсмяха.

– Какво им е? – обърна се Гарион към Поледра, която току-що бе дошла на палубата, следвана неотменно по петите от малкото вълче, което се бе превърнало в нейна сянка. – Никога не са страдали от морска болест.

– И сега не страдат, Гарион – отговори тя с тайнствена усмивка.

– Ами защо тогава...

– Нищо им няма, Гарион. Добре са. Върни се в каютата си. Аз ще се погрижа за тях.

Гарион току-що бе станал от сън, затова разсъдъкът му все още не се беше избистрил. Едва когато измина половината път по стълбището, започна да се досеща какво всъщност е станало и спря, разтворил широко очи.

– Се'Недра! – възкликна Гарион. – И леля Поул! – След това и той започна да се смее.

Появата на рицаря Мандорален – непобедимия барон на Воу Мандор – в двора на крал Олдорин предизвика изпълнена със

страхопочитание тишина. Поради отдалечеността на остров Перивор неговата зашеметяваща репутация все още не бе достигнала тук, но въпреки това неговото присъствие, благородното му излъчване и безупречния му блясък бяха достатъчни да внесат смут в дворцовото общество. Мандорален беше съвършеният мимбратски рицар и това личеше от пръв поглед.

Гарион и Закат, в пълно бойно снаряжение, вървяха от двете страни на забележителния воин.

– Ваше величество – започна Гарион с поклон, – за мен е изключителна чест и извор на непресъхващо удовлетворение да ви съобщя, че нашият поход се увенча с радостен и щастлив край. Звярът, който нападна страната ви и вилнееше грозно в нея, вече е мъртъв. Злото, което разпалваше мрак и ужас по света, е унищожено навеки. Щастието, което понякога се сипе с пълни шепи върху ни, реши да събере мен и моите спътници със скъпите ми приятели, които желая да представя отново пред вас. Ала мисълта за един факт, който според мен е от огромно значение за вас, ваше величество, и за вашия двор, ме задължава да представя без повече отлагане един почтен рицар от далечната Арендия, рицар, който винаги седи от дясната страна на крал Кородулин. Този рицар без съмнение ще ви поздрави с дълбока обич и уважение. Ваше величество, на мен се пада честта да ви представя господин Мандорален, барон на Воу Мандор, първия по блясък рицар на света.

– Ставаш все по-добър в тези неща – отбеляза тихо Закат.

– Просто се упражнявам – отвърна скромно Гарион.

– Кралю – изрече Мандорален със звучния си глас и се поклони пред трона. – С радост поздравявам вас и всички ваши придворни, осмеляйки се да ви нарека свои родственици. Нося ви най-горещи поздравии и благопожелания от техни величества крал Кородулин и кралица Маясерана – монарсите на моето обичано кралство Арендия. Не се съмнявам, че щом се завърна в родината си и съобщя, че онези, които смятахме за безвъзвратно изгубени, са отново сред нас, очите на техни величества ще се изпълнят със сълзи на радост и благодарност. Те ще ви приемат като свой брат, въпреки огромното разстояние, което ви дели. Съвсем скоро – ако Чалдан ми даде сили за това – аз ще се завърна в прекрасния ви град с благодарствени писма на любов и признателност от техни величества. Надявам се, че това ще е само прелюдия към скорошна среща – дори се осмелявам да тая надежди – към предстоящото обединяване на всички клонове от родословното дърво на свещената арендска кръв.

– И успя да изрече всичко това на един дъх! – измърмори Закат с нескрито страхопочитание.

– Всъщност пое си дъх веднъж – отвърна Гарион шепнешком. – Мандорален е в стихията си. Както е тръгнало, речите ще отнемат доста време – поне два-три дни.

Церемониите наистина продължиха три дни. В началото речите на благородниците от Перивор бяха твърде еднообразни, тъй като придворните на крал Олдорин бяха зашеметени от пристигането на Мандорален и буквално изгубиха дар слово. Една безсънна нощ, прекарана в трескаво съчиняване на речи, отстрани този недостатък. Целият следващ ден бе отреден за пищни словоизлияния, тържествен пир и множество най-подбрани забавления. На Белгарат се падна задължението да представи кратък и поукарасен разказ за събитията, протекли на рифа. Старият магьосник благоразумно не спомена нито дума за някои от най-невероятните моменти – знаеше, че внезапната поява на божества в разказ за приключения внася нотка скептицизъм дори в сърцата на най-доверчивите слушатели.

Гарион се наведе над масата и прошепна на Ерионд, който седеше точно срещу него:

– Поне не разкри своята самоличност.

– Да – съгласи се Ерионд: – Ще трябва да измисля някакъв начин да му се отблагодаря.

– Ти му върна Поледра – това е най-голямата благодарност за него, пък и едва ли би могъл да понесе още някой от твоите подаръци. Ала все някога ще трябва да разкриеш самоличността си. Имам предвид, че тъй или иначе хората ще разберат кой си.

– Ще имам нужда от подготовка. Мисля, че трябва да проведа дълъг разговор със Се'Недра.

– Със Се'Недра ли?

– Искам да ми разкаже някои подробности за самото начало, когато събра армията си и я поведе към Тул Марду. Според мен е започнала с твърде малобройна войска, чиято численост увеличава постепенно, с добре обмислени стъпки. Струва ми се, че подобна тактика ще е най-подходяща и сега.

– Влиянието на сендарското ти потекло вече ясно се чувства, Ерионд – засмя се Гарион. – Личи си, че и двамата сме израснали при Дурник, нали? – Кралят на Рива се изкашля с леко неудобство и каза: – Пак

го правиш!

- Какво?
- Светиш.
- Много ли се вижда?
- Страхувам се, че да.
- Трябва да поработя върху това.

През следващите няколко дни пиршествата и дворцовите забави продължаваха до късна нощ. Всеизвестно е, че благородниците не се славят като ранобудници, затова Гарион и неговите приятели разполагаха с достатъчно време сутрин да споделят помежду си всичко, което бяха преживели след раздялата при град Реон. Разказите на онези, които си бяха останали по домовете, бяха най-прозаични – деца, семейства, сватби и държавни дела. Гарион с дълбоко удовлетворение научи, че Кайл, синът на Бранд, се справя не по-зле и от самия него с управлението на Рива. Вниманието на мургите пък бе съсредоточено върху малореанското присъствие в южните провинции на Ктхол Мургос, така че навсякъде в западните кралства цареше мир, а търговията процъфтяваше. При тази новина носът на Силк започна да потрепва.

– Всичко това е чудесно – гръмна гласът на Барак. – Няма ли най-сетне да престанем с подробностите за дома и да се захванем с истински интересните истории? Умирам от любопитство.

И разказите започнаха. Бе забранено нещата да се разкрояват и преувеличават. Всеки факт бе описан в детайли и погълнат с безкрайна наслада от слушателите.

– Нима наистина направи това, Гарион? – попита Лелдорин, след като Силк разказа твърде цветисто за първия им сблъсък със Зандрамас, приела формата на дракон сред възвишенията над Арендската равнина.

– Е – започна скромно Гарион, – не цялата опашка. Само четири-пет стъпки. Това обаче отклони вниманието ѝ.

– Щом този прочут герой се прибере вкъщи, сигурно ще се опита да гради кариера като дресьор на дракони – пошегува се Силк.

– Да, но по света вече няма дракони, Келдар – изтъкна Велвет.

– О, нищо, Лизел – усмихна се дребничкият драснианец. – Ерионд може да направи няколко.

– О, я стига! – рече Гарион.

Скоро дойде и онзи момент от разказа, в който се появяваше Зит, затова всички пожелаха да я видят. Това достави голямо удоволствие на

Сади, който с гордост показва малката зелена змия и нейното пълзящо потомство.

– Струва ми се, че не е чак толкова опасна – изсумтя Барак.

– Иди го кажи на Харакан – ухили се Силк. – Лизел хвърли тази малка чаровница в лицето му в Ашаба и магьосникът буквално се вкамени.

– Значи той е мъртъв? – попита червенобрадият гигант.

– По-мъртъв човек не съм виждал.

– Избързвате с историята – обади се Хетар.

– Иначе няма да успеем да ви разкажем всичко, Хетар – рече Дурник.

– Няма страшно, Дурник – прекъсна го Барак. – Пътят до вкъщи е дълъг. В морето ще имаме предостатъчно време.

Същия следобед Белдин отстъпи пред безбройните молби и повтори представлението, което беше изнесъл преди да се отправят към рифа. След това, желайки да демонстрира талантите на своите спътници, Гарион предложи да се пренесат на полето за провеждане на рицарските турнири, където щяха да намерят необходимото свободно пространство. Лелдорин показа на царя и неговите придворни някои от тънкостите на стрелбата с лък. Кулминацията на неговото представяне дойде, когато им демонстрира съвършено нов метод за бране на сливи от разстояние. Барак огъна на осморка едно дебело желязо, а Хетар буквално изуми зрителите с невероятната си езда, довеждайки ги до състояние на бурен екстаз. Ала кулминацията на тържеството не пожъна очаквания триумф. Когато Релг премина през един дебел каменен зид, голяма част от дамите в публиката припаднаха, а някои от младежите се разбягаха с писъци.

– Изглежда още не са готови за това – отбеляза Силк, който умишлено се бе обърнал с гръб в момента, когато Релг приближи към зида. – Аз със сигурност все още не съм.

Два дни след това, по обяд, в пристанището влязоха два кораба, пристигащи от различни посоки. Първият беше добре познат черекски боен кораб, а от втория слязоха генерал Атезка и началникът на бюрото на вътрешните работи Брадор. Капитанът на черекския кораб Грелдик поведе по стълбицата към сушата крал Анхег и император Варана.

– Барак! – изрева крал Анхег. – Посочи ми само една основателна причина, която би ме възпряла да не те прибера във Вал Алорн, окован във вериги!

– Доста е ядосан, нали? – отбеляза Хетар.

– Като го напия, ще омекне – отвърна Барак и повдигна рамене.

– Съжалявам, Гарион! – гръмогласно се провикна Анхег. – Аз и Варана се опитахме да го настигнем, но неговото корито се оказа по-бързо, отколкото предполагаме.

– Корито ли! – възропта Барак.

– Всичко е наред, Анхег – успокои го Гарион. – Те пристигнаха след като всичко вече бе свършило.

– Значи успя да си върнеш сина, така ли?

– Да.

– Ами покажи го де, моето момче! Ние всички доста се потрудохме, за да ти го върнем.

Се'Недра излезе напред с Геран на ръце. Анхег притисна и двамата към гърдите си в меча прегръдка, ухили се и погъделичка Геран, който се заля от смях.

Когато ги пусна, Се'Недра се опита да направи реверанс, но той я спря:

– Недей, Се'Недра! Ще вземеш да изтървеш детето.

Тя се засмя, обърна се към император Варана и го поздрави с усмивка.

– Здравей, Се'Недра – отвърна беловласият император. – Изглеждаш чудесно. – Той я огледа с присвити очи. – На мен ли така ми се струва, или наистина си понапълняла?

– Това е временно – отвърна малката кралица. – По-късно ще ги обясня.

В това време Брадор и Атезка приближиха към Закат.

– Нима това наистина сте вие, ваше императорско величество! – обърна се Атезка към императора с престорена изненада. – Не мога да си представя, че ви срещам на това място.

– Генерал Атезка – отговори му Закат, – не смяташ ли, че се познаваме твърде добре, за да използваме подобни преструвки?

– Много се тревожихме за вас – намеси се Брадор. – Бездруго случайно се намирахме наблизно, та решихме... – Той разпери ръце.

– И ако не е тайна, какво правехте тук, наблизно? Нали ви оставих край брега на река Маган?

– Случиха се важни събития – намеси се Атезка. – Армията на Урвон се разпадна, пък и даршиванците изглеждаха доста объркани. Брадор и аз се възползвахме от това и отново присъединихме Пелдан и Даршива към територията на империята. Успяхме да отблъснем даршиванската армия и я преследвахме из всичките кътчета на Южна Даласия.

– Много добре, господа – одобрително каза Закат. – Изключително.

Трябва по-често да се оттеглям в почивка.

– И това той нарича почивка! – промърмори Сади.

– Разбира се – намеси се Силк. – Боят с дракони винаги оказва твърде ободряващо влияние върху нервите.

Закат и Варана се гледаха изучаващо.

– Ваши императорски величества – учтиво се обърна Гарион към двамата мъже. – Най-добре би било да ви представя един на друг. Император Варана, това е Негово императорско величество Кал Закат от Малореа. Император Закат, това е Негово императорско величество Ран Боруни Четиринадесети, владетел на Толнедранската империя.

– Просто Варана, Гарион. Варана е съвсем достатъчно – каза толнедранецът. – Чували сме много неща за вас, Кал Закат – продължи той и протегна ръка.

– Със сигурност нищо добро, Варана – засмя се Закат и разтърси с охота подадената му десница.

– Слуховете рядко отговарят на истината, Закат.

– С вас имаме да обсъдим много въпроси, ваше императорско величество – рече Закат.

– Наистина е така, ваше императорско величество.

По всичко личеше, че крал Олдорин е изправен на ръба на нервен срив. Неговото островно кралство изведнъж бе засипано от кралски особи. Гарион се стараеше да ги представя колкото е възможно по-внимателно и по-безболезнено. Крал Олдорин успя да изтръгне няколко поздравя от скованите си устни, но по всичко личеше, че е забравил предългите цветисти изречения, типични за дворцовия етикет. Гарион го дръп на настрана.

– Такова нещо не се случва всеки ден – започна той. – Днес на едно място са се събрали Закат от Малореа, Варана от Толнедра и Анхег от Черек. Това ни предоставя единствената по рода си възможност да направим изключително сериозни стъпки към постигането на световен мир, за който човечеството жадува от хилядолетия.

– Твоето присъствие тук, Белгарион от Рива, прави блясъка на днешния ден още по-ярък.

В отговор на тези негови думи Гарион се поклони.

– Въпреки че честта и гостоприемството на вашия дворец са несъмнено чудо на света – продължи риванският крал, – би било неразумно от наша страна, ако пропилеем предоставената ни възможност и не я използваме за нашето благородно дело. Ето защо ви умолявам да осигурите на мен и моите приятели подходящо място, където можем да

поговорим насаме, обсъждајќи перспективите, разкрили се пред нашите страни при тази на пръв поглед случајна среща, в която обаче, поне според мен, случајноста не е определениот фактор. Не се съмнявам, че самите богове имаат немалък дял в нејното оствествување.

– Аз съм сигурен в тоа, ваше величество – отвррна Олдорин. – На последниот етаж на двореца ми има свещателни зали, крал Белгарион. Ти и твоите пријатели можете да располагате с тях, кога то пожелаете. Убеден съм, че од тази среща ќе произлезат велики дела, и ми е доста тична честта, че тоа величаво събитие протича под моя покрив.

На последниот етаж се проведе импровизирано свешчание межу владетелите на нај-могъщите страни на света. По всеобщо съгласие то бе председателствано од Белгарион. Гарион прие да заштитави и интересите на кралица Порен, а Дурник – тези на крал Фулрах. Релг говори од името на улгите и Марагор. Мандорален представяше Арендија, а Хетар говори од името на своја баща. Силк представляваше брат си Ургит, Сади говореше од името на Салмисра, а Нател, на когото многу рядко му се налагаше да казва каквото и да било – на тулите. Никој не беше особено заинтересуван да поеме ролята на крал Дроста лек Тун од Гар од Надрак.

За нај-голямо разочарование на Варана, оше в самото начало на разговора бе достигната договореност трговските въпроси да бидат изключени од работата на срецката. След като уточниха тоа, владетелите се заеха за работа.

По средата на вториот ден Гарион отпусна гръб върху облегалката на креслото си, почти без да слуша непрестаниот спор межу Закат и Силк за мирниот договор межу Малореа и Ктхол Мургос. Риванскиот крал въздъхна замислено. Само преди неколку дни тој и неговите спътници бяха присуствували на – и бяха учествували активно в – нај-знаменателното събитие в историјата на вселената, а сега седяха околу една маса, обсъждајќи напрегнато въпросите на межународната политика. Онава, което се случваше пред очите му, изглеждаше никак разочаровашо. Ала беше сигурен, че хората по целиот свят ќе проявят несравнимо по-голям интерес към тази среща, отколкуто към събитията, протекли неотдавна в Корим. Е, поне за известно време.

Нај-сетне беше подписан мирниот договор од Дал Перивор. Споразуменијата бяха принципни и нај-общо очертани. Разбира се, все оше предстоеше те да бидат ратифицирани од онези монарси, които не бяха присуствували лично на срецката. Отделните клаузи бяха формулирани предпазливо и се основаваха по-скоро на добрата воля, отколкуто на

строги условия, поставени след продължителни дипломатически преговори. Въпреки това според Гарион те представляваха най-голямата надежда на цялото човечество. Повикани бяха множество писари, които имаха нелеката задача да препишат огромното количество бележки, водени прилежно от Белдин. След това беше решено, че след срещата ще бъде издаден документ, носещ печата на крал Олдорин – домакина на срещата.

Церемонията по подписването беше грандиозна – мимбратите припеваха ненадминат талант в организирането на величествени прояви.

Следващият ден бе определен приятелите да си кажат довиждане. Закат, Кайрадис, Ерионд, Атеска и Брадор се отправиха към Мал Зет. Останалите трябваше да се качат на борда на „Морска птица“, която след дълго пътуване щеше да ги отведе у дома. Преди да се разделят, Гарион и Закат водиха дълъг разговор. Обещаха да си пишат и да си ходят на гости, когато държавническите им задължения го позволяват. И двамата знаеха, че писането ще е лесно, ала посещенията бяха твърде проблематични.

Двамата се разделиха и Гарион отиде при семейството си, което тъкмо се сбогуваше с Ерионд. Кралят на Рива придружи младия и все още неизвестен никому бог на ангараките до кея, където чакаше корабът на Атеска.

– Двамата с теб изминахме дълъг път, Ерионд – рече Гарион.

– Така е – съгласи се Ерионд.

– На теб тепърва ти предстои много.

– Вероятно много повече, отколкото би могъл да си представиш, Гарион.

– Готов ли си за това?

– Да, Гарион. Готов съм.

– Добре, ако някога ти потрябвам, обади се. Ще дойда при теб по най-бързия начин.

– Ще запомня това.

– Постарай се да не работиш толкова много – не оставяй Кон да затлъстее.

– Няма такава опасност – усмихна се младият бог. – Кон и аз имаме дълъг път пред себе си.

– Бъди здрав, Ерионд!

– Ти също, Гарион.

Двамата си стиснаха ръцете и Ерионд се качи на чакащия кораб.

Гарион въздъхна и се запъти към мястото, където беше закотвена

„Морска птица“. Качи се на борда и се присъедини към останалите си приятели. Те наблюдаваха кораба на Атеска, който се отдалечаваше от пристанището, описвайки лека дъга край кораба на Грелдик, който чакаше вдигането на котвата с нетърпението на завързано ловно куче.

Моряците на Барак освободиха кораба от въжетата, задържащи го към кея, и загребаха към откритото море. После вдигнаха платната и „Морска птица“ се понесе, порейки вълните, към дома.

27.

Времето се задържа ясно и слънчево. Постоянният северозападен вятър опъваше платната на „Морска птица“ и тя се плъзгаше по вълните, следвайки стария, кален в безброй морски бури кораб на Грелдик. По настояване на Унрак двата кораба поеха курс към Мишрак ак Тул, където щяха да оставят Нател в неговото кралство.

Дните бяха дълги, стоплени от ярката слънчева светлина, изпълнени с аромат на солена вода. Гарион и приятелите му прекарваха по-голямата част от времето, събрани в светлата главна каюта. Разказът за похода към Корим беше дълъг и интригуващ, а онези, които не бяха присъствали, настояваха да чуят всичко, и то с най-големи подробности. Техните прекъсвания и въпроси често предизвикваха дълги отклонения в потока на историята, прехвърляйки я ту напред, ту назад, ала все пак тя вървеше бавно, но сигурно към своя край. В нея имаше много неща, които обикновеният слушател би нарекъл невероятни, но Барак и неговите другари ги приемаха за чиста монета. Всички те бяха прекарвали достатъчно време в компанията на Белгарат, Поулгара и Гарион, затова знаеха, че почти нищо на този свят не е невъзможно за тях. Единствено изключение на борда беше император Варана, който остана докрай неумолим скептик. Според Гарион това се дължеше по-скоро на философските му възгледи, отколкото на недоверието на толнедранския император към думите на разказвачите.

Унрак прекара много време, давайки съвети на Нател, преди да оставят владетеля на тулите в един пристанищен град на неговата родина. Смисълът на съветите беше Нател да наложи собствената си воля и да се освободи от господството на майка си. Унрак не беше никак оптимистично настроен след заминаването на младия тулски крал.

После „Морска птица“ се насочи на юг, следвайки кораба на Грелдик, който плаваше край голия скалист бряг на Госка в североизточната

част на Ктхол Мургос.

– Това е срамота, така да знаете! – възмути се един ден Барак, обърна се към Гарион и посочи кораба на Грелдик пред себе си. – Прилича на плаващо корабкрушение.

– Грелдик никак не жали този кораб – съгласи се с него Гарион. – Неведнъж съм плавал с него.

– Този човек няма никакво уважение към морето – изсумтя Барак. – Освен това е пияница.

При тези думи Гарион примигна и можа само да каже:

– Моля?

– О, аз съм първият човек, който веднага ще си признае, че обича да обръща някоя и друга халба от време на време, но Грелдик пие дори по време на плаване. Това е отвратително, Гарион. Мисля даже, че е истинско богохулство.

– Ти знаеш повече за морето от мен – призна Гарион.

Минаха през тесния пролив между остров Веркат и южния бряг на Хага и Горут. В южните ширини сега беше лято, времето се задържа хубаво и това им позволи да се придвижват напред с голяма бързина. След като преминаха през опасни скалисти островчета, разположени като ветрило недалеч от брега на полуостров Урга. Силк излезе на палубата.

– Вие двамата направо се преместихте да живеете тук – отбеляза той.

– Обичам да съм на палубата, когато се появи земя – обясни Гарион. – Като виждаш как брегът минава покрай теб, получаваш усещането, че наистина се движиш нанякъде. Какво прави леля Поул?

– Плете – отговори Силк и повдигна рамене. – Учи Лизел и Се'Недра. Вече са направили цели купчини малки дрешки.

– Чудя се защо ли са им притрябвали – подхвърли Гарион с напълно сериозно лице.

– Трябва да те помоля за една услуга, Барак – обърна се Силк към червенобрадия черек.

– Казвай какво ти трябва.

– Искам да спрем в Рак Урга. Трябва да дам на Ургит копие от спомененията. Освен това в Дал Перивор Закат направи няколко предложения, за които трябва да го уведомя на всяка цена.

– Ще ми помогнеш ли да приковем Хетар за мачтата, когато влезем в пристанището?

Отначало Силк се намръщи, но после се сети какво има предвид гигантът и каза:

– О, бях забравил. Никак не е добра идея да заведем Хетар в град, пълен с мурги, нали?

– Идеята е откровено лоша, Силк. Даже катастрофална.

– Ще поговоря с него – предложи Гарион. – Може пък да успее да го поуспокоя.

– Ако се справиш с това, ще те помоля да излезеш на палубата и да укротиш с благи думи първия ураган, на който се натъкнем – изръмжа Барак. – Щом става въпрос за мурги, Хетар е непредвидим като лошото време.

Ала нито лицето на високия алгар стана каменно, нито ръката му се плъзна към ножа, когато приятелите му споменаха думата „мург“ в негово присъствие. По време на пътуването бяха разкрили пред него истината за произхода на Ургит и когато Гарион колебливо му съобщи плана за посещението в Рак Урга, ястребовите му очи светнаха от любопитство.

– Ще овладее инстинктите си – обеща той. – Много бих желал да се запозная с драснианеца, който е успял да стане крал на мургите.

Поради предаваната по наследство, почти инстинктивна вражда между мургите и алорните, Белгарат помоли всички да бъдат изключително внимателни в Рак Урга.

– Сега положението е спокойно – рече той. – Нека не предизвикаме размирици! Барак, вдигни флаг за примирие. Щом стигнем достатъчно близо до доковете, ще изпратя лодка за Оскатат.

– Можем ли да му се доверим? – попита подозрително Барак.

– Мисля, че да. Въпреки това няма да отидем в двореца Дроджим, без да вземем предпазни мерки. Щом слезем на сушата, „Морска птица“ и корабът на Грелдик ще се изтеглят извън пристанището. Дори най-самонадеяният капитан мург не би дръзнал да нападне два черекски бойни кораба в открито море. Аз ще поддържам връзка с Поул и ако стане нужда, ще изпратим помощ.

Доста викане между кораба и брега бе необходимо, докато убедят един полковник от пристанището да прати до двореца Дроджим да извикат Оскатат. Може би това решение бе повлияно от факта, че накрая Барак заповяда на моряците да заредят катапултите. Рак Урга не беше кой знае колко привлекателен град, но очевидно полковникът не искаше столицата на мургите бъде изпепелена до основи.

– Значи се върнахте? – провикна се Оскатат, когато най-последно появи на доковете.

– Плавахме наблизко и решихме да се отбием – отговори любезно

Силк. – Вихме желали, ако е възможно, да поговорим с Негово величество. Ние ще държим алорните под контрол, стига вие да сторите същото с вашите мурги.

Оскатат издаде с отсечен глас няколко заповеди, придружени с твърде зловещи заплахи, след което Гарион, Белгарат и Силк се качиха на лодката. Придружаваха ги Барак, който беше оставил сина си Унрак да командва кораба, Хетар и Мандорален.

– Как мина? – обърна се Оскатат към Силк, докато язدهа към Дроджим, придружаван и от няколко кралски гвардейци в черни униформи.

– Всъщност твърде добре – отвърна Силк с доволна усмивка.

– Негово величество ще се зарадва да чуе това.

Влязоха в пищния дворец и Оскатат ги поведе по осветяван от димящи факли коридор, който очевидно водеше към тронната зала.

– Негово величество очаква тези хора – обърна се икономът към пазачите с рязък тон. – Той ще ги приеме сега. Отворете вратите!

Един от стражите, който, изглежда, бе нов, се поколеба.

– Но те са алорни, лорд Оскатат – възрази той.

– Е, и? Отваряй вратата!

– Но...

Оскатат хладнокръвно извади меча си.

– Да? – рече той с привидно благ глас.

– А, нищо, милорд – отвърна войникът. – Всичко е наред.

– Защо вратата е все още затворена?

Миг след това тя вече бе отворена.

– Келдар! – долетя звънък вик от отсрещната страна на тронната зала. Крал Ургит се затича надолу по стълбите на пиедестала с трона на владетеля, захвърляйки короната си през рамо. После скочи към Силк и го грабна в здравата си прегръдка, смеейки се неудържимо. – Вече мислех, че си мъртъв!

– Добре изглеждаш, Ургит – отвърна Силк.

Ургит направи лека гримаса, после се похвали:

– Вече съм женен.

– Страхувах се, че рано или късно Прала ще те оплете в мрежите си. Съвсем скоро и аз смятам да се оженя.

– За онова русокосо момиче? Прала ми разказа за нейните чувства към теб. Представи си само, непобедимият принц Келдар най-сетне женен!

– Все още не залагай големи суми на това, Ургит – предупреди Силк брат си. – Все още може да ми хрумне да остана верен на себе си.

Можем ли да разговаряме спокойно тук? Имаме да ти казваме много неща, а пък времето ни е ограничено.

– Майка ми и Прала са тук – отвърна му Ургит. – И вторият ми баща, разбира се.

– Втори баща ли! – повтори изумено Силк.

– Мама се чувстваше самотна. Липсваха и игривите обиди, с които я обсипваше Таур Ургас. Използвах влиянието си да я омъжа за Оскатат. Страхувам се само, че той е пълно разочарование за нея. Досега май нито веднъж не я е бльскал по стълбите, нито пък е стоварвал тежки предмети по главата ѝ.

– Не мога да го понасям като се държи така – извини се Оскатат заради своя крал.

– Просто душата ми прелива от добро настроение, Оскатат – засмя се Ургит. – В името на изваденото око на Торак, Силк липсваше ми! – Ургит поздрави Гарион и Белгарат, след което хвърли въпросителен поглед към Хетар, Барак и Мандорален.

– Барак – граф на Трелхайм – представи Силк червенобрадия гигант.

– Той е даже по-едър, отколкото го описват! – отбеляза Ургит.

– Господин Мандорален – барон на Воу Мандор – Продължи Силк.

– Олицетворение на онова, което самият бог определя като рицар – рече Ургит.

– И Хетар – син на крал Чо-Хаг, владетеля на Алгария.

Ургит се отдръпна и очите му светнаха тревожно. Дори Оскатат отстъпи назад.

– Не се притеснявай, Ургит – успокои го Силк. – Хетар премина през улиците на града ти, без да убие нито един от твоите поданици.

– Забележително постижение – измърмори нервно Ургит. – Вие сте се променили, милорд Хетар! – рече той. – Според легендите сте висок сто стъпки и носите около врата си броеница от черепи на мурги.

– Сега съм в почивка – отвърна сухо Хетар.

Ургит се ухили и продължи:

– Нали не смятате да се държим враждебно един към друг?

– Не, ваше величество – увери го Хетар. – По необясними за мен причини, вашата личност ме заинтригува.

– Това е истинско облекчение за мен – отвърна Ургит. – Ала ако се почувствате раздразнен, непременно ме предупредете. Все още има доста генерали, останали от времето на баща ми, които дебнат из двореца. Оскатат все още не е намерил убедителни причини да ги обезглави. Ще

ги повикам и ще можете да си успокоите нервите. Така или иначе те само ми досаждат – обясни той и се намръщи. – Щеше ми се да зная, че ще идвате. От години желая да изпратя на баща ви подарък.

Хетар го изгледа изпод вежди.

– Той ми направи най-голямата услуга, която някой някога е правил за мен – промуши Таур Ургас със сабята си и го изкорми. Кажете му, че аз почистих с удоволствие след него.

– О, обикновено не нужно никой да почиства след баща ми.

– Е, Таур Ургас беше мъртъв, но не желаехме отнякъде да се довлече някой гролим и да го съживи, нали? Ето защо преди да го погребем аз му прерязах гърлото.

– Прерязали сте гърлото му! – възкликна Хетар.

– От едното ухо до другото – уточни весело Ургит. – Когато бях десетгодишен, успях да открадна един малък нож. През следващите няколко години непрекъснато го точех. След като прерязах гръкляна на Таур Ургас, забих в сърцето му един кол и го погребях с главата надолу. Така той наистина изглеждаше по-добре от всеки друг път. Само стъпалата му стърчаха над калната земя. Гледката беше толкова прекрасна, че спрях да ѝ се полюбувам и да си почина след копането.

– Сам ли го погребяхте? – попита Барак.

– Просто не исках някой друг да свърши това вместо мен. Трябваше да съм сигурен. Та след като го зарових добре, накарах конете да минат няколко пъти върху гроба, за да отгъчат пръстта и да го заличат. Както вече сигурно сте се досетили, аз и баща ми не бяхме в цветущи отношения. Много ми харесва фактът, че нито един мург не знае точно мястото на гроба. Но стига толкова, хайде да се присъединим към майка ми и кралицата. Тогава ще ми съобщите прекрасните новини – независимо за какво се отнасят те. Мога ли да се надявам, че Кал Закат почива в обятията на Торак?

– Не мисля.

– Жалко – отвърна Ургит.

Веднага щом научиха, че Поулгара, Се'Недра и Велвет са на борда на „Морска птица“, кралица Прала и кралицата майка Тамазин побързаха да се извинят, за да отидат да подновят старото си познанство.

– Намерете си място за сядане, господа – покани ги Ургит, след като жените излязоха, после самият той се настани удобно в трона си и скръсти крака. – За какво искаше да де уведомиш, Келдар?

Силк седна на ръба на пиедестала и пъкна ръка под туниката си.

– Моля те, Силк, не прави така – рече Ургит и извърна глава. – Вече

зная колко ками носиш.

– Този път няма да измъкна кама – успокои го дребничкият драснианец. – А ето това. – Келдар подаде на брат си парче пергамент, навито на руло.

Кралят го отвори, бързо го прочете и попита:

– Кой е Олдорин от Перивор?

– Той е крал на един остров недалеч от южния бряг на Малореа – обясни Гарион. – Срегнахме се в неговия дворец.

– Виждам, че групата монарси е била чудесна – отбеляза Ургит, преглеждайки подписите. – Другото, което ми прави впечатление, е, че ти си ме представлявал – обърна се той към Силк.

– Той защити интересите ти твърде добре – увери го Белгарат. – Подробностите, вписани в споразумението, както сам виждаш, са във възможно най-общ план. И все пак те са едно добро начало.

– Така е, Белгарат – потвърди Ургит. – Виждам обаче, че никой не е говорил от името на Дроста.

– Кралят на Гар ог Надрак не бе представен от никого, ваше величество – каза Мандорален.

– Горкият Дроста – засмя се Ургит. – Винаги го забравят. Чудесно, господа, това споразумение може да осигури десетина години мир на света при положение, че сте обещали на Кал Закат да ми вземе главата, използвайки я като украса на някоя от по-малко претенциозните зали на двореца в Мал Зет.

– Това е основният въпрос, който дойдохме да обсъдим с теб – каза Силк. – Закат се върна в Мал Зет веднага щом си тръгнахме от Перивор. Все пак успях да поговоря с него преди да се разделим. Накрая той пожела да започне преговори за мир с теб.

– Мир? – подигравателно каза Ургит. – Единственият мир, който Закат желае за всеки мург по света, е вечният – мирът на гроба, – при това аз съм начело на този дълъг списък.

– Той се попромени – каза Гарион. – Сега умът му е зает с далеч по-важна задача от изтреблението на мургите.

– Глупости, Гарион. Всички на този свят искат да унищожат мургите. Дори и на мен ми идва да ги избия всичките, макар да съм техен крал.

– Тогава изпрати няколко посланици в Мал Зет – посъветва го брат му. – Дай им пълномощия да водят мирни преговори при добра воля от двете страни.

– Да дам власт в ръцете на някой мург? Келдар, съвсем си се

побъркал!

– Мога да ти намеря няколко достойни мъже – увери го Оскатат.

– Тук, в Ктхол Мургос ли? Къде? Може би под някой надгробен камък?

– Ще трябва да започнеш да се доверяваш на хората си, Ургит – на меси се Белгарат.

– Разбира се, Белгарат – отвърна саркастично Ургит. – На теб също трябва да ти вярвам, защото ако не го правя, ще ме превърнеш в жаба.

– Просто изпрати посланици в Мал Зет – повтори търпеливо Силк. – Може пък да се изненадаш приятно от резултатите.

– Всеки резултат, който не води до обезглавяването ми, ще бъде изключително приятен – рече Ургит и изгледа брат си с присвити очи. – Има още нещо, което искаш да ми кажеш, нали, Келдар? Хайде, изплюй камъчето.

– Светът е изправен пред дълъг период на скучен мир – започна дребничкият драснианец. – Моят съдружник и аз от години развиваме бизнес, свързан с нуждите на войната. Всичките ни предприятия ще се сринат, ако не намерим нови за пазари за мирновременни стоки. Ктхол Мургос води войни няколко поколения наред.

– Даже от по-дълго. Всъщност страната е във война от възцаряването на династията Урга, която аз имам не особено голямото удоволствие да представлявам.

– Това ме навежда на мисълта, че страната ти има остра нужда от мирновременни стоки – като например керемиди за покривите на къщите, домакински съдове – и продукти, които да бъдат сготвени в тях, разбира се.

– И аз мисля така.

– Чудесно. Ярблек и аз можем да докарваме такива стоки в Ктхол Мургос по море. Ще превърнем Рак Урга в най-големия търговски център в южната половина на континента.

– Че защо? Кралството Ктхол Мургос е изправено пред фалит.

– Да, но бездънните мини са все още тук, нали?

– Така е, но са разположени в териториите, контролирани от Малореа.

– Вярно, но ако сключиш мирен договор със Закат, малореанците ще се оттеглят. Трябва да действаме бързо. Щом те напуснат тези земи, ти ще се върнеш на тяхно място – не само с войници, но и с миньори.

– И какво ще спечеля от всичко това?

– Данъци, братко мой, данъци! Ще обложиш с данъци миньора, ще

обложиш мен, ще обложиш и моите клиенти. Само за няколко години хазната ти ще се пръска по шевовете от натрупаните в нея пари.

– Да, но толнедранците ще ме измамят и ще ми ги откъмнат само за няколко седмици!

– Едва ли – усмихна се самодоволно Силк. – Варана е единственият толнедранец на света, който знае за сключеното помежду ни споразумение. Сега той се намира на кораба на Барак във вашето пристанище. Ще се прибере в Тол Хонет чак след няколко седмици.

– Какво значение има това? Никой не може да направи нищо преди аз да сключа мир със Закат, нали?

– Не е точно така, Ургит. Ние с теб можем да подпишем споразумение, даващо ми изключително право на достъп до пазарите на Ктхол Мургос. Разбира се, аз ще те възнаградя пребогато за него, документът ще бъде напълно законен и никой няма да може да го оспори. През живота си съм сключвал предостатъчно подобни търговски договори и зная какво трябва да се направи. Подробностите можем да уточним покъсно, най-важното сега е да изготвим споразумението черно на бяло и да го скрепим с подписите си. После, щом мирът настане, толнедранците могат да идват тук на тълпи – ти просто ще им покажеш договора и ще ги отпратиш. Ако аз получа изключителния достъп до пазарите, ще спечелим милиони! Милиони, Ургит, милиони!

Носовете на двамата братя започнаха да потрепват въодушевено.

– Какви условия искаш да впишем в това споразумение за изключителен достъп? – попита предпазливо Ургит.

Силк се ухили и бръкна отново в пазвата си.

– Позволих си да подготвя един предварителен договор – отвърна той. – Просто с цел да спестим време, разбира се.

Докато моряците закотвяха „Морска птица“ на кея, отреден за драцианските търговци, Гарион забеляза, че Стис Тор е все така непривлекателен град. Корабните въжета още не бяха изтеглени на борда, а Силк вече се бе озовал на сушата. Без да губи нито секунда, той тръгна по една улица.

– Възможно ли е да си навлече някоя беля? – обърна се Гарион към Сади.

– Не ми се вярва – успокои го евнухът, който беше приклеknал зад една лодка. – Салмисра знае кой е той, а пък аз познавам своята кралица. Лицето ѝ не разкрива никакви чувства, но любопитството ѝ е

прекомерно силно. През последните три дни съчинявах писмото до нея. Тя ще се съгласи да ме приеме, гарантирам това със сигурност. Хайде да слезем долу, Гарион. Не желая някой да ме вижда тук.

След около два часа Силк се върна, съпровождан от отряд нийсански войници. Техният командир беше познат на евнуха.

– Ти ли си това, Айсус? – извика Сади през прозорчето на каютата, в която се беше скрил. – Мислех, че вече не си между живите.

– Е, сбъркал си – отвърна едноръкият наемен убиец.

– Нима сега работиш в двореца?

– Да.

– За кралицата?

– И за нея. Тя е един от работодателите ми. От време на време приемам специални поръчки от Джевълин.

– Кралицата знае ли за това?

– Разбира се. Спокойно, Сади. Тя се съгласи да ти даде амнистия за два часа. По-добре да побързаме. Сигурен съм, че не би желал да се задържиш тук повече от отпуснатото време. Зъбите я засърбват винаги щом чуе някой да споменава името ти. Хайде да тръгваме към двореца – освен ако не размислиш и не търтиш да бягаш още сега.

– Не се отказвам – отговори Сади. – Ей сегичка идвам! Ще взема Белгарион и Поулгара с мен, ако ми разрешиш.

– Както желаш – рече Айсус равнодушно и вдигна рамене.

Дворецът все така гъмжеше от змии и евнуси с унесени погледи. Един от придворните – с пъпчиво лице, дебели бедра и нелепо наплескано с грим лице – ги очакваше пред входа на палата.

– Е, Сади – обърна се към него той с писукащ глас. – Виждам, че си се решил да се завърнеш при нас.

– Аз пък виждам, че си успял да оцелееш, Ист – отвърна студено Сади. – Това е истински срам за империята.

Ист присви очи с неприкрита омраза.

– На твоето място сякаш да съм малко по-предпазлив в приказките си – изписука той. – Вече не си главен евнух. Всъщност много е вероятно скоро тъкмо аз да заема това място.

– В такъв случай дано небесата закрилят бедната Нийса – измърмори Сади.

– Нали си чул за заповедта на кралицата да осигуриш на Сади безопасен достъп дотук? – обърна се Айсус към евнуха.

– Не и от нейните собствени устни.

– Салмисра няма устни, Ист. Е, вече чу заповедта – от мен. Сега ще

се махнеш ли от пътя ни? Или ще се наложи да те срежа на две половини, за да мина?

Ист се отдръпна.

– Не можеш да си позволяваш да ме заплашваш, Айсус!

– Това не беше заплаха. Просто ти зададох въпрос.

После наемният убиец ги поведе по коридор, застлан с полирани каменни плочи, който водеше към тронната зала.

Тя не изглеждаше никак променена, пък и по-всяка вероятност нищо в нея не можеше да се промени. Хилядолетната традиция се беше погрижила за това. Салмисра, увита на многобройни неспокойно потрепващи пръстени, се беше настанила в своя трон и поклащаше плавно коронованата си глава пред огледалото.

– Представям ви евнуха Сади, ваше величество – обяви Айсус с поклон. Гарион забеляза, че наемният убиец не се просна по очи пред трона, както правеха останалите нийсанци.

– А – изсъска Салмисра. – И красивата Поулгара заедно с крал Българион. Попаднал си на важни хора, след като ме напусна, Сади.

– Това стана съвсем случайно – излъга с лекота евнухът.

– Кое е онова толкова важно дело, което те накара да рискуваш живота си, появявайки се тук?

– Само това, вечна Салмисра – отвърна Сади, сложи червената кожена кутия на пода, отвори я и извади парче грижливо сгънат пергамент. После разсеяно ритна в ребрата един от просналите се пред трона евнуси и заповяда: – Занеси това на кралицата!

– Не засилваш популярността си тук – предупреди го тихо Гарион.

– Не се боря за някакво място в двореца, Гарион. Мога да се държа както желая.

Салмисра бързо прегледа споразуменията от Дал Паривор и изсъска:

– Интересно.

– Сигурен съм, че ваше величество е забелязала възможностите, очертани в този договор – продължи Сади. – Сметнах, че е мое задължение да ги представя на вашето внимание.

– Разбира се, че виждам за какво става дума тук, Сади – отвърна тя. – Аз съм змия, а не идиот.

– В такъв случай, кралице моя, позволете ми да ви кажа сбогом. Изпълних дълга си към вас.

Салмисра се вцепени от изненада и очите ѝ се изцъклиха.

– Не си тръгвай още – прошепна тя и с почти с котешко мъркане

продължи: – Ела по-близо до мен!

– Ти ми даде думата си, Салмисра – припомни и внухът, изпълнен с опасения за живота си.

– О, бъди разумен, Сади! – каза тя. – Нямам намерение да те хапя. Всичко това бе хитър план от твоя страна, нали? Видял си възможността за сключването на това споразумение и преднамерено очерни репутацията си пред мен, за да вземеш участие в подготвянето и подписването му. Преговорите, които си водил от мое име, са блестящо свършена дипломатическа работа. Справил си се чудесно, Сади – дори и с цената на това, че ме измами. Много съм доволна от теб. Би ли склонил да заемеш предишната си длъжност тук?

– Да склоня, кралице моя? – избухна той в почти детински щастлив смях. – Та аз бих бил безкрайно щастлив! Смисълът на моя живот е да ви служа!

Салмисра обърна глава към просналите се на пода евнуси и заповяда:

– Излезте. Всички. И разнесете из двореца новината, че Сади е реабилитиран и че отново заема стария си пост. Ако има желаещи да поставят под въпрос решението ми, изпратете ги тук. Аз ще им обясня как стоят нещата.

Евнусите я изгледаха с широко отворени очи. Гарион забеляза, че лицата на мнозина се изкривиха от разочарование.

– Колко досадно! – отбеляза Салмисра. – Те са толкова радостни, че не могат да помръднат от местата си. Моля те, Айсус, махни ги оттук.

– Както желаете, кралице моя! – отговори Айсус и извади меч а си. – Всички ли искате да оцелеят?

– Само няколко от тях, Айсус – по-сръчните.

Тронната зала се изпразни почти в същата секунда.

– Не бих могъл да изразя колко голяма е благодарността ми към вас, ваше величество! – рече Сади.

– Ще измисля някакъв начин, Сади. Като начало и двамата ще се престорим, че мотивите, които изтъкнах преди малко, са истинската причина, стояща зад решението ми, нали?

– Разбрах ви чудесно, божествена Салмисра.

– Все пак – продължи тя, – наше задължение е да опазваме достоинството на трона. Ти ще се заемеш с изпълнението на старите си задължения и ще живееш в старите си покои. За подобаващи почести и награди ще помислим по-късно. – Кралицата змия замълча за миг. – Липсваше ми, мой Сади! Никой никога не би могъл да предположи

колко много! – Главата ѝ се раздвижи леко и тя погледна Поулгара. – Как премина срещата ти със Зандрамас, Поулгара?

– Зандрамас вече не е сред живите, Салмисра.

– Прекрасно! Не я харесвах. Това означава ли, че вселената отново е едно единно цяло?

– Да, Салмисра.

– Тази новина ми допада. Хаосът и разрухата са твърде дразнещи за една змия. Представителите на моя род са по-привързани към реда и спокойствието.

Гарион забеляза как една малка зелена змия се измъкна изпод трона на Салмисра и се приближи към червената кутия на Сади, която все още беше отворена, забравена на мраморния под. Малкото влечуго се надигна, погледна в пръстената бутилка и започна да съска изкусително.

– А вие успяхте ли да намерите сина си, ваше величество? – обърна се Салмисра към Гарион.

– Да, ваше величество.

– Моите поздравления. Предайте дълбокото ми почитание на съпругата си.

– Благодаря, Салмисра.

– Време е да тръгваме – каза Поулгара. – Довиждане, Сади!

– Довиждане, лейди Поулгара! – отвърна евнухът и погледна към Гарион. – Довиждане, Гарион. Беше много забавно, нали?

– Да, наистина – съгласи се Гарион и стисна ръката на евнуха.

– Кажете „довиждане“ на останалите от мое име. Мисля, че ще се виждаме от време на време по държавни въпроси, но, според мен, никога няма да е същото, нали?

– Вероятно имаш право – отвърна Гарион, обърна се и тръгна след Поулгара и Айсус, които вече излизаха от тронната зала.

– Един момент, Поулгара – обади се Салмисра.

– Да?

– Ти промени много неща тук. Отначало ти бях много сърдита, но имах достатъчно време за размисъл. В края на краищата всичко се оказва за добро. Приеми моите благодарности.

Поулгара кимна.

– Поздравления за радостта, която ти предстои да преживееш – добави Салмисра.

Лицето на Поулгара не издаде изненадата ѝ от проникателността на кралицата змия, досетила се за нейното състояние, но все пак тя за миг я погледна в очите и каза:

– Благодаря, Салмисра.

След това спряха в Тол Хонет да оставят Варана. Гарион усети, че широкоплещестият император е леко разсеян. Докато групата се отправяше към покоите му, той каза нещо на един от придворните и след миг служителят забърза за някъде.

Сбогуването им бе съвсем кратко, сякаш бързаха да се разделят. Както обикновено, Варана бе олицетворение на учтивостта, но очевидно в момента нещо друго занимаваше мислите му.

Това накара Се'Недра да избухне по пътя на връщане от двореца. Тя изпълняваше така характерния за нея сега ритуал – носеше сина си на ръце и почти несъзнателно прокарваше пръсти през русата му коса.

– Неговата постъпка почти граничи с гробост! – възкликна ядосано тя.

Силк се обърна и погледна към мраморната алея, която водеше към двореца. Пролетта приближаваше дори на тези географска ширина и по големите стари дървета от двете страни на пътя вече започваха да се появяват листа. Група облечени в скъпи одежди толнедранци се приближаваше почти бегом към двореца.

– Твоят чичо, или брат – наричай го както ти е угодно – точно сега трябва да свърши нещо много важно – рече дребничкият драснианец на Се'Недра.

– Че какво е по-важно от проявата на общоприета вежливост?

– В момента това е Ктхол Мургос.

– Не те разбирам.

– Ако Закат и Ургит подпишат мирен договор, Ктхол Мургос ще се превърне в истински рай за търговията.

– Това вече го разбирам – отвърна остро тя.

– Разбира се, че го разбираш, нали все пак си толнедранка.

– Ти няма ли да направиш нещо по този въпрос?

– Вече го направих, Се'Недра – увери я Силк и й се усмихна, потривайки един от пръстените си в перленосивия си жакет. – Варана сигурно много ще ми се разсърди, щом разбере какво съм направил.

– И какво точно си направил?

– Ще ти кажа, щом излезем в открито море. Ти си представителка на династията Боруни и в теб може би все още е останала лоялност към тях. Не искам да развалиш изненадата на чичо си.

Отплаваха на север успоредно на западния бряг, после продължиха срещу течението на река Аренд и стигнаха до плитчините на няколко левги западно от Воу Мимбре. Оттам продължиха на коне към легендарния град на мимбратските аренди.

Дворецът на крал Кородулин бе зашеметен от новината, донесена от Мандорален – че мимбратски аренди живеят чак на другия край на света. Придворни и други важни дворцови служители бяха разпратени по библиотеките да съчинят достоен отговор на поздравите, изпратени от крал Олдорин.

Копие на споразумението от Дал Перивор беше занесено до трона от Лелдорин, ала то предизвика тревожни гримаси по лицата на някои от по-възрастните придворни.

– Страхувам се, ваши величества – взе думата един от възрастните царедворци, обръщайки се към Кородулин и Маясерана – че нашата бедна Арендия отново е изостанала от цивилизования свят. Винаги в миналото сме се утешавали от близкия нам вечен конфликт между алорните и ангараките, както и от по-скорошните раздори и схватки между Малореа и кралството на мургите. Техните разногласия бяха извинение, с които прикривахме нашите междуособици. Сега според мен това макар и неубедително извинение вече няма да съществува. Ще позволим ли по света да се говори, че войната и насилието процъфтяват само в нашето така изстрадало кралство? Как да вървим с вдигнати глави в един мирен свят, след като позволяваме детински свади и дребни разногласия да подклаждат враждата, разрушаваща отношенията помежду ни?

– Милорд, намирам думите ви за крайно обидни! – обади се един превзет млад барон. – Никой истински мимбрат не би могъл да пренебрегне строгите закони на честта.

– Не говоря единствено от името на мимбратите, милорд – отвърна меко възрастният придворен. – Говоря от името на всички аренди, астурианци и мимбрати.

– Астурианците нямат никаква чест – подигравателно каза баронът.

При тези думи Лелдорин сграбчи дръжката на меча си.

– Недей, млади ми приятелю! – каза Мандорален. – Обидата беше нанесена тук, на мимбратска територия. На мен се пада честта и удоволствието да ѝ отвърна. – Рицарят пристъпи напред и продължи: – Може би думите ви, милорд, се дължат единствено на вашата прибързаност? – обърна се учтиво той към наглия барон. – Умолявам ви да ги оттеглите!

– Моята дума е хвърлен камък, рицарю – настоя опърничавият младеж.

– Вие използвахте непристойни думи по време на разговор с един уважаван съветник на краля – каза Мандорален твърдо. – Освен това нанесохте смъртна обида на всички наши братя на север.

– Аз нямам братя сред астурианците – заяви благородникът. – Не бих се унизил да призная каквото и да било родство с предатели и престъпници.

Мандорален въздъхна.

– Умолявам ви да ми простите, ваше величество – извини се той на своя крал. – Може би ще предпочетете дамите да се оттеглят, защото възнамерявам да използвам остри думи.

Ала в този миг не съществуваше сила на земята, способна да накара дамите да се оттеглят от тронната зала.

Мандорален отново се обърна към сипещия хули и подигравателни забележки барон.

– Милорд – започна прочутият рицар с хладен тон, – намирам, че лицето ви прилича на маймунска муцуна, а тялото ви е уродливо. Вашата брада е истинска обида за всеки почтен човек. Тя ми прилича по-скоро на козина, покриваща задните части на улично псе, отколкото на украшение за лице на мъж. Възможно ли е преди време, отдавайки се на долен разврат, майка ви да е извършила плътски акт с някой разгонен пръч?

Баронът посивя от гняв, от устните му започнаха да се пръскат слюнки, а думите застинаха в гърлото му.

– Изглеждате разгневен, бароне – продължи Мандорален със същия измамно мек тон. – Или пък публичното разкритие за вашето непристойно зачатие лиши езика ви от способността да се движи? – Мандорален го огледа критично. – Като ви гледам, освен че сте възпитан крайно зле, вие очевидно сте долен страхливец, защото като един човек с капка благородна кръв във вените не би могъл да издържи обидите, които току-що отпратих към вас, без да им отвърне. Ето защо, страхувам се, че ще се наложи да продължа с предизвикателствата си към вас. – Баронът на Воу Мандор свали ръкавицата си.

В целия цивилизован свят хвърлянето на ръкавица на пода пред някого е символ на официално предизвикателство. Ала по някаква случайност Мандорален не уцели пода. Младият благородник се олюля, правейки няколко крачки назад, след което започна да плюе кръв и зъби.

– Вие вече не сте младеж, господин Мандорален – изрева яростно той. – Твърде дълго използвахте съмнителната си репутация, за да избягвате битките. Мисля, че е настъпил часът, в който наистина ще

бъдете проверен в открит двубой.

– Я! То можело да говори – изрече Мандорален с престорено учудване. – Пред очите ви става истинско чудо, дами и господа – виждате едно говорещо псе!

Целият кралски двор се размя.

– Хайде да идем в долния двор, повелителю на бълхите – продължи Мандорален. – Може би една среща със стар и уморен рицар като мен ще ти донесе наслада!

Следващите десет минути се сториха цяла вечност на младия нагъл барон. Вместо да го разреже на две още с първия удар, което без съмнение бе напълно във възможностите му, Мандорален просто си играеше с него, нанасяйки му множество леки, но болезнени и унизителни наранявания. Ала нито една от костите, които първият рицар строши, не беше жизненоважна, нито една от раните и контузиите не представляваше пряка опасност за живота на неговия противник, нито пък го осакатяваше. Младият барон се въртеше отчаяно на всички страни, опитвайки да се защити, а Мандорален с изкусно премерените си удари постепенно смъкваше бронята от тялото му парче по парче. Най-накрая, очевидно отегчен от безинтересната схватка, първият рицар на Арендия успя да строши и двата пищяла на младия си противник с един-единствен удар. Баронът нададе ужасяващ вик и се строполи на земята.

– Моля ви, милорд – порица го Мандорален. – Опитвайте се да контролирате болезнените си писъци. Нима искате вашият рев да притесни дамите? Стенете по-тихо и, моля ви, гледайте да се гърчите възможно най-малко. – После рицарят се обърна строго към притихналата, дори уплашена публика. – Още нещо! – продължи той. – Ако още някой споделя възгледите на този неразумен младеж, нека незабавно излезе напред, защото възнамерявам да прибера оръжието си в ножницата. Нямаме представа колко досадно е човек непрекъснато да го изважда и прибира. – Мандорален се огледа. – Докъде бяхме стигнали, господа? Нека да подновим работата си, защото тази случка ме изнерви и скоро ще стана раздразнителен.

Независимо какви бяха възгледите им, рицарите на кралския двор решиха да ги запазят за себе си.

Се'Недра се изправи и застана сред тях.

– Рицарю мой – обърна се тя гордо към Мандорален, а в очите й припламнаха палави пламъчета. – Виждам, че силата ти не те е напуснала, въпреки че неумолимата старост се е вкопчила в крайниците ти и сняг е посипал черните ти къдрици.

– Старост ли! – възрази той.

– Само се шегувам, Мандорален – засмя се малката кралица. – Прибери меч! Никой не желае да играе с теб днес.

На другия ден се сбoguваха с Мандорален, Лелдорин и Релг, който възнамеряваше да се прибере в Марагор при Тайба и децата през Воу Мимбре.

– Мандорален – провикна се крал Анхег от коня си, докато се отдавача от града. – Щом в родното ти място дойде зимата, ела във Вал Аморн. Ще извикаме Барак и ще идем на лов за глигани.

– Непременно, ваше величество – обеща Мандорален от назъбените кули на крепостта.

– Харесвам го този човек – рече Анхег и махна с ръка.

Отново се качиха на кораба и потеглиха на север към град Сендар, където възнамеряваха да посетят крал Фулрах и да го уведомят за спознението от Дал Перивор. Силк и Велвет щяха да продължат на север с Барак и Анхег на борда на „Морска птица“. Останалите щяха да преминат през планинските възвишения на коне, за да отидат в Алгария, после щяха да продължат до Долината на Алдур.

Сбогуването край кораба беше кратко, защото щяха да бъдат отново заедно след броени дни, освен това никой от тях не искаше да изглежда прекалено сантиментален. Гарион се раздели с Барак и Силк с огромно нежелание. Беше прекарал повече от половината си живот заедно с тези двама толкова различни един от друг мъже и перспективата да се откъсне от тях оставяше в сърцето му неясно чувство на болка. Покъртителните приключения бяха приключили и нищо нямаше да бъде както преди.

– Мислиш ли, че поне този път ще се постарая да не се забърквам в неприятности? – изсумтя Барак, който, както личеше, изпитваше същите чувства. – Мерел много се сърди, когато сутрин се събуди и намери мечок в леглото си.

– Ще направя всичко възможно – обеща Гарион.

– Помниш ли какво ти казах навремето край Уинолд? Помниш ли? Беше много студено онази сутрин – попита го Силк.

Гарион се намръщи, опитвайки се да си спомни.

– Казах ти, че живеем в славно време и че е цяло щастие да участваме в тези събития.

– Да, сега си спомних.

– Вече имах достатъчно време да помисля повече по този въпрос и промених мнението си. – Дребничкият драснианец се ухили и Гарион разбра, че го лъже най-безсрамно.

– Ще се видим пак на съвета на алорните в края на лятото, Гарион – изкрещя Анхег от „Морска птица“, която тъкмо се канеше да отплава. – Тази година домакинът си ти. Може би, ако се постареем, най-после ще успеем да те научим да пееш като хората.

Рано на следващата сутрин групата им напусна Сендар и се отправи по пътя за Мурос. Въпреки че нямаше неотклонна нужда от това, Гарион беше решил да изпрати всичките си приятели по домовете им. Постепенното намаляване на групата, поела на север, още в началото се отразяваше много мъчително на риванския крал, а той все още не беше готов да се раздели с всички свои другари.

Пътят, огрян от слънцето на късната пролет, водеше през планините на Алгария и ги отведе до Крепостта след около седмица. Крал Чо-Хаг беше изключително радостен от резултата след схватката в Корим. Решенията от импровизираната конференция в Дал Перивор направо го зашеметиха. Поради по-голямата стабилност на характера му, който се отличаваше от този на изключително умния, но често пъти раздразнителен Анхег, Белгарат и Гарион му разказаха в много по-големи подробности за Ерионд.

– Винаги е бил странно дете – изрече замислено Чо-Хаг с дълбокия си плътен глас, след като вълшебниците приключиха разказа си. – Но пък и събитията бяха твърде необичайни.приятели мои, имаме честта да живеем в знаменателни времена.

– Така е – съгласи се Белгарат. – Сега остава да се надяваме да има мир – поне известно време.

– Татко – рече Хетар. – Крал Ургит ме помоли да ти предам неговите почитания.

– Срещнал си краля на мургите, а не сме във война? – удивено възкликна Чо-Хаг.

– Ургит не прилича на никой мург, когото си срещал, татко – обясни му Хетар. – Той искаше да ти благодари, задето уби Таур Ургас.

– Много странно син да приказва така за смъртта на баща си.

Гарион му разказа за особеното потекло на Ургит и иначе съдържаният крал на Алгария изпадна в бурен пристъп на неудържим смях.

– Познавах бащата на принц Келдар – рече той, – Това е напълно в

негов стил.

Дамите се насъбраха около Геран и нарастващото потомство на Адара. Братовчедката на Гарион беше в напреднала бременност и през по-голямата част от времето седеше със замечтана усмивка, вслушана в неминуемите промени, които природата налагаше на тялото ѝ. Новината за съвпадащите бременности на Се'Недра и Поулгара зарадва и учуди и Адара, и кралица Силар. Поледра седеше сред дамите, усмихната тайнствено, и Гарион беше сигурен, че баба му знае много повече, отколкото желае да разкрие пред тях.

На десетия ден от престоя им Дурник започна да става неспокоен.

– От много отдавна не сме си били у дома, Поул – започна той – Все още има време да засеем и да поразчистим, да стегнем къщата – да поправим оградата, покрива и така нататък.

– Както желаш, скъпи – съгласи се тя спокойно. Бременността вече я беше променила видимо. Сега нищо не бе в състояние да разстрои възшебницата.

В деня на заминаването им Гарион отиде на двора да оседлае Кретиен. Въпреки че в Крепостта имаше предостатъчно воители, за които би било чест да го направят вместо него, Гарион се престори, че наистина иска да го направи сам. Близките му се сбогуваха със своите приятели. Той самият обаче беше убеден, че не би могъл да издържи още една раздяла и че сигурно ще се разплаче.

– Конят ти е много добър, Гарион.

Беше братовчедка му Адара. Лицето ѝ излъчваше онова ведро спокойствие, което бременността придава на жените. Само един поглед към тази жена му разкри колко щастлив е Хетар. Още от първия път, когато Гарион бе срещнал Адара, помежду им се бе зародила необикновено силна привързаност и обич.

– Закат ми го подари – отвърна ѝ той. Беше почти сигурен, че ако разговорът им продължи на тема коне, той все някак ще удържи чувствата си под контрол.

Ала Адара не беше дошла тук да говорят за коне. Тя постави нежно ръка на рамото му и го целуна.

– Довиждане, братовчедче! – прошепна тя.

– Довиждане, Адара. – отвърна ѝ риванският крал с потрепващ глас. – Довиждане.

28.

Крал Белгарион, Върховен владетел на Запада, Повелител на Западното море, убиецът на бог Торак и най-големият герой на целия свят, води дълъг спор с равностойната нему владетелка Се'Недра, принцеса на империята Толнедра, перлата на династията Боруни. Поводът на техните разногласия беше въпросът кой от двамата ще получи честта да носи Геран – престолонаследника на кралство Рива, наследствен Пазител на Кълбото и съвсем доскоро – Дете на Мрака. Разгорещеният им разговор продължи твърде дълго – докато язدهа заедно със семейството си по пътя от Крепостта на алгарите към долината на Алдур.

Най-накрая Се'Недра отстъпи момчето с очевидна неохота. Точно както беше предрекъл вълшебникът Белгарат, ръцете на кралицата най-сетне се измориха от тежестта му и тя го предаде на съпруга си с нескрито облекчение, като не забрави да предупреди:

– Внимавай да не го изгървеш.

– Разбира се, скъпа – отвърна Гарион и сложи момчето пред седлото.

– Гледай да не изгори от слънцето!

След като го изтръгнаха от лапите на Зандрамас, се оказа, че Геран е съвсем добродушно дете. Приказваше с незавършени фрази, като се мъчеше да обясни нещо на баща си, и през цялото време малкото му личице оставаше напълно сериозно. По пътя им на юг малчуганът сочеше важно всички сърни и зайчета, мернали се за миг пред очите му, и от време на време задрямваше, отпусайки русата си къдрава главица върху гърдите на баща си. Ала една сутрин малкият бе твърде неспокоен и Гарион, без да се замисля особено, взе Кълбото от дръжката на меча и му го даде да си поиграе. Това достави огромно удоволствие на детето. Малчуганът го държеше в малките си ръце, вперил любознателен поглед нейде в безкрайните дълбини на сияещия камък. Често го долепяше до ухото си и слушаше песента му. Кълбото, както личеше, бе още по-доволно от детето.

– Това малко ме тревожи, Гарион – сгълча го Белдин. – Превърнал си най-мощния източник на енергия в цялата вселена в детска залъгалка.

– Та той е негов, или поне след време ще бъде. Трябва да се опознаят, не мислиш ли?

– Ами ако го изгуби?

– Белдин, наистина ли смяташ, че кълбото може да бъде изгубено?

Ала играта на малкия бе прекъсната най-неочаквано, когато Поледра изравни коня си с този на Върховния повелител на Запада.

– Още му е рано за това, Гарион – каза с укор тя, после протегна пръка и в нея се появи едно причудлива много особено изкривена пръчка. – Прибери кълбото, Гарион. Дай му това вместо него.

– Това не е ли пръчката само с един край? – попита той, изненадан от факта, че си спомня играчката, която Белгарат му беше показал в разхвърляната си кула в Долината на Алдур. Бе същата, с която бе отраснала леля му Поул.

Поледра кимна утвърдително.

– Това ще го занимава достатъчно дълго, надявам се.

Геран доброволно размени кълбото срещу новата играчка. Ала скъпоценният камък никак не беше съгласен и продължи да мърмори недоволно в ухото на Гарион още няколко часа.

Малката им група пристигна в къщата на следващия ден. Още от върха на хълма Поледра я огледа доста критично и рече на дъщеря си:

– Виждам, че си я променила.

– Защо мамо, да не би да имаш нещо напротив? – попита Поулгара.

– Не, разбира се. Къщата трябва да отразява характера на своя собственик.

– Сигурен съм, че ще има милион неща за поправяне – каза Дурник. – Тези огради са в окаяно състояние. Ако не ги оправя, в двора ще се изсипят поне стотина алгарски крави.

– Аз пък съм сигурна, че къщата се нуждае от пълно почистване – добави жена му.

Спуснаха се надолу по хълма, слязоха от конете и влязоха вътре.

– Невероятно! – възкликна възмутено Поулгара при вида на нищожния слой прах, който покриваше всичко. – Дурник, ще ни трябват метли!

– Разбира се, скъпа – съгласи се той.

Белгарат се зае да тършува из килера.

– Не прави такива неща, татко – каза тя със строг, нетърпящ възражение глас. – Сега искам ти, чичо Белдин и Гарион да излезете навън и да почистите бурените от зеленчуковата градина пред къщата.

– Моля!?! – възропта вълшебникът. Не можеше да повярва на ушите си.

– Утре възнамерявам да сядя – обясни му тя. – Трябва да прекопаеш градината.

Тримата мъже поеха неохотно към навеса, където Дурник държеше инструментите.

Гарион изгледа градината с размери, достатъчно големи да изхранят многобройна армия, и почувства, че е готов да се предаде предварително.

Белдин удари няколко пъти по земята с мотиката си.

– Това е нелепо! – избухна след миг той, захвърли злочестия инструмент и посочи с пръст почвата. Следвайки движението на пръста, в градината се появи бразда от прясно разорана почва.

– Леля Поул ще се ядоса – предупреди Гарион гърбавия магьосник.

– Няма, ако не успее да ни хване – изръмжа Белдин и погледна през рамо към къщата, където Поулгара, Поледра и риванската кралица работеха упорито с метлите и парцалите. – Твой ред е, Белгарат. Само гледай да не изкривиш браздите.

– Дай сега да се опитаме да измъкнем малко пиво преди да е усетила как сме се справили – предложи старият вълшебник, след като приключиха с разкопаването на градината. – Работата е тежка – дори ако се върши по нашия начин.

Докато се занимаваха с това, Дурник и Гарион се върнаха за малко до къщата. Дамите енергично въртяха метлите, но прахта отново се спускаше на местата, които вече бяха изчистили. Какво да се прави, понякога прахта ги върши тези работи.

– Къде е Геран? – сепна се изведнъж Се'Недра, захвърли метлата и се заоглежда тревожно. Очите на Поулгара придобиха унесен, вгълбен вид, после тя въздъхна с облекчение и каза съвсем спокойно:

– О, богове.

– Какво! – почти изкрещя Се'Недра, а ковачът бързо изскочи от къщата.

– Не се безпокой, Се'Недра – побърза да я успокои Поулгара. – Просто е паднал в потока.

– Просто паднал в потока ли? – Гласът на Се'Недра се повдигна с една октава.

– Това е любимо занимание за малките момчета – обясни Поулгара.

– Няма нищо страшно. Гарион го правеше, Ерионд също, сега е ред на Геран. Не се притеснявай, той плува много добре.

– Но къде се е научил?

– Нямам представа. Сигурно момченцата се раждат с тази дарба, е, поне някои от тях. Гарион беше единственият, който се опита да се удави.

– Тъкмо плуването бе започнало да ми се удава, лельо Поул – възрази той. – Просто налетях на онзи дънер и си ударих главата.

Отначало Се'Недра го изгледа с ужас, а после избухна в сълзи.

Дурник се върна с Геран. От дрехата на малкия капеше вода, но това очевидно не разваляше удоволствието му.

– Много е кален, Поул – отбеляза ковачът. – И Ерионд обичаше да се мокри, но никога не съм го изваждал толкова кален от потока.

– Изведи го навън, Се'Недра – посъветва я Поулгара. – Ще окаля чистия под. Гарион, в навеса има корито. Изнеси го на двора и го напълни. – Вълшебницата се усмихна на майката на Геран. – Бездруго му беше време да се окъпе. Не зная защо, но малките момчета винаги имат нужда от къпане. Гарион се цапаше даже докато спеше.

В тази прекрасна вечер Гарион излезе навън и се присъедини към Белгарат, който седеше пред вратата на къщата.

– Виждаш ми се замислен, дядо. Какво има?

– Обмислям как да си подреда нещата. Поледра ще дойде при мен в моята кула.

– Е, и?

– Ще последва поне един век чистене и закачане на завеси по прозорците. Как може човек да гледа света навън, като пред очите му се моаят някакви си пердета?

– Може пък да не направи чак такъв проблем. В Перивор тя каза, че вълците не са така привързани към чистотата като птиците.

– Тогава излъга. Повярвай ми, Гарион, излъга.

След два дни пристигнаха двама гости на коне. Въпреки че вече беше почти лято, Ярблек все още носеше дрипавото си палто и рошовата кожена шапка, а лицето му изглеждаше безутешно. Вела, изключително чувствената надракска танцьорка, беше облечена в обичайните за нея плътно прилепнали кожени дрехи.

– Какво си намислил, Ярблек? – обърна се Белгарат към съдружника на Силк.

– Идеята не беше моя, Белгарат, Вела настоя.

– Добре – започна властно красивата танцьорка. – Нямам цял ден за губене. Трябва да свършим колкото е възможно по-бързо. Изкарайте всички от къщата – искам да има свидетели.

– На какво точно искаш да станем свидетели? – попита Се'Недра.

- Ярблек ще ме продаде.
- Вела! – възмути се Се'Недра. – Това е отвратително!
- О, я остави това – прекъсна я танцьорката, огледа се и продължи:
- Всички ли сте тук?
- Всички – отвърна Белгарат.
- Чудесно – възкликна тя, скочи от седлото и седна на тревата, кръстосвайки крака. – Да се захващаме за работа. Ти, Белдин, Фелдегаст или както там се наричаше – преди време в Малореа каза, че искаш да ме купиш. Това сериозно ли си го мислеше?
- Белдин примигна.
- Ами – поколеба се той, – мисля, че наистина исках...
- Да или не, Белдин? – прекъсна го остро тя.
- Добре де, да, така беше. Ти си хубаво момиче, пък и в псувните и ругатните много те бива.
- Чудесно! И каква сума беше готов да предложиш?
- Белдин се задави и лицето му внезапно почервения.
- Не ми губи времето, Белдин! – скара му се тя. – Нямам цял ден за губене. Предложи някаква сума на Ярблек.
- Ти сериозно ли говориш? – възкликна Ярблек.
- По-сериозно от всеки друг път в живота си. Та колко смяташ да предложиш за мен, Белдин?
- Вела – възрази търговецът. – Това са пълни глупости.
- Млъкни, Ярблек! И така, Белдин, колко?
- Всичко, което притежавам – отвърна магьосникът и я погледна учудено.
- Това е прекалено относително. Посочи някаква точна цифра, не можем да се пазарим, без да започнем от нещо.
- Белдин почеса сплъстената си брада и рече:
- Белгарат, още ли пазиш онзи диамант, който намери в Марагор преди нашествието на толнедраниците?
- Да. Мисля, че е някъде в кулата.
- Там е и половината боклук от целия свят.
- Остави го на лавицата за книги край южната стена – помогна му Поледра. – Точно зад изгрязаното от плъховете копие на Даринския сборник.
- Наистина ли? – изненада се Белгарат. – Ти пък откъде знаеш?
- Спомни си как ме нарече Кайрадис в Реон.
- „Жената, която наблюдава“ – така ли беше?
- Това отговаря ли на въпроса ти?

– Ще ми дадеш ли камъка на заем? – помоли се Белдин на брат си.
– О, смятам, че изразът „ще ми го подариш ли“ би бил още по-подходящ. Съмнявам се, че някога ще успее да ти го изплатя.

– Разбира се, Белдин – отговори Белгарат. – Аз бездруго не го използвам.

– Можеш ли да ми го донесеш?

Белгарат кимна, съсредоточи се и протегна ръка напред. Диамантът, който се появи в дланта му, наподобяваше парче лед с бледорозов оттенък. Беше по-голям от ябълка.

– В името на зъбите, ноктите и краката на Торак! – ахна Ярблек.

– Бихте ли казали, о, вие двама нищожни славни люде със замъглените от алчност очи, че тази лъскава дреболия струва колкото тази прекрасна девица, която с такава увереност сте наумили да ми продадете? – рече Белдин и посочи камъка в ръката на своя брат вълшебник.

– Това е цена, стократно по-висока от най-огромната сума, плащана някога за жена, откакто свят светува – прошепна Ярблек, който гледаше камъка със страхопочитание.

– Това значи, че цената е подходяща – заключи триумфално Вела. – Ярблек, като се върнеш в Гар от Надрак, ще разпространиш надлъж и шир тази новина. Искам през следващите сто години всяка жена в кралството да заспива със сълзи на очи, давейки се от завист за цената, на която съм била продадена.

– Ти си жестока жена, Вела – ухили се Ярблек.

– Това е въпрос на чест – заяви танцьорката и отметна катранено-черната си коса. – Видяхте ли, че не беше нужно чак толкова време? – Тя се изправи и изтупа прахта от ръцете си. – Ярблек, носиш ли документите за собственост над мен?

– Разбира се.

– Донеси ги, за да ме прехвърлиш на новия ми собственик.

– Вела, ще трябва да поделим цената между теб и мен – рече той и погледна тъжно розовия камък. – Ще е срамота обаче да разцепим на две този красавец.

– Задръж камъка за себе си – отвърна равнодушно танцьорката. – Той бездруго не ми трябва.

– Сигурна ли си?

– Задръж го и донеси документите, Ярблек.

– Съвсем ли си сигурна, Вела? – попита я още веднъж търговецът.

– През целия си живот не съм била по-сигурна за нещо.

– Но той е толкова грозен! Извинявай, но истината си е истина.

Вела, какво те накара да избереш тъкмо него?

– Едно-единствено нещо – отвърна тя.

– И какво е то?

– Той може да лети. – Гласът на Вела бе изпълнен с възхищение.

Ярблек само поклати глава и се залови да тършува из дисагите на коня. След малко намери документите, донесе ги и ги прехвърли на името на Белдин.

– И какво да правя с тях? – попита недоволно гърбавият магьосник. Гарион разбра, че мърморенето му е само средство да прикрие чувствата, от които се страхуваше.

– Ако искаш ги задръж, ако искаш ги изхвърли – отвърна Вела. – За мен те вече не значат нищо.

– Това е чудесно, мила моя – съгласи се Белдин, после смачка документите на топка и ги вдигна високо над главата си. Хартията лумна в пламъци и след миг от нея остана само пепел. – Ха така! – рече той доволно и я издуха от ръката си. – Няма да ни тормозят повече. Е, момиче? Това ли е всичко?

– Не съвсем – отговори танцьорката, наведе се и измъкна две ками от ботушите си, после извади другите две от колана на кръста си. – Вече е готово – продължи тя и погледът ѝ изведнъж светна с особена мекота. – Повече няма да имам нужда от тях. – След това Вела предаде камите на новия си собственик.

– О! – възкликна Поулгара и очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Какво има, Поул? – попита разтревожено Дурник.

– Това е най-святото нещо за едно надракско момиче – обясни вълшебницата и избърса очи с крайчеца на престилката си. – Така тя изцяло се отдаде на Белдин. Толкова е красиво!

– Че за какво са ми притрябвали ножове? – пошегува се Белдин с усмивка, после започна да подхвърля камите във въздуха – те изчезваха, превръщайки се в малки облачета дим. След миг магьосникът се обърна. – Довиждане, Белгарат – каза той на стария вълшебник. – Добре се позабавлявахме, нали?

– За мен беше истинско удоволствие – отвърна той със сълзи на очи.

– Дурник – продължи Белдин, – по всичко личи, че ти си тук, за да ме заместиш.

– Говориш така, сякаш се каниш да умреш – отбеляза Дурник.

– О, не, Дурник, хич и не мисля да се преселвам в гроба. Просто малко ще се променя. Предайте моите поздрави на близнаците и им

кажете „довиждане“ от мен. Обяснете им какво се случи тук. Наслаждавай се на новото си богатство, Ярблек, но все пак смятам, че аз спечелих повече от теб в тази сделка. Гарион, грижи се за света.

– Това е работа на Ерионд.

– Зная, но ти все пак го наглеждай.

Гърбавият магьосник не каза нищо на Се'Недра, просто я целуна твърде шумно по бузата. После целуна Поледра, която го погледна с огромна любов, припламнала в златистите ѝ очи.

– Довиждане, стара криво! – рече той накрая на Поулгара и я потупа приятелски по задника. После погледна многозначително талията ѝ и продължи: – Не те ли предупредих, че ще напълнееш, ако продължаваш да похапваш толкова сладкиши?

Тя го целуна през сълзи.

– Е, моето любимо момиче – обърна се Белдин към Вела. – Хайде да повървим малко. Имаме да си кажем много неща, преди да си отидем отгук. – Дватама се отдалечиха към върха на хълма, хванати за ръка. Щом стигнаха най-горе, спряха и поговориха известно време. След това се прегърнаха и вилетоха устни в дълга, страстна целувка. Без да се отделят една от друга, фигурите им блеснаха на слънцето, трепнаха и сякаш се разтвориха във въздуха.

Единият ястреб беше много познат на Гарион. По краищата на крилата му искреше яркосиня ивица. Ивицата по крилето на другия изглеждаше млечнолилава. Двете птици се издигнаха едновременно във въздуха и с лекота се понесоха във висините на озареното от светлина небе. Продължиха да се издигат нагоре във вълшебен сватбен танц, описвайки величествени спирали, накрая се превърнаха в две малки точки, проблясващи все по-високо и по-високо в небесния свод над Долината на Алдур.

След няколко секунди се стопиха. Никога вече нямаше да се завърнат тук.

Гарион и другарите му останаха в къщата още две седмици. После, като забеляза, че Поулгара и Дурник желаят да останат сами, Поледра предложи да си тръгнат. Като обещаха да се върнат още същата вечер, Гарион и Се'Недра взеха сина си и вече порасналото вълче и придружиха Белгарат и Поледра до сърцето на Долината.

По пладне стигнаха познатата ниска кула на Белгарат и се качиха по стълбите към кръглата стая на най-горния етаж.

– Внимавайте с това стъпало – предупреди ги разсеяно Белгарат.

За разлика от друг път, сега Гарион спря и позволи на останалите да минат напред. Наведе се, вдигна каменната плоча, която служеше за стъпало, и погледна под нея. Там имаше едно кръгло камъче с големината на лешник. Риванският крал го вдигна, сложи го в джоба си и намести плочата. Останалите стъпала бяха протрити по средата, но това не беше и тъкмо затова Гарион се зачуди колко ли векове – по-точно хилядолетия – старият магьосник е стъпвал по тях. После кралят на Рива продължи напред, изпълнен със задоволство.

– Какво направи? – попита го Белгарат.

– Оправих стъпалото на стълбището – отвърна той и му подаде камъчето, което беше намерил. – То се клатеше, защото ето това беше под каменната плоча. Вече всичко е наред.

– Това стъпало ще ми липсва, Гарион – оплака се дядо му, вгледа се в малкото камъче и се намръщи. – А! Сега си спомням – рече той. – Нарочно го оставих там.

– Че защо? – попита Се'Недра.

– Това е диамант, Се'Недра – обясни старият вълшебник и повдигна рамене. – Исках да видя за колко време ще го стрия на прах.

– Диамант ли? – възкликна тя и отвори широко очи.

– Подарявам ти го, ако го искаш – рече вълшебникът и ѝ го подхвърли.

И внезапно Се'Недра направи една наистина себеотрицателна постъпка – като се имаше предвид толнедранският ѝ произход, естествено.

– Не, Белгарат, благодаря, но не бих желала да се разделяш със стария си приятел. Преди да си тръгнем, ще оставим диаманта там, където го намерихме.

Белгарат се засмя.

Геран и вълчето си играеха до един прозорец, като в играта им често се чуваше твърде много ръмжене и скимтене. Вълчето най-безсрамно използваше всеки удобен момент да наруши правилата и близваше Геран по лицето, от което малкото момче се заливаше в смях.

Поледра оглеждаше внимателно кръглата стая, в която цареше пълен хаос.

– Чудесно е да си бъдеш у дома – рече тя, милвайки нежно с ръка облегалката на креслото, върху която личаха следи от ноктите на сова. – Прекарах почти хиляда години, кацнала на това кресло – призна тя на Гарион.

– И какво си правила, бабо? – попита я Се'Недра. Без да го усети,

малката кралица бе започнала да използва обръщенията, обичайни за Гарион.

– Наблюдавах го – отвърна жената с кестенявата коса. – Знаех, че най-накрая ще ме забележи, ала не предполагах, че ще му трябва толкова много време. Трябваше да направя нещо необикновено, за да привлече вниманието му.

– О? И какво?

– Предпочетох да се превърна в човек – продължи Поледра, докосвайки с ръка гърдите си. – Той ме харесваше повече като жена, отколкото като вълчица или пък сова.

– Винаги съм искал да ти задам един въпрос – призна Белгарат. – Когато се срещнахме, наоколо нямаше други вълци. Ти какво правеше там?

– Чаках те.

Той трепна.

– Нима си знаела, че ще дойда?

– Разбира се.

– Преди колко време си разбрала за това? – попита Се'Недра.

– Малко след като Торак открадна Кълбото от Алдур – отговори вместо нея Белгарат, чиито мисли очевидно бяха другаде. – Учителят ме беше изпратил на север да разкажа на Белар какво се е случило. Превърнах се във вълк, за да се движа по-бързо. С Поледра се срещнахме нейде из местата, които днес са познати под името Северна Алгария. – Белгарат погледна жена си и продължи: – Кой ти беше казал, че идвам?

– Никой, Белгарат – отвърна тя. – Знаех, че един ден ще дойдеш, още от мига на своето раждане. Ала ти много се забави. – Поледра огледа стаята с критичен поглед и предложи: – Не е зле да поразчистим тук, пък и тези прозорци обезателно се нуждаят от пердетата.

– Видя ли? – рече Белгарат на Гарион.

Последваха целувки, прегръдки и сълзи, които все пак не бяха чак толкова. Се'Недра взе Геран на ръце, Гарион грабна вълчето, после двамата тръгнаха надолу по стълбите.

– О! – сепна се Гарион по средата на стълбището. – Дай ми диаманта. Ще го сложа на мястото му.

– Няма ли някое обикновено камъче да свърши същата работа, Гарион? – предложи тя и очите ѝ светнаха пресметливо.

– Се'Недра, ако толкова ти е притрябвал диамант, ще ти купя.

– Знам, Гарион, но ако задържа и този, ще имам два.

Той се засмя, измъкна скъпоценния камък от здраво стиснатото ѝ

юмруче и го сложи под стъпалото.

Метнаха се на конете и бавно се отдалечиха от кулата на Белгарат. Се'Недра държеше Геран в прегръдките си, а вълчето подтичваше край коня ѝ, стрелвайки се от време на време след някой заек.

След като изминаха известно разстояние, Гарион чу познат шепот, дръпна рязко юздите и Кретиен спря.

– Се'Недра – каза тихо Гарион и посочи към кулата. – Погледни!

Малката кралица обърна поглед назад.

– Нищо не виждам.

– Чакай. Те ще излязат след няколко секунди.

– Кой?

– Дядо и баба. Ето ги.

Два вълка изскочиха от отворената врата на кулата и затичаха из обраслата в треви равнина съвсем близо един до друг. В устрема им имаше невероятна свобода и опияняваща радост.

– Аз пък си мислех, че първо ще се захванат с почистването. – рече Се'Недра.

– Това е по-важно, Се'Недра. Много, много по-важно.

Стигнаха къщата точно когато слънцето докосваше хоризонта на запад. Дурник все още се занимаваше с полската работа, а от кухнята се чуваше тихата песен на Поулгара. Се'Недра влезе вътре, а Гарион отиде при Дурник.

Вечерята им беше печена гъска и всички останали неща, които вървят с нея: сос, подправки, три вида зеленчуци и прясно изпечен хляб, напоен обилно с масло.

– Откъде се взе гъската, Поул? – попита Дурник.

– Наруших правилата – призна тя спокойно.

– Поул!

– По-късно ще ти обясня. Хайде да ядем, преди всичко да е изстинало.

След вечеря се разположиха пред камината. Не им беше студено, вратите и прозорците даже бяха отворени, ала огънят беше символ на дома – понякога хората изпитват нужда от огнище не само заради топлината.

Поулгара държеше Геран, притиснала буза в къдриците му. По лицето ѝ се четеше блаженство.

– Само се упражнявам – прошепна тя на Се'Недра.

– Такова нещо никога не може да се забрави, лельо Поул – успокои я риванската кралица. – Та ти си отгледала стотици малки момчета.

– Е, не са чак толкова много, скъпа, но не е лошо да поддържам формата си.

Вълчето бе заспало на плочите пред камината. От време на време проскимтяваше и краката му потрепваха.

– Сънува – усмихна се Дурник.

– Не бих се изненадал – съгласи се Гарион. – През целия път на връщане от дядовата кула гони зайци. Не успя да хване нито един, но и не мисля, че наистина се опитваше.

– Като говорим за сънища – рече Поулгара и стана, – ти, жена ти, синът ви и вълчето сигурно ще искате да тръгнете утре рано призори. Хайде да лягаме.

Още с първите лъчи на утрото вече бяха станали, закусиха обилно, а после Дурник и Гарион излязоха да оседлят конете.

Сбогуването не продължи дълго – за такава нещо между тях не можеше да става и дума, защото те, четиримата, никога нямаше да са истински разделени. Размениха си топли думи, имаше целувки и здраво ръкостискане между Гарион и Дурник, след което риванският крал и неговото семейство тръгнаха към върха на хълма.

На половината път Се'Недра се обърна и извика:

– Лельо Поул, обичам те!

– Зная, скъпа – отвърна ѝ Поулгара. – И аз те обичам.

ЕПИЛОГ

Съветът на алорните се състоя в Рива в края на лятото и протече шумно като истинска забава. Бяха пристигнали много повече от обичайните гости. Владетелите на останалите кралства, заедно със своите съпруги, далеч надвишаваха броя на алорнските монарси. Дами от всичките кътчета на Запада се бяха отзовали на поканата, обсипвайки Се'Недра и Поулгара с поздравления. Цял орляк малки дечица наобикаляха Геран заради добродушния му нрав, но най-вече поради факта, че той беше открил отдавна забравен път към кухненския килер и всички съкровища, скрити в него. Ако трябва да говорим честно, на тазгодишното събрание не бяха взети почти никакви важни решения. Както винаги по това време на годината поредица летни бури извести на гостите, че срещата е към своя край и че те вече сериозно трябва да се замислят за завръщане у дома. Това беше главното предимство на съветите, провеждани в Рива. Въпреки желанието на гостите да поостанат още малко, неумолимата смяна на сезоните ги принуждаваше да си тръгнат за дома.

В Рива всичко беше спокойно. Дългоочакваното завръщане на краля, кралицата и престолонаследника Геран бе означено с пищни празненства, ала колкото и емоционални да бяха хората, никой не може да празнува вечно. Само след няколко седмици всичко се успокои.

По-голямата част от времето Гарион прекарваше с Кайл – обсъждаха държавните дела. В отсъствието на краля бяха взети много важни решения. Въпреки че с малки изключения Гарион беше съгласен с тях, все пак трябваше да получи подробен отчет, а и някои въпроси се нуждаеха от личното му одобрение и подпис.

Бременността на Се'Недра протичаше нормално. Малката кралица цъфтеше, наедряваше и с всеки ден ставаше все по-сприхава. Странните желаниа за екзотични храни, характерни за дамите в това деликатно състояние, не донасяха никакво удовлетворение на риванската кралица. Сред мъжката половина на човечеството отдавна съществуваше съмнението, че подобни капризи са просто плод на странното разбиране за развлечение на съпругите. Колкото по-трудна за намиране е дадена храна и колкото повече мъки създава откриването ѝ на техните съпрузи, толкова по-охотно дамите заявяват, че я желаят и че ще умрат, ако не им бъде доставена, и то в изобилие. Дълбоко в себе си Гарион подозираше, че всичко това се обяснява с копнежа на жената към сигурността, че е

желана. Ако един съпруг демонстрира готовност да обърне света наопаки, за да намери ягоди посред зима или някакви невероятни морски деликатеси, обитаващи водите в другия край на земята, той би доказал съвсем недвусмислено, че все още обича своята половинка, макар че вече няма стройна талия. За Се'Недра това в никой случай не представляваше особено удоволствие, защото при всяко нейно желание – колкото и невъзможно да изглеждаше то – Гарион просто отиваше в съседната стая и създаваше така желаната храна, като след това я сервираше на своята кралица върху сребърен поднос. Това я дразнеше все повече, докато най-сетне тя се съвсем се отказа от капризите си.

В една изключително мразовита есенна вечер в пристанището на Рива влезе малореански кораб и капитанът достави старателно навито парче пергамент, което носеше печата на Закат, императора на Малореа. Гарион благодари на моряка, предложи на него и на неговия екипаж гостоприемството на замъка, после взе писмото и се оттегли в кралските си покои. Се'Недра плетеше край огъня. Геран и младият вълк се бяха изтегнали в блажена дрямка върху плочите пред огъня и от време на време потрепваха насън. Те винаги спяха заедно. Дори Се'Недра се беше отказала от намерението си да ги раздели нощем – не съществуваше врата на света, която някой можеше да залости достатъчно здраво и от двете страни.

– Какво има, скъпи? – попита тя Гарион.

– Току-що получих писмо от Закат – отвърна той.

– О! И какво пише?

– Още не съм го прочел.

– Отваряй го, Гарион. Умирам от нетърпение да разбера какво става в Мал Зет.

Гарион счупи печата и разгъна пергаментата.

– „До Негово величество крал Белгарион, крал на Рива – зачете на глас той, – Върховен владетел на Запада, убиец на бог Торак, Повелител на Западно море и до уважаемата кралица Се'Недра, владетелка на Острова на ветровете, принцеса на империята Толнедра, перлата на династията Боруни – от Закат, император на Малореа, господар на всички анараки.

Надявам се, че това писмо ви намира в добро здраве. С него искам да изпратя своите поздрави на вашата дъщеря, независимо дали тя вече е дошла на белия свят, или нейното раждане тепърва предстои. (Бързам да ви уверя, че все още не съм станал пророк. Кайрадис веднъж ми призна, че вече не е благословена с дарбата да вижда бъдещето, но

започвам да подозирам, че не е била съвсем честна с мен по този въпрос.)

Тук се случиха много неща, откакто се разделихме. Предполагам, че императорският двор изпита особена радост от промяната, настъпила в моята личност, която беше прекият резултат от нашето пътешествие до Корим и от всичко, което се случи там. Виждам, че сигурно съм бил ужасен владетел. Ала това все още не означава, че тук, в Мал Зет, всичко прилича на приказка с щастлив край. Военните бяха крайно разочаровани, когато им съобщих за намерението си да сключи мирен договор с крал Ургит. Знаете що за стока са генералите. Като им отнемеш любимото развлечение – войната, стават като разглезени деца и настъпва страшно сърдене, цупене и оплаквания. Затова се наложи да стъпя върху вратовете на някои господа. Между другото, съвсем наскоро повиших Атеска в ранг Върховен главнокомандващ на войските в Малореа. Това беше другото нещо, което сбеси останалите членове на Генералния щаб, но кой ли пък успява да задоволи претенциите на всички?

С Ургит поддържахме непрекъснат контакт. Намирам го за изключителен човек – почти толкова забавен, колкото е брат му. Мисля, че с него ще си допаднем. Съсловието на бюрократите едва не изпадна в състояние на колективна смърт, когато обявих независимостта на Даласианските протекторати. Убеден съм, че народът на далите трябва да получи свобода и да се развива независимо от останалата част на империята. Бюрократите обаче имат свои интереси там, ето защо и те се оплакваша, сърдиха и цупиха почти колкото генералите. Ала това брожение веднага престана, защото обявих намерението си Брадор да извърши пълна ревизия на всеки началник на бюро в управлението на империята. Вдигна се оглушителен вой, след като ги лиших от имотите им в протекторатите.

За моя най-голяма изненада скоро след завръщането ми от Дал Перивор в двореца се появи един възрастен гролим. Тъкмо се канех да го отпратя, когато Ерионд доста настойчиво ме помоли да го оставя. Името на стареца беше много трудно за произнасяне, но незнайно защо Ерионд реши да го наричаме Пелат. Човекът е добродушен, но често приказва странни неща. Езикът, който използва, прилича на този в Пророчествата на Ашаба или пък в Малореанските евангелия на далите. Много особено!“

Гарион спря да чете и каза:

– Почти бях забравил за това.

– За кое, скъпи? – попита Се'Недра, вдигайки поглед от плетката.

– Помниш ли стария гролим, когото срещнахме в Пелдан? Беше през онази нощ, когато кокошката те клъвна.

– Да. Изглеждаше добър човек.

– Беше нещо повече от това, Се'Недра. Пелат бе пророк, а Гласът ми нашепна, че ще стане първият ученик на Ерионд.

– Ръката на Ерионд стига далече, нали? Продължавай да четеш, Гарион.

– „Кайрадис, Пелат и аз често се съветваме с Ерионд и решихме еднородно, че е най-добре да не разкриваме никому неговата самоличност – поне засега. Той е толкова чист и невинен, затова не желая да го поставям под влиянието на човешкия разврат и непочтеност. Не искам да го обезкуражавам на такъв ранен етап от неговото развитие. Всички помним Торак и неутолимия му глад към жертвоприношения и безапелационно религиозно преклонение. Когато предложихме на Ерионд да отправим молитвите си към него, той направо се разсмя. Може би Поулгара е пропуснала нещо при отглеждането му?

Все пак направихме едно изключение. С трета, седма и девета армия посетихме Мал Яска. Пазачите на храма и хрътките на Чандим се опитаха да избягат, но Атеска ги плени твърде умело. Изчаках Ерионд да излезе за утринната си езда и си поговорих особено строго със събраните гролими. Не исках да причинявам на Ерионд излишни тревоги, но им заявих, че ще бъде изключително натъжен, ако не променят незабавно религиозните си разбирания. Атеска стоеше до мен с меч в ръка, така че гролимите веднага разбраха накъде отиват нещата. В този момент, без предварително предупреждение, Ерионд се яви в храма. (Как ли успява този негов кон да тича толкова бързо? Последния път, когато го видяха онази сутрин, бе на три левги извън града.) Ерионд им обясни, че черните роби не са особено привлекателни и че бели биха им отивали много повече. В следващия миг само с една съвсем лека усмивка промени цвета на дрехите на всички гролими в храма. Страхувам се, че с неговата анонимност, поне в тази част на Малореа, вече е свършено. После им каза, че вече нямат нужда от кинжалите си, и всички оръжия мигом изчезнаха. След това угаси огъня в светилището и отрупа олтара с цветя. По-късно вестносноци ми съобщиха, че тези промени са настъпили из всички кътчета на Малореа. Очаквам резултати от разследването на Ургит, който обеща да провери как стоят нещата в Ктхол Мургос. Мисля, че ще мине известно време, докато хората свикнат с нашия нов бог.

За да не изпадам в излишни подробности, ще спомена, че всички гролими паднаха по очи пред него. Подозирам, че поне част от тези

превъплъщения на вярата им са лъжливи и поради тази причина още не обмислям варианти за демобилизация на армията. Ерионд прикани гротимите да се изправят, да излязат от храма и да се посветят на грижи за болните, бедните, сираците и бездомните.

По обратния път към Мал Зет Пелат дойде при мен, усмихна се със своята непоносимо добродушна усмивка и ми каза:

– Моят учител смята, че за теб, императоре на Малореа, е време да промениш положението, което заемаш в своята страна.

Това ме изненада твърде неприятно. Вече почти се страхувах, че Ерионд ще ме накара да абдикирам от трона и да стана пастир или скотовъдец. Пелат обаче продължи:

– Учителят ми смята, че отлагаш прекалено дълго нещо, което трябваше да сториш още преди време.

– О! – казах предпазливо.

– И това отлагане във времето причинява объркване в сърцето на пророчицата от Кел. Моят учител е убеден, че трябва да поискаш ръката ѝ. Той желае да уредиш този въпрос преди нещо да успее да ви попречи.

И така, когато се прибрахме в Мал Зет, аз ѝ направих, по мое мнение, едно наистина галантно предложение за женитба, ала Кайрадис ми отказа най-безцеремонно. Имах чувството, че сърцето ми спира да бие. В този момент нашата тайнствена малка пророчица благоволи да заговори. Разясни ми – в големи подробности – своите виждания относно думата «галантност». Никога не я бях виждал да се държи така. Беше твърде разгорещена, а думите, които използва, макар и архаични, в никакъв случай не звучаха ласкаво. Някои от тях ми бяха толкова непознати, че се наложи да използвам речник.“

– Браво на нея – изказа бурното си задоволство Се'Недра.

– „Единствено в името на мира – продължи да чете Гарион – аз паднах на колене и ѝ направих твърде превзето и пълно с цветисти излияния предложение. Моето красноречие се оказа толкова голямо, че тя реши да склони и да ме приеме за свой съпруг.“

– Мъже! – възмути се Се'Недра.

– „Разходите по сватбата без малко не ме разориха. Наложих се дори да взема пари на заем от един съдружник на Келдар, при това срещу безбожно висока лихва. Разбира се, Ерионд води тържествената церемония по бракосъчетанието, а това, че ме ожени бог, се оказа последният гвоздей в ковчега на моята свобода. Във всеки случай, Кайрадис и моя милост се оженихме миналия месец и мога да кажа, че никога не съм бил така щастлив.“

– О! – въздъхна Се'Недра с треперещ глас. – Това е просто прекрасно! – После веднага посегна към кърпичката си.

– Има още – рече Гарион.

– Продължавай – подкани го тя, бършейки очи.

– „Ангаракските малореанци не бяха особено щастливи от факта, че се женя за момиче от народа на далите, ала проявявайки изключителна мъдрост, не изразиха публично това свое разочарование. Наистина съм се променил, ала не чак толкова много. Кайрадис все още не може да привикне с новото си положение и аз не мога да я убедя, че бижутата и скъпоценните камъни са задължителен атрибут за една императрица. Вместо тях тя предпочита да се закичва с цветя. Придворните дами й подражават работно и това всява истински ужас в сърцата на бижутерите от Мал Зет.

Канех се да скъся с една глава своя далечен братовчед ерцхерцога Отрат, но той е такъв жалък глупак, че се отказах от това намерение и го отпратих въщи. Вслушах се в едно от предложенията, което ми бе направил твоят приятел Белдин в Дал Перивор, и наредих на този глупак да изпрати жена си в един красив замък в град Мелцен, и му забраних да се приближава до нея до края на живота си. Чувам, че присъствието ѝ в Мелцен се превръща в истински скандал, но мисля, че това ѝ е простено след годините, през които се е налагало да търпи това ограничено магаре.

Това в общи линии е всичко, Гарион. Изпитваме истински глад за новини от вас и останалите наши приятели. Пращаме ви нашите най-горещи поздрави.

Искрено твои:

Закат и императрица Кайрадис

Обърни внимание на факта, че съм задраскал надутата добавка «Кал» към титлата си. Между другото, моята котка отново ми изневери преди няколко месеца. Попитай Се'Недра дали не иска да си вземе някое коте. Може пък и дъщеря ти да пожелае едно малко животинче. Мога да ти пратя две, ако искаш...“

В началото на зимата риванската кралица стана ужасно раздражителна. Невероятната ѝ спрехавост се увеличаваше право пропорционално на обиколката на талията ѝ. Някои дами буквално разцъфтяват по време на бременността, сякаш са родени само за това, ала очевидно Се'Недра не беше сред тях. Тя хокаше мъжа си, караше се на сина си, а

веднъж дори направи един ужасно несръчен опит да ритне невинния в този случай вълк. Той отбягна крака ѝ с лекота, после хвърли многозначителен поглед към Гарион и попита:

„Обидих ли я по някакъв начин?“

„Не си – успокой го Гарион. – Причината е в необичайното ѝ състояние. Раждането приближава, а то винаги прави жените много раздрознителни.“

„А! – рече вълкът. – Човеците са много странни същества.“

„Така е“ – съгласи се Гарион.

Не друг, а самият Грелдик докара Поледра до Острова на ветровете тъкмо в разгара на една страшна виелица.

– Как успя да определиш върнатата посока за насам? – обърна се Гарион към облечения в дебели кожени дрехи моряк, докато двамата седяха пред огъня в трапезарията с халби пиво в ръка.

– Жената на Белгарат ми я показваше – рече Грелдик и повдигна рамене. – Тя е забележителна жена, казвам ти.

– Знам.

– Можеш ли да си представиш, че през цялото време, докато бяхме на вода, нито един от моряците ми не близна ни капка? Дори и аз. Не знам защо просто не ни се пиеше.

– Баба ми страда от известни предрасъдци. Мога ли да те оставя за малко? Искам да се кача да поговоря с нея.

– Не се притеснявай, Гарион – увери го Грелдик с усмивка и потуца пълната си халба. – Тук ми е добре.

Гарион се качи в кралските покои. Жената с кестенявите коси седеше край огъня, галейки кротко ушите на младия вълк. Се'Недра се беше протолкала на един диван в твърде неудобна поза.

– Гарион – рече Поледра и подуши въздуха. – Виждам, че си пил. – Тонът ѝ недвусмислено показваше нейното неодобрение.

– С Грелдик сръбнахме по една халба.

– Моля те, седни в другия край на стаята. Обонянието ми е извънредно чувствително, а от миризмата на пиво ми се гади.

– Това ли е причината, поради която не одобряваш пиенето?

– Разбира се. Че защо иначе?

– Мисля, че леля Поул има морални мотиви за това.

– В такъв случай Поулгара има доста странни предубеждения. А сега нека ви кажа – продължи тя сериозно. – В момента дъщеря ми не е в състояние да пътува. Тук съм, за да акуширам на Се'Недра. Поул ми даде какви ли не наставления, повечето от които смятам да не спазя.

Раждането е естествен процес, така че колкото по-малко се намесваме, толкова по-добре. Щом то започне, искам да вземеш Геран и този вълк тук и да ги заведеш в другия край на крепостта. Щом всичко свърши, ще изпратя да ти съобщят.

– Добре, бабо.

– Той е добро момче – рече Поледра на риванската кралица.

– Аз много го харесвам.

– Надявам се. Добре, Гарион, щом бебето се появи на бял свят и се уверим, че всичко е наред, двамата с теб ще отидем в Долината на Алдур. Поулгара трябва да роди няколко седмици след Се'Недра, но все пак нямаме много време за губене. Поул иска да си там, когато ражда.

– Трябва да идеш, Гарион – рече Се'Недра. – Щеше ми се и аз да можех да дойда с теб.

Гарион изпитваше известна несигурност, че трябва да се отдели от жена си толкова скоро след раждането, но пък държеше да е в Долината, когато на бял свят щеше да се появи детето на леля Поул.

Гарион сънуваше прекрасен сън. Двамата с Ерионд яздеха сред зелената трева на един хълм.

– Гарион – извика Се'Недра и го удари с лакът в ребрата.

– Да, скъпа? – отвърна той сънено.

– Май е време да извикаш баба си.

Тези думи мигом го разсъниха.

– Сигурна ли си?

– Това ми се е случвало и преди, скъпи – отвърна тя.

Той бързо стана от леглото.

– Целуни ме, преди да тръгнеш – помоли го тя.

Гарион го направи.

– Не забравяй да вземеш Геран и вълка, после отиди с тях в другия край на двореца. И сложи малкия да си легне.

– Разбира се.

На лицето на малката кралица се изписа странно изражение.

– Побързай, Гарион! – подкани го тя.

Кралят на Рива изхвърча от стаята.

Риванската кралица роди момиченце. Бебето беше с гъста червена коса и зелени очи. Както ставаше от векове, чертите на палавите дриади отново се бяха проявили. Поледра понесе увитото в одеяло мъничко

същество през смълчаните зали на крепостта към мястото, където чакаше Гарион. Той седеше пред огъня, а Геран и вълкът спяха на дивана, сплетени на кълбо от ръце, крака и лапи.

– Се'Недра добре ли е? – попита Гарион, като скочи от мястото си.

– Да – отвърна баба му. – Просто е малко уморена. Раждането мина сравнително леко.

Гарион въздъхна с облекчение, после вдигна края на одеялото и се вгледа в малкото личице на дъщеря си.

– Прилича на майка си – каза той.

Всички хора по света сравняват новородените с техните родители, сякаш тези първи забележки, изтъкващи приликата на малкия човек, са нещо много забележително. Гарион взе нежно бебето на ръце и се вгледа в малкото розово личице. Дъщеря му също впери нетрепващите си зелени очи в него. Погледът на малката му дъщеря беше много, много познат.

– Добро утро, Белдaran – тихо каза той. Беше взел това решение преди много време. Гарион щеше да има още много дъщери и можеше да ги кръсти на роднините от женски пол от двете страни на семейството. Ала за него бе особено важно да нарече първата от тях на русокосата близначка на своята леля Поул – жената, която бе виждал само веднъж, но която според него играеше изключително важна роля в техния живот.

– Благодаря ти, Гарион – рече простичко Поледра.

– Не бих могъл да постъпя иначе – отвърна той.

Принц Геран не беше особено впечатлен от своята сестричка, но пък момчетата много рядко се впечатляват от подобни неща.

– Не е ли ужасно мъничка? – попита той, когато Гарион го събуди, за да му я покаже.

– Всички бебетата са мънички. Ще порасне.

– Това е добре – рече той и чувствайки, че трябва да каже нещо хубаво за нея, добави: – Косата ѝ е красива. Точно като мамината, нали?

– Да.

Сутринта камбаните на Рива удариха, за да известят радостната новина. Всички поданици се радваха, въпреки че мнозина от тях биха предпочели кралското бебе да е отново син, който да осигури продължаването на династията. Такива неща доста изнервяха риванците, които бяха прекарвали векове наред без крал.

Се'Недра, разбира се, сияеше от щастие. Единственото леко разочарование за нея дойде от името, което Гарион бе избрал за дъщеря им. Според кралицата, дриадският произход на момиченцето изискваше име, започващо с „Кс“. Тя мисли известно време по въпроса и най-сетне намери твърде задоволително разрешение. Гарион беше сигурен, че Се'Недра е пхнала своето „Кс“ някъде в името на Белдаран, но реши, че всъщност не иска да знае точно къде.

Риванската кралица беше млада и здрава, затова се възстанови бързо след раждането. Въпреки това тя остана на легло още няколко дни, най-вече заради драматичния ефект върху потока ривански благородници и чуждестранни люде със знатно потекло, които прииждаха в кралските покои, за да видят малката кралица и още по-мъничката новородена принцеса.

След няколко дни Поледра се обърна към Гарион.

– Вече свърших работата си тук – започна тя. – Трябва да се връщаме в долината. Времето, когато Поулгара ще роди, приближава.

Гарион кимна.

– Помолих Грелдик да остане в двореца – съобщи ѝ той. – Той може да ни закара в Сендария по-бързо от всеки друг.

– Да, но не е човек, на когото може да се разчита.

– Леля Поул ми каза точно същото, но въпреки това Грелдик си остава най-изкусният моряк на света. Ще се погрижа да натоварят коне на кораба.

– Недей, Гарион – каза тя. – Бързаме, а конете само ще ни забавят.

– Значи искаш да тичаме през целия път от крайбрежието на Сендария до Долината на Алдур? – попита я сепнато той.

– Не е чак толкова далече, Гарион – усмихна се Поледра.

– Ами храна?

Тя го изгледа развеселено и той изведнъж се почувства твърде глупав, задето го е казал.

Сбогуването на Гарион със семейството му беше прочувствено, но кратко.

– Вземи си топли дрехи – поръча му Се'Недра. – Зима е все пак.

Кралят на Рива реши, че ще е най-добре да не ѝ казва за плановете, които баба му беше направила за пътуването до Сендария.

– О – досети се тя и му подаде свит на руло пергамент. – Предай това на леля Поул.

Гарион погледна пергамента. Рисунката, върху която с разноцветни бои бяха изобразени Се'Недра и дъщеря му, бе наистина добра.

- Хубава е, нали? – каза доволно Се'Недра.
- Много – съгласи се той.
- Хайде тръгвай вече – подкани го тя. – Ако се забавиш още малко, въобще няма да те пусна.
- Гледай да не настинеш, Се'Недра – каза Гарион – И се грижи за децата.
- Разбира се. Обичам ви, ваше величество.
- Аз също ви обичам, ваше величество – прошепна кралят на Рива, после целуна жена си, сина си и новородената си дъщеря и тихо излезе от стаята.

Времето беше бурно, ала смелият до безразсъдство Грелдик почти не му обръщаше внимание, независимо от свирепия вой на вятъра. Неговият стар и съвсем окаян на вид кораб летеше сред огромните вълни с толкова много платна по мачтите, колкото нито един благоразумен капитан никога не би посмял да вдигне при подобен ураганен вятър. След два дни стигнаха бреговете на Сендария.

– Трябва да намерим някой безлюден малък залив, Грелдик – рече Гарион. – В момента бързаме, а ако се отбием в Сендар, крал Фулрах и Лайла ще ни обсипят с поздравления и пиршества, които само ще ни забавят.

– И как мислиш да се справиш на брега на пустия залив, като няма коне? – попита без заобикалки Грелдик.

– Има си начини – отвърна Гарион.

– А, значи пак ще използваш вълшебства? – измърмори недоволно капитанът.

Гарион кимна.

– Това е противоестествено, така да знаеш.

– Аз пък съм роден в такова семейство.

Грелдик се ухили все тъй неодобрително, но насочи кораба съвсем близо до ветровития бряг.

– Това място харесва ли ти?

– Да, прекрасно е.

Гарион и баба му изчакаха на брега, загърнати в топли наметала, които плочяха на вятъра, докато корабът не изчезна в морето.

– Е, вече може да тръгваме – рече Гарион и нагласи меча си удобно.

– Не мога да разбера защо го взе – отвърна Поледра.

– Кълбото иска да види бебето на леля Поул – отвърна той.

– Това е най-налудничавото нещо, което съм чувала, Гарион. Готов ли си да тръгваме?

Фигурите им проблеснаха, избледняха и на тяхно място се появяха два вълка, които прекосиха пустия бряг и затичаха през равнината.

След седмица стигнаха Долината на Алдур. Спираха много рядко да ловуват, още по-рядко – да почиват. През тази седмица Гарион научи много за живота на вълците. Белгарат му беше разказвал различни неща за него, но вълшебникът се беше научил да се превръща във вълк едва когато бе станал мъж, докато Поледра бе израсла във вълча глутница.

В една снеговита вечер двамата се изкачиха на върха на хълма, от който се виждаше къщата на Поулгара. Съвършено правите огради бяха почти изцяло затрупани от сняг, а в прозорците светеше уютна и мека жълтеникава светлина.

„Навреме ли пристигаме?“ – попита Гарион вълчицата с кехлибарените очи, която стоеше до него.

„Да – отвърна Поледра. – Решението ни да не вземаме конете се оказа добро. Моментът приближава. Хайде да идем там и да разберем какво става.“

Изтичаха надолу по хълма през гъстата пелена танцуващи снежинки и когато стигнаха вратата на къщата, възвърнаха човешкия си облик.

Вътре беше светло и топло. Поулгара, в напреднала бременност, тъкмо слагаше две чинии. Белгарат се беше разположил пред огъня, а Дурник поправяше някакъв стар хамут.

– Оставих ви малко от вечерята – рече леля Поул на Гарион и Поледра. – Ние вече се нахранихме.

– Значи знаеше, че ще пристигнем точно тази вечер? – попита Гарион.

– Разбира се, скъпи. Ние с мама обикновено винаги поддържаме връзка. Как е Се'Недра?

– Тя и Белдаран са добре – отговори небрежно той. Леля му Поул го беше изненадвала толкова много пъти в миналото, ала сега беше негов ред.

Вълшебницата едва не изтърва чинията, а прекрасните й очи блеснаха от изумление.

– О, Гарион! – възкликна тя и го прегърна.

– Името харесва ли ти? Поне мъничко?

– Повече, отколкото би могъл да си представиш, Гарион.
– Как се чувстваш, Поулгара? – попита Поледра и свали наметалото си.

– Чудесно – усмихна се леля Поул. – Процедурата, разбира се, ми е ясна, но сега ще я изживея за пръв път. Точно преди раждане бебетата като че ли нямат друга работа, освен да ритат. Преди две минути моето ме ритна на три различни места едновременно.

– Може би синът ни просто раздвижва и юмручетата си – предположи Дурник.

– Синът ни? – усмихна се Поулгара.

– Поул, просто така ми дойде на езика.

– Ако настоявате, мога да погледна и да ви кажа със сигурност дали е синче, или дъщеричка – предложи Белгарат.

– Само да си посям! – спря го Поулгара. – Не искам да знам предварително.

Снегът спря малко преди разсъмване, а до сутринта вятърът пропъди облаци някъде далеч. Слънцето се показа, лъчите му заблестяха по повърхността на красивата снежна пелена, загърнала полето. Небето бе синьо и макар че наистина беше студено, истински мразовитите зимни дни все още не бяха настъпили.

Призори Дурник, Белгарат и Гарион бяха изгонени от къщата и сега се разхождаха навън по онзи особен, изразяващ пълна безпомощност начин, характерен за мъжете при подобни обстоятелства. По едно време спряха на брега на малкото поточе, Белгарат погледна кристално чистата вода и забеляза, че под повърхността ѝ се стрелкат няколко пъргави сенки.

– Успя ли да намериш време да половиш риба? – попита той Дурник.

– Не – отвърна тъжно ковачът. – Вече нямам онова желание.

И тримата знаеха защо е така, но нито един от тях не го спомена.

Поледра им донесе храна, ала твърдо настоя да останат навън. В късните часове на следобед Поледра ги накара да стоплят вода на огнището в ковачницата на Дурник.

– Никога не съм могъл да разбера защо винаги правят така – рече Дурник, докато отместваше поредния пълен чайник от огнището. – Защо им е вряла вода?

– Кой е казал, че наистина им трябва? – обади се Белгарат, който се

беше опънал върху една купчина дърва и разглеждаше украсената с майсторската дърворезба люлка, която бе направил Дурник. – Това е просто начин да ни държат далеч, за да не им се пречкаме. Нечия гениална женска глава го е измислила преди хиляди години и оттогава жените правят всичко възможно, за да не нарушават обичая. Давай, Дурник, стопли водата, щом това ги прави щастливи. Пък и работата не е чак толкова тежка.

Луната изгря късно, ала звездите вече покриваха снега с вълшебно-то си сияние и сякаш целият свят беше окъпан бледосинкав блясък. Бе най-приказната нощ, която Гарион беше виждал: цялата природа изглеждаше така, като че бе притаила дъх в очакване.

Усещайки нарастващата нервност на Дурник, Гарион и Белгарат настояха да се разходят до върха на хълма, за да се поразгъпчат. Отдавна бяха забелязали, че Дурник винаги си намира някаква работа, за да пропъди черните мисли от съзнанието си.

Докато крачеха с тежки стъпки нагоре през преспите, ковачът беше вперил поглед в обсипаното със звезди небе.

– Нощта наистина е необикновена, нали? – Дурник се засмя срамежливо на собствените си думи и продължи: – Сигурно щях да кажа същото дори и ако валеше дъжд.

– И аз винаги правя така – каза Гарион, после се засмя и дъхът му, превърнал се в облаче пара, полетя към небето в студената зимна нощ. – Е, ако двата пъти, докато чаках да се родят децата ми, могат да се нарекат „винаги“. Все пак зная точно какво имаш предвид. И аз съм изпитвал съвсем същото. – Гарион погледна покритата със сняг равнина, простираща се под ледените звезди. – И на вас ли ви се струва, че тази вечер всичко е прекалено тихо?

– Няма никакъв вятър – съгласи се Дурник. – Пък и снегът приглушава всички звуци. – Ковачът вдигна глава и продължи: – Като спомена за това, наистина ми се струва странно тихо, пък и звездите са необикновено ярки. Е, сигурно има някакво логично обяснение.

Белгарат се усмихна и заговори:

– Във вас двамата, изглежда, наистина няма и капка романтика. Не ви ли хрумна поне за миг, че тази нощ наистина е необикновена?

Двамата го погледнаха странно.

– Помислете малко – продължи старият вълшебник. – Почти през целия си живот Поулгара отглеждаше деца, макар че нямаше свои. Гледал съм я как го прави и всеки път, когато поемеше в ръце някое новородено, в мен се зараждаше неясното усещане, че това ѝ причинява

болка. Сега всичко ще се промени и затова тази нощ наистина е необикновена. Поулгара най-после ще се сдобие със собствено дете. Това може да не означава нищо за останалата част на света, но мисля, че за нас е нещо много важно.

– Разбира се, че е така – рече разпалено Дурник, след това очите му станаха замислени. – Напоследък работя над нещо, Белгатат.

– Зная, чувах те.

– Не ти ли се струва, че лека-полека всички се връщаме по местата, от които тръгнахме в самото начало? Не е съвсем същото, но повечето неща са ми познати.

– И аз често си мисля за това – призна Гарион. – Непрекъснато изпитвам странно чувство.

– Съвсем обичайно нещо за хора, които се връщат по домовете си след толкова дълго пътешествие – рече Белгатат и подритна една купчинка сняг.

– Не мисля, че е толкова просто, дядо.

– Аз също – добави Дурник. – Не зная защо, но ми се струва, че е нещо много по-важно.

Белгатат се намръщи.

– Прави сте – призна той. – И с мен е така. Ще ми се Белдин да беше с нас. Щеше да ни обясни всичко за няколко секунди. Никой нямаше да разбере обяснението му, но все пак той щеше да се опита да ни изясни нещата. – Стариият вълшебник се почеса по брадата и продължи: – Мисля, че открих нещо, което може да се окаже верният отговор.

– Какво? – попита Дурник.

– Веднъж, преди около година, двамата с Гарион водихме дълъг разговор – той беше забелязал, че нещата, които се случват с нас, непрекъснато се повтарят. Сигурно си ни чул да приказваме за това.

Дурник кимна.

– Стигнахме до извода, че нещата се повтарят, защото сблъсъкът между Светлината и Мрака е пречел на бъдещето да се превърне в реалност.

– Според мен това звучи смислено.

– Както и да е, сега положението се промени. Кайрадис направи своя Избор и ефектът от сблъсъка е заличен. Сега бъдещето може да се превърне в реалност – може да се осъществи.

– Тогава защо всеки се връща към мястото, откъдето е тръгнал? – попита Гарион.

– Няма нищо по-логично от това, Гарион – заяви сериозно Дурник.

– Когато човек започва нещо – дори то да е собственото му бъдеще, – той почти винаги се връща в началото, нали?

– Да приемем, че наистина обяснението е точно такава – предложи Белгарат. – Нещата бяха спрели. Сега те отново се движат напред и всеки си получи заслуженото. На нас се паднаха добрите последици, на другата страна – лошите. Това е своеобразно доказателство, че сме избрали правилната кауза, нали?

Гарион избухна в смях.

– Какво ти е толкова смешно? – попита Дурник.

– Точно преди да се роди дъщеря ни, Се'Недра получи писмо от Велвет. Тя е успяла да принуди Силк да насрочат дата за сватбата. Сигурно си заслужава дребничкият ни приятел да се ожени, но съм сигурен, че от време на време в очите му припламват гневни пламъчета, щом си помисли за това събитие.

– Кога е сватбата? – попита ковачът.

– Някъде през лятото. Велвет иска да е сигурна, че всички ще успеят да пристигнат в Боктор, за да станат свидетели на триумфалната ѝ победа над нашия приятел.

– Това е твърде остро изявление, Гарион – порица го Дурник.

– Но по всяка вероятност е самата истина – засмя се Белгарат и измъкна изпод туниката си плоска бутилка. – Една глътка за прогонване на студа? – предложи той. – Взех си малко от онова могъщо пиво на улгите.

– На баба това никак няма да ѝ хареса – предупреди го Гарион.

– Баба ти не е тук, Гарион. Сега има да прави много по-важни неща.

Тримата останаха на върха на хълма, вперили погледи към къщата. Сламеният покрив бе затрупан от дебел пласт сняг, по стрехите висяха ледени висулки и блещукаха като скъпоценни камъни, малките прозорчета хвърляха мека светлина по снега, покриващ градината и двора. От вратата на работилницата долиташе пурпурното сияние на ковашкото огнище, край което мъжете бяха прекарали целия ден, подготвяйки никому ненужната връща вода. От комина се издигаше тънък синкав дим – летеше, без да потрепва, така високо в небето, сякаш искаше да докосне звездите.

До ушите на Гарион достигна особен звук, който той дълго не можа да разпознае. Беше песента на Кълбото, изпълнена с неописуем копнеж.

Възцари се невероятна тишина, а блестящите звезди се плъзнаха още по-ниско към заснежената земя.

В този миг от къщата долетя плач. Това бе викът на новороденото, ала той не бе изпълнен със смущение и недоволство, както при другите бебета, а преливаше от щастие и неопишуемо възхищение.

Кълбото се озари в нежносино сияние и копнежът в песента му се превърна в радост. Дурник си пое дълбоко дъх и каза:

– Хайде да отидем долу.

– По-добре да почакаме още малко – предложи Белгарат. – Жените трябва да почистят, пък и трябва да дадем на Поул време да се срещи.

– Нямам нищо против косата ѝ да е малко разрошена – бързо каза Дурник.

– Ти не, но тя непременно има. Нека да почакаме.

Странно, ала Кълбото пак запя изпълнената с неудържим копнеж мелодия. Отново се възцари невероятна тишина, нарушавана единствено от радостния плач на новороденото.

Тримата приятели стояха на върха на хълма. Дъхът им, превърнал се в облачета бяла пара, се издигаше в студената нощ. Стояха неподвижно, заслушани в далечните, красиви звуци на детския плач.

– Има силни дробове – рече Гарион на щастливия баша.

Заслушан в песента на чедото си, ковачът се усмихна широко.

В този миг към самотното бебешко гласче се присъедини още едно.

Сега светлината, излетяла от Кълбото, беше истински взрив от си-но сияние, което озари снега около тях, а щастливата песен на камъка заля цялата земя с ликуващите, светли звуци на триумфа.

– Знаех си! – възкликна щастливо Белгарат.

– Две! – възкликна Дурник – Близнаци!

– Просто семейна черта, Дурник – засмя се Белгарат и прегърна ковача.

– Момчета ли са, или момичета? – попита Дурник.

– Че какво значение има това сега? Ако искаш, можем да слезем долу и да проверим.

Ала щом се обърнаха да тръгнат надолу, видяха, че недалеч от къщата става нещо необикновено. Тримата впериха погледи в гигантския стълб от наситеносиня светлина, спускащ се от звездното небе, до който скоро се появи втори лъч – бледосин. В мига, когато двата лъча докоснаха снега, къщата се окъпа в лазурното им сияние. След миг към тях се присъединиха червен и жълт, зелен, лилав и още един странен стълб бляскава светлина, чийто нюанс Гарион трудно би могъл да опише. Най-сетне от небето се спусна огромен лъч от ослепително бяло сияние. Като истинска цветна дъга светлините се подредиха в двора пред

вратата на къщата, после отново поеха към небесния свод, обвивайки го в пулсиращо наметало от сияйни, преливащи цветове.

В следващия миг в двора стояха всички богове, присъединили глаговете си към прекрасната песен на Кълбото, за да благословят в могъщ, красив хор този дом.

Ерионд обърна глава и погледна към хълма, на който стояха тримата приятели. Лицето му сияеше от най-чиста и дълбока радост. Той им кимна и каза:

– Елате при нас.

– Всичко вече е завършено – прозвуча тържественият, ликуващ глас на УЛ. – Сега на света ще цари доброта.

С осветени от божествената светлина лица тримата приятели започнаха да се спускат по хълма, за да станат свидетели на това събитие – което, макар и съвсем обикновено, всъщност бе истинско чудо.

И така, настъпи часът да затворим книгата. Ще има още много дни и още много други истории, ала тази вече е завършена.

КРАЙ

КРАЙ

© 1991 Дейвид Едингс
© 2001 Здравка Евтимова, превод от английски

David Eddings
The Seeress of Kell, 1991

Сканиране и разпознаване: Мая Георгиева, 2006
Редакция: Mandor, 2006

Публикация:

ПРОРОЧИЦАТА ОТ КЕЛ. 2001. Изд. Бард, София. Фентъзи. Роман. Превод: [от англ.]
Здравка ЕВТИМОВА, Крум БЪЧВАРОВ [The Seeress of Kell, David EDDINGS] С ил.
Формат: 24 см. Страници: 512. ISBN: 954-585-199-6.

Съдържание:

Пророчицата от Кел [The Seeress of Kell]

Ривански кодекс: Древни текстове от Белгариадата и Хрониките на Малореон [The
Rivan Codex] / пр. Крум БЪЧВАРОВ

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/970>]